

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

DE LA CEAUȘESCU LA... IOHANNIS

– Istorie în oglindă afectivă –

Interviuri-unicate, reportaje și mărturii istorice

OPERA MAGNA 4

Editura PIM
Iași, 2021

**TIMPUL N-ARE RĂBDARE NICI CU FRUMUSEȚEA,
NICI CU INTELIGENȚA... NICI CU VIAȚA NOASTRĂ!**

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

OPERA MAGNA 4

***„Dragostea și inspirația creativă nu pot fi
de porunceală...”***

Dumitru V. MARIN

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

DE LA CEAUȘESCU

LA... IOHANNIS

— Istorie în oglindă afectivă —

*

Interviuri-unicate, reportaje și mărturii istorice.

*

OPERA MAGNA 4

**Editura PIM,
IAȘI, 2021**

„Cultura și mai ales jurnalistica vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin opera sa de prof. dr. D.V. Marin.

El este cel mai veritabil lider cultural al acestei generații.”

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ,
scriitor, Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

DE LA CEAUȘESCU

LA... IOHANNIS

— Istorie în oglindă afectivă —

*

Interviuri-unice, reportaje și mărturii istorice.

*

OPERA MAGNA 4

**Editura PIM,
IAȘI, 2021**

Răspund:

Nimeni și niciodată nu va mai putea să realizeze asemenea operă... și așa evenimente. Poate, în altfel...

Fiecare carte e o floare la monumentul scriitorului în viață sau în eternitate.

Concurența către vârful scării e din ce în ce mai mică. Cred că sunt deja acolo, în vârf.

Contemporani de aceeași valoare nu pot, nu vor, nu au curajul, să se exprime despre aceste unice realizări. Dar ele trebuie cunoscute înspre avantajul generațiilor:

ACESTA ESTE SCOPUL CĂRȚII.

**Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com**

**Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro**

**E-mail: marintvv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380**

NOTE SENTIMENTALE

De la copilul care-i spunea poezii lui Gheorghiu-Dej și până la scriitorul din Asociația Scriitorilor din America de Nord... e O VIAȚĂ. Bogată, pilduitoare și spectaculoasă.

Șansele oferite de viață pentru cineva curajos au fost generoase cu subsemnatul. Chiar înainte de a împlini 7 ani am putut să recit versuri și să dau răspunsuri copilărești lui Gheorghe Gheorghiu Dej, aflat în plină campanie electorală, în 1948, în satul natal, Giurgioana, centru de comună atunci, PMR fiind interesat să câștige răzeșimea pentru voturile de care avea nevoie. Copilul de atunci a reținut puține elemente din fizionomia omului Gheorghiu (doar o față colțurată și ochii poruncitori), din îmbrăcăminte pantalonii bufanți peste bocanci cu ținte, după moda timpului pentru târgoveți.

Ca elev la Podu Turcului, în horă alături de Primul secretar al UTC de atunci, Virgil Trofin (probabil prin 1958), după ce m-am confruntat cu un grup de scriitori în frunte cu Radu Cârneli, nevoiți să-mi acorde premiul... o cutie cu bomboane de 6 lei (în clasa a VI-a), sau confruntarea cu Fănuș Neagu în finala concursului național „Citiți Cartea”, la Bacău... Eram și eu un amărât copil de țăran din Giurgioana.

Desigur, și ca student, și ca director de școală, și ca inspector, folclorist, am avut apoi un cerc înalt de comunicare și instruire; mai ales de la lumea învățaților care frecventau Biblioteca Academiei Române unde-mi petreceam vacanțele din învățământ. Ca profesor și jurnalist am devenit apoi cât se poate mai cunoscut în țară și peste hotare.

De la copilul care recita în fața Secretarului General al Partidului Muncitoresc Român și până la membrul a câtorva Cenacluri culturale din lume (astăzi) a fost cale lungă și cu totul neabătătorită.

De la altitudinea vârstei, valorii, experienței și învățăturilor integrate în personalitate cred că toate afirmațiile mele sunt pe deplin fondate. Nu am și nu am avut niciodată nevoie să exagerez cu ceva, sau să mint, pentru că însăși viața mi-a fost întotdeauna plină. Din realitatea acestei vieți a izvorât și OPERA MAGNA 4.

Am stat pe gânduri dacă să șlefuiesc vreo expresie din volumul „**Ceaușescu... Băsescu**”, 2014, în 3 ediții, și am ales să fac doar ADAUGIRI la ceea ce am afirmat atunci, realitatea evocată fiind aceeași. După acești ani, 7 la număr, se pot trage și ceva concluzii noi, deci adnotări.

Am formulat alt titlu care să sugereze perioada importantă, aproape 70 de ani cu întâmplări strict reale, impresii sau simțăminte strict personale, cu destule elemente de generalizare pentru personalitățile intervievate. Fiecare carte are destinul ei, nu totdeauna publicul ei, nu cu vreun noroc pentru succesul ei, dar ceea ce cuprinde acest nou volum ca opera fundamentală pentru jurnalismul cultural/ persoană implicată poate rămâne în istoria unui timp pentru un eșantion din mediul parcurs. Avem pretenția unicității.

N-am acceptat să modific emoția momentului ci s-o completez unde a fost cazul.

Selecția de reportaje incluse în acest al 4-lea volum de Opera Magna din cele 9 programate (48 de cărți, tipărite),

ilustrează o viață în slujba unei idei, care nu poate avea altă interpretare decât zăbava asupra unei realități/etape din istoria acestei națiuni, acestui pământ numit România, acestei limbi revărsate mult peste fruntariile țării. „Boțul cu ochi” (cum zicea Creangă) plecat din satul răzeșesc Giurgioana a descoperit lumea și pentru Dumneavoastră, atunci când era mai greu, cu acele aspre frământări și întorsături sociale, în Deceniul Dușmăniei. Ar fi simplu să pot să scriu că „in Arcadia ego” dacă n-ar fi fost un infern din care am reconstituit și un aspect particular: **„Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după (!)”**, 2019, 2020, cu clare și unice realizări jurnalistice. Reporterul a fost, însă, un om liber care a informat publicul său prin înaltele personaje pe care le-a tot întrebat, ca să le folosească celor tare mulți și nu neapărat proști, ci neștiutori. Că, între timp s-au accentuat lenea intelectuală, degradarea limbii, dispariția sentimentului patriotic, și interesul pentru suflet, și s-a impus goana după bani... pare clar vizibil, în 2021.

Și, eu care împlinesc 80 de ani, nu pot fi decât sincer întru totul. Oricum las ceva în urma mea pentru acei care mereu vin...

8 februarie 2021

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

CEAUȘESCU->.....-BĂSESCU

Mitterand - Snegur - Iliescu

Lucinski - Constantinescu

Regele Mihai I

- evocări de reporter -

- Ediția a-III-a revăzută și adăugită -

Editura PIM - Iași

MĂRTURIE

O carte scrisă de un ziarist necuminte, privilegiat martor al atâtor evenimente, aflată la granița dintre jurnal personal, relatare, micromonografie, cu un înalt grad de autoreferențialitate.

Dumitru V. Marin nu are complexele unui ziarist de provincie, ci o îndrăzneală specifică jurnaliștilor din prima linie. Cartea de față este o dovadă, în acest sens. Cititorul nu va găsi aici o mostră de trufie, ci mărturia celui ce a adunat multe performanțe profesionale. O mărturie în care sunt amestecate entuziasm și amărăciune, observație critică și iertare.

Cartea de față are elemente importante de UNICITATE: interviuarea celor mai înalte personalități din câteva țări într-un sfert de secol și ipostaza lor de oameni ai timpului; perspective generate de proveniența reporterului; numărul mare de președinți evocați (valabil și pentru guiness-book), numărul de țări vizitate și, desigur, inspiratul reporter Dumitru V. Marin ca lider în **localismul creator vasluian**, cu atâtea fișe în „Istoria jurnalismului românesc”. Toate acestea sunt și dovezi alese de reală valoare națională.

Iată că este bine să părăsești Meridianul din când în când, pentru a reveni cu materiale tot mai bune, spre buna informare a celor ce cred în tine.

Conf. univ. dr. Marian Petcu

Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării

**Coordonator „Istoria jurnalismului din România în date”,
2012**

SPINUL

Înfipt ca un spin în talpa piciorului și moale ca o floare de cactus cu care te poți mângâia pe față.

Așa mi se pare Dumitru V. Marin, acum după 50 de ani de când ne cunoaștem. Eram studenți la Filologie la Iași, unde umbrele marilor scriitori, în egală măsură ziariști ai vremii lor, ne dădeau târcoale și fiori.

Ne-a despărțit viața, ne-a îndepărtat distanța, dar a fost să ne reîntâlnim tot la Iași în 1993 și de atunci am fost mereu în legătură. Profesională la început și amicală apoi. Am colaborat arareori la publicațiile sale, m-am bucurat pentru reușitele sale mari culturale dar și unele vag economice. Ei, este greu să te faci din cal dansator în dreptunghiul de nisip al arenei, cal de tracțiune pe drumeagurile porumbului și ale viței! Mai știi și eu? Poate că uneori merită încercat. Marin știe mai bine.

Această nouă culegere de articole și interviuri ale profesorului, gazda rândurilor mele, vine să reamintească cititorilor săi diurni o activitate susținută în ale gazetăriei după 1989, exemplară pentru alți încercători vasluieni în ale scrisului. Cu talent de la Dumnezeu și tupeu de la el însuși, spinul Marin s-a băgat în casele, birourile, drumurile interlocutorilor și cu osebite i-a ales dintre acei care aveau a spune ceva. Ceva interesant pentru ziaristul curios dar și pentru cititorul avizat sau nu, căruia Marin îi „traduce” spusele pe înțelesul său.

Ca om de televiziune, ca președinte de Uniune de presă am cunoscut și stat de vorbă cu aproape toți intervievații săi și sunt uimit și mulțumit de felul în care D. V. Marin le pune în

evidență personalitățile, realizările, uneori - mai rar - scăpările, le ridică la fileu spusele pentru a pasa apoi... către cititor: ce a discutat cu 9 președinți de stat și alte mari personalități contemporane.

Este talent fără doar și poate. Nu totdeauna foarte rafinat, dar graba... exclusivității costă. Ce este de remarcat în cele din urmă: corectitudinea față de cel din fața sa, respectul pentru adevăr și... dulcea limbă moldavă.

Iată de ce, vă recomand periplul jurnalistic de la „Ceașescu la Bășescu” al profesorului dr. Dumitru V. Marin.

Prof. dr. Mihai Miron
Fost Președinte al Uniunii Ziariștilor
Profesioniști din România
21 februarie 2014, București

***„MERIDIANUL... coordonată geografică,
loc de muncă, opera unui lider de presă
incontestabil, în bătălia cu lumea! ... Document
pentru Istoria culturii și a presei românești!”***

Prof. Univ. Dr. Mihai Miron,
Fost Președinte UZP

CUVÂNT... SCURT!

Mândria gazetărească nu poate fi luată în calcul pentru alcătuirea acestei cărți (deși... poate!) în care-i vorba de îndrăzneală și competență. Când am aflat că englezul David Frost (1939-2013), a realizat 7 interviuri cu președinți ai SUA, am realizat că eu am intervievat 9 (ba, chiar 10); dacă-i adaug la cei 6 mereu amintiți (Mitterand – Snegur – Iliescu – Constantinescu – Lucinschi – Băsescu) pe Regele Mihai I, pe președintele Transnistriei sau am dialogat cu Nicolae Ceaușescu, recent cu K. Iohannis și trimisul Comisiei Europene, Jonathan Scheele (în studio).

E vorba despre: a) prezența subsemnatului în preajma acestora și între marile personalități românești; b) rolul reporterului, nu acela de a influența decizii (nicăieri semnalat) ci de a informa un număr semnificativ de cetățeni români; c) marea politică, cea a unui stat, privită de jos în sus, adică de la un studio TV din provincie (cu limitele și visurile lui); d) considerația și prețuirea de care s-a bucurat omul – profesionistul – reprezentantul mass-media pentru ca în bugetul de timp președintele să-i facă loc, să dialogheze, să comunice prin intermediul lui, și, în sfârșit; e) stringența atunci, actualitatea unor declarații, idei, programe, visuri.

Primul post privat de televiziune din Moldova, cu Licența 001/TV/1993, s-a aflat mereu într-o bătălie pentru adevărul momentului, într-o concurență cu cele naționale – cu moment de glorie după întâlnirea de la Huși dintre Snegur – Muravschi – Iliescu – Năstase – Isărescu, când vestitul realizator de la TVR, Virgil Tatomir ne-a căutat disperat să le dăm imagini pentru telejurnalul TVR, operatorii lor neștergând

la timp obiectivele camerelor, în plus D.V.M., având imagini în exclusivitate de la discuții, datorită ocrotitorului Mircea Snegur. În plan județean, mulți ani n-am avut concurență iar în plan național, am fost promotorii Uniunii Naționale a Televiziunilor Private (12 stații din toată țara) care a funcționat prin schimburi de programe circa un an și jumătate.

La Huși a fost prezent la convorbiri primul ministru Muravski, un tip plinuț, cu o privire cruntă conferită de o cicatrice care-i brăzda fața și o parte din buzele amândouă. Se spunea că e un tip extrem de inteligent și că a avut un groaznic accident de muncă. Deși îl asculta atent pe Snegur, am reușit să-i smulg declarații succinte, și, acum, în perspectiva timpului, cu grad de generalitate. Nici nu putea spune prea multe din cauza incertitudinii liniei politice, nici ANGAJAMENTE SERIOASE nu putea face. La conferința de presă și cei doi șefi de stat au fost evazivi și puțin optimiști (rușii erau prea aproape, la noi Iliescu era reticent și prudent), oricum, fără rezultate palpabile mai ales în direcția realizării Unirii, care, iată, nici acum, în 2021, nu are vreo perspectivă. Chiar relațiile comerciale pentru care s-au întâlnit au avut cursul cel mai șovăielnic, deși se propusese existența unei zone de liber schimb de-a lungul graniței, alte puncte de trecere peste Prut, dezvoltarea accelerată a legăturilor culturale. Cu regret, azi, chiar circulația pe linia ferată Fălciu-Chișinău a fost abandonată, peste podul de la Bogdănești, pe lângă Țiganca, unde au murit atâția ostași români după 21/22 iunie 1941 (circa 22.000), deci a dispărut micul trafic de frontieră. Astăzi, ar mai fi doar posibilitatea de a trece granița dintre cele două țări doar cu actul de identitate, pe la Albița.

Evantaiul muncii noastre nu s-a axat, nu putea, numai pe baza acestor lovituri de presă care ne creșteau audiența și

autoritatea dar nu ne asigurau de loc fondurile necesare funcționării și dezvoltării. N-am avut preferințe ci doar voința de a fi mereu actuali, începând de la cazul prăpăditului din comuna Voinești - Vaslui (urgisit rău de soartă: șchiop, o mână cu defect, fără rude, cu vierme într-un ochi), abordând fără complexe primari, parlamentari, miniștri, prim-miniștri (16, în total), zeci de prezidențiabili (în campanii electorale și nu numai), artiști și personalități, oameni de afaceri, ambasadori sau delegați importanți în județul Vaslui, în țară, peste hotare.

Am scris despre prefectul de Turenne, despre Marie Trautman (de la Strasbourg) și alte mari personalități ale momentului din România, din Europa sau din Asia Mică (Ministrul culturii din Turcia).

Am istorisit în altă parte primirea grupului de la Miclești, la Strasbourg de către Secretarul Comisiei Europene Marie Trautman, pe data de 28.03.1995, în palatul Consiliului European. Pentru noi, faptul că la masa festivă copiii de până la 6-7 ani urcau pe mese, făceau gălăgie, țipau și ne încurcau în comunicare (în numele creșterii în deplină libertate a copiilor) era cu totul neașteptat. Impunătoarea primăriță a Strasbourgului era cât se poate de ospitalieră, amabilă, protectoare și ne-a oferit un festin alimentar, iar mie mi-a acordat un interviu care se mai află, cred, undeva pe net.

„Când am fost cu grupul folcloric micleștean în Franța, domnul Marin ne-a însoțit pretutindeni atât la spectacolele prezentate cât și la picnicuri cu prietenii francezi, am vizitat împreună Parisul, Muzeul Luvru, am urcat împreună în Turnul Eiffel, am făcut turul Senei cu vaporul de croazieră, și am vizitat sediul Consiliului Europei unde dumnealui ne-a fost un ghid remarcabil” (Vasile Bulai, organizator). Adaug că

m-am rătăcit în imensa clădire în fața căreia nu era și steagul românesc printre cele care fluturau mândre acolo.

**Dumitru V. MARIN și Vasile BULAI în satul
Neuillé-Pont-Pierre, Franța, 26.03.1995**

Poate voi reuși să strâng materialele legate de o călătorie în Turcia, unde, la Istanbul, am vizitat printre altele: Casa de apă (absolut impresionant, cum este alimentat cu apă marele oraș), multe monumente și locuri istorice printre care Topkapî, Catedrala Sfânta Sofia, Moschei, geamii și alte locuri de cult.

Cu ocazia aceasta l-am intervievat pe Ministrul Culturii, la intervenția Directorului Muzeului Topkapî, care ne-a dat aprobare specială să filmăm înăuntru și împrejurimi, ca televiziune de rang național. Am văzut și sabia lui Ștefan cel Mare, prezentată ca un important trofeu câștigat în luptă. Ne-am folosit din plin de „limba gimnastică”, de franceză și aproape deloc de engleza preferată de turci. Orele multe petrecute în Topkapî ni le-au scurtat pe cele pentru vizitarea

celorlalte Moschei și monumente, pe care, însă, nu le-am ratat la revenirea în Turcia, ca însoțitori-presă alături de un grup de muncitori și conducători de la Fabrica de RULMENȚI din Bârlad. A rezultat un important serial și pe TVV și pe posturile Unison Radio și în ziarul Meridianul. Cele 10 zile de excursie prin marea Turcie, inclusiv Ankara, capitala, nu pot fi sintetizate ușor. Ziarul ne stă mărturie.

Moscheea Albastră – Istanbul

Nu m-am gândit la performanțe anume ci la oglinda vie a televiziunii locale, a rețelei Unison Radio sau a ziarului Meridianul, componentele grupului de presă. BBC (Anglia) ca și Deutsche Welle (Germania), VOA (SUA) nu ne-au luat degeaba parteneri; știrile către TVR au fost cerute dar, mereu, neremunerate.

Statistic: 1 convorbire cu Francois Mitterand, 2 cu Piotr Lucinski, câte 3 cu Nicolae Ceaușescu și Regele Mihai I, peste... (multe)... cu Traian Băsescu, 8 cu Ion Iliescu, zeci de

întâlniri cu domnul Emil Constantinescu care a manifestat cea mai îndelungată prețuire, prietenie chiar; acest om de mare autoritate științifică în domeniul său de activitate dar și politician român de referință care chiar și cu puțin înainte de apariția acestei cărți, în octombrie trecut, mi-a transmis, amical, ca întotdeauna: „*Cu ocazia zilei onomastice, vă urez din toată inima multă sănătate și tot ce vă doriți. La mulți ani! Emil Constantinescu*”. (cabinet_ec@constantinescu.ro, Fri., 25 oct. 2013, 07:08 P.M.). Evident, sunt deosebit de onorat.

Mi-am pus mereu întrebarea ce poate folosi cititorul din aceste evocări, dat fiind că toate-s istorie...? Măcar... atitudinea lui Ceaușescu în umbra lui Ștefan cel Mare, prestața domnului Ion Iliescu și pericolele la care a fost expus, drumul spre „marea performanță” a prezidențiabilului Traian Băsescu, îndoielile lui Emil Constantinescu, apartenența lui P. Lucinschi, rolul lui Mircea Snegur etc. Cu excepția lui Francois Mitterand și Nicolae Ceaușescu, toți ceilalți sunt în viață (n.n. și 2021).

De aici, poate ceva orgoliu personal: în raport cu asemenea personalități mi-am desfășurat activitatea jurnalistică un sfert de secol care mi-a asigurat 9 fișe în **„Istoria jurnalismului din România, din toate timpurile”**, cele mai multe dintre contemporani.

Nu că șeful Tv.V. a fost luat în seamă (și a fost), nu că reporterul a avut un succes rarism (că, chiar așa e) și nu că persoana D.V.M. avea influența atât de mare încât să schimbe decizii... nu! E vorba de prezența în mijlocul evenimentelor semnificative din istoria țării și a acestor locuri. Reporterul a fost cum trebuia, televiziunea locală a expus realitatea pentru aproximativ 1 milion de oameni, iar, *într-o jumătate de secol, actant și martor... cu muncă, inspirație și noroc, n-a existat*

moment important în viața județului și țării fără a participa, a acționa sau... după caz, a asista! îmi doresc doar, să luați la cunoștință.

Am fost față în față – egali, chiar, o clipă, cu cei dintâi oameni din stat din Franța, România, Republica Moldova, Transnistria, ș.a. într-un răstimp de un sfert de secol, într-o perioadă extrem de frământată („călare” pe 2 secole și 2 milenii!) după căderea comunismului.

Academicianul C.D. Zeletin îmi face onoarea unei introduceri la o monografie scriind că am avut și cu ce, referindu-se la capacitatea, îndrăzneala de a face, dar și la mijloacele de presă de care am dispus, precum și la autoritatea prin opera publicată.

Într-o astfel de curgere rapidă a timpului, am reținut doar puține răspunsuri din interviurile mereu speciale pe care le-am realizat, preferând contextul și semnificația, nu răspunsurile „disipate” astăzi! Mi-am luat și o răspundere de ordin istoric, relativ la moment și mai ales la „autenticitatea” răspunsurilor și realității, de atunci, bineînțeles!

Completări la MOMENTELE din mediul românesc? Atitudini umane din cele mai oficiale manifestări? Mai degrabă cuvinte și fapte care susțin OPERA fiecăruia într-o consemnare **sine ira et studio**.

Nu sunt decât doar un om al începutului de secol și mileniu așa că mă strădui să-i înfățișez și pe primii oameni din stat. Singurul ziarist (jurnalist) român față în față cu 9 (și cu Johannis 10) conducători de stat din ultimii 25 de ani călcând în două milenii.

Alte vorbe? Niciuna care să trebuiască a fi rostită!

GAND DE RECUNOȘTINȚĂ PENTRU CEI CARE... MEREU VIN!

Tv.V. prima emisiune – 24 decembrie 1990
3 gonguri pe sigla Tv.V.

Dumitru V. Marin: *Bună dimineța stimați telespectatori. Studioul local de Televiziune Vaslui... transmite!*

Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, intrăm astăzi în casele dumneavoastră ca un colind nou în Ajunul unui Crăciun liber și sperăm să vă oferim vești și imagini interesante.

Deschidem astăzi o fâșie de lumină în istoria acestor locuri încărcate de legendă. O noutate absolută care părea incredibilă cu foarte puțin timp în urmă, aici unde se credea că nu există forțe spirituale care să ardă la flacăra unei asemenea înalte idei. Dragi telespectatori, de astăzi suntem în direct cu dumneavoastră în fiecare luni începând cu ora 10:00.

Fiind într-un moment sărbătoresc alături de o vizionare cât mai plăcută, în numele întregului colectiv, cel care vă vorbește, prof. Dumitru V. Marin, vă urează Sărbători fericite.

La mulți ani!

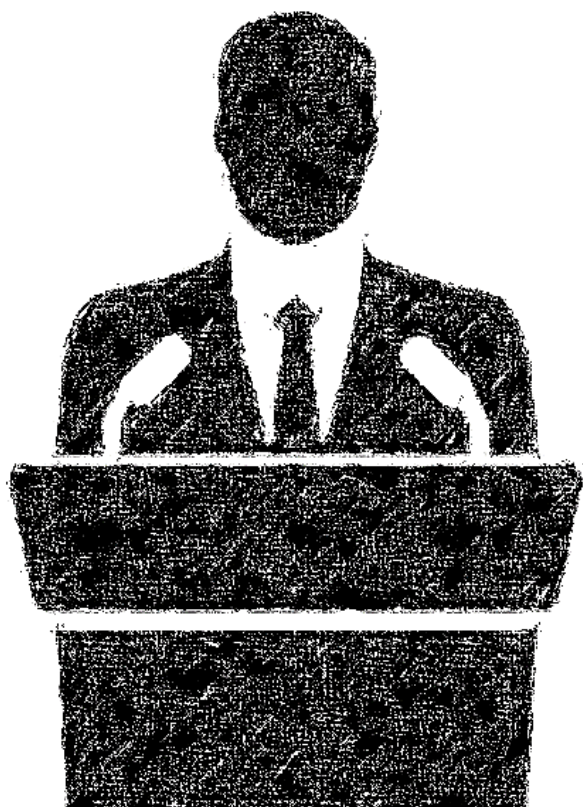
Masă rotundă prezentare – prima emisiune

PARTEA I

CEI 9 PREȘEDINȚI DE STAT... ȘI CU JOHANNIS, 10.

**(În nici un fel de alte condiții istorice
performanța nu mai poate fi egalată vreodată).**

1. CEAUȘESCU – ROMÂNIA, MÂNDRIA MEA!

NICOLAE CEAUȘESCU (n. 26 ianuarie 1918, Scornicești - d. 25 decembrie 1989, Târgoviște) a fost un om

politic comunist român, Secretar general al Partidului Comunist Român, șeful de stat al Republicii Socialiste România din 1967 până la căderea regimului comunist, survenită în 22 decembrie 1989. La 22 decembrie 1989, printr-un decret al CFSN semnat de Ion Iliescu, a fost constituit Tribunalul Militar Excepțional. La 25 decembrie 1989, soții Nicolae și Elena Ceaușescu au fost judecați în cadrul unui proces sumar de acest tribunal,

condamnați la moarte și executați la câteva minute după pronunțarea sentinței.

La 4 decembrie 1957, având gradul de general-locotenent de armată (fiind șeful Direcției Superioare Politice a Armatei și adjunct al Ministrului Forțelor Armate), Ceaușescu a condus unitățile militare care au înăbușit răscoala țăranilor din Vadu Roșca (jud. Vrancea) care se împotriveau colectivizării forțate.

La trei zile de la moartea lui Gheorghiu-Dej, în martie 1965, Ceaușescu preia funcția de secretar general al Partidului Muncitoresc Român (acesta era numele

Partidului Comunist Român la acea vreme, după asimilarea forțată, în 1948, a unei aripi a Partidului Social Democrat). Una dintre primele acțiuni ale lui Ceaușescu, odată ajuns la putere, a fost redenumirea Partidului Muncitoresc Român în Partidul Comunist Român.

La 28 martie 1974, Marea Adunare Națională instituie funcția de președinte al Republicii Socialiste România, iar Nicolae Ceaușescu este ales în unanimitate și devine astfel primul președinte al României.

Între 1970-1974 am fost promovat inspector la Comitetul de Cultură al județului Vaslui (proaspăt înființat) începând cu 2 martie, după ce fusesem director al Școlii generale Măcărești, comuna Prisăcani, județul Iași, 6 ani. Aveam sarcini culturale dar și destule de partid, drept care am fost verificat de cadrele de partid Vaslui la sânge, și noroc de primarul de la Prisăcani, Gafița, care a spus că nu-mi dă drumul pentru că sunt foarte bun și muncitor și că îi reclamă și la Ceaușescu.

Recomandare mai bună nici că putea fi și vicepreședintele de la Consiliul Județean Vaslui, V. Amariței a vorbit personal la Iași să mi se dea drumul.

În perioada aceasta, 1 martie 1970-1 martie 1974, secretarul general a venit de 3 ori în județul Vaslui, dar am dat de două ori mâna pe parcursul unei vizite: când a strâns mâinile celor care-i făceau coridor de mulțime în drumul către Consiliul județean, și în clădirea actualului sediu al Poliției județene, unde eram printre cei care-i asiguram paza împreună cu civili de diferite proveniențe.

N-am făcut niciodată parte dintre informatori sau colaboratori ai securității și în martie 1974 a trebuit să trec la catedră izgonit de un tractorist – propagandist – Bran, mare președinte la cultură.

Au fost strângeri de mână protocolare (avea o mână moale, rece, inertă, întinsă într-un unghi să i se simtă autoritatea).

A 3-a oară a fost la Casa Scânteii (Casa Presei Libere) când i-am prezentat grupul statuar de la Băcăoani, unde a fost odinioară teatrul bătăliei lui Ștefan cel Mare, din 10 ianuarie 1475. Am transportat pe ger cu un camion pe Ștefan cel Mare călare, din ipsos, aproape în mărime naturală unde s-a organizat expoziția care trebuia să decidă cui se acordă fondurile. Un frig...

În holul Casei Scânteii, unde era o mare expoziție care să prefigureze investițiile pentru următorul cincinal, a fost nevoie să prezint eu grupul statuar la rugămintea marelui sculptor Mircea Ștefănescu care apoi și-a expus viziunea. Tăcere, pași, emoții... în concluzie, Ceaușescu:

„– *Tovarășe de la Vaslui... Marin (i s-a suflat), de ce Ștefan cel Mare privește în jos? Avem nevoie de măreție și independență...*” Având în vedere înălțimea soclului și dealului, i se dăduse o înclinare capului...

La plecare am fost dintre puținii cu care a dat mâna. Am păzit toată noaptea sculpturile – machetă – duse direct la atelierul Uniunii Artiștilor Plastici. Peste vreo 3 luni am fost trimis să verific piesele componente și am intrat în burta calului de bronz ciocănind în stânga și în dreapta și căutând crăpături. Misiunea mea în sector s-a încheiat înainte de amplasarea statuii la Băcăoani, dar pregătirea terenului,

socului și turnarea propriu-zisă m-au avut supraveghetor, pălmaș și observator (era greu de găsit un buldozer...).

Statuia ecvestră a lui Ștefan cel Mare de la Podul Înalt

Ca inspector la Comitetul de Cultură am vizitat 388 de sate din cele 436 din județul Vaslui îndrumând activitatea culturală, stațiile de radioficare, bibliotecile (unde am introdus cataloagele alfabetice și tematice, clasificarea zecimală), în câteva zeci făcând cercetări etnofolclorice de teren (texte, fotografii, înregistrări). Am îndrumat construcția Căminelor culturale de la Berezeni și Dragomirești, am fost diriginte de șantier la Casa de cultură Vaslui, am participat la Sesiuni de comunicări la Craiova (și în juriul festivalului „Maria Tănase”, descoperind-o pe cântăreața Ionela Prodan), Caraș-Severin, Târgoviște, București ș.a., am organizat primele 3 ediții ale Festivalului Umorului, căruia eu i-am găsit numele și am dus

Vălărețul de la Voinești – Vaslui la Festivalul obiceiurilor de iarnă de la Muzeul Satului – București (1971). Pe linie de partid n-am fost promovat pentru că, de regulă, aveam... păreri.

Prima dată l-am văzut pe lângă mine la aniversarea bătăliei de la Mărășești (1917) când s-a organizat la Mausoleu și pe lângă, un grandios spectacol de sunet și lumină, primul pe care l-am privit din interiorul mulțimilor adunate fără eforturi. A venit de la gara

Mărășești cu un ARO decapotabil, mereu făcând semnul său specific de salut; era îmbrăcat într-un costum gri, cu părul ușor grizonat, cu un tricou pe gât, fără șapcă; a stârnit multă simpatie dar nu i s-a organizat primire triumfală (raportul gărzii, doar).

Eram la București (studiam mereu și mult în Biblioteca Academiei), când se aștepta vizita lui Nixon. Cu această ocazie am văzut cum în cel mult 3 luni, în loc de câțiva ani, s-a construit podul pasarelă peste linia de centură de la Otopeni, iar când a trecut convoiul oficial, împreună cu toată familia salutăm entuziast venirea președintelui american, prima în statele socialiste, care și-a încheiat discursul de la miting, cu 4 cuvinte în limba română spre delirul mulțimii „*traiasca batalia (prietenia) romana amara cana!*”... Numai Papa Ioan Paul al II-lea a mai avut parte de asemenea entuziasm (la destui ani încoace).

A urmat o perioadă de prigoană și împotriva mea, de care nu-mi face plăcere să scriu.

CEAUȘESCU, PRIN JUDEȚ (VASLUI)

Dezhumarea lui Ceaușescu (măicuță, câte legende și povestiri pentru istorie...!) e un act nesurprinzător, dar neașteptat, fără tam-tam-ul „emergent” operațiunii. Dintr-odată subiectul a trăsnit în presă (că tot apar, acum, ploile din senin) și există un sistem de dezbateri care de care mai... stalinist! L-am re-auzit pe cântărețul epocii de aur, Adrian Păunescu ridicând osanale într-o așa zisă „analiză contemporană”. O jigodie de om atunci, un pupincurist acum, un poet mare al țării pe care-l respect pentru literatura lui, ce e ca poet, și pentru că a susținut cauza Basarabiei în care nu mai crede. Reabilitarea lui Ceaușescu (doar după 20 de ani de când l-au împușcat) nu e departe.

O mare personalitate anihilează pe numeroase altele (pe câți a scurtat de cap Ștefan cel Mare, să domnească 47 de

ani...) și Nicolae cizmarul nu face excepție. Era temut, respectat, adulat și prețuit iar ordinul lui (șoptit, dar și în Congrese) era lege!

În cei 25 de ani de domnie geniul din Carpați a avut esențial o zi de revoltă, în vara lui 1968, strigând aprig contra expansiunii armate comuniste în Cehoslovacia.

Era titlu de mare glorie să fie adus mai ales la inaugurări și evenimente propagandistice, deci și în județul Vaslui, mai în toate orașele, în special centrul administrativ. Era un aparat propagandistic (din care am făcut parte ca inspector la cultură) bine pus la punct cu teroriști vocali (vestiții aplaudaci) care creau atmosferă de euforie și... lirism.

Eu eram tare mândru că am dat de câteva ori mâna cu el, cu degetele molatice, ușor înclinate spre pământ care produceau efectul de supunere și entuziasm: „am dat mâna cu Ceaușescu” era ca o binecuvântare ca la Muntele Athos (nu se vorbea nicicum de asta) sau a vreunui sfânt de prin calendar. Totul, dar absolut totul, era organizat cu entuziasm socialist și popular. A coborât, chipurile neanunțat, din elicopter, la Ghergheleu – Codăești: secetă, țărani (locali) și agricultori (cu ochi albaștri) cam vreo 30 la cei 10 localnici de pe câmp. Tiva la Vaslui, unde urlam la elicopterul în care se afla, să știe cât e de iubit!

A inaugurat școli și fabrici la Bârlad, Huși, Negrești, Vaslui și în câteva comune. Putea coborî pe stadion dar era primit pe platforma industrială, astfel: el întâi, apoi cei 2 câini special dresați pentru atentatori, la deplasarea sa în urale prin mulțime. Cei din primul rând se scăpau pe ei de așteptare, de frica de cei doi câini premergători alaiului, emoția de a strânge mâna moale a conducătorului iubit. Urale, urale, lozinci de recunoștință, atașament.

Muzeul Județean Ștefan cel Mare – Vaslui

Muzeul din Vaslui e „opera directă” a lui Ceaușescu. Sediul Consiliului Județean era în cel al Poliției județene, începuse să se construiască mare magazin alimentar, urma să se construiască Palatul administrativ.

Centrul Civic – Vaslui

După ce i-a luat la rost pe șeful poliției (tare „demn” dar ud în pantaloni) și pe primul secretar, a avut aproximativ următoarea remarcă: „Centrul civic e loc serios, nu cu bețivi la cumpărături, tovarășe arhitect, să formulați propuneri...” N-a spus ce, s-a ales Muzeu, s-a re-încărcat cu actualele coloane toată clădirea care e extrem de friguroasă! Și, norocul Bibliotecii județene!

Statuia de la Băcăoani, inclusiv cu înălțarea locului, e aprobată special de șeful statului. Am alergat la Iftimie Bârleanu și i-am dus în camion deschis copia, am ridicat și șlefuit, am susținut (pregătit, chiar de sculptor în atelier) forma actuală și credibilitatea istorică, la „Casa Scânteii”. După expunere, am scris, mi-a întins mâna (singurului din toată mulțimea) și a zis „bine”, după care a trecut la ansamblul din centrul Sucevei, apoi la Târgoviște. Erau însă, alții, destui, experți care mi-au trasat sarcini, inclusiv la Uniunea Artiștilor Plastici!

Să precizăm: se crea atmosfera patriotică; se utiliza imaginea izbăvitorului cu dexteritate; se pedepsea imediat și aspru nesupunerea. Știa de cozi, știa de nemulțumirile populației, de minciunile administrației, cu planul cincinal și oricât de putred, monumentul său nu și-l putea refuza.

Pot și eu să fiu mândru că ne-am strâns mâinile cu președinții Nicolae Ceaușescu, Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinski (Republica Moldova), Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu sau Regele Mihai I. Pe Smirnov, nu-l mai pun. Nici pe Voronin, că m-a arestat, când, încă, nu era „șeful”.

Cam câți au reușit asta, și, nu numai din Țara Românească ?

(Meridianul, an XII, nr. 30 (849), joi, 29 iulie 2010, editorial)

LENIN IN FAȚA LUI CEAUȘESCU, DE FAPT, INVERS!

Oarecum amuzant e ceea ce istorisesc acum: în august 1980 s-au organizat excursii la Jocurile Olimpice de vară la Moscova. 26 de persoane (vreo 14 n-au primit aprobare să plece cu noi) ne-am urcat în tren până la Kiev apoi Leningrad-Moscova cu avionul.

Zilele din capitala Uniunii Sovietice au însemnat V.D.N.H. (Parcul Expoziției cu realizările socialismului sovietic, imens, muzee și expoziții în aproximativ 100 de clădiri mamut, cu emblema primului cosmonaut din lume, Gagarin în vârful unui soclu arcuit de vreo 100 de metri, chiar am intrat într-o rachetă) câteva meciuri (pe stadionul Lenin eram atât de supravegheați că dacă voiai să lovești pe unul, erai împiedicat până să cobori mâna), vizita la Mausoleul lui Lenin. Am pornit dez-dimineată și am ajuns în fața învățătorului popoarelor cam pe la prânz datorită cozilor imense, cu multe mii de oameni în Piața Roșie, unde, lângă zidurile roșii ale Kremlinului este amplasată clădirea din marmură roșie și neagră cu sicriul lui Lenin (înghețat, mereu înghețat, zicea ghidul).

L-am văzut mic de statură cu fața galbenă, cu perii bărbii ca după 2 zile nebărbierit, cu ochii închiși dădea impresia de viu, totuși, dar contrasta puternic, chiar foarte, cu imaginea tip care se difuza la noi: cu chelia mare, în poziția avântată a unui discurs, pumnul drept strâns, plutind deasupra steagurilor roșii, proletare. M-am oprit circa 3 secunde după care am fost împins de valul excursioniștilor. În secunda de oprire l-am „văzut” pe Ceaușescu, atunci pe valul de simpatie populară în România.

Era mai puternic decât Lenin pentru că era viu, pentru că era conducătorul statului român, pentru că ideologia oficială începuse să nu mai fie cea marxist - leninistă ci a socialismului multilateral dezvoltat de culoare românească. Am trăit sentimentul acesta: Ceaușescu mai puternic decât Lenin!

Mausoleul lui Lenin din Piața Roșie

În Mausoleu, cu Lenin care părea viu sub lumini, de față, cu mii de excursioniști împrejur, în cadența cu totul specifică a schimbării gărzii, un ceremonial necesar întrucât soldații nici nu pot clipi în post, supravegheați la sânge de nu mai știam cine.

Deși am umblat binișor în lume, n-am mai avut cumva ideea supremației României a vreunei mari personalități sau a conducătorului ei față de altcineva, țară sau conducător.

Sunt dator memoriei socrului meu Vasile Cernat din Țepu, satul lui Tudor Pamfile, care a murit cu credința că Ceaușescu va cădea curând, el și regimul lui care l-au

condamnat politic, la câtă pușcărie a putut duce, deși eu n-am putut să cred asta, decât în decembrie 1989, după ce am îngenunchiat în piața Vasluiului, când toată lumea cânta „Deșteaptă-te Române!”.

O precizare în legătură cu momentul de revoltă a lui Nicolae Ceaușescu din 21 august 1968. Eram la tratament la Sângeorz-Băi când s-a auzit de invazia sovietică, dimineață, iar la ora 16:00 a avut loc marea adunare populară, când șeful partidului și statului striga aprins că ne vom apăra independența inclusiv cu armele.

Invazia armatelor celor 5 state membre ale Tratatului de la Varșovia a fost *„o mare greșală. Nu există nici o justificare, nici un motiv pentru a admite ideea intervenției militare”* striga Ceaușescu somând *„să se pună capăt amestecului în treburile interne ale altor state, ale altor partide”* pentru că *„întregul popor român nu va admite nimănui să încalce teritoriul patriei noastre”*. O mai mare adeziune la cuvintele sale n-a mai avut, cred, niciodată.

Consecințe: a) până seara stațiunea s-a golit; eram director de școală la Măcărești – Iași și am luat primul tren până la Iași, de acolo, 32 km pe jos, și noaptea; b) Am intrat „în dispozitiv de luptă pentru patrie” și patrulam zi și noapte, câte 2, între Prisăcani și Măcărești, pe malul Prutului cu câte o secure în mână, să respingem... atacul(!). Rușii au dat drumul la tot felul de motoare, noi ziceam că-s tancuri, și vreo 4 zile ne-au rupt urechile, sufletele, răbdările; eram mândri să ne apărăm de ruși, dar cu ce... cu securile și ciomegele?

După ce s-a anunțat cererea de primire a lui Tiajelnikov, ambasadorul, gata cu gălăgia secretarului general, dar mișcarea „tancurilor” tot a continuat. Era o mobilizare patriotică și afectivă a tuturor satelor de lângă Prut, cu cetățenii

îngrijorați pentru că ei ar fi fost primii înrobiți, călcați, pedepsiți, despre care am făcut destul haz mai târziu.

Școala Măcărești, azi.

Până atunci se făceau excursii cu Biroul de Turism pentru Tineret (care asigura verificarea candidaților, aprobarea listelor și revenirea în țară a acestora), cam singura posibilitate de a vedea Chișinăul ca parte a U.R.S.S. Ce minune era să observăm cât seamănă cu Iașul marilor iubiri. Pe clădirea Parlamentului R.S.S. Moldovenești trona figura uriașă a lui Leonid Brejnev cu câteva îndemnuri de partid (și ce de hoți împrejur!). Românii cumpărau electrice și ceasuri, duceau pungi de plastic să le schimbe pe ruble. Toate legăturile au fost întrerupte, dar... de la Măcărești se întreba încă, și, se auzea peste Prut, ce le mai fac rudele...

Am învățat repede să facem antene sofisticate de TV Chișinău și să urmărim programe sovietice în limba rusă, rar în limba română, așa că eram la curent mai mult cu ce se întâmplă în Marea Uniune decât la București de unde recepționam cele 2 ore, cu tot felul de știri despre cuplul prezidențial... în alb și negru! Primele televizoare color sau portabile, de acolo s-au adus, trecute ilegal granița. M-a îngrozit rusofilia populației de neam cu noi, temătoare să se exprime în limba română, totdeauna pe la colțuri și cu fereală. Cu foarte mare greutate am pătruns la Biblioteca Națională din Chișinău pentru a studia câte ceva despre Tudor Pamfile, revista Ion Creangă sau Glasul Basarabiei și chiar despre poeții moldoveni.

Biblioteca Națională din Chișinău

Prima mea vizită la redacția revistei Limba română, de pe strada Pușkin din centrul orașului, mi-a prilejuit întâlnirea cu Nicolae Dabija, astăzi academician.

Adevărul e că eram tare izolați ca limbă, țară și popor. Și, pentru noi, Ceaușescu era cel puternic...

O ÎNTÂMPLARE CU UN PRIM MINISTRU, ÎN DECEMBRIE, 1971.

Știindu-se bine că mă ocup și de cercetări folclorice de teren, ca inspector la Cultură, am primit sarcina să organizez Vălăretul din Obârșeni, comuna Voinești pentru un Festival folcloric de sărbători (25 decembrie-31 decembrie 1971) la Muzeul Satului din București, condus atunci de un fost vasluian, profesorul dr. Focșa. Am strâns 45 de oameni, dintre care 10 erau membrii fanfarei locale, cu reprezentări cum se cuvine pentru Vălăret (capre, căiuții, urși, alți urâți din alai). Am călătorit toată noaptea cu personalul până la București, am fost cazați la un internat și trebuia să debutăm seara cu un spectacol la Hanul lui Manuc. Când am coborât pe întuneric, în Piața Unirii, fanfara și-a dat în petec și în câteva minute a strâns o mare de oameni care au oprit orice altă mișcare decât spre membrii ansamblului care au reușit un spectacol de zile mari. Mulțimea era claie peste grămadă inclusiv pe toate tramvaiele blocate în piață. Zumzet, aglomerație, strigăte, hore.

Am fost somat de miliție să opresc evoluția acestora și ne-am retras sub zidurile Hanului cu mulțimea după noi. Eu eram responsabilul că n-am ținut în mâini formația și am fost chemat de un gradat cu stele la un fel de interogatoriu. Numai că am avut noroc: într-unul din separeurile Hanului era prim

ministrul Manea Mănescu, a cărei soție era din județul Vaslui. A trimis după mine, i-am raportat ce și cum, și, textual *„Tovarășul... lasă-i un pic aici, dar mâine la Muzeul Satului să meargă bine că venim cu o delegație chineză”*.

Lângă Casa vasluiană (transplantată din satul Zăpodeni), a doua zi, toți, dar toți membrii ansamblului (martor îmi este și astăzi „calul” Zaharia), au avut o evoluție de excepție în prezența Prim-Ministrului care purta o căciulă brumărie cu bordură, și care și-a scos mănusa să mă felicite pentru valoarea Vălăretului nostru. Cei vreo 20 de chinezi erau încântați... și bine păziți.

Atunci ne-a spus că și „tovarășa Mănescu” este din Pungești, județul Vaslui.

Nu știam atunci că voi intervieva atâția alți prim-miniștri, dar el m-a scăpat de belele și mi-a strâns mâna: Manea Mănescu, prim-ministrul lui Ceaușescu.

OPINII DUPA PESTE 31 DE ANI DE LA REVOLUȚIE, ÎN 2021.

Atunci când a fost executat nu prea a fost român să nu se bucure. Am realizat materiale de presă cu militarul (un brunet, azi din Bălteni-Vaslui), plutonier atunci, care avea sarcina ca în cazul unui atac asupra tanchetei în care era dus Ceaușescu și Elena lui către Unitatea Militară din Târgoviște să-l împuște imediat, drept care a stat îngrămădit alături de un ofițer care avea sarcina să-l împuște pe el dacă misiunea eșua, cu glonț pe țeava automatului îndreptat spre cei doi.

Cetățeanul care mi s-a spovedit ca la biserică nu mi-a permis să-i dau numele, el poposind la câțiva km de Vaslui,

să-și piardă urma, fiind instruit că „va fi căutat” dacă se află unde este și unde și-a făcut o casă destul de retrasă dar cocheta și bine utilată; locuiește cu soția, dar bănuiesc a nu fi ieșit bine-bine din starea aceea de groază că „mâine va fi lichidat”. Era el de partea Revoluției, dar au existat și alții, acei care au tras după 22 decembrie 1989 în populație și el se simțea urmărit.

– Și, chiar l-ai fi împușcat pe Ceaușescu, dacă se oprea tancheta?

– Daa, foarte sigur, așa am primit ordinul clar, am jurat, eram cadru militar, nici nu se putea să nu mă supun. Și apoi, și eu am vrut să-l împușc, prea o duceam greu cu toții.

– Dar, afară, la zid ai tras?

– Nu, că imediat ce l-am dat în primire, am plecat, ne-au trimis pe toți în direcții diferite și nu ne-am mai văzut de atunci (trecuseră peste 10 ani de la execuție).

– De unde l-ați preluat?

– De la niște milițieni din mașină, în curtea unui fost IAS de lângă Târgoviște, după amiaza, printre niște bălării. Cam o oră am făcut până la Garnizoană pentru că am făcut tot felul de opturi (ocolișuri) să nu fim urmăriți și atacați.

– Tu ai coborât primul din tanchetă și apoi Ceaușescu așezându-și căciula.

– Da, pentru că nu trebuia pierdut din buza armei. Ne așteptam să se declanșeze un atac, nu știam nici care este atitudinea celor din Unitate și mai întâi trebuia să-l execut pe el și apoi să mor eu, că ni s-a spus că ne poate aștepta moartea. Eram la datorie.

– Ți-ai făcut o căsuță frumoasă, spațioasă, văd că ai garduri care-ți acoperă vederea la șosea. De unde ai avut atâția bani?

– Am primit o sumă mare la trecerea în rezervă, mai aveam și eu economii, știți, aveam salariu frumos.

– Nu ți-e teamă de mâna lungă a Securității?

– Acum, după atâția ani, m-am mai liniștit.

Omul a vorbit aproximativ o oră, cu un voal negru pe față, să nu fie ușor recunoscut, cu materialul acesta comercializat așa fi făcut o avere. Eram bucuros însă, să pot face primul în țară un asemenea interviu. Casetele din podul casei mele îl păstrează. Realizez doar în câtă groază a trăit omul ăsta.

În 2021, ar fi următoarea situație: de ziua lui Ceaușescu, în ianuarie, se mai adună câteva zeci de persoane, mai pun flori, rememorează momente din acea vreme. Au trecut 31 de ani, autoritățile nu fac nici un gest pentru reabilitarea sa.

Am scris că Ceaușescu va fi reabilitat înaintea lui Ion Antonescu. Probabil, nu va mai dura mult în această perioadă de accentuată uitare a istoriei naționale. „Dictatura” și „dictatorul” au devenit niște noțiuni slab-comunicative, iar „iepoca de aur” nu pare a fi existat. Numai că:

CEAUȘESCU A DEVENIT NUME DE REFERINȚĂ
aproape în toate domeniile sociale și un subiect de presă mereu tentant, numele care atrage cititori, comentarii, comparații. **EXISTĂ.**

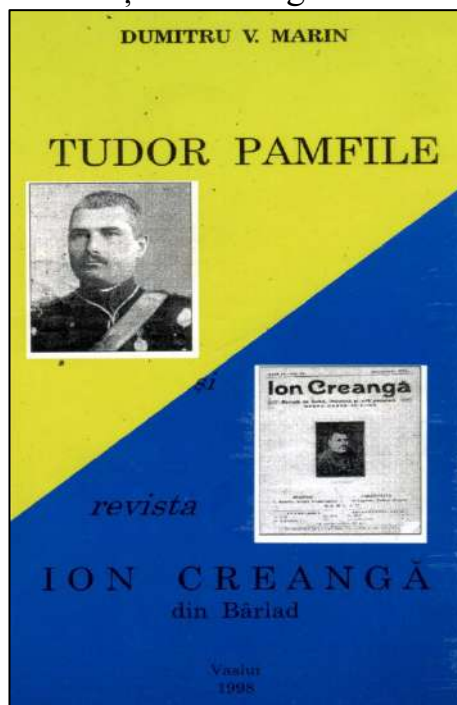
Nici el, nici Antonescu, nu au vreo statuie în România, deoarece noii eroi ceruți de educație sunt din spațiul European. Susținem încă o data că reabilitarea lui Ceaușescu va fi necesară când se va realiza pe deplin globalismul European, cel puțin ca aspect spectacular, motivațional, poate și stimulat. Cultul eroilor nu mai există astăzi, deci cultul personalității pare a nu avea vreo șansă în timpul apropiat.

Nici volumul de față nu aduce vreun omagiu fostului conducător ci exprimă, după cum se vede, realizările în planul

cel mai înalt profesional ale autorului: „o viață printre președinți”, cum scrie Vasile Larco, într-un material de prezentare a cărților mele de acest profil.

Dacă întâlnirea cu alt conducător de stat, Gheorghe Gheorghiu-Dej, rămâne sub beneficiul de inventar, epoca lui Ceaușescu începută după moartea lui Dej, despre care am aflat de la radio, pe 19 martie 1965, când plecam la cursurile de Istoria literaturii, la Universitatea ieșeană, unde eram student, epoca aceasta este integral parcursă de subsemnatul, cu altă sumedenie de elemente de interes national care pot fi consemnate. Primul care a vorbit despre moartea lui Gheorghiu-Dej a fost N. Ceaușescu și imediat am înțeles cine va fi conducătorul Statului.

Nu mă gândeam decât la meseria mea de profesor dar, mai găsisem afirmarea și în etnologie...

2. MITTERRAND... ȘI PROPAGANDA!

FRANCOIS MITTERRAND (n. 26 octombrie 1916

Jarnac - d. 8 ianuarie 1996, Paris), a fost președinte al Franței între anii 1981-1995. După absolvirea studiilor sale în 1939 a fost mobilizat în armată, iar în 1940 a fost în captivitate germană. În 1941 a evadat. Mitterrand a evoluat din punct de vedere ideologic de la poziția socialismului

reformator la aceea a pragmatismului caracteristic unui reprezentant al națiunii, susținător al rolului cheie, din punct de vedere militar și cultural, pe care Franța era chemată să-l joace în arena internațională. Alături de Germania, Franța lui Mitterrand a ocupat un loc de frunte în cursa pentru Europa unită. În 1988 a primit împreună cu colegul său german de post, Helmut Kohl, Premiul Karl (Premiul Carol cel Mare).

Francois Mitterrand a murit pe 8 ianuarie 1996 la vârsta de 79 de ani în Paris.

Importanta vizită a președintelui Franței Francois Mitterrand, la Iași, a fost o formă concretă de susținere a trecerii spre capitalism. Aglomerație, persoane misterioase, gălăgie, strigăte entuziaste „Vive la France”, presă centrală pentru că

alta decât Tv.V. – ca presă video, nu era în Moldova. Mare de oameni la Universitatea Iași.

Ne-a trebuit un curaj nebun să-l acostăm din mers pe Francois Mitterand care s-a oprit în fața aparatului nostru de filmat în timp ce Ion Iliescu se întreținea cu universitari. Era așa de bine și de mulți păzit, că și azi ne mirăm cum am realizat materialul, și în exclusivitate. Norocul începătorului, îndrăzneala cunoscătorului, valoarea îndrăznețului. Gestul lui Mitterand de a ne acorda interviul în timp ce tremuram ca luat de friguri cu tot felul de caralii lângă noi, gata să ne împuște la vreun gest necugetat, oprirea lui a însemnat și pentru mine și pentru operatorul Grigore Avram înfruntarea fricii extreme și un efort de concentrare, la întrebări, cum n-am mai avut.

Proba de maturitate s-a dat exact la acest început!

„– Sunteți cel mai autorizat promotor al democrației. Ce credeți că va urma în România?”

– Vous etes tres aimable... și acum, traduc aproximativ în românește după „apres une periode de transition...” mari frământări și importante și dureroase schimbări sociale... dar ne aveți alături...”

„– Care credeți că va fi cea mai mare problemă pentru România?” A stat puțin pe gânduri apoi, lung, adică într-o frază amplă de mare politician, care știa să tragă spuza pe importanța țării pe care o reprezenta. Las-că nici întrebarea nu era grozavă:

„– Corupția...” N-au fost greu de înțeles cuvintele dar câtă realitate ulterioară ascundeau, abia de câțva timp am priceput; până la urmă e problema actuală în Europa și punctul negativ cel mai aspru în raportul MCV pentru România, astăzi. În entuziasmul general de atunci, mă rog, alt președinte de stat

care ne vizita după Charles de Gaulle și care ne declara sprijin „pour toujours” ca la „48...”

În fața lui Francois Mitterand -18 febr. 1991, Iași

Interviul a fost difuzat, aprecierile au fost interesante, dar nu-mi iese din cap cât ne-au tremurat pantalonii pentru curajul nostru. Cât sprijin ne-a mai promis, la București, De Gaulle, îmbrățișându-l cu efuziune pe Ceaușescu... N-am fost martor la pupături Mitterand-Iliescu, dar pentru toți a fost un semnal bun.

Nu fusesem până atunci în Franța, dar o rupeam bine pe franțuzește, nu stăteam rău cu îndrăzneala.

În cele câteva călătorii în Franța n-am observat vreun fel de sfială când se vorbea despre președinte sau politicieni iar pe ecologiști i-am găsit greu și puțini (tot ecologist de frunte eram și eu, în județ) într-un sediu amărât, dar cu un europarlamentar

francez care a răspuns la multe întrebări. Din cauză că nu vorbeam prea des franțuzește îmi făceam probleme, dar ne-am înțeles și apropiat tare mult, am purtat corespondență. Populația din orașelul Neuillé-Pont-Pierre (TOURENNE) ne-a primit cu bunăvoință și entuziasm, cea din Paris, Strasbourg, Tours, cu indiferență, mai ales că eram la cerut, în cadrul unor programe culturale ale localităților înfrățite, pe bani europeni sau pe cheltuiala noastră. Toate înregistrările din provincia Tourenne au intrat pe post! Că ne-am ales și cu multe aprecieri, chiar ne-a făcut bine.

Cu Francois Mitterand, președintele Franței, cred că am realizat un material deosebit, cu cea mai înaltă persoană publică din viața mea, deși la Kracovia am fost binecuvântat de Papa Ioan Paul al-II-lea.

Ce dovadă mai bună îmi trebuia pentru autoritate? Pe care n-am știut s-o exploatez mai niciodată, nicăieri. Dar nici nu mi-a trebuit, pentru că mă simțeam cu operă, de regulă, eram și operator și știam cum să fac mai bine cu aparatul de filmat. Uneori greu, ca în fața prefectului de Tourenne unde țineam camera cu dreapta, luminile cu stânga, într-un singur picior pentru că mi se încurcase în fir celălalt și vorbind franțuzește. Înregistrările ulterioare din Franța au susținut sprijinul socialiștilor francezi pentru socialistul Ion Iliescu și partidul său, capitalismul și privatizările impuse de noua orânduire socială. Am difuzat imagini și cu locurile unde D'Artagnan (eroul lui Alexandru Dumas) înfrunta pe adversarii regelui (Le cheval blanc, castelul Rochelle, alte locuri istorice din provincia Tourenne), și agricultura locului (am stat 3 săptămâni la o fermă agricolă), monumente, transporturi dar mai ales din Parisul minunilor, frumosului, istoriei și culturii, Tour d'Eiffel, Sena, Catedrala Notre Dame

etc. etc. cu bucuria de a descoperi liber capitala culturii mondiale.

Catedrala Notre-Dame din Paris

La Strasbourg am organizat cu ajutorul transfugului Penciu de la Bârlad și am însoțit un grup de elevi la un simultan de șah despre care s-a consemnat în presa franceză și românească (altă deplasare la Paris). Tournoi international d'échecs din Le club d'Echecs du Fosse des Treize, 26 mars 95, au Centre socio-culturel du Fosse des Treize, cu un program foarte încărcat și unde niște cetățeni din Murgeni care s-au lipit de noi ne-au furat bagajele. Era întâlnire între reprezentative ale Franței și României.

**TOURNOI INTERNATIONAL
D' E C H E C S**

Organisé par :
l'Association Culturelle et Amicale Roumaine
Le Club d'Echecs du Fosse des Treize
L'ARES-Echecs.

Avec la participation
du Vice-Champion du Monde poussins :
Maître FIDE **Vlad Jianu**

Arbitré par
M. Mohebbi
Champion d'Alsace

Rencontres de jeunes
de 5 à 15 ans
de France et de Roumanie

Inscriptions et informations :
☎ 88 61 87 47

**DIMANCHE
26 MARS 95**
à partir de 9h.

AU CENTRE SOCIO-CULTUREL DU FOSSE DES TREIZE
dans le cadre de la semaine roumaine, 6, rue Finkmatt à Strasbourg. ☎ 88 14 36 40.

Conseil Régional ★ Alsace

CONSEIL GENERAL
Le dynamisme du Bas-Rhin

COMITE
DES ECHECS
DU BAS-RHIN

Strasbourg
Communauté Urbaine

Crédit Mutuel
Strasbourg - Roumanie

FEDERATION
FRANCAISE
DES ECHECS

RECUE D'ALSACE DES ECHECS

Dacă la Chișinău (ca și la Leningrad, Kiev, Moscova), nici la colțuri exprimarea nu era liberă, în Franța și apoi în toată Uniunea Europeană nu știam ce să facem cu atâta libertate. Marea descoperire de după comunism, dar cu efecte distrugătoare pentru limba, țara și poporul românesc: prin migrație și scăderea natalității se ajunge azi, cam la 16 milioane de locuitori, din cele 22.

Că austriecii s-au înfruptat cel mai mult din economia românească, asta a fost înțelegerea lor, a membrilor Europei Unite, ca să ne primească în U.E.

În treacăt, să consemnez, fără xenofobie, că astăzi, în februarie, 2014, respectiv, și tot azi, în 2021, petrolul și principalele bănci comerciale sunt austriece, și nu ale României, prin cele 51% din acțiuni și contracte dubioase pe bază de șpăgi.

Că facem parte din Uniunea Europeană, cu avantajele și dezavantajele unei asemenea aderări, pare a fi aspectul esențial, desigur cu „destructurarea” naționalismului, supunerea de bună voie la legislația europeană, exploatarea resurselor solului și subsolului în parteneriate, vânzarea pământului către străini, în contrapartidă cu scutul de apărare NATO în fața rușilor, politici comune în mai toate sferele societății, inclusiv în sănătate și cultură, schimbarea modului de trai tradițional.

Din punctul nostru de vedere, e pe cale destrămarea României ca stat național, dar mai ales, e clară noua cultură existențială cu pierderea teritoriului, a unei părți din populație și mai ales atentatul pernicios asupra limbii române.

Înregistrăm deci și de la nivel de presă culturală un nou mers al istoriei românilor. Vizita lui Mitterand în România a deschis hotărât acest nou parcurs.

Turnul Eiffel

3. MIRCEA SNEGUR – PREȘEDINTELE... BASARABENILOR!

MIRCEA SNEGUR s-a născut la 17 ianuarie 1940, satul Trifănești, județul Soroca (actualmente în raionul Florești). În anul 1956 a absolvit Școala Medie din satul Frumușica (raionul Florești). Studiile superioare și le-a făcut la Institutul Agricol din Chișinău, pe care l-a absolvit în 1961.

În perioada 1981-1985 este prim-secretar al Comitetului Raional Edineț al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.). Din anul 1985 și până în anul 1989 deține funcția de secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.).

La 29 iulie 1989, Mircea Snegur este ales ca Președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești (R.S.S.M.), iar apoi la 27 aprilie 1990 ca Președinte al Sovietului Suprem al R.S.S.M. În momentul critic din august 1989, a acceptat să susțină proiectul de lege care conferea limbii române dreptul de limbă oficială și revenirea la drapelul tricolor, fapt care i-a atras simpatia universală a moldovenilor.

La 3 septembrie 1990, Mircea Snegur este numit președinte al R.S.S. Moldova de către Sovietul Suprem al acestei republici. De la 3 septembrie 1990 deține funcția de Președinte al Republicii Moldova, până la 1 decembrie 1996, când a pierdut alegerile în fața lui Petru Lucinschi.

Bibliografie: Dicționar Enciclopedic Ilustrat Nume Proprii, Ed. Cartier, B., 2004.

Pentru primul președinte al Republicii Moldova am cea mai înaltă apreciere dar nu și aceeași considerație. Înalt, solid, corpulent chiar, îmbrăcat sobru, cu privire blajină, sprâncene groase dar nu sprâncene îmbinate, nas ușor borcănat, voce muzicală, molcuță, alintătoare, răbdare de fier! M-a câștigat... din prima.

La Chișinău mai fusesem în excursie de 2 ori prin BTT, adică bine verificat să mă întorc acasă, deși în Est nu fugea nimeni.

Înainte de a veni în județul Vaslui îl cunoșteam datorită antenei TV de Chișinău pe care o aveam cu mulți ani înainte și am urmărit dezbaterele din Parlamentul Moldovei. Mi s-a părut cam neașteptată alegerea sa ca interimar... și apoi mi-am lipit sufletul de al lui ca marca de plic... mai ales că-mi arăta destule dovezi de prețuire.

Afectiv îi port simpatia nelimitată îmbinată cu regretul că n-a(u) reușit unificarea, n-au putut, nici n-au vrut-o cred, nu numai datorită diktatului de la Moscova ci și pentru omeneasca apărare a privilegiilor!

Se înțelegea bine cu Ion Iliescu și în caz de UNIRE ar fi ajuns președintele României datorită uriașului val de simpatie de care se bucura și a sprijinului Moscovei.

N-au fost prea încurcate căile Domnului în acest caz: nimeni nu ne voia țară mai mare și mai puternică, el a pierdut Transnistria, Iliescu putea pierde Ardealul. După ani, aflu de importanta forță militară rusă din Transnistria care ar fi putut ajunge în câteva ore la Prut. Întrebarea esențială a momentului: s-ar fi oprit doar la Prut?

După alegerile din Parlamentul de la Chișinău (30 august 1991) am fost primul corespondent de presă care l-am intervievat, în spatele meu, îmboldindu-mă, fiind cei de la BBC. Cu câteva ore înainte îl filmasem pe Igor Smirnov, cu țăcălia lui, ieșit val-vârtej de la dezbaterile foarte APRINSE și jignirile din plenul Parlamentului.

„— S-a deschis o nouă eră în istoria Republicii Moldova... am ales drumul către libertate” a deschis Snegur discuția, vorbind apoi de speranțe, democrație, viitor într-un limbaj de lemn sovieto-capitalist. Nici nu putea spune altceva cu Igor Smirnov, prim-secretar la Tiraspol în ceață, cel care s-a retras din timpul dezbaterilor din 27 august 1991, la declararea independenței, susținând continuarea cu sovietele. În scurt timp a izbucnit războiul din Transnistria, care m-a surprins la Tighina. Ce pericol de moarte a fost acolo...

Prin prisma evoluției ulterioare, și Igor Smirnov e alt președinte cu care am avut dialog jurnalistice (ar fi al 9-lea). Și, nu mai cred că Transnistria va reveni vreodată la România la câta oștire rusă și tancuri „apără” azi, Republica separatistă, care ar rezista probabil, o zi, cu toate baricadele ei, fără armata a 14-a, din marea Rusie!

În 1990 n-am fost peste graniță, n-am avut timp. Dar în partea a II-a a lui 1991, am realizat reportaje absolut interesante (și unice) în Republica Moldova, în mai multe rânduri, cu participări la dezbaterile din Parlament și ca invitat special al lui Mircea Snegur, care m-a îndemnat să ocup o funcție de perspectivă la Televiziunea Moldovenească.

În ziua de 30 august 1991, am plecat pe la 3 dimineța spre Chișinău, am trecut granița pe la 5, ne-am oprit pe traseu la o pădure pentru un popas de tufiș. Eram pe margine eu, Florin Muștiuc, Grigore Avram, Alexandru Poamă. Ca o vijelie au venit cam peste noi niște rakeți, cu automate și cu mașini puternice. Aproape toți am făcut în pantaloni de frică, dar ăștia nu prea aveau idee dacă noi am fi interesați: puteau să ne ia camera video și eram distruși. Habar n-am de ce nu ne-au atacat, pentru că erau foarte multe cazurile de banditism. N-aveam cu ce ne apăra, departe de mașină, străini...

30 aug. 1991, Rep. Moldova – Chișinău,

La interimarul Snegur am intrat aproape imediat după ora 8:30 și apoi am urmărit pe viu, cu camera video în mână,

cele 2 momente din sală: proclamarea independenței și alegerea lui Mircea Snegur ca președinte, de către Parlament.

Eram urmăriți de oamenii lui Voronin, șeful poliției Chișinăului, dar nu împiedicați să filmăm orice am vrut. Ne-a ajutat și scriitorul (și om politic) Nicolae Dabija, dar mai ales ministrul învățământului, Ion Ungureanu, unionist convins (cam nesuștinut) și un personaj extraordinar. În cinstea noastră, Teatrul Național din capitala Republicii Moldova a prezentat un spectacol de divertisment în limba română, filmat în totalitate de noi. Atunci l-am văzut și pe Nicolae Botgros, mare dirijor, (în spectacol era și Zinaida Julea, ș. a.) și am realizat primul interviu cu el.

Se simțea însă, mare îngrijorare, și, după vizita la Moscova, Snegur a schimbat kalimera: „să ajung eu abia un prefect de județ?” (mi-a șoptit secret și tainic). Și unirea celor două țări a fost compromisă de Snegur și Iliescu, chiar la Vaslui!

Inserăm și aici, cu plăcere, contribuția Președintelui Mircea Snegur, la volumul „MARIN 70”.

PRIETENUL MEU DE LA VASLUI

Așa îmi place să-l numesc pe dl. DUMITRU MARIN. Fiindcă aceasta corespunde adevărului. Domnia sa este un prieten mai vechi al confrăților săi din stânga Prutului.

L-am cunoscut la începuturi, în anii renașterii noastre naționale, obținerii independenței față de imperiul sovietic și consolidării tânărului stat Republica Moldova. În calitate de ziarist, m-a intervievat de mai multe ori, participând activ și la conferințele de presă pe care le țineam. Chiar formularea întrebărilor sale demonstra că îl frământă problemele noastre – de ajuns și de rămas, pe atunci. Era sincer și dornic de a

informa veridic despre cele ce se întâmplau la noi. Îi simțeam sprijinul chiar la etapa intențiilor și-i vorbeam cu aceeași sinceritate.

Aflu cu mândrie că, pe parcurs, publicistul D. Marin a realizat peste 700 de editoriale în diferite ediții, mii de emisiuni radio și televizate, interviuri, inclusiv cu conducători de state. Eu, bineînțeles, în virtutea celor expuse mai sus, apreciez în mod deosebit pe cele ce mă vizează direct. Merită laude aparte și aptitudinile de organizator ale dlui D. Marin, la acest capitol pretându-se mai ales înființarea primelor posturi de radio și televiziune la Vaslui și Bârlad. Oamenii de acolo trebuie să-l vorbească mereu de bine pentru că le-a adus informația direct în case.

Stimez nespus oamenii care muncesc mult. Protagonistul nostru este din tagma lor, depășindu-i mult pe alții, mai ales prin faptul că nu muncește doar pentru sine. Exemplific: dânsul are peste 40 de ani de activitate didactică, ca scriitor a editat cărți consacrate culturii, inclusiv folclorului, învățământului și, desigur, publicisticii, volume interesante pentru diverse categorii de cititori – savanți în materie, studenți etc. Este înalt apreciat în calitate de romancier, etnolog, monografist. Personal, rămân întotdeauna impresionat de felul de gândire, de profundele analize filozofice ale domniei sale. Pentru a vă convinge, citiți, de exemplu, eseul despre demnitatea oamenilor în diferite ipostaze, care finalizează cu concluzia că „dignitatea este cea mai sigură AVERE a noastră”.

Dl. D. Marin merită cea mai înaltă prețuire și ca savant, în calitatea-i de doctor în filologie. Pe acest tărâm s-a manifestat prin 60 de studii științifice publicate și un număr de cărți.

Cu siguranță, nu numai Vasluiul și Moldova din dreapta Prutului, ci și întreg spațiul românesc au tot temeiul să se mândrească cu succesele prietenului nostru Dumitru Marin.

Scriu aceste rânduri în ajunul jubileului de 70 de ani ai Maestrului. Cu acest prilej, îl rog pe bunul Dumnezeu să-i dea multă sănătate pe viitor, iar noi să ne bucurăm și în continuare de isprăvile lui.

**Cu mult respect,
MIRCEA SNEGUR,
Primul Președinte al Rep. Moldova,
24 martie 2011**

Și în februarie 2014, într-un interviu, la *Adevărul de București*, Mircea Snegur se arată reticent la Unificare, considerând ca premature propunerile lui Băsescu, fără pregătirea necesară unui atare act.

A trebuit să se retragă pe domeniul său privat, să-și scrie memoriile, să sufere cu boala de la picioare, din când în când să mai comunicăm telefonic. Când l-am solicitat pentru un volum omagial a răspuns cu promptitudine și evident, prețuire.

Fără îndoială președintele Basarabiei este unul dintre marii mei prieteni din acest secol.

Într-un fel de bilanț, R.Moldova=Basarabia a fost în bătaia vânturilor geostrategice și din 1812 a fost anexată Imperiului rus, după primul Război Mondial a întregit România Mare, a fost disputată în al doilea Război Mondial după re-ocupare rusească, pentru români în războiul declanșat în noaptea de 21/22 iunie 1941, pierdut alături de nemți în

1945. A fost momentul istoric de la 23 august 1944, dar Basarabia a devenit RSS Moldovenească, componentă a URSS, iar după destrămarea acesteia s-a declarat independentă în august 1991. Primul Președinte al noului stat a fost ales de Parlament (am filmat momentul) Mircea Snegur.

Într-una dintre convorbirile noastre telefonice, din 2018, dl. Mircea Snegur mi s-a plans de suferințele sale legate de greutatea de a se deplasa, de uitarea contemporanilor și, întrebat de mine dacă putea face Unirea și să rămână în istorie a răspuns: „rămân în istorie ca primul președinte al Republicii independente Moldova. Am vrut, totuși, Unirea dar în afara dorinței noastre comune (și noi și voi) nu exista nici o condiție favorabilă. Gândiți-vă ce forță militară este și azi dincolo de Nistru, înregistrați existența prorușilor foarte numeroși în Chișinău, și rezistența armată din Transnistria. N-aveam nici sprijin European, măcar declarativ, în afară de România. Cel mai important și urgent atunci era încetarea focului pe întreg teritoriul țării, iar noi am reușit asta. Că avem regretele noastre, asta e altă chestiune. Cred că mi-am făcut datoria către pământul străbun.”

Dintotdeauna Mircea Snegur a fost diplomat și calculat.

La data editării prezentului volum, R.Moldova este stat suveran prosovietic, deși noua președintă Maia Sandu aleasă în 2020, este proeuropeană. La cât rău a făcut antiunionistul Igor Dodon până în 2020, acesta ar trebui tare repede pedepsit. Basarabia deși este pământ românesc nu face parte din România: „avem un vis neîmplinit/ copil al suferinței.”

4. PIOTR LUCINSCHI – PROSOVIETICUL DE TIP NOU

PETRU LUCINSCHI s-a născut la 27 ianuarie 1940,

**în satul Rădulenii Vechi (azi
raionul Florești). Și-a făcut studiile
la Facultatea de Filologie și Istorie
a Universității de Stat din Moldova,
pe care a absolvit-o în 1962. Este
membru al Academiei de Științe
Sociale din Federația Rusă
(Moscova). A obținut titlul științific
de doctor în filozofie (1977).**

**În perioada 1971-1976, este
secretar al Comitetului Central (CC) și membru al
Biroului Politic al Partidului Comunist din Moldova. El
era pe atunci singurul basarabean din conducerea
Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească.**

**Din anul 1992 deține funcția de ambasador
extraordinar și plenipotențiar al Republicii Moldova în
Federația Rusă. La data de 4 februarie 1993 este ales
Președinte al Parlamentului Republicii Moldova de
legislatura a XII-a, fiind reales la 29 martie 1994 ca
Președinte al Parlamentului Republicii Moldova de
legislatura a XIII-a. Președintele Vladimir Voronin i-a
conferit la 27 ianuarie 2005 „Ordinul Republicii”.**

**De la 15 ianuarie 1997 până la 4 aprilie 2001 deține
funcția de președinte al Republicii Moldova.**

**Bibliografie: Dicționar Enciclopedic Ilustrat Nume
Proprii, Ed. Cartier, B., 2004.**

Rare contraste am observat la omul acesta de o inteligență sclipitoare, ascunzându-și momentele de concentrare/gândire prin gestul ridicării ochelarilor de pe nas spre ochi. Aproape îmi anticipa întrebările și începea întâi în limba rusă, probabil să mă vadă dacă pricep.

Fusesem atenționat, atât de prietenii de la radio Chișinău (ce colegi, tare, de treabă!) cât și de D. Frumuzachi, cel care a deschis televiziunea Catalan, privată, dar și cu jocuri politice care l-au dus la închisoare. Cine i-a făcut cel mai bine jocul a fost scriitorul Nicolae Dabija, iar adversarul său, pe care l-a prigonit cât a reușit, a fost poetul Grigore Vieru.

„– Tradiția și nevoile noastre sunt alături de Marea Rusie!” a tranșat clar, fără echivoc, orientarea către economia rusă și politica „maicei” pe care o vedea tot organizată pe soviete, raioane și republici. Nu mă mir că s-a înțeles atât de bine cu Igor Smirnov.

„– Despre limba română în școli...” am întrebat, printre altele. Aveam de ales dacă să pot realiza un interviu sau să mă dea afară, mai politicos sau nu. Am precizat că nu voi interveni nicicum în material și-i voi respecta părerea.

„– Vom mai cerceta, dacă poporul vrea, noi suntem obișnuiți cu limba moldovenească...”

Am luat ca alt sinonim pentru limba română, dar în câteva luni această „moldovenească” a devenit limba oficială cu caractere chirilice sau latine. Mai mult, s-a tot lucrat și a apărut Dicționarul limbii moldovenești care ar fi alta decât cea română... La început m-am tot întrebat cum de l-a învins pe Snegur, dar când am înțeles că a fost adjunctul lui Gorbaciov, am realizat cât a fost de sprijinit, subvenționat și aservit. Era prea mult dator.

În bătălia politică s-a pierdut un mare patriot, omul de cultură Ion Ungureanu, și au pierdut partida (inclusiv privilegiile) mai toți scriitorii basarabeni în frunte cu Nicolae Dabija, acad. Mihai Cimpoi, Ion Hadârcă, iar Partidul Ecologist, în frunte cu prof.dr.acad. Ioan Dediu garat pe linia cea mai moartă. Prin Vladimir Voronin rusofonii au blocat orice val pro-românesc sărăcindu-i pe moldovenii care au tot crezut în revenirea comunismului, deși nici în Rusia el nu mai exista. Pentru importanța sa strategică, spațiul dintre Nistru și Nipru (și Bug) va rămâne definitiv colosului Rus, azi intrându-se doar cu vize și aprobări speciale. Când l-am întrebat pe Mircea Snegur dacă a pierdut Transnistria mi-a dat următorul răspuns: „Important e că nu mai este război între frați pe teritoriul moldovenesc!”

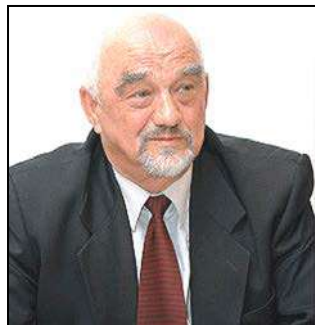
Poate...

Din punctul meu de vedere, Piotr Lucinschi fiind omul rușilor, a adus deservicii substanțiale ideii de unificare a Republicii Moldova cu patria mamă. Comunistul înfocat a devenit capitalist feroce (fiul său e dintre cei mai bogați oameni din Republica Moldova) despre care nu mai am prea multe știri.

Republica Moldova, Basarabia României este stat independent politic dar cu o economie jalnică, cu o corupție generalizată, cu oarecare gânduri de U.E. de la care așteaptă finanțări serioase și alte ajutoare, inclusiv, vaccinuri pentru Covidul pandemic. Țara, ca țară, nu poate trăi izolată și caută aliați; poate nu va fi din nou maica Rusie.

5. IGOR SMIRNOV - UN PREȘEDINTE MAI MIC, DAR TARE ÎNFIPT (ÎN TRANSNISTRIA)

IGOR SMIRNOV s-a născut la data de 23 octombrie

1941 în orașul Petropavlovsk Kamciațki, regiunea Habarovsk din estul Siberiei (Uniunea Sovietică, astăzi în Federația Rusă). Este un om politic rus din Transnistria, care a îndeplinit funcția de președinte al autoproclamatei Republici Moldovenești Nistrene (din 1991).

Un congres ținut la 2 septembrie 1990 a proclamat crearea Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești Nistrene, iar deputații l-au ales la 3 septembrie 1990 pe Smirnov ca președinte al Sovietului Suprem Provizoriu al republicii separatiste.

El este autorul mai multor lucrări și al cărții de memorii „Pentru dreptul de a trăi pe pământul Transnistriei”.

Figură pitorească, acest deputat cu țacălie, roșcovan spre negru la față, foarte aprig, chiar insolent strigând peste tot în Parlamentul Moldovei, amenințând și perorând în încercarea de a-i înfricoșa pe ceilalți. Mi s-a părut că, chiar Snegur se temea de el, mai ales când striga că Marea Rusie nu va permite să piardă teritoriul dintre Prut și Nistru. A fost foarte clar în răspunsuri deși strigase din bojogi până atunci. Și cum să nu fie așa dacă avea armata a 14-a în spate și desigur, niște

înțelegeri care l-au propulsat președinte pe fostul prim-secretar. A doua zi a proclamat dizidența, iar referendumul de la Dubăsari a consacrat-o.

– Govorite pa ruski...! Dar a vorbit corect în limba română.

Igor Smirnov, liderul de la Dubăsari, un tip de statură medie, cu chelie pe o bucată de cap, cu barbișon și gesticulând foarte energic, a înfruntat violent pe ceilalți parlamentari cerând separarea Transnistriei și să nu fie părăsit blocul sovietic (eram acolo, la dezbateri). În interviu l-a acuzat pe Mircea Snegur că face jocul românilor și că noua Republică nu se poate dezvolta fără ruși. Cum o fi obținut așa sprijin rusesc nu știu. Bănuiesc doar că în calitate de prim-secretar și-a asigurat spatele iar Maica Rusia avea nevoie ca să-și adăpostească Armata a XIV-a. Geopolitica, bat-o vina!

Am re-văzut, cu inima ticăind, Tighina. Ne duceam spre Odesa, iar la podul din marginea orașului erau baricade înalte de beton și trupe de voluntari care deschideau foarte ușor focul. Nici o clipă n-am crezut că vor fi așa de violenți și eram acolo când l-au încătușat pe Ilașcu, proromânul cu ani grei de temniță scăpat de la moarte prin intervenția lui Corneliu Vadim Tudor și Adrian Păunescu, cei care s-au adresat U.E. (care a intervenit). Acesta a ajuns șubrezit deputat PRM în România.

În timpul „alegerilor” – referendum-ului din Transnistria, eram la Dubăsari, unde Smirnov striga și gesticula în cele 2 - 3 piețe, mai răsărite. Erau „alegeri” și el striga la concetățeni amenințându-i cu... armata moldoveană care-i va împușca imediat ca pe câini. Undeva, foarte aproape erau observatorii sovietici care ne „împușcau” cu privirile și-l apărau în direct. În aceeași seară au izbucnit focurile de armă și s-a baricadat Nistrul. Și eu, care auzisem de la tata (care

luptase pe acolo) că Ion Antonescu i-a trimis pe țigani la Bug, și eu, care citisem romanul **Șatra** a lui Zaharia Stancu, căscam ochii și nu înțelegeam nimic.

Când m-au împins cu baionetele „moldovenii noștri” și ne-au dus cu escortă până după podul de la Tighina (șoseaua spre Odesa) am priceput ce a însemnat războiul transnistrean care s-a declanșat atunci, de cine-i purtat de fapt, sub ochii mei, l-am filmat cu camera Tv.V.

Ce sentimente, ce memorii, ce interpretări mai puteam avea când auzeam răpăitul mitralierei și pocnetul ZB-urilor ?! Și totuși, n-am fugit, nu m-am îngrozit. „Camarazii cu brasardă” ne-au legitimat de zeci de ori, ne-au făcut semne să fugim „skoree”. Probabil atunci ne-ar fi secerat cu rafale de mitralieră. Curajul de a sta față în față cu ei, cred, ne-a salvat viața mie și celor 2 însoțitori.

Am stat pe gânduri dacă să consider Transnistria românească o altă țară. Dar tot așa am considerat-o, pentru că și acest ținut e „o țară” dar mult prea săracă, mult prea neînsemnată și îndelung comunizată. Smirnov nu mai e la putere azi, iar negustorii moldoveni încă vând baionete și alte obiecte militare (binocluri, cuțite, căciuli, pufoaice) prin multe puncte comerciale din România.

Snegur, întrebat de ce a semnat acordul dictat de Kremlin, a răspuns că „cel mai important e că nu mai este RĂZBOI între frați.”

Am simțit războiul lor ca și războiul meu pentru Unirea pe care am promovat-o mereu și printre ecologiști (ca președinte județean) și printre oamenii de cultură, și printre artiștii basarabeni pe care i-am filmat (mulți, mulți), difuzat, promovat, și stând de vorbă cu cetățenii de peste Prut sau de dincoace...

Ce-am simțit în Transnistria? Că OMUL singur, oricât de valoros, e un nimic în fața unui Imperiu Rus, că unificarea cu România va fi, poate, un vis pentru alte generații... Ținutul n-a fost, nu este și nu va fi românesc... Și nici în U.E., cât timp marea Rusie își revine! Și își revine că are resurse naturale imense la un teritoriu imens .

O întâmplare cu ministrul de Externe, Adrian Năstase, la Soroca, la câteva săptămâni după alegerea lui Snegur președinte:

În scopul stabilirii unor legături comerciale pe principii capitaliste, președintele României însoțit și de Adrian Năstase, și de prim ministru și o delegație mare, au fost invitați de Președintele Snegur însoțit de altă delegație numeroasă să viziteze Nordul R. Moldova, printre care orașele Hotin, Bălți, Orhei și Soroca, la câteva zeci de ore după alegerile din Parlament. Ne-au întâmpinat cum se cuvine cam peste tot, Cetatea Orhei, mai ales, în măreția și frumusețea ei, cu ceremonial istoric pentru voievozi. Am revăzut izvoarele moldovenilor cu Cetatea care a reprezentat rezistența seculară față de polonezi, ucrainieni, ruși și anii de continuitate a spiritului răzeșesc de după marele Ștefan, în istorisirea Neamul Șoimăreștilor, de Mihail Sadoveanu. Ghidul „anexat” delegației presei românești pe care o conduceam, ne-a indus ideea că dacă înving separatiștii lui Smirnov... la Dubăsari, vor izbucni conflicte armate, că au Armata a 14-a în spate și că va urma separarea de Moldova. Ne-am reîntâlnit după mulți ani, în 2020, la o Sesiune de comunicări istorice de la Bârlad, să constatăm câtă dreptate a avut.

La Soroca am filmat delegațiile poposite la o fabrică de confecții condusă de o femeie. Declarații, îmbrățișări, pupături rusești (adică de 3 ori), promisiuni, atmosferă. Am fost surprins de discursul suveranist al directoarei fabricii.

Palatul de cultură Soroca

La ieșire, pe treptele Casei de Cultură îl văd pe ministrul Adrian Năstase cam singur și trec să-mi fac meseria, adică la interviu.

– Tovarășe Ministru (nu eram obișnuiți cu domnule), cum vi se pare vizita la Fabrica de confecții?

– E o încercare de colaborare, intenție pozitivă.

– Scopul vizitei în Republica Moldova?

– Se fac eforturi de normalizare a relațiilor dintre 2 state.

Am remarcat deja ideea că vor fi 2 state românești, deci altă cortină, dar cenușie.

– Unirea... Dar, n-am mai apucat să zic mai mult pentru că mulțimea fugea țipând din piață.

Doar 2 sau 3 întrebări, la care mi-a răspuns, pentru că s-a iscat o învălmășeală zdravănă după ce s-au auzit câteva împușcături și s-a creat panică. Președinții erau bine păziți, eu l-am lăsat pe ditamai ministrul Năstase și am alergat cu operatorul Toma după mine spre locul unde se spunea că s-a tras de către transnistrienii.

Acelea au fost primele împușcături, care apoi au dus la separarea TRANSNISTRIEI de R. Moldova, și după alegerile de la Dubăsari câștigate de Smirnov, la un război fratricid în care a căzut victimă grupul Ilașcu, întemnițat repede de separatiști, dar mai ales a adus suferința mare celor câteva mii de moldoveni.

Ce s-a întâmplat cu Armata a XIV-a? e bine mersi dincolo de Nistru, se mai fură câte ceva de către localnicii îndrăzneți, la început arme și azi încă, binocluri, mantale, baionete de diverse mărimi, dar, încă nu... în glumă, spun... tancuri, tunuri, ghiulele și ce-or mai fi având pe acolo. Basarabia, România și toată Europa cer retragerea acestei armate de cotropire din această enclavă, real rusească, tare independentă.

6. ION ILIESCU – OASPETELE MEU

ION ILIESCU (n. 3 martie 1930, Oltenița) este un politician român. A fost președinte ales al României între anii 1992-1996 și 2000-2004 și președinte al CFSN între 22 decembrie 1989 și 1992. Între 2004 și 2008 a fost senator din partea PSD. În prezent (2014) este președinte de onoare al PSD.

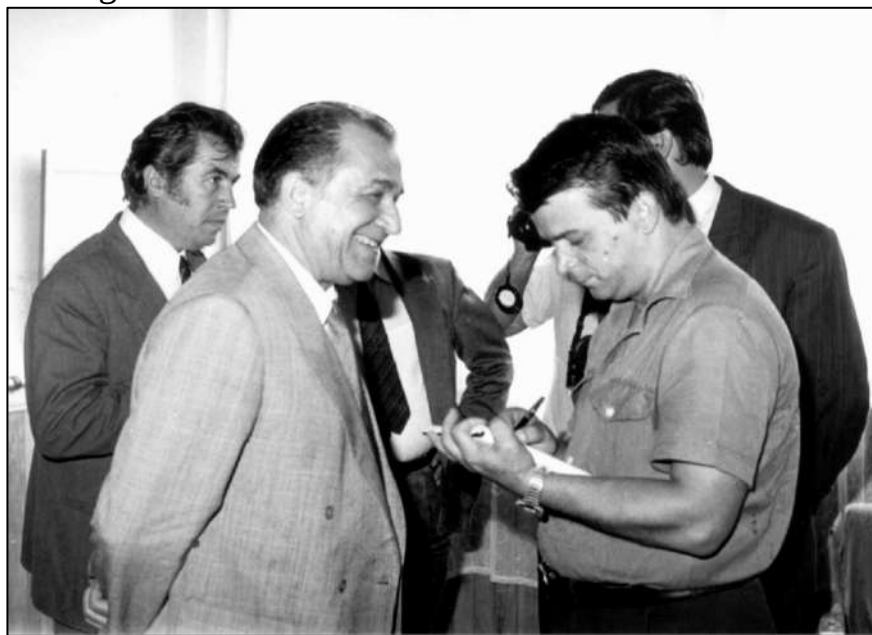
A intrat în Partidul Comunist Român în 1953 și a devenit membru al Comitetului Central al P.C.R. în 1965, însă, începând cu 1971, a fost treptat marginalizat de Nicolae Ceaușescu. A avut un rol foarte important în Revoluția română din 1989, devenind președintele Frontului Salvării Naționale, ulterior al Consiliului Frontului Salvării Naționale.

Ion Iliescu a fost primul președinte post-comunist al României și a servit în două mandate constituționale, separate de mandatul lui Emil Constantinescu. În timpul celui de-al doilea mandat al său, România a aderat la NATO și a încheiat negocierile de aderare a României la Uniunea Europeană. A reușit de asemenea să stabilizeze politica românească.

Lucrări publicate: „Revoluție și reformă”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1993; „Revoluție și reformă (ediție revizuită)”, Ed. Enciclopedică 1994; „Revoluția trăită”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1995; „Momente de istorie”, Editura Enciclopedică 1995; „Fragmente de viață și istorie trăită”, Editura Litera, 2011.

●

Poveste lungă cu acest politician adevărat. A venit ca Prim-secretar al Județenei de partid a județului Iași, în controlul Prutului (revărsat ucigător în 1970) și flămânzit zdravăn, d-na prof. Iulia Marin l-a hrănit cu mămăliguță, ochiuri, caș freat și ceapă, de nu se mai sătura. Eram directorul școlii de la Măcărești, comuna Prisăcani și m-a vizitat ca prim-secretar județean Iași, fiind în control pentru inundațiile foarte mari de pe Valea Prutului. Toată Lunca Prutului și a Jijiei era ca o mare de apă, iar ca să trec prin apa până la gât prin pădurea Prisecani, pe „la stejăroaică” mă țineam de copaci. După asta s-a făcut digul „zidul pentru ape” de-a lungul Prutului.

Cu președintele Ion Iliescu, 1990, la Vălenii de Munte

Imediat după Revoluție ne-am reîntâlnit la „Școala de vară Nicolae Iorga” de la Vălenii de Munte. Am vizitat

împreună Muzeul Tiparului, a cuvântat participanților dintre care 1/5 erau împotriva lui. Dacă eu aş fi vrut să-l lovesc îl uscam într-una din sălile muzeului din casa lui Nicolae Iorga, unde eram singuri. L-am apărât însă, în fața câtorva golani care îi aruncau vorbe grele... Pe o filă de carnet (în pătrate) mi-a semnat (autograf?!), doar atât și mi-a zis „cu foaia asta vei intra oricând la mine”. N-am folosit semnătura, dar o păstrez. Ca dovadă că am fost pavăza președintelui de stat!

M-a ținut minte și ori-de-câte-ori am mai realizat materiale TV, și-a sacrificat timpul, inclusiv pentru Organizația județeană PSD, spre marea disperare a șefului său de cabinet, a lui Buzatu, sau a SPP-iștilor.

L-am interviewat de 8 ori. Mi-a răspuns diferențiat: „asta pentru mata; asta înregistrăm”. Deși am știut, în premieră, ce părere are despre... bășescu (cu b mic), despre Adrian Năstase sau despre politicienii de Vaslui. M-ar crede prof. C-tin. Alexandru, președinte al Consiliului Județean Vaslui, atunci, că-l considera senilizat? Că-l considera pe Dumitru Buzatu ca pe cel mai șiret și parșiv? Erau discuții între noi!

Mă încumet să zic și altceva: ca președinte, nu se simțea nici bine păzit, nici protejat, nici cu prea multe persoane loiale pe lângă el. Făcea excepție acad. Răzvan Theodorescu, Dan Iosif, Opaschi și alți 2-3. „Cât am ce le da (oferi),ăștia ai tăi (de la Vaslui) vor fi cu mine. Să vedem ce va fi și cu Adrian Năstase”, mi s-a destăinuit în sala de conferințe de la Hotel „Racova”.

A avut un cuvânt bun pentru familia mea. Ba, a invocat preferința de a răspunde special împreună cu Mircea Snegur, la Ungheni, înainte de proclamarea independenței Republicii Moldova, unde m-au numit „prietenul (lor) de la Vaslui, ultima întrebare” din conferința comună de Presă.

La Bălți, Iliescu – Snegur, 1992

La câteva luni, la Huși, m-a îmbrățișat și am fost singurul operator TV, din câteva zeci, care am filmat și la o parte din convorbirile oficiale. Mai erau acolo: Mugur Isărescu, Adrian Năstase (prim-ministru), Nicolae Văcăroiu și mulți alții.

Televiziunea națională, prin redactor șef, Virgil Tatomir m-a căutat cu disperare să le dau eu, eu, imagini filmate, că din altă parte n-aveau! O întreagă poveste...

Regret că din cauza lui Ion Iliescu, Podul de flori (5 mai 1990) n-a însemnat reunificarea cu Basarabia. I-ar fi trebuit doar atât: să nu fie prea ascultător față de Moscova. Nu regret că prin Ion Iliescu am avut liniște în Transilvania, am rămas

Stat Național și că în anii președinției lui, și eu mi-am luat porția de libertate.

Și de succes: fără el nu-l filmam, la Iași, pe Francois Mitterand (mamă, ce-mi tremurau mâinile și picioarele, și ce pază! Ce pază!). Azi, nu mai avem nici libertatea presei de atunci, nici posibilitățile de existență (publicitate) de atunci!

Nu înseamnă că am fost de acord cu tot ce a făcut Iliescu. Ba, chiar am scris împotriva lui. Dar ing. Ion Iliescu, președintele Statului Român, mi-a fost oaspete, de mai multe ori în propria mea casă și mi-am cinstit atât oaspetele de suflet, cât și pe cel de onoare și mai ales primul om din Stat, PREȘEDINTELE.

Câți vor mai putea spune asta?

Mesajul din fruntea cărții „**TVV-15...**” este doar o dovadă; casetele... alta; cele de mai sus... o mărturie.

Mesajul de la aniversarea mea de 70 de ani (2011) demonstrează delicatețea omului care, destulă vreme a condus destinele României și o atenție în plus pentru omul de presă pe care l-a simțit alături.

PREȘEDINTELE ȚĂRII, ION ILIESCU, OASPETELE MEU!

Televiziunea Vaslui a apărut ca urmare a unui act de mare curaj. De fapt eu întotdeauna am fost un „batailleur” și din cauza asta n-am fost nicicând în grațiile mai marilor timpului. Zic eu, în pofida schimbărilor, mi-am păstrat personalitatea.

Președinții de țară care mi-au fost oaspeți, în sens că i-am avut în bătaia camerei de luat vederi și le-am difuzat

imaginea au fost: Francois Mitterand (cel mai bine păzit), Mircea Snegur de câteva ori, Petru Lucinschi, Emil Constantinescu și de mai multe ori dl. Ion Iliescu. Prim-miniștri mai mulți, miniștri și mai mulți, președinți de partid, aproape toți. Ar fi o carieră gazetărească de excepție în condițiile unei televiziuni locale, bazată zic eu și pe curaj dar și pe „meserie”.

Dl. Ion Iliescu n-a urcat în micul nostru studio cu prilejul vizitei de câteva ore în Vaslui, pe 10 ianuarie 2004. Dar nici nu mi-a refuzat cam al 8-lea interviu, în pofida grozavei crize de timp, poate și pentru că și-a adus aminte că mi-a fost oaspete pe Valea Prutului cândva, sau că, la Vălenii de Munte, imediat după Revoluție am făcut zid de apărare pentru el. La simpozionul consacrat lui Ștefan cel Mare, după ce a vorbit, s-a întreținut cu mine minute bune.

Oricum s-ar privi lucrurile, e o onoare ca să discuți fie și doar 9 minute special cu președintele țării! Și chiar dacă, la Vaslui, a venit pentru Anul Ștefan cel Mare sau pentru imagine, tot onorant rămâne pentru Tv.V., Unison Radio și ziarul Meridianul că PREȘEDINTELE STATULUI stă de vorbă cu mai mulți vasluieni prin intermediul meu. Indiferent cine-ar fi președinte, este președintele românilor și trebuie să-l respectăm.

La câteva zile după Sf. Ion: La mulți ani, D-le Președinte Ion Iliescu!

Prof. Dr. Dumitru V. Marin
(Meridianul, an V, nr. 3 (479) 12-14 ianuarie 2004)

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI DL. ION ILIESCU

S-a aflat la Vaslui, vineri. Cred că într-una dintre cele mai dureroase întâlniri, cu Petru Lucinski, alt președinte al Republicii Moldova pe care am avut plăcerea să-l intervievez cândva.

Presă multă și noi printre ei: păreri, comentarii, ici-colo, învinuiri, animație în sector, controale la sânge să nu fie vreun descreierat...

M-am simțit onorat când am fost recunoscut și de unul și de celălalt președinte; am amintit de momentul Ungheni când împreună cu regretatul Tatomir am pus aceeași întrebare ca și azi: „pe când zone libere” între cele două țări?

Când eram director de școală pe Valea Prutului l-am avut oaspete pe Ion Iliescu. În calitate de președinte al României sau numai al PDSR, mi-a acordat câteva lungi interviuri toate publicate sau difuzate. Acum, l-am privit cu atenție.

Cred că întâlnirea cu Lucinski i-a fost nu numai neplăcută, ci și dureroasă. De ce? Pentru că vineri, 9 febr. 2001, s-a stabilit granița Uniunii Europene pe teritoriul românesc, pe Prutul ăsta blestemat.

S-a implantat o cortină „cenușie” între România și o parte a ei pe Prutul – graniță între două state românești. (Fapt recunoscut de ministrul de externe Mircea Geoană, în interviul de pe scările Consiliului Județean Vaslui).

Și nu pentru că președintele Ion Iliescu ar fi vrut...

Iată de ce, nu pentru că aş avea intrare oricând la omul ajuns președinte, ci pentru că l-am simțit suferind pentru existența împilată a națiunii românești, nevoită să accepte un alt DIKTAT, îmi aplec și capul și condeiul în fața patriotului: DOMNUL Ion Iliescu. Președintele României.

**(Meridianul, An II nr. 18 (147),
luni, 12 februarie 2001, editorial)**

Din interviul din ianuarie 2005 de la Vaslui, când capitalismul sălbatic era stabilizat și înfloritor, și Deceniul Dușmăniei crâncen, doar o idee:

„– Domnule Președinte, încotro România?”

„– Spre capitalism, n-avem încotro!” Am simțit resemnarea visătorului la socialismul cu fața umană, așa cum îl vedeam și eu, atunci. Încă nu începuseră privatizările și nici atacurile susținute împotriva sa. Că el a tot tras de timp nu m-a mirat de loc.

„– E presiune din exterior?”

„– E alt timp, trebuie să ne modernizăm și noi...” Mai rămânea chestia cu democrația și intra în discursul obișnuit, pe care-l ascultam la televizoare. Ori eu voiam și altceva, dar nu mi-a mai spus.

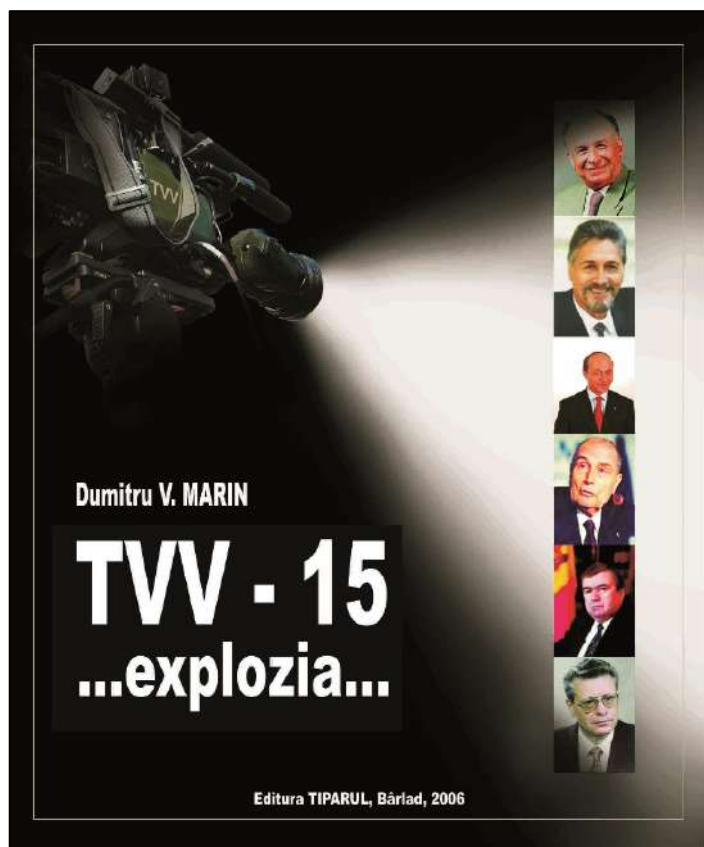
„– Vrei să difuzezi tot ce spun?”

„– Mi-e de ajuns că mă bucur de încrederea Dvs. Nu cred că v-aș putea trăda”. M-a privit pătrunzător, probabil mai liniștit după episodul de la Constanța, cu „măi animalule!” Chiar mi-a spus destule, dar fără permisiunea de difuzare pe care o respect și acum.

Ar trebui să stăruie mult mai mult asupra omului, câte ceva din relațiile cu colaboratorii, familistul, bărbatul fără copii, tristețile unui om singur în pofida gălăgiei din jurul său și mai ales principala sa trăsătură de om politic preocupat de liniște socială când dușmănia era cuvânt de ordine. N-a vrut, n-a știut sau n-a putut să realizeze unificarea cu Basarabia dar am avut „liniște” să ne batem între noi ca chiorii, prin cele 100 de partide politice în zbaterile pentru democrație, mult prea destule și azi. La un moment dat părea să fie redus la tăcere

(interesant episodul cu fostul senator de Vaslui, Aristide Roibu înfrânt în bătălie cu șeful județean de partid, Dumitru Buzatu, gata să treacă pe o altă baricadă), dar a răsărit nu falnic, dar sigur, ca să fie ceea ce percepe lumea că este el astăzi: om cu experiență a cărui părere contează. Nu știm ce va fi după Băsescu, dar autoritatea d-lui Ion Iliescu va fi tare greu să mai fie atinsă în acest secol. Până la urmă, rămâne un om dedicat politicii, neavând grija familiei, a copiilor, a averilor.

Pentru mine a fost un om cu bune și cu rele preocupat îndeosebi de grija României, în imposibilitate să facă mai mult, în aceste condiții istorice.

MESAJ LA SĂRBĂTOARE

Mesajul domnului Ion Iliescu, fost Președinte al României

Domnului profesor doctor Dumitru V. Marin, Director general al grupului de presă CVINTET TE-RA, Vaslui

Stimate domnule Director,

Împlinirea celor 15 ani de la înființarea Televiziunii Vaslui îmi oferă plăcuta ocazie să vă adresez dumneavoastră și colectivului pe care îl conduceți cele mai sincere felicitări și urări de succes în demersul dumneavoastră de servire a interesului public. Succesul televiziunii dumneavoastră este cea mai bună dovadă a unui demers publicistic solid și profesionist, îndreptat spre relevarea slăbiciunilor instituțiilor democratice, a acțiunilor în dezacord cu legea ale celor care sunt chemați să vegheze la respectarea ei.

Caracteristica evoluției mediilor de informare în România este dată de multiplicarea unor asemenea inițiative curajoase la nivel local, care se adresează cu precădere comunităților în sânul cărora se afirmă, care răspund mai bine așteptărilor consumatorilor de informație și de divertisment. O televiziune locală care emite de 15 ani are deja o istorie, care merită cunoscută, inclusiv prin intermediul unei astfel de monografii, pentru că ea este o parte a istoriei reînstituirii și consolidării democrației în România, după Revoluția din decembrie 1989. Societatea pe care ne-am dorit-o și pe care ne străduim s-o structurăm, în toate aspectele ei instituționale, legale, morale și politice, este una a diversității opiniilor, a pluralismului punctelor de vedere, a toleranței, dialogului și căutării permanente a consensului în

problemele care țin de interesul național. Acesta este sensul evoluției, acesta este spațiul european al valorilor morale și politice, la care dorim să ne cuplăm.

Suntem chemați cu toții, jurnaliști și politicieni, să luăm aminte la agenda cetățenilor și să o promovăm, fiecare dintre noi, cu mijloacele pe care le avem la îndemână, în spiritul responsabilității și al respectului regulilor democrației și ale statului de drept. Adevărul poate fi slujit cu eficiență atunci când nimeni nu pretinde că este deținătorul lui absolut, atunci când, politicieni și jurnaliști, dialoghează cu bună-credință, pentru promovarea interesului public.

Nu cred că servește nimănui abordarea conflictuală a relațiilor politicului cu mediile de informare, la fel cum ea nu servește interesul legitim al cetățeanului, acela de a avea acces la informație fiabilă și de calitate. Refugiul în senzational, în subiecte facile și fără mare relevanță, al multor jurnaliști și instituții media, căutarea cu orice preț a audienței se constituie într-o formă de tiranie, care duce la manipularea opiniei publice și, nu de puține ori, la banalizarea răului și a violenței. Jurnalistul are, în democrație, responsabilități civice care îl obligă la o atitudine de implicare în viața socială. Nu este un simplu observator al realității, el ia atitudine, prin modul în care tratează subiectele, le ierarhizează și le prezintă publicului lui.

Libertatea de exprimare este un drept fundamental, pe care l-am cucerit cu greu, și pe care nu ne putem permite să-l relativizăm, prin acțiuni de relativizare a lui sau de îngrădire a accesului la informație, prin presiuni ale puterilor publice asupra ziarelor și ziariștilor. Sunt alături de toți cei care, cu bună-credință, promovează dreptul la liberă informare și

liberă exprimare. Doar în aceste condiții vom avea o democrație funcțională și consolidată.

Vă urez să rămâneți aceeași televiziune angajată în servirea cetățeanului și a interesului public.

La mulți ani!

Ion Iliescu,

Fost Președinte al României

(ianuarie 2006)

Desigur, cuvintele președintelui sunt la loc de cinste în volumul „**TVV - 15...**” din 2006.

Faptul că o televiziune locală avea o aniversare de 15 ani, încă era important subiect de presă.

Un mesaj personal, fie și de la un fost președinte de țară nu e chiar de ici de colea mai ales că însemna că sigur mai figuram prin notițele sale de pensionar.

Poate fi o dovadă de aleasă prețuire, fie pentru persoană, fie pentru sufletul ei, fie pentru omul de presă, fie pentru instituția condusă?

Cu ocazia apariției volumului omagial „**MARIN 70**” (2011) m-a onorat cu mesajul de mai jos:

STIMATE DOMNULE MARIN,

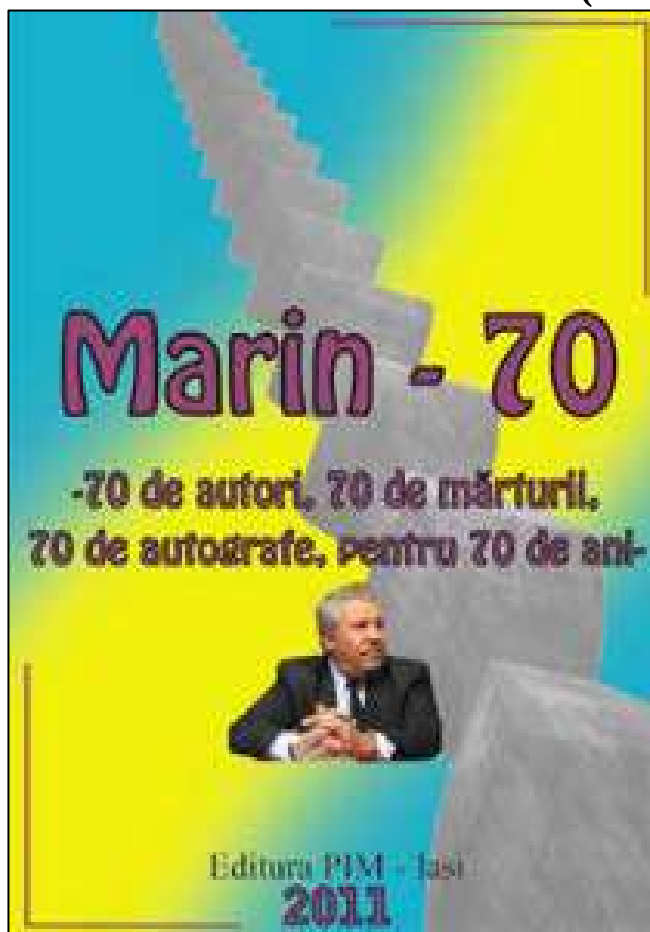
Dubla împrejurare a apariției acestui volum omagial și a împlinirii unei frumoase vârste îmi oferă prilejul de a vă adresa felicitări și urări de viață lungă, plină de împliniri.

Cu acest prilej, doresc să îmi exprim și satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei Români democratice.

*Sunt cu atât mai bucuros să particip, fie și de la distanță,
la această dublă sărbătoare, cu cât îmi amintesc momentele în
care ne-am întâlnit personal, înainte și după 1989.*

*Sunt alături de dumneavoastră la acest ceas aniversar.
La mulți ani !*

Ion Iliescu,
Președinte de Onoare al P.S.D.
Președintele României 1989-1996, 2000-2004
(martie 2011)

În timpul mandatului lui Ion Iliescu, printre invitații în micul nostru studio TV din Vaslui a fost, ca Prim-ministru Nicolae Văcăroiu și, apoi, foarte discutatul profesor universitar și politician, azi în închisoare, A. Năstase.

Ca o inserție în evocarea mărimilor politice. N-am crezut vreodată a fi mai prejos lumea științifică, artistică, literară sau oameni de mare autoritate în statul român sau în străinătate. Cum să nu fie onorantă o întâlnire cu Președintele Academiei Române, Eugen Simion (între 13-15 aprilie 1993, dar și de multe alte ori), Dinu Patriciu, important om de afaceri, tot aici, cu Adrian Porumboiu, arbitru, și economistul de talie mondială, Anghel Rugină (am avut privilegiul să-l fi văzut, la Iași, în ultimele luni de viață pe inventatorul avionului cu reacție, Henri Coandă, cu soția), pe mai toți oamenii de artă și cultură ai timpului, scriitori și poeți, dramaturgi și actori etc. Un loc special i-aș acorda lui Valentin Silvestru, mare critic de artă „prietenul fără prieteni” pentru contribuția la Festivalul Național (și internațional) al Umorului, unde am pus hotărâtor umărul, altul, recunoscutului mare sculptor pe plan mondial, bârlădeanul Marcel Guguianu (m. 2012).

Cadrele (portretele) acestora și multor altele înnobilează activitatea Tv.V. și a slujitorilor acestuia, într-o perioadă care rămâne unică în cadrul Curentului Cultural - Informațional Vasluian.

Adaug, în 2021: Din peste 1000 de mari personalități din toată lumea pe care i-am avut interlocutori în presă, am selectat 226 în volumul **BĂTĂLIA PENTRU VASLUI/222 printre noi/ istorie culturală**, Iași, 2020, 740 pag. Tematica este cu adevărat variată și impunătoare.

Revenind la Ion Iliescu, fost președintele PSD, fost președinte de onoare al acestuia, pensionarul de azi care, cred

că-și scrie memoriile, în contextul în care se tot promovează o ură specifică împotriva lui, cred că atitudinea sa retrasă și absența din politică îi sunt benefice. A fost un șef de stat echilibrat, potolit, cu merite sau culpe în epoca îndelungată de tranziție spre capitalism a României.

7. EMIL CONSTANTINESCU – VALOARE NAȚIONALĂ

Emil Constantinescu (n. 19 noiembrie 1939, Tighina, acum în Republica Moldova) este un politician și om de știință român. Constantinescu a fost președinte al României între anii 1996 și 2000; din 1966 este cadru didactic al Facultății de Geologie a Universității din București.

A parcurs toate treptele carierei universitare ca asistent, lector și conferențiar la Facultatea de Geologie (1966 - 1990). Din 1991 și în prezent este profesor de Mineralogie la Universitatea București.

În 1996, CDR a câștigat alegerile locale și parlamentare iar Emil Constantinescu a fost ales prin vot direct (cu 7 milioane de voturi) Președintele României, pentru un mandat de patru ani. În perioada mandatului său prezidențial (1996 - 2000), România s-a angajat într-un larg proces de reformă în economie, justiție și administrație.

Cărți: „Tetralogia Timpul dăruirii, timpul zidirii”; „Cele două fețe ale zidului”, București, Editurile Universalia, 2002, 685 p.; „Pietre de încercare”, București, Editurile Universalia, 2002, 900 p.; „Lumea în care trăim”, București, Editurile Universalia, 2002, 914 p.; „Cărțile schimbării”, București, Editurile Universalia, 2002, 740 p. etc.

Venit la Vaslui, în campanie electorală, în cadrul unei manifestări la Casa de Cultură, prof. univ. dr. Emil Constantinescu a fost huiduit serios, chiar dacă organizatorii s-au străduit să-i asigure ordine și liniște.

**Noiembrie 1996 –
Prima vizită a președintelui Emil Constantinescu**

L-a impresionat că atunci când am realizat transmisia în direct la Tv.V. s-a făcut liniște, liniște, și a comunicat ce credea adecvat momentului. „Dom’ profesor, dar ai autoritate aici, nu glumă”, mi-a șoptit încântat. El reprezenta democrația abstractă, primită cu huiduieli, în contrast de cea palpabilă promovată de iliescieni.

„– Chiar credeți în democrația occidentală?”

„– Asta-i încă anarhie, dar fără bătălie nu se poate.”

„– Bine, dar un profesor universitar, doctor, prorector, nu se mânjește zdravăn în troaca politică, mai ales că acum nu se face după vreun fel de regulă...

„– Sunt Rector al Universității București. Ca să răspund pentru telespectatori: cineva trebuie să se sacrifice în numele acestui ideal suprem, altă orânduire socială, poate chiar monarhie, mult prea necesară neamului nostru...” La drept vorbind, când l-am auzit de monarhie, m-a cam pierdut instantaneu de client. În întregimea ei Convenția Democratică, mare alianță politică, n-a mai intrat în Parlament datorită orientării promonarhice, inexistenței candidaturii lui Emil Constantinescu, și promovării tuturor loazelor tinere (promovarea tineretului...) care au vândut partidul încă de când era la putere după ce au părăduit economia țării (pentru Vaslui am „n” exemple!).

Că dl. Emil Constantinescu a fost un înfrânt politic, a recunoscut și dânsul...

Vaslui, mai 2004 - cu președintele

Am convorbit de 18-20 de ori, mai ales după ce a fost doar președintele Acțiunii Populare care înglobase Federația Ecologistă din România și eu am rămas președintele Organizației județene Vaslui a Acțiunii Populare, cu organizații și liste complete în județ, 234 consilieri locali etc. Cea mai mare realizare ecologistă din țară, reprezenta 11% din Partid; a 4-a putere locală.

M-am mirat mereu de unde atâta energie la o uscătură de om, binecunoscut pentru bărbuța lui (barbișon) și cu voce pițigăiată. Emil Constantinescu, președinte al României între 1996-2000, are cu adevărat principii, are valoare umană, are realizări în specialitatea de geolog, are, are... dar a avut imensa greșeală de a nu candida în 2000 pentru P.N.Ț.C.D. și așa a ieșit practic din arena politică și el și partidul. Mi-a expediat în decembrie 2005: *„Pentru Crăciun și Anul Nou vă urez din toată inima sănătate și bucurie în casă și în suflete. Sărbători fericite!”*.

Frământările politice, și dușmăniile, și lucrăturile au făcut ca această mare valoare națională să fie marginalizată, deși, intrarea țării în NATO și U.E. i se datorează. Autograful de pe cartea sa „**Adevărul despre România**” îmi acorda și mie partea leului, declarată și la Congresul de fuziune cu PNL: *„vă prezint un învingător, învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală locală recunoscută...”* dl. prof. dr. Dumitru V. Marin (București, 18 aprilie 2008, ora 11, Congresul de absorbție de către P.N.L.).

În pagina luminoasă a existenței mele valorosul prof.univ.dr. Emil Constantinescu este o jertfă pentru România, pentru care-i rămân prețuitor toată viața.

Dumitru V. Marin, Emil Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera electorală

**DOMNULUI PROF. DR. DUMITRU V. MARIN,
DIRECTOR GENERAL TELEVIZIUNEA VASLUI:
MESAJUL**

***Domnului Emil Constantinescu
Președintele României 1996-2000***

Salut cu prețuire și afecțiune aniversarea celor 15 ani de existență a Televiziunii Vaslui, care a devenit, în tot acest timp, un promotor al dorinței de a evalua lucrurile și oamenii fără prejudecăți, cu profund respect pentru deontologia jurnalistică. Am remarcat, atunci când am avut plăcerea să fiu invitat de onoare al Televiziunii Vaslui, onestitatea intelectuală și orgoliul meseriei bine făcute.

Vă felicit din toată inima pentru împlinirea a 15 ani de la înființare și, în mod special, pentru dimensiunea civică a programelor pe care le-ați promovat de-a lungul vremii, și mă gândesc în mod special la demersul de educare a concetățenilor în spiritul adevărului, al democrației și al responsabilității fiecăruia.

*Acestea sunt motivele pentru care doresc să felicit echipa TV Vaslui și în mod deosebit pe domnul prof.dr. Dumitru V. Marin, cel care a imprimat acestei echipe spiritul valorilor și al performanței, și să vă adresez un călduros **La mulți ani**, cu dorința și speranța că veți continua să oferiți oamenilor obișnuți lucrul cel mai firesc cu putință, aflarea adevărului.*

9 decembrie 2005

Emil Constantinescu

Președintele României 1996-2000

Autograf: Emil CONSTANTINESCU, ADEVĂRUL DESPRE ROMÂNIA, (1989-2004): „Domnului Profesor Dr. Dumitru V. Marin - o revelație tardivă dar strălucitoare, în care am descoperit o comuniune de idealuri și caracter.”

Sinaia, iulie 2004

Pe una dintre cărțile sale autografiate mi-a scris cuvintele de mai sus, dar acestea sunt doar câteva, mult prea puține în raport cu declarațiile din interviuri sau cu efuziunile sentimentale reciproce de la zecile de întâlniri de partid sau legate de activitatea Fundației pentru democrație pe care a întemeiat-o, cu atât de apreciată activitate astăzi.

**Dumitru V. Marin și Emil Constantinescu, la partid,
mai 2007**

Subliniez că n-am fost foarte activ în ședința A.P. de la București din cauza oboselii și a respectului pentru președinte; învățam mereu și răspundeam când eram întrebat.

N-am amestecat partidul cu televiziunea.

OMUL CARE SFINȚEȘTE LOCUL

L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de

alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj.

Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea.

Îmbrățișase curentul ecologist și devenise un lider local și național al Federației Ecologiste din România.

După încheierea mandatului meu de președinte al României, prin unificarea F.E.R. cu Acțiunea Populară, profesorul vasluian a devenit unul dintre apropiații mei colaboratori.

Bun organizator, activ și integrat în comunitate, a reușit să câștige un număr important de consilieri în alegerile locale din 2004.

Îmi amintesc de discuțiile cu profesorii și elevii liceului la care predase și de care era respectat și iubit.

De-a lungul timpului, mi-a rămas un colaborator apropiat.

La o vârstă a bilanțului, îi urez să-și realizeze toate aspirațiile în domeniul mass-media, unde are deja un palmares demn de invidiat, să-și finalizeze proiectele de cercetare în care s-a angajat și să continue să scrie cu har.

Am mai scris deja: a avut harul de A FACE.

Cele mai calde felicitări și un gând afectuos.

Martie, 2011

**Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000**

ADAUG:

După retragerea din Campania electorală prezidențială, prof.univ.dr. Emil Constantinescu, sprijinit de prof.univ.dr. Alexandru Ionescu (unul dintre cei mai mari și mai loiali prieteni ai mei timp de o generație) și mulți alți oameni de înaltă valoare, a condus o Fundație social-culturală (și astăzi, cred) dar mai ales a lansat un partid care să-l reprezinte și politic Acțiunea Populară, cu majoritatea ecologiștilor încorporați. Am fost cel mai important om din tot partidul, organizația de la Vaslui însemna 11% din partid, cu 234 consilieri locali, primari, viceprimari, locul IV dintre formațiunile județene.

De aceea la Congresul pentru absorbția de către PNL Emil Constantinescu m-a prezentat într-o cuvântare lungă și cu multe date, ca pe un exemplu de muncă, reușită și împlinire politică și profesională (2008).

I-am împărtășit cu bunăcredință prietenia de atâtea decenii.

Președintele Constantinescu este invitat la multe reuniuni internaționale unde promovează românismul și idealurile sale. Din presa centrală am aflat că ar avea nisaiva probleme de sănătate dar cred că se află normal de sănătos la data editării cărții. Nu pot decât să doresc, unui om creativ din naștere, ca unui prieten vechi, sănătatea necesară !? !

8. REGELE MIHAI I - CA PREZENȚĂ!

MIHAI I, Rege al României, Principe al României,

fost Principe de Hohenzollern (n. 25 octombrie 1921, Sinaia), în perioada domniei tatălui său, Regele Carol al II-lea, cu titlul Mihai, Mare Voievod de Alba-Iulia, a fost suveran al României între 20 iulie 1927 și 8 iunie 1930, precum și între 6 septembrie 1940 și 30 decembrie 1947. Este stră-strănepot al reginei Victoria a Marii Britanii și văr de gradul

trei al reginei Elisabeta a II-a. Mihai este una dintre ultimele figuri publice în viață din perioada celui de-al Doilea Război Mondial. Din 1941, regele Mihai este mareșal al României.

Mihai a devenit pentru prima dată rege al României în 1927, după moartea bunicului său Ferdinand, întrucât tatăl său renunțase în decembrie 1925 la tron și rămăsese în străinătate.

Mihai s-a născut la Sinaia, fiu al principelui Carol (viitorul rege Carol al II-lea) și al prințesei Elena. Din partea tatălui este nepot al Regelui Ferdinand I și al Reginei Maria, iar din partea mamei nepot al Regelui Constantin al Greciei. Astfel, Mihai al României este descendentul celor mai importante familii regale și imperiale ale Europei, printre ele numărându-se familiile

regale britanică, rusă și habsburgică, strămoși direcți ai săi fiind țarii Nicolae I și Alexandru al II-lea al Rusiei, Regina Victoria a Marii Britanii, împărați habsburgi, regi ai Prusiei, Portugaliei ș.a.m.d.

BALUL FARA REGINĂ

PRIMA amintire. Iarnă blândă în 1948, când ianuarie era uscat, răcoros dar nu înghețat. După seceta din 1946 - 1947, anul agricol a fost bun chiar dacă din cauza ploii cu gheață Vasile Marin aduna în vară doar smocuri de tulpini de grâu cu spice, să bată în arie cu boii vreo câteva sute de kilograme la un hectar. De Sf. Ioan, la început de an, era primul bal organizat de răsăriții satului care se zbăteau să pună mâna pe fetele frumoase și cu cât mai multă avere. Pentru domnișoara Constanța, (sora), fiica Mărioarei care trăia încă necununată cu Vasile, zestrea se știa: lada plină cu covoare, un vițel, 4 ha de pământ și cheltuielile de nuntă. Cum fata era și foarte frumoasă, tare cuminte și de neam bun (și zestrea de luat în seamă) cei 6-7 flăcăi înstăriți se aruncau la prețuri serioase pentru a-i cumpăra ilustrata, ca dovadă de regina balului.

Licitația era purtată (de) pe o masă dinspre scena sălii de clasă lungi de peste 10 metri și lată de 6 a școlii Giurgioana, construită în 1932. Erau licitate și alte 3-4 fete mai sărace cu prețuri foarte mici în comparație cu echivalentul unui hectar de pământ care să cucerească ilustrata cu regina Maria...

Era miezul nopții și organizatorii balului se străduiau să scoată cât mai mult de la al lui Basoc, tânărul bondoc, încet și uneori bâlbâit care voia să se însoare cu Constanța. Se pornise

pe ofertă și ridicase mult prețul, așa că se trezi cu ilustrata în mână chiar în momentul când cineva a anunțat.

– Regele a fugit din țară! A luat un tren cu diamante și pe regină, și-a plecat la englezi!

– S-a schimbat orânduirea țării care va fi condusă de un Comitet care are un președinte, anunță altul, străin de loc, foarte serios. Până atunci, la baluri, nu veneau străini... de unde-or fi scos comuniștii supraveghetorii?

Tânărul dezorientat mototolea poștala în mâini, pe masă, unde o ridică și pe Constanța de mâini.

– Trăiască președinta balului, întări și străinul.

Constanța nu înțelegea prea bine ce s-a întâmplat și s-a așezat disperată pe plâns. Să fie președintă, când a vrut atâta să ajungă REGINĂ!

Regele Mihai I și Ion Antonescu

O STRÂNGERE DE MÂNĂ LA PRIMUL INTERVIU

Prietenia cu prefectul județului Vaslui, Nicolae Pascu, omul FSN, faptul că Dumitru V. Marin era directorul singurului post de televiziune din Moldova, l-a situat pe acesta la granița dintre județele Iași și Vaslui, lângă Codăești când poposea, venind de la Iași, Regele Mihai și cu o mică suită în 3 autoturisme, unul condus de Mihai I, având alături regina și în spate o doamnă de companie. În celelalte, reprezentanți ai P.N.Ț.C.D. și un operator de la București. La intersecția șoselelor erau alte 3 autoturisme: al prefecturii, dar cu un singur funcționar al acesteia, în alta, doi tipi severi bine îmbrăcați, care n-au comunicat de loc cu echipa Tv.V. În a treia, erau 4-5 oameni de la același partid, proaspăt înființat la nivel de județ.

Regele se aștepta să-i iasă în cale mulțime, la Solești, unde fesenistii i-au avertizat pe oameni să stea liniștiți chiar dacă vine hoțul care a furat aurul românilor cu trenul. Chiar era un cetățean mai vocal, care a venit îmbrăcat în costum național, singur și care s-a înfipt să-i strângă mâna majestății sale și, cu căciula pe cap, să sărute mâna Reginei Ana.

„— Cum v-a întâmpinat populația?” Se repezi reporterul. Dat fiind că în afară de cele vreo 15-16 persoane nu se vedea altă populație, Regele șofer, desfăcându-și mânușile:

„— Păi, deocamdată nu vedem pe nimeni, așa că vom vedea de acum în colo; Dvs. știți mai bine...” și-i întinse mâna după ce și-a tras mânușile. Pe tăcute! Atât, apoi toți s-au urcat în mașini, unii își închipuiau că la Solești vor fi mulți, mulți țărani. Nici n-au oprit mașinile pentru că nu era niciunul.

La Prefectura Vaslui, Nicolae Pascu, prefect în funcție... s-a ascuns lăsând pe subprefectul de atunci să-l primească, să dea mâna, să-i invite într-o sală aproape goală, să le ofere o cafea... și la revedere.

„Regele Mihai a trecut prin județul Vaslui” am titrat știrea fără prea mult entuziasm **(15 octombrie 1997)**.

VIZITA REGALĂ LA VASLUI, ÎN 2007:

„Am venit să constatăm la fața locului cum putem să ajutăm prin eforturile noastre” ar fi laitmotivul.

31 mai 2007, Vaslui - Cu Principesa Margareta

Regele, cu fiica și prințul Radu Duda (ce față imobilă și rece avea fostul actor!) din nou pe holurile Prefecturii Vaslui. M-am ales cu un album cu autograf, cu un scurt interviu și cu a 3-a strângere de mână din partea Majestății sale. Nu eram regalist deși am candidat la Senat (din partea ecologiștilor) la parlamentarele din 2000.

Am difuzat acest al 3-lea interviu (pe al doilea nu) și m-am trezit evacuat din Casa Armatei unde abia îmi încropisem un studio cât de cât normal.

Mai totdeauna județul roșu al Vasluiului, a avut reacții sau răspunsuri violente la ideea de MONARHIE.

La revenirea în țară, urmare a agitației susținute de P.N.Ț.C.D. în frunte cu Corneliu Coposu se urmărea lansarea pe orbita politică a Regelui. Câmpeanu făcuse boacăna cu candidatura la președinție a acestuia, așa că în oceanul de fesenști feroci sprijinitori ai lui Iliescu, nici măcar conferința de presă a fostului monarh n-a fost liniștită.

A dat mâna cu noi, vrând să fie popular, dar presa îndoctrinită l-a primit rece și fără vlagă. După atâta comunism și capitaliștii țipau... socialist!

Deja mi s-a părut înfrânt, vorbea greu, cu glas dogit și contrastant ca logică față de Iliescu și mai ales incapabil să contracareze răspândacii care-și ascundeau capetele. Regina nu vorbea deloc românește. Cum să-i câștigi pe oameni?

P.N.Ț.C.D., pentru care am candidat la Senat (unde eu am scos 8,8% pe județ) n-a intrat în parlament datorită monarhismului și regelui Mihai I, ca prezență stilată, occidentală într-un fel de „mare” bananieră, unde democrația cu înfruntările ei publice era la pământ.

Vizita lui Ion Rațiu la Vaslui, în sala Casei de cultură, cu vreo 200 de simpatizanți și 500 de iliescieni mi l-a dezvăluit pe acel senior al eleganței, spiritului, cu înaltă educație, căruia i s-a strigat din sală ceva de genul: „Ce cauți tu la noi, măi, bogătașule? Hoțule, boșorogule!”

Calm, Ion Rațiu a replicat:

„– Ei, asta-i democrație ca eu să pot răspunde unuia ca dumneata... și să poți vorbi cu mine fără teamă, dar nu cu jigniri de astea” și și-a continuat pledoaria pentru democrație.

„– Dacă nu erați voi cu televiziunea, era mare nenorocire”, mi-a șoptit, lăsându-mi cartea de vizită. S-a topit prin spatele scenei.

Interviu cu Ion Rațiu, la Vaslui, 1992

... Pe o stradă din Turda l-am recunoscut pe Ion Rațiu pe care l-am apărat de golani violenti din Vaslui, după vestitul său papion și bastonul elegant în care se sprijinea. Era slăbit și mi-a răspuns moale la salut fără să mă recunoască.

La câteva luni a murit... regretat, cu adevărat!

Cât despre rege, l-am mai văzut, l-am filmat, dar n-am mai ajuns des în preajma sa deși am fost și la reședința sa din

Săvârșin cu ocazia participării la festivitățile legate de Marea Unire de la Alba Iulia. Nu a re-venit vremea monarhiei și nu cred că vreun rege sau urmași ai lui (n-a avut urmași-băieți) va urca pe tron în această jumătate de secol. Aura de monarh, însă, o poartă cu toată demnitatea!

Castelul Regal de la Săvârșin

O evocare legată de Ion Antonescu, despre care l-am întrebat pe Majestatea Sa. Mi-a propus să amânăm subiectul, și așa s-a întâmplat pentru că absolut întotdeauna mi-am menajat interviueții. Întrebarea era în legătură cu ce-a declarat mareșalul Ion Antonescu.

Amintesc de mărturia colonelului Constantin Mândru, de loc din Țepu-Tecuci, atunci ministru al sporturilor, dintr-un Consiliu de Coroană(?) sau Consiliu de Miniștri în care unii miniștri l-au întrebat de alianța cu Germania.

„Să nu creadă cineva că mi-s dragi nemții, dar ați auzit că în timp scurt au cucerit Europa. Ne-ar fi ocupat cu ușurință și atunci ar fi luat tot. Așa, ca unor aliați, le dăm cât putem noi mai puțin...” ar fi afirmat Ion Antonescu. Și nu cred că această afirmație ar face parte din folclorul politic.

Regele Mihai I odihnește pe veci la Curtea de Argeș.

9. BĂSESCU TRAIAN - MAI ARE UN AN!

TRAIAN BASESCU (n. 4 noiembrie 1951,

Murfatlar, azi în județul Constanța) este un politician român, care îndeplinește din 2004 funcția de președinte al României. După ce a absolvit în anul 1976 Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” din Constanța, a urmat o carieră de ofițer în marina comercială, fiind între 1984 și

1987 căpitanul petrolierului de mare tonaj „Biruința”.

Între 1981-1987 a fost comandant de navă în cadrul flotei comerciale a RSR. A fost membru al Partidul Comunist Român.

La alegerile legislative din 1992 a fost ales deputat de Vaslui din partea FSN (1992 - 1996).

A îndeplinit funcția de Primar General al Municipiului București, din iunie 2000 până în decembrie 2004.

Președintele României între anii 2004 - 2014.

Traian Băsescu mai are un an din cei 10 ai mandatului său reînnoit, în pofida celor 2 suspendări și a referendumului defavorabil. În acest de-al doilea n-am fost nici măcar tentat să-l filmez, deși am avut ocazii. N-a mai răspuns la telefon, n-am mai comunicat în vreun fel, deși-mi promisese că am

oricând intrare. Am asistat la o bătălie degradantă între palate, cu consecințe grele pentru țară, inclusiv pentru noi, micii întreprinzători. Integrarea în Uniunea Europeană pe care o prezentase Joschka Fischer la întâlnirea „forței a III-a”, ecologiștii, de la Hotelul Berlin din Budapesta, pe 30 noiembrie – 2 decembrie 2001, când am văzut că se lucra la Constituția Statelor Europene, încă neterminată și nepusă în practică, integrarea de azi cu pierderea independenței și suveranității României, cu atentatul violent asupra limbii române și a altor elemente de individualitate a poporului român... este fapt împlinit! Cu limba română e jale mare!

Cred că Traian Băsescu este cel mai ascultător președinte dintre cei 27 și că este inefficient când trebuie să apere drepturile națiunii din care provine.

Cred că în acest răstimp nu va fi liniștea creativă știut fiind că inter arma silent musae. De aceea, pentru că este ultimul președinte de care am fost aproape (deși l-am intervievat și pe Crin Antonescu, azi, posibil)... îl întreb: QUO VADIS, HOMINE?

BĂSESCU... ȘI, TRAIAN!

Primul interviu la TV din cariera lui politică la Vaslui: de o parte cu camera video în față eu, preopinenți președintele Consiliului Județean Vaslui, Constantin Alexandru, deputat de Vaslui, ing. Emil Cojocaru (†), deputat Traian Băsescu și deputat Georgică Alexandrache (†) la sediul partidului.

După o oră de discuții în care i-am umilit în fel și chip, demonstrând că nu sunt pregătiți pentru asemenea demnități,

ceilalți 3 s-au ridicat, dar Traian a rămas în polemică evidentă și... zâmbind!

M-a primit ca Primar al Capitalei după puține minute de așteptare; mai întâi a fost ministru al transporturilor unde am avut intrare liberă. De câte ori ne-am întâlnit mă întreba dacă nu vin alături de el.

În campania electorală, la masa de la hotel Europa m-a întâmpinat vesel: „*nea Marine, să trăiești!*”. I-a lăsat pe toți, inclusiv pe Tăriceanu, să aștepte, ne-am îmbrățișat, m-a asigurat că va fi alături de noi... să-l sprijin... Comunica încredere și sinceritate!

D.V. Marin și Traian Băsescu în acțiune...
În campanie electorală
noiembrie 2004

Din păcate, ori caracterul lui, ori multiplele obligații prezidențiale l-au îndepărtat de vasluieni și de noi! Ba, cred că și de țara pe care o are de administrat!

Dintr-o discuție telefonică, imediat ce a fost ales: „din câte vă cunosc, nu veți fi inactiv!” „*Se înșeală toți aceia care cred că nu fac ce vreau eu!*”. Tocmai îl înlăturase pe Petre Roman, iar ce a făcut din Theodor Stolojan (loialul său) rămâne caracteristic. Știam că-l va mazili pe candidatul obosit, imediat ce am scris un editorial în care l-am văzut inert, moale și lipsit de vitalitate pe Stolo. Tot așa când acesta o luase tare cu noul partid PD-L când era clar că e doar un paravan pentru... voturi. Era timpul când făcea băi de mulțime!

O remarcă simplă: ori m-a primit și atunci a fost afabil, strălucitor, rememorativ (ba chiar mi-a propus șefia pe județ a PD, dar n-a fost de acord omul de cadre Vasile Blaga) ori, nu mi-a răspuns deloc la telefon.

Un episod onorant din timpul mandatului său a fost candidatura lui Marin D.V. la Primăria Vaslui, sprijinit la fața locului de Primul Ministru Tăriceanu și destui miniștri dar nu și de liberalii locali care m-au săpat bine-bine, deci am avut rezultat slab, foarte slab. Am fost tentat să cred că la 67 de ani sunt tot tânăr, ce-i drept cam de multă vreme tânăr, dar ghemul dușmăniei locale s-a desfășurat cum nu-mi trebuia. Acum, după un timp, spun încă o dată că m-am risipit destul ca să nu știu cine sunt!

Deși i-am condus la nivel județean 28 ani pe ecologiști, niciodată autoritatea mea n-a fost exclusiv politică. Niciodată.

SECETA ȘI BĂSESCU altă Ciuma lui Caragea!

Seceta cea mai cumplită în istoria noastră a fost cea de pe timpul lui Papură Vodă, poreclit așa de moldoveni pentru că trebuiau să macine papură ca să-și mai astâmpere foamea. Lacurile și râurile secând, vitele și oamenii mureau de foame pe capete și atunci a fost bejenie, mai ales cei de la câmp refugiindu-se la munte, și destui în lume, noțiunea de graniță neexistând. Blestemele împotriva domnitorului se mai păstrează în folclor.

Ciuma de pe timpul lui Vodă Caragea a fost cea mai mare epidemie din Țările Române, ultima în istoria noastră, soldată cu serioase pagube în țară și cu impresionantă suferință umană.

Singurul tratament, frecția cu rachiu dar boala se lua de oriunde și oricând, comunitățile neștiind să se apere de flagel. Altă depopulare, alte blesteme împotriva domnitorului, ultimul fanariot. De data aceasta se păstrează ceva documente scrise, Caragea fiind la rândul său un cărturar. Populația s-a bejenit.

1946, seceta de după Război, calamitate după calamitate, urmată de altă calamitate, venirea rușilor! Instalarea bolșevismului a influențat major destinele poporului român care însă n-a mai plecat în bejenie ci a rămas să construiască socialismul cu față comunistă. Comentez numai, seceta, printre efectele ei cumplite. Am trăit-o din plin. Și astăzi revăd dealurile pârjolite ale Giurgioanei și comunei Podu Turcului. Secaseră izvoarele seculare (satul e atestat acum 500 de ani), Zeletinul era o imensă panglică de nisip fierbinte, „ceaunele” mari din pământ uscat fără pic de vegetație, pe ici pe colo cu cadavre de animale diferite,

pământul cu crăpături în care-și rupeau vitele și noi copiii, picioarele. Pădurea ne-a salvat atunci și știrul, caprița, troscotul.

Nu doresc nimănui să aibă la masă doar borș cu știr iar când să se întindă la pământ să-și suplimenteze masa cu troscot (ăsta era mai bun la gust! antireumatic!). În cămășoaie lungi de cânepă toți ne ascundeam de soarele vânat!

2012, anul celor 4 calamități: alegeri locale (un tur), Referendum (un tur, dar tot cheltuieli mari), alte alegeri (care urmează) și mai ales SECETA în plină „desfășurare”!

Sunt îngrijorat că multă lume nu gândește la ce ne așteaptă.

Sunt îngrijorat că politicienii absentează de la frământările și căutările pentru ziua de mâine. Sunt îngrozit că seceta a prins toată România și o bună parte din Europa! În esență, nici eu nu pot da soluții decât să îndemn la cumpătare și calm. Să strângem de pe câmp orice se poate, inclusiv știrul pe care să-l depozităm și frunze de copaci pentru hrana animalelor, pentru că vânzarea lor nu e cea mai bună soluție.

Ca totul să fie cel mai rău, iată, revine Traian Băsescu, nu cu soluții, ci cu răzbunare, gata să-i răspopească pe mulți. Imposibil însă, pe toți cei 7,4 milioane de oameni.

Bomboana de pe colivă a explodat zilele acestea când a anunțat că s-a sculat („de mă voi scula... pre mulți am să popesc și eu” - Lăpușneanul) și să vedem noi ce urmează ...!

Când vitele mor de foame din cauza secetei...

Când oamenii sunt în pragul deznădejdi...

Când forțele politice-s divizate iar U.E. ne desființează legi, limbă, obiceiuri, dușmănie generală ne trebuie?

*La seceta din 1946 oamenii au strâns rândurile
într-ajutorându-se și protejându-se de ruși.*

Oare acum nu găsim calea solidarității românești?

*Chiar dacă vreo 3 milioane sunt în BEJENIE, chiar
dacă cineva e inconștient...*

Doar n-a dat ciurma, fraților!

**(Meridianul, an XIV, nr. 36 (957),
joi, 06 septembrie 2012)**

ADMINISTRAȚIA PREZIDENTIALĂ

Mesajul Președintelui României, Traian Băsescu, cu ocazia aniversării a 15 ani de la înființarea Studioului TV Vaslui

*Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că
opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă.
Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de
o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac
parte. Societatea românească are nevoie de informație, de
seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului
TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani. Sunt convins
că veți reuși în continuare să fiți unul dintre liderii media, la
nivel local și regional.*

*Ca fost parlamentar de Vaslui mă leagă multe de acest
județ. De multe ori, Studioul TV Vaslui a fost pentru mine o
sursă de informație extrem de utilă pentru a înțelege mai bine
nevoile oamenilor din această zonă.*

Studioul TV Vaslui performează în spațiul media, făcându-se util vasluienilor și pentru acest lucru doresc să felicit echipa redacțională.

Vă urez la mulți ani cu audiențe cât mai ridicate și materiale de calitate!

**Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,
Președintele României**

PE SECETĂ: SCROAFA-N COPAC SAU BĂSESCU ÎN AVION

Băsescu vrea avion în care să stea măcar 24 de ore în aer.

Pe pământ oamenii sunt înnebuniți de secetă și Băsescu vrea înc-o ruptură de cei care l-au apărut la referendum: mai întâi e împotriva legii pensiilor, deci îi arde la polonic pe pensionari, adică taman pe cei care l-au sprijinit masiv, iar acum, când pământul arde, vitele mor, țăranii n-au ce să adune de pe câmp, orășenii mor de căldură și de sete, el, Băsescu și instituția prezidențială vor avioane scumpe cu care să-și asigure „traiful” în caz de... ce? pericole la granițe (nu...) revolte interne? (încă, nu), secetă (asta, da!).

Mi s-a părut o bătaie de joc nemaîntâlnită ca atunci când populația e amenințată de foamete (sigură, după o asemenea calamitate)) popularul Băsescu să vrea avioane scumpe! Țara arde și baba (pardon!, Băsescu) se piaptână.

Mi se pare că nu reacționăm corect (mai ales guvernanții) la calamitatea începutului de secol și mileniu în

care recolta autohtonă e compromisă, zootehnia cade pe bucățele multe și mici, viața socială se dezintegrează din cauza unei generații cu nota 10 la școală, dar cunoștințe de 5 și poftă de muncă de 3 (mare zăpăceală!...).

Și când exodul românilor e provocat (și) de politicile de sus...

M-am revoltat să văd indiferența unor aleși care cred că a sta cu mâna întinsă în UE ar fi o salvare pentru noi. Am apreciat atitudinea lui Adrian Porumboiu în emisiunea de la TV.V (de duminică, 22 iulie) care aplică un principiu just: să facem ce putem noi, oricât de bine și apoi... să nu așteptăm mila altora!

Noiembrie 2004 - cu președintele Traian Băsescu

M-am revoltat să văd cum parlamentarii își acordă tot felul de drepturi și mărimi de lefuri (ce-or fi făcut ăștia, să

merite?), m-am revoltat să aflu de afacerile oneroase ale unor politicieni și funcționari, care fură din banul public, deci din impozitele pe care le plătim...

Culmea că cei mulți nu mai au și nu mai pot avea nici un cuvânt de spus!! (Chestia cu votul e... iluzie, pe bani!)

Tot la culme e minciunăria din politica românească!

Întrebarea e, NOI CE PUTEM FACE ?

Să îndemn la revoltă, nu pot și nu vreau; nu e o soluție.

Dar organizarea unor acțiuni se impune. Cine va face CEVA, va avea tot sprijinul nostru!

Ar fi curios, cum putem să împiedicăm scroafa să urce-n copac, adică renunțarea la avioanele lui Băsescu și să-l determinăm să-și întoarcă privirea spre nevoile reale ale poporului.

Ori, chiar s-a îndepărtat de noi toți și are mare nevoie de avion să-și scape pielea?! Absolut sigur, cu asemenea acțiuni, e definitiv în aer.

**(Meridianul, An IX, nr. 29 (707),
joi, 26 iulie 2007, Editorial)**

În vara lui 2009, de fapt în august, președintele Traian Băsescu, a participat la o întâlnire cu fermierii din județul Vaslui, organizată exemplar de cel mai important om de afaceri din județ, Adrian Porumboiu.

Ferma de vaci de la Târzii - Oltenești era perfect pusă la punct, inclusiv cu muzica liniștitoare pentru mulgătoarele care să dea mai mult lapte. Ad-hoc s-a organizat o grădină de vară cu spațiu închis, cu scaune pentru aproximativ 300 de persoane. Câțiva fermieri, printre care și tânărul doctorand Dan

Hurduc au înfățișat principalele probleme ale agriculturii vasluiene, mai ales că era an cu secetă.

În final a luat cuvântul președintele Traian Băsescu, după care ne-a acordat un (alt) interviu. Cu părere de rău am constatat neputințele prezidențiale și apoi lipsa oricărui efect, inclusiv legat de cererea de a fi implicate în agricultură societățile de asigurare.

Traian Băsescu era pe val, fermierii i-au cerut sprijinul, a venit, a făcut baie de mulțime pe o căldură înnăbușitoare, ba chiar a ciocnit un păhărel cu gazdele și, evident, a tot plecat.

ÎNJURAM... BINE!

Am citit câte ceva despre CRIZA dintre 1929 - 1933 (cu Vasile Roaită al ei); am trăit criza de demnitate și de creativitate din perioada „socialistă”. Am anticipat CRIZA ACTUALĂ, românească și mondială (editorialele-s martori) spunând că dispărând războaiele, pier și unele motoare sociale, iar cine a apucat locuri la masa bogaților, va arunca greutățile pe cei sărmani; țările bogate pe... noi.

Nu mi-am închipuit că va fi așa de ASPRĂ și grea, și neiertătoare!

Adevăratul triaj acum începe. Am intrat cu toții, speră fiecare și scapă cine poate!

Valul de proteste și greve subliniază neputința guvernanților, unde nu văd nici o capacitate, decât politrucii la ciolan, de a chibzui, cântări și împărți rezultatul muncii unui neam ajuns la sapă de lemn!

Vinovați:

Traian Băsescu. Președintele, nu omul politic conflictual și nestatornic; nu ambițiosul peste măsură, nu... omul! Președintele care „face”, guvernul trage (ce de scandaluri...!), poporul... rage ! Adică strigă și tot... înjură că nu trăiește bine ! cum i-a promis candidatul. Președintele care s-a tot răfuit cu ceilalți, în loc să construiască viitorul țării, al lui, al tuturor !

Guvernele. Niciunul cu altă grijă decât taxe și impozite, distrugerea întreprinderilor mici și mijlocii, angrenate steril, neproductiv, într-o bătălie... cu președintele!

Partidele politice mari, adică astea 3. Care l-a dat pe... Mesia și nu știm nici noi, care a realizat ceva pentru viitorul nației?

Noi. Cei mai vinovați pentru că am votat pentru un chibrit, un blid de mâncare, un șpriț, pe cine nu trebuia; pentru că ne-am obișnuit să nu mai muncim, așteptând mila statului, care trebuia să sece odată și odată; pentru că n-am găsit sistemul de valori pe care să-l respectăm și să-l urmăm. Noi, care ne mâncăm unul pe altul, care suntem cei mai deștepți din lume, în a-l denigra pe altul, a fura, a înjura... Noi, care mâncăm și nu gândim!

Dacă nu este cumva și Dumnezeu de vină, cei de la U.E. sunt. Se dovedește că n-am știut ce să facem cu libertatea.

Și atunci?

– Dispar subvenții pentru agricultură. Adică pentru mâncarea ieftină, locală, imediată. Pare mai ieftină cea de afară (cartofii!) dar cu ce preț, oameni buni!

– Industrie? Pe unde mai e?

– Serviciile? Jale și iarăși jale.

– Emigrație? Asta da, și... mai crește!

Efecte imediate: petice la haine, încălțăminte proastă, încălzire așisderea, jafuri și tâlhării, alte probleme sociale! Nu pot excepta PRESA.

Acum e regrouparea cea mare. Chestiune de câteva luni. Băieții aceștia buni sau răi, meseriași și nu prea, săvârșesc o muncă utilă, uneori produc bucurii. Sunt prost plătiți dar suflete de luptători. Cine să-i sprijine, știind că pentru fiecare întreprindere e un viitor incert! Cel mai bogat om din județ înregistrează deficite, proporțional, fiecare întreprinzător.

Marți, 6 septembrie 2009, era o agitație cu aglomerație deosebită, la sediul PD-L. Foamea și speranța unei munci bine plătite îi face... directori și căței ascultători pe mulți. Epurarea pesediștilor e procesul inițiat de ei imediat ce au fost luați la guvernare. Pâinea politică e o slujbă, variabil, temporară. Dacă nu e alta!...

Răscoală sau revoltă populară nu mai e posibilă, că vin scutierii. De furat mai merge ceva, de strigat în piața publică, așa și așa. Dar de scrâșnit și de înjurat cu năduf, nu poate fi oprit nimeni.

Înjurăm... BINE!

**(Meridianul, An XI, nr. 30 (808),
joi, 8 octombrie 2009)**

Am rămas contrariat că în ambele mandate ale sale, bătălia politică a ajuns cu totul vulgară și neproductivă. Nu cred că n-a încălcat legea uneori, apropo de pământurile cumpărate, dar atacurile suburbane la persoane, îl vor târî în multe procese și mare lucru să nu ajungă ca Adrian Năstase. În

acest timp, tabloidizarea, dezbaterile TV au atins adesea grotescul.

La împlinirea vârstei de 70 de ani, deși am scris împotriva politicii lui, cum se vede din presă, am primit următoarea felicitare:

Domnule Profesor,

Împlinirea acestei vârste, de care mă înștiințați, mă obligă să rememorez faptul că primul meu interviu de politician vi l-am acordat Dvs. la Vaslui, unde am fost ales deputat.

Îmi aduc aminte și de campania electorală din 2004 când Dvs. ați spus și scris că am venit candidat și plec Președintele României, așa cum s-a și întâmplat.

În toate întâlnirile și respectiv interviurile pe care vi le-am dat ați dovedit cea mai aleasă corectitudine și desăvârșit profesionalism ca un adevărat lider în televiziune, radio, ziar.

Nu mai știu ce cărți ați editat în afară de teza de doctorat și „TVV-15... explozia”, dar cred că aveți opere bune realizate și importante.

Sper să rezistați vremurilor și să continuați cu toată forța.

**Cu toată aprecierea,
Președintele României,
Traian Băsescu
(11 aprilie 2011).**

Traian Băsescu

După două mandate de Președinte al României, din 2020 este europarlamentar la Bruxelles și are o prezență constantă în viața politică, deși partidul său, pe care el l-a creat, PMP nu a intrat fără câteva sutimi în parlamentul României.

Ca orice personalitate importantă este îndeajuns de criticată cu dezvăluirile cele mai diverse fiind acuzat că a colaborat cu securitatea, că a dobândit abuziv unele bunuri materiale.

Consider că intervențiile sale pe teme politice sunt deosebit de utile în contemporaneitate.

Maurul și-a făcut datoria.

**Sediul redacției Revistei, a Ziarului, a Radioului
și a TVV online. Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui,
Cod poștal: 730158**

10. KLAUS WERNER IOHANNIS – PREȘEDINTELE DE AZI.

Președintele României din 2014 până azi, cu cele mai

mari șanse și valorificate, în 2019, deci cu un nou mandat când scriem rândurile de față, a avut o trecere meteorică prin județul Vaslui, participant la o întrunire electorală proverbială – atunci când în laudație, Ludovic Orban a avut o prezentare după toate regulile oratoriei pe scena Casei de cultură Vaslui – și a

fost singurul om pe care n-am vrut să-l filmez amplu pentru Tv.V din două motive: când eram eu candidat la Primăria Vaslui (2008), a venit prin studioul fotografic al PNL, unde făceam clipul cu Crin Antonescu și, cumva, m-a deranjat cu atitudinea sa, prea orgolioasă, chiar dacă era primar al Sibiului. A doua cauză era legată de poziția sa de candidat, în condițiile în care PNL era un partid mult mai slab cotate decât PSD, candidatura lui nu era câtuși de clar relevantă (după părerea mea) și când, sondajele îl dădeau cu peste 10 procente în urma lui Victor Ponta, candidatul celui mai puternic partid PSD și cu o mașinărie de vot bine unsă.

Am crezut că n-are nici o șansă, am asistat la întrunirea electorală „așa să fie” despre care am scris puțin în ziar, i-am dat fotografii de la întâlnire mai mult din prietenie față de Ludovic Orban. Adunarea liniștită a Organizației PNL Vaslui, unde marea majoritate a consilierilor și a președintelui de atunci (niște necinstiți mimând opoziția) erau mână în mână cu pesediștii, am considerat-o o mizerie care a căpătat înfățișarea

politică numită USL cu Ponta și Antonescu în frunte (un hibrid politic destrămat după vreo 6 – 7 luni, cu dușmănie mare).

Am priceput că Iohannis va ieși învingător imediat după ora 16, din ziua votului, când Patriarhia română a dat un comunicat (în ziua votului!?) prin care se spunea că poate fi președinte ales și altcineva decât de naționalitate română. Oricum neamțul a ieșit învingător.

Revenind la perioada mea liberală (reprezentantul ecologiștilor în alianță, candidatul PNL la Primăria municipiului Vaslui, 2008) discuția de atunci cu Iohannis mi l-a înfățișat ca pe un om cam absent, dar hotărât, gata să-i înfrunte pe ai lui cu părerile sale. După adunarea electorală de la Vaslui, la conferința de presă, i se sugerau și alte răspunsuri la întrebările noastre, era provocat să răspundă și altfel, dar a făcut o afirmație care mi-a atras atenția: „prefer să pierd decât să nu spun ce vreau eu”.

– Ce veți face concret pentru Vaslui? a fost una dintre întrebările mele, printre cele puse de ziariștii locali.

– Vom evalua situația județelor și vom proceda în consecință pentru zonele defavorizate...

Vă veți întreba ce a făcut președintele țării Klaus Werner Iohannis pentru Vaslui... Răspuns simplu: ce-au făcut și ceilalți ajunși președinți ai țării: le-au luat proștilor voturile și și-au căutat de treaba lor, nemaicălcând pe aici până la o nouă campanie electorală. L-am inclus în această „bătălie pentru Vaslui”, nu pentru că este președintele țării (nu figurează în reușitele mele super-jurnalistice, deși am convorbit de câteva ori cu el, când nu era președinte), ci pentru că a influențat o altă orientare spre democrație, mai ales în județul Vaslui, unde de peste 30 de ani e la putere același partid, același om, cu rezultate aproape înfricoșătoare.

PARTEA a II-a

**PRIM-MINIȘTRI:
(În fața camerei de filmat)**

„Una din pedepsele pentru refuzul de a participa la viața politică este aceea că vei ajunge să fii condus de inferiorii tăi.”

PLATON

1. PETRE ROMAN, PRIM-MINISTRU ȘI CANDIDAT

Se depuneau flori și coroane la monumentul din curtea TVR, de către Iliescu, P. Roman, Gelu Voican Voiculescu și tot grupul din FDSN, de sărbătorile de Paște. Fanfară, mulțime, trăiacă Iliescu. Am stat în spatele lor, curios să aflu și cum comunică. Nu erau păziți și dacă aș fi vrut să-i gâtui, puteam. Petre, primul ministru s-a întors și mi-a strâns mâna.

Mare agitație electorală la Vaslui, deci și Petre Roman în calitate de președinte de partid, a fost invitatul meu, și timp de peste o oră (avea un debit verbal... serios) am transmis în direct pentru vasluieni. Șmecherul, ne-a lăudat binișor și pentru că eram la capătul lumii și pentru că eram prima televiziune privată. Electoral și-a făcut numărul, la ieșire foarte multe femei au vrut să-l salute, cred că vreo 500.

Numai că, la coborâre, a venit dinspre baza blocului un miros specific și urât. Roman:

– Cum stați voi în cocina asta?

Mi-a cam sărit țandra, dar... ieșisem din emisiune, mi-a strâns rece mâna, nimeni n-a plătit ceva...

Ne-am ales doar cu vestitul lui zâmbet.

Mai mult reprezentanții lui din Vaslui au declanșat o prigoană puternică împotriva mea pentru că le-am ținut opoziție în alegeri, câștigate tot de PSD. Noi, ecologiștii, am obținut 234 de consilieri în județ.

În 2021, PETRE Roman, care s-a recăsătorit, are și un copil, după ce din prima căsătorie are 2 fete, este o prezență curentă pe la televiziunile centrale, are o pensie de invidiat și pare că-și trăiește din plin viața.

2. THEODOR STOLOJAN, PRIM MINISTRU ȘI ALTCEVA

Economistul Th. Stolojan a fost prim-ministru.

A fost președintele PDL, și candidat la Președinția României până când lacrimile de crocodil ale lui Băsescu l-au detronat.

A fost mazilit, expedit în concediu „de boală” fără a fi bolnav, a fost împrăștiat cu niște hoteluri în vreo 2 stațiuni de odihnă.

A fost privit întotdeauna ca un specialist deplin în probleme de economie națională.

Era un interlocutor agreabil pentru orice om din presă și-și întrerupea masa pentru un material TV, neapărat care să-l laude, pentru că în realitate avea și de ce.

Am realizat interviuri cu el la Iași, în campanie electorală, la Vaslui, încă președinte de partid, la București, după o conferință de presă. Chiar era un economist veritabil, dar uneori se încurca rău în expunerea unor proiecte. Cel puțin, la Vaslui, atât la Casa de cultură cât și la Hotel restaurant Europa, arăta cu totul sfârșit și fără energie, după ce cu câteva luni înainte am discutat în clădirea IELIF-ului despre agricultura județului (cunoștea problema). Am zis că ori pierde alegerile, ori se întâmplă ceva, pentru că omul nu mai avea suflu, energie, oricât am fost de amabil. La vreo săptămână ar fi demisionat de bună voie și nesilit de nimeni, același Traian Băsescu intrând în lupta electorală și ajungând Președintele României.

Cu câțva timp înainte, într-un interviu din Casa de cultură a sindicatelor din Iași a fost vivace, spontan și spiritual, mai ales că ai săi convocaseră ziariști cu atitudini favorabile din toată Moldova, pregătiseră și un „protocol”, li se plătiseră biletele de transport. Tot pe agricultură ne axasem toți, în special irigațiile de pe Valea Prutului, a căror instalații se tot furau și practic nu se mai puteau realiza.

Promitea măsuri serioase.

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Theodor Stolojan, președinte PD-L**

Părea bine pregătit și în probleme de politică externă și am abordat tema Unificării, dar, fiind în campanie nu putea să nu promită ceva, așa, la fir-ar-să fie! L-am hărțuit cât am putut, și nu numai eu.

Un om politic favorabil județului Vaslui, dar fără activiști locali care să-i ceară și să și obțină. Mai apare când și când pe la emisiuni de la televiziuni centrale.

3. NICOLAE VACAROIU, PRIM MINISTRU, LA VASLUI: DREPT CAM CIUDAT... VINE

Era fără îndoială omul lui Iliescu, dar mai întâi de toate un excelent economist. N-am scris niciodată că le-ar avea cu băutura, cum tot se bârfea în toată presa. Venit și la Vaslui, nu putea fi scăpat din „buza televiziunii locale, TVV”. Fotografiile împreună sunt făcute după interviul din fața intrării în cabinetul Prefectului Enache. Cu noi a fost foarte comunicativ și cred că la noi a spus pentru prima data ce val inflationist uriaș urmează, și așa a fost: până la Revoluție cu 1 leu românesc se cumpăra 3 dolari, iar la puțini ani s-a ajuns ca un dolar să fie cumpărat cu mii de lei.

Discuțiile au fost pe timp de ore, materialele difuzate integral pe TVV (nu aveam încă radio și nici ziar).

Cu ocazia unei aniversări mi-a expediat mesajul de mai jos:

**MESAJUL
Domnului NICOLAE VĂCĂROIU,
Președintele Senatului României,
adresat Studioului TV Vaslui:**

Îmi face o deosebită plăcere, dragi prieteni, să vă urez mult success și multe împliniri cu prilejul aniversării a 15 ani de la înființarea Studioului TV Vaslui.

Știu că acolo, în inima Moldovei, dumneavoastra v-ați străduit, cu talent și real profesionalism, să fiți o oglindă fidelă a transformărilor petrecute în acești ani în județul dumneavoastră și în România întreagă. Într-adevăr , ne-am întâlnit cu prilejul vizitelor pe care, fie ca Prim-ministru, fie ca Președinte al Senatului, le-am făcut în județul Vaslui.

Parlamentul României
Senat

PREȘEDINTE

București

Nr.

MESAJUL
domnului NICOLAE VĂCĂROIU,
Președintele Senatului României,
adresat Studioului TV Vaslui

Îmi face o deosebită plăcere, dragi prieteni, să vă urez mult succes și multe împliniri cu prilejul aniversării a 15 ani de la înființarea Studioului TV Vaslui.

Știu că acolo, în inima Moldovei, dumneavoastră v-ați străduit, cu talent și real profesionalism, să fiți o oglindă fidelă a transformărilor petrecute în acești ani în județul dumneavoastră și în România întreagă.

Într-adevăr , ne-am întâlnit cu prilejul vizitelor pe care, fie ca Prim-ministru, fie ca Președinte al Senatului, le-am făcut în județul Vaslui.

Vă doresc să rămâneți la fel ca până acum, atenți la tot ce înseamnă viață, obiectivi, conștienți că meseria de gazetar nu dă privilegii, ci numai datorii față de oameni.

Vă doresc să rămâneți la fel ca până acum, atenți la tot ce înseamnă viața, obiectivi, conștienți și că meseria de gazetar nu dă privilegii, ci numai datorii față de oameni.

Aștept cartea pe care o pregătiți – „TVV-15 sau explozia informațional-culturală la sfârșitul acestui secol” – și care va fi, din câte cred, legământul dumneavoastră profesional în fața viitorului.

La multi ani TV Vaslui!
Nicolae VĂCĂROIU

**Dumitru V. Marin și Primul ministru Nicolae Văcăroiu -
1992**

De când a fost numit șef într-o importantă instituție națională, economistul și prim-ministrul nu mai au intervenții publice.

4. VICTOR CIORBEA – MEREU AVOCAT...

Un jurist sindicalist care-și ascundea foarte bine un defect ocular în dosul unor ochelari potriviți, lent la vorbă dar destul de coerent în exprimare. De la el a rămas în spațiul public expresia „luminița de la capătul tunelului” legată de perioada de tranziție a societății românești către capitalism.

A abandonat importanta funcție de primar al Capitalei, fiind propus, și apoi validat, Prim-ministru al Guvernului României (12 decembrie 1996 – 30 martie 1998). A călcat de câteva ori în județul Vaslui într-o perioadă când se lichidau „fiarele vechi” de care vorbise Petre Roman și când se făceau eforturi foarte serioase pentru cooptarea tineretului în rândurile PNȚCD, condus de Cornelui Coposu, apoi de Ion Diaconescu. Așa că în timp ce echipa Tv.V îl filma la Averești-Vaslui pe fostul deținut politic Ion Diaconescu, a cărui soție era din partea locului... mândrul tineret abia promovat jecmănea zdravăn statul și privatiza în folos propriu din averea județului. Când și-au văzut sacii plini, toți au șters-o din partid, unii fiind bine înrădăcinați în afaceri dar nu în ramuri de producție. La ce să-i nominalizez pe acești neica nimeni?

Cu Victor Ciorbea am avut multe convorbiri între patru ochi, deci și înregistrări video difuzate pe post. Semnalez două aspecte care mi s-au părut majore: **1.** Nici el nici partidul nu aveau nici pe cei 15.000 de specialiști, nici oameni de viitor, cu dorința de a lupta pentru democrație. Toți au fost niște

fripturiști și trădători care după alegerile pierdute s-au alipit altor formații politice. Nici astăzi, partidul lui Coposu nu-și revine, nu e parlamentar, nu mai are reprezentanți... publici. 2. Ciorbea însuși a insistat mult-mult să mă racoleze pentru PNȚCD, mi-a dat seara și noaptea târziu mai multe telefoane, deoarece ca ecologist aveam rezultatele cele mai importante din țară. Cu aceste ocazii am avut și unele destăinuiri reciproce, m-a înțeles de ce nu plec de la ecologiști, m-a apreciat mult, am înțeles ce slabă susținere are el și cam tot partidul lui în rândul populației (mai ales pentru că erau regaliști). Alegerile parlamentare unde Oct. Ciobotă candida la Camera Deputaților, eu la Senat, au fost câștigate la Vaslui cu peste 8%, dar nu s-a atins pragul electoral în țară. Isărescu... bată-l vina, era candidat la Președinție.

În cele din urmă și Ciorbea s-a integrat curentului general proPSD, inclusiv când a fost Avocatul Poporului, de unde a fost schimbat de Renate Weber.

**Palatul Victoria,
situat în Piața Victoriei și sediu al Guvernului României.**

5. RADU VASILE, GLUMEȚUL... OFICIAL

Toată lumea din presă aprecia faptul că primul ministru mustăcios era un bun causeur drept care roia în jurul său și în general avea o presă bună. Mie personal nu mi s-a părut de consistență necesară (poate pentru că era destul de bolnav și noi nu știam) și nici hotărât în ceea ce mai făcea. Nu am știut de ce președintele Emil Constantinescu l-a desemnat, de fapt nici nu prea eram interesat, aria mea de activitate, „parohia mea” era Moldova (ca vicepreședinte F.E.R.) și în special județul Vaslui.

Trebuia să construiesc, și am reușit, din nimic, o televiziune „de la țară cu pretenții de oraș”, radio, ziar, deci să ne dotăm cu un minimum de aparatură și să hrănim personalul angajat (dintre cei aprox. 500).

Cel mai mult: să rezistăm în acest „Deceniu al Dușmăniei” într-o bătălie pe viață și pe moarte cu toate celelalte partide, în special cu PSD, într-un târg provincial cu atmosferă distructivă, comunistoidă. Dacă ne-ar fi prins cu vreo potlogărie eram distruși imediat, așa că, iată și în 2021, dormim foarte liniștiți.

Ca prim-ministru l-am interviewat de cel puțin două ori, chiar la Vaslui, unde era mereu pe fugă și mereu neinformați îndeajuns.

Probabil, cea mai importantă realizare a guvernării sale a fost lichidarea mineriadei de sub conducerea lui Miron

Cozma, încheiată cu „Pacea de la Cozia” obținută de... Constantin Dudu Ionescu și armata la ordin.

Pacea de la Cozia (foto. www.cotidianul.ro)

Am fost prezent și la ceremonia semnării actului de către Cozma, în biserica Mănăstirii Cozia, printre lumânări și icoane, cu angajamentul ministrului că-i va asigura libertatea, după care l-au încâtăramat polițiștii. Că așa a fost... conducătorul minerilor a fost condamnat repede la 18 ani de închisoare, iar vasluianul Romeo Beja (din Codăiești), adjunctul lui, a șters-o peste hotare cu altă condamnare în spate.

Beja mi-a făcut o vizită în Redacție, în vara anului 2020, cu propunerea de a-l susține mediatic într-un altfel de ideal. Nu mai semăna de loc nici în vorbe, nici în fapte, nici fizic (avea barbă), nici altfel, cu omul puternic și deștept din spatele lui Miron Cozma.

Încurcate sunt căile... vieții.

6. MUGUR ISĂRESCU, GUVERNATORUL DE IERI ȘI DE AZI, PRIM MINISTRUL, CANDIDATUL LA PREȘEDINȚIE

De la începuturile Tv.V-ului, guvernatorul a tot fost

subiect de știri, analize, prezențe. pe care omul său loial Adrian Vasilescu, fost jurnalist, ajuns purtător de cuvânt al Băncii Naționale a României, l-a apărat și completat precum și sfătuit, cum rar se mai poate găsi.

S-a organizat întâlnirea dintre conducerea României în frunte cu Ion Iliescu, în grup fiind și Mugur Isărescu, și conducerea Republicii Moldova,

condusă de Mircea Snegur, în grup fiind și primul ministru moldovean, Muravschi, un inginer mutilat de un accident suferit la față, deci cu o privire cruntă. Ger de început de iarnă la ferma dintre vii, la Huși, unde s-au adunat cei de mai sus, pază multă, ceva presă, pentru că nu erau decât cei de la TVR (cu vestitul Tatomir), TvM (a lor) și Tv.V (a noastră). Cred că mai era o televiziune străină. Primele declarații, afară în ger, după care ne-au dat voie să filmăm 5 minute în sala de tratative. Am avut inspirația să șterg obiectivul aparatului când am intrat așa că am fost singurul pe fază când aproape se pupau unii cu alții, pentru că echipa mare a TVR nu și-a șters ceața de pe sticlă, așa că au făcut demersuri lungi și serioase să le dau

imagini de la fața locului (s-a întărit prietenia cu Tatomir, mai ales că nu le-am cerut bani).

Simpatic și foarte calculat era Mugur Isărescu, la primul interviu luat de mine, ceilalți nu-l băgau în seamă, că se ocupau de președinți și de prim-miniștri. Cred că m-a reținut pentru că niciodată nu m-a refuzat, în nici o calitate, pentru că, promovat prim-ministru, a fost și prezidențiabil (ce prostie a CDR-ului!), ne-a chemat la București la conferințe de presă și instrucțiuni pentru alegeri, și din grupul de circa 22 de ziariști de la Sala mare a Băncii Naționale, numai mie mi-a răspuns la întrebări, înregistrate și de către ceilalți reporteri. Eu eram și om de presă și candidat al Convenției Democratice din România, primul pe lista de Senatori, ecologist (am scos 8% dar nu au obținut pragul electoral). În plus eram cunoscut de Consilierul său Adrian Vasilescu, un tip foarte orientat și combativ.

Desigur, l-am întrebat despre viitorul leului românesc, atunci când era pe aproape de dolar (mai înainte 1 leu valora 3 dolari), dar n-a putut să prezică ceva, spunând doar că se va alinia la moneda europeană, marca germană la putere atunci. Numai că, ce a urmat a fost nenorocire mare, leul s-a prăbușit ajungându-se la paritatea 1 dolar = 50 de lei și, mai mult, marca germană cam la fel, forintul unguresc care înainte de Revoluție valora 10 bani, a ajuns egal și mai bine cotate, în sfârșit, dezastru... pe care l-a gestionat Mugur Isărescu.

În alegeri se spunea „votați CDR susținut de Mugur Isărescu”, propus candidat la Președinția Republicii în locul lui Emil Constantinescu; și... în competiție cu Ion Iliescu (învingător detașat).

Pentru că fluctuația leului a terminat economia românească am fost chemați de mai multe ori la conferințe de presă la Banca Națională, susținute în partea esențială de

Adrian Vasilescu și cu mari onoruri își făcea apariția scumpă Guvernatorul Mugur Isărescu, cu rol decorativ și de întărire a spuselor purtătorului de cuvânt. Am fost convocați și la B.N.R.

Cu excepția momentului de la Huși, nu mi-a mai plăcut niciodată acest bun, foarte bun vorbitor, care în puține cuvinte comunica și mai puțin. Era de respectat pentru dexteritatea cu care evita subiecte esențiale și rolul Băncii Naționale în prăbușirea economiei românești, a valului de sărăcie care a urmat și a desființării patronatului românesc (și astăzi... urmărit penal).

Banca Națională a României

Mugur Isărescu a ajuns în 2021 unul dintre cei mai bogați români și, cred, Guvernatorul cu cei mai mulți ani în această funcție cheie dintr-un Stat.

7. PRIMUL MINISTRU, ADRIAN NASTASE... CA OASPETE!

Cel mai puternic om din țara Românească a fost invitatul nostru într-o emisiune specială, în direct pe radio și Tv. Vaslui, marți, 12 oct. 2004, între orele 18-19. Președintele principalului partid, premierul Țării, poate, peste 2 luni, președintele statului, Adrian Năstase e un nume cu care se poate mândri oricine îl poate avea ca oaspete!

Vă reamintim că prezenți în studioul Tv. Vaslui au mai fost, până acum, președinții României I. Iliescu și E. Constantinescu, primul-ministru Ciorbea, miniștrii Tr. Băsescu, A. Sârbu și mulți alții, de fapt toate principalele personalități ale momentului, dar și că am realizat interviuri cu președinții de stat Fr. Mitterand, I. Iliescu, M. Snegur, E. Constantinescu, P. Lucinschi, cu 12 prim-miniștri și cu peste 100 de miniștri și parlamentari importanți. Reprezintă, aceasta, altceva decât dovadă de muncă și profesionalism? Se justifică, și astfel, efortul nostru pentru a reuși într-o întreprindere de risc maxim? Aici nu e comerț să înșeli la cântar... și, poți păcăli pe unii, dar nu pe toți! AI SAU NU AI VALOARE, și atât!

Nu înseamnă că sunt de acord cu tot ce spune Năstase sau PSD-ul lui, nu-i înalț osanale și, acum, nici nu-l critic. Insist să vă spun că una dintre marile personalități ale țării a fost prezentă pe proprietatea mea, în folosul vasluienilor și sunt foarte mândru de aceasta! A răspuns cu prietenie la gestul nostru amical, a spus ce-a crezut că trebuie, l-am protejat pe

teritoriul nostru cu toată echipa. Politicianul are multe păcate, OMUL NĂSTASE, mi-a plăcut. Grozav!

**Cu primul ministru, Adrian Năstase,
în Studioul Tv.V, 12 octombrie 2004**

Ne dovedim gazde primitoare pentru oricine ne calcă pragul, indiferent de poziție socială și sper că se vede asta de către toți acei care ne cer sprijinul.

... Bafta vieții mele a fost SĂ POT discuta și cu președinți de stat sau prim-miniștri, parlamentari și oameni de afaceri, dar și cu mulți necăjiți ca cel din comuna Voinești, șchiop, bătrân, cu vierme în ochi și fără vreun sprijin.

Dintre candidații la Președinție a fost până acum la noi Marian Petre Miluț (Alianța Populară Creștin Democrată), indirect Gigi Becali, ceva mai înainte Th. Stolojan și P. Roman, acum A. Năstase. Îl așteptăm și pe Băsescu sau oricare ar mai fi, măcar cu un cuvânt de bun venit...

Oaspeții noștri vor fi, oricum, respectați, de oriunde s-ar afla!

Mulțumim pentru vizită, dle Adrian Năstase!

Prof.Dr. Dumitru V. Marin

**(Meridianul, an V, nr. 80 (557)
14-17 octombrie 2004)**

8. TARICEANU, UN PRIM... MAI ALTFEL

Am considerat ca oaspete ales pe unul dintre Prim-Miniștrii liberali care a venit special să mă sprijine în Campania electorală în calitate de candidat la Primăria Vaslui:

PRIMUL MINISTRU CĂLIN POPESCU TĂRICEANU ARE ÎNCREDERE ÎN MARIN DUMITRU

Stimați cetățeni ai Vasluiului,

I iunie marchează un moment important în acest an:

Vom avea alegeri locale. Cred că Vasluiul, ca și alte orașe din țară, are nevoie de o schimbare, care să fie adusă de oameni cu credibilitate și onestitate, care să propună proiecte în folosul comunităților lor.

Actuala administrație locală, condusă de atâția ani de P.S.D., ne-a arătat ce poate face. De aceea, vă propun să îi acordați încrederea dumneavoastră profesorului Marin Dumitru, un om care provine din comunitatea vasluiană și care știe foarte bine ceea ce ar trebui făcut pentru Vaslui.

Vasluiul trebuie să intre în categoria orașelor dezvoltate ale României, unde să se poată trăi ca în urbele din vestul României sau în alte orașe dezvoltate din Europa.

Trebuie făcute investiții importante în infrastructură și, mai mult decât atât, trebuie create locuri de muncă, condiții pentru investitorii români și străini.

Luați exemplul altor orașe din țară precum Sibiu, Arad, Baia Mare sau Satu-Mare, sau dacă vreți alte orașe din țară care au reușit să atragă investitori străini, chiar din sudul României, precum Călărași și Giurgiu.

Aceasta este soluția pentru bunăstarea dumneavoastră și sunt convins că votându-l pe Marin Dumitru veți avea la conducerea Primăriei un om care să asculte problemele dumneavoastră și să le aducă cea mai bună rezolvare.

Eu am încredere în domnul profesor Marin Dumitru și vă recomand și dumneavoastră să îl susțineți!

**Prim-ministru,
Călin Popescu Tăriceanu, Președinte PNL
(Meridianul, an X, nr. 19 (748),
joi, 22 mai 2008, pag. 5)**

2008, Primul ministru Tăriceanu în direct

Sprijinul uman pe care l-am simțit de la omul Tăriceanu cunoscut pe când lucram la statutul Uniunii Televiziunilor

Private la Baia Mare – Maramureș, dar ne cam uitasem, în momentul în care eu strângeam 10.000 de mâini pentru a fi votat primar iar colegii liberali mă sabotau intens, acel moment m-a determinat să-l sprijin la Congres, dar să și pierd totul, prin victoria lui Crin Antonescu ca președinte.

**Prim-ministrul Călin Popescu Tăriceanu
și prof. dr. D.V. Marin, 18 mai 2008**

Un musafir simpatic în studio a fost Petre Roman ca președinte de Partid Democrat care s-a arătat nemulțumit că l-am încurcat cu întrebările. Pe 6 mai 1990, după ce a fost în studio, a participat la mitingul electoral: era prim-ministru.

Subliniez că am intervievat 14, în total. Cred, eu, performanță cu totul greu de atins!

După 6 decembrie 2020, nemaiintrând în Parlament, dl. Tăriceanu se poate ocupa îndeajuns de afacerile sale. Nu prea știu dacă este regretat... pentru lipsa lui de onestitate politică.

9. EMIL BOC, ȘI PRIM MINISTRU: 22 DECEMBRIE 2008 – 6 FEBR. 2012

Președintele PD/PDL: 25.06.2005-30.06.2012. Rămas în istorie ca cel care a tăiat cu 25% salariile. Primar al Clujului/ re-ales.

Un jurist și un universitar de mare calitate, „de regulă” primar al Clujului, re-ales și în septembrie 2020. Ca „intermezzo” prim-ministru.

A fost un sacrificat al crizei economice, dar un conducător bun, într-o foarte bună înțelegere cu președintele jucător Traian Băsescu. La Vaslui a fost doar în campanie electorală. Într-un fel îmi încalc regula impusă ca dintre cei evocați să fi stat de vorbă cel puțin de două ori, dar cu Boc cel mărunțel am convorbit doar o dată și atunci cam prea pe fugă, în sediul PSD de astăzi (2021). Ca jurist ce era, putea să vorbească o oră fără să comunice nimic, așa că nu mi-a răspuns la întrebarea pe care am avut dreptul s-o pun.

Știind ce și câte interviuri realizam cu alții, n-am rămas mofluz ci foarte nemulțumit. Nedumerirea mi-am revărsat-o împotriva lui Băsescu și Blaga, în serie de articole în Meridianul.

La câte succese înregistrează în plan edilitar-gospodăresc și politic în Cluj, este de regretat că succesele sale nu se pot copia sau multiplica. Universitarul primar rămâne azi sub semn pozitiv, primul ministru e cert negativ.

10. VICTOR PONTA, „PRIMUL”... VORBAREȚ

GÂLCEAVA „REGELUI” PONTA CU LUMEA (NOASTRA)!

– editorial 30 iulie 2014 –

După nazurile de rigoare, care să stimuleze interesul pentru prezența sa într-o competiție electorală, iată-l pe Victoraș încălecat pe bividiul baronilor înarmat cu distrugerea USL (ce lovitură..., din care a ieșit în mare câștig, el fiind de vină pentru dezmembrarea alianței și nu numai!), având lancea mereu înspre Băsescu, din nou important vehicol electoral și armura protectoare a baronilor (deloc locali, la câtă influență, putere și avere au).

Social-democrații (hm! îi reprezintă pe cei săraci... au averile lor foarte mari!) vor și reușesc să reprezinte stânga specială a acestor vremuri românești. Ei sunt de departe cei mai organizați datorită lui Ion Iliescu, social-comunistul tuturor timpurilor!

Teribil, Ponta are acum calea netezită pentru Cotroceni.

„Nimeni n-avea ceea ce el avea! și n-au învins!” (Jebeleanu) dar bătălia lui Victor Viorel nu înseamnă un „Hanibal ante portas” ci flutură un steag imens și o idee modernă, în concepte care de care mai palpabile. Mititeii și cârnații (eventual, cu fasole) vor determina mulțimea (era să

zic prostimea) să iasă la vot în noiembrie mai ales că și vinul va fi mai ieftin atunci.

De ce acum despre prezidențiabil? Ca puțini alții, Ponta care influențează viața acum la modul cel mai prezent: prețuri mici (40 - 60 de bani pe kg la cereale), ducând în continuare prăpădenia din agricultură și mai mici și mai descurajante în alte domenii: creșterea vitelor, cultura viței de vie, apicultură.

Politica prețurilor mici (o să spuneți că-i piața liberă... dar nu e!) îi lovește rău-rău pe aceștia din urmă, anul fiind aproape dezastruos.

Viața politică în curvăsăreala ei influențează clar tot ce mișcă în neamul românesc, inclusiv în emigrație.

Bătălia electorală e parte a existenței noastre, dar cea mai puternică e la alegerile locale nu la prezidențiale. Are fonduri – și le are – are sprijin pe bogați (și-l are!), are succese în justiție, are carismă și are buni consilieri – habemus președinte!

În fapt captivul PSD-iștilor este pe cai mari și de dinainte învingător. Pe drum l-a pierdut pe Crin Antonescu, Predoiu nu poate, Cr. Diaconescu nu-i de talie și nici bani nu are, independenții își promovează afacerile (Cataramă și Ghișe), câțiva se zbat să mai fie în atenție.

La numărutul bobocilor ar fi tare bine să fie măcar două adică un tur în care cel care vine din dreapta, Iohannis cred, să spună ce pierdem când îl alegem pe... „favorit”!

Când aud de alegeri fac păr mistreț: 2-3-4 campanii de alegeri înseamnă alte miliarde pe cap de locuitor pe care tot noi amărății le suportăm. Măcar avem iluzia democrației în paralel cu deziluzia rezultatelor muncii noastre!

Bătălia (cearta) domnilor bucurie nebunilor! Gâlceava lui Victor Ponta e artificială, dar cu lumea neștiutoare, păguboasă și inutilă. Dar... altfel, azi, nu se poate!

La 7 ani distanță, adică după alegerile parlamentare din 6 decembrie 2020, atât Ponta cât și Tăriceanu n-au intrat în Parlament, deoarece partidele lor, respectiv, PRORomânia și ALDE n-au trecut pragul de 5% și n-au intrat în Parlament. Și cât de des și mult a apărut pe ecranele televiziunilor mai ales Ponta!!! Probabil pentru că partidul condus de Victor Viorel este perceput ca partidul securiștilor iar Tăriceanu s-a discreditat prin trădările sale succesive și prin obediența față de PSD.

În condiții de pandemie Ponta a difuzat în spațiul public așa de mult venin și a combătut cu argumente de mahala oricâte a făcut guvernul Orban care a luat orice măsură sub „conducerea” Comisiei Europene, în plus în deplină necunoștință de cauză ca peste tot în lume, Covid-19 difuzându-se rapid în toată lumea. Ca tot ce e mult în lumea asta, toată vorbăria lui Victoraș i-a dăunat tot lui. Se spune că nu e nicicum muritor de foame, la câte favoruri a făcut.

A declarat că lucrează la o transnațională.

11. LUDOVIC ORBAN, PRIM-MINISTRUL... PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,AZI, PREȘEDINTELE PNL .

Destin asumat de politician, nevoit să stea în umbra altora destul timp pentru a căpăta experiență. Ascensiunea lui Crin Antonescu și a președintelui Klaus Johannis e datorată în mare parte lui Ludovic Orban, cel protejat la un moment dat de influentul său frate (în prezent ambasador la Washington după ce a fost șeful SIE) și sigur de organizația PNL din București pe care a condus-o niște ani. Pentru că a fost atacat și implicat în cercetări penale ale DNA, a renunțat la candidatura pentru Primăria Capitalei și n-a mai candidat la ultimul Parlament.

Într-unul dintre cele vreo 6 interviuri luate de-a lungul anilor, declara că se simte pregătit să fie ales președintele PNL, iar dislocuirea unor femei cu el pare a fi de bun augur, la alegerile din 26 mai 2019, partidul său devansând cu aproape 3 procente veșnicul învingător PSD.

O bună perioadă a fost prim ministru.

Întotdeauna i-a prețuit pe vasluieni, l-a promovat în campania electorală pe Marin Dumitru, pentru care a venit la Vaslui, înainte de susținerea specială a lui Tăriceanu – prim-ministru, a cunoscut activitatea grupului de presă, care, însă, a intrat în mare neînțelegere cu PNL-ul local.

Doar, cuvintele lui, la aniversare, aici:

ENERVANT...

Membru al P.N.L. de curând (prin absorbția cu Acțiunea Populară a președintelui Emil Constantinescu, 2008) l-am reținut pe profesor când a fost prezentat în Congresul de unificare ca om de succes care „sfințește locul”.

În diverse împrejurări ne-am revăzut, m-a sunat la telefon de mai multe ori, iar la Congresul P.N.L. (de alegeri) mi-a dovedit că are cu adevărat coloană vertebrală prin ce a afirmat, susținut și votat, iar, cum de atunci a trecut ceva vreme, constat și o loialitate ieșită din comun, pentru acest sector al vieții sociale, politica. „Eu cred în steaua dumneavoastră pentru că aveți cu ce și pentru cine” mi-a transmis pe 28 martie 2011, domnul profesor. Consider o încurajare pentru toată viața mea.

Desigur, că îl prețuiesc pentru realizările sale în media, pentru voința sa (s-a „bătut” cu un întreg partid) și pentru încrederea sa în viitor. Mărturisesc a nu-i cunosc opera dar am reținut că este lider de presă de multă vreme și are câteva cărți foarte bune, printre care și un roman.

Îmi amintesc de vitalitatea sa în campania electorală din 2008, în care l-am sprijinit cu toții, în primul rând (de) primul ministru Tăriceanu și actualul președinte, Crin Antonescu.

Uneori e enervant, cât optimism are. Adaug deci, și urarea mea de „La mulți ani!”.

**Ludovic Orban, senator, București, azi, în 2020, Prim-ministru, în 2021, Președinte al Camerei Deputaților.
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011)**

Dincolo de politică, Ludovic e un excelent interlocutor... cultural („Sică mandolină”).

Președintele de azi al Camerei Deputaților, Orban e un important om politic și speranța nu numai a liberalilor ci a unei bune părți a populației că, în sfârșit, putem vorbi de democrație și de respectarea regulilor ei în pofida Pandemiei care până la urmă a plasat PNL pe locul secund, deși înainte de alegeri avea constant 10% în plus față de PSD.

În condițiile acestei alianțe cu USR și UDMR nu dau șanse de reușită la programul de guvernare a lui Orban. Să vedem când se sparge și guvernul și alianța...

Azi, ca președinte al Camerei Deputaților, Ludovic... mai poate!!!

Notă: NU AM FĂCUT CONSIDERAȚII LEGATE DE CEI CARE AU FOST INTERIMARI PE ACESTE IMPORTANTE POSTURI ÎN STAT, dintre care Gavril Dejeu și Crin Antonescu ne-au fost apropiați și am colaborat bine.

Cu aceștia și cu basarabenii depășim substanțial numărul de 14 prim-miniștri intervievați pe care l-am tot pomenit.

PRIM-MINIȘTRI DIN R. MOLDOVA

Casa Guvernului – Chișinău

12. MIRCEA DRUC, UN UNIONIST PERDANT

Fostul Prim-ministru al R.S.S. Moldova (25 mai 1990 – 28 mai 1991) a devenit un aprig luptător pentru Unire, după ce a fost un fel de preferat al Moscovei, respectiv după studii în capitala URSS și funcții oferite de aceasta.

A avut nenumărate intervenții și peste tot în favoarea Unirii, după numirea în funcție de premier și a desfășurat o activitate recunoscută ca prodigioasă în România.

A călătorit mult în România ca membru al PRM condus de Vadim Tudor. L-am intervievat atât la București unde a primit succesiv mai multe slujbe, cât și la Vaslui. Avea o voce puternică, era de o claritate uimitoare în expunere, crea o atmosferă de patriotism nemaivăzută până atunci. Chiar era un ales patriot.

Jocurile politice au împiedicat sistematic afirmarea sa în politica românească și au amânat băătăia decisivă pentru idealul național al reunificării celor două țări românești.

13. UN INGINER... PRIM: VALERIU MURAVSCHI

Valeriu Muravschi (28 mai 1991-1 iulie 1992), numit

prim-ministru în locul lui Mircea Druc, dar a rezistat în funcție cu puțin peste un an. A făcut parte din delegația moldoveană condusă de Mircea Snegur, la Huși, cu cea românească respectiv, condusă de Ion Iliescu, din 5.01.1992. Se spunea

că a fost rănit într-o băătăie, datorită cicatricei sale respingătoare de-a curmezișul feței. Doar câteva cuvinte dintr-un interviu „privat” am reușit, pentru că presa trebuia să stea într-un țărc, iar după încheierea cuvântării celor doi președinți, cam îndrăzneț, l-am însoțit până la ușa vilei din Dealul viilor la Huși: „ne străduim pentru normalizarea relațiilor...”. Mi s-a părut că era cam prea ascultător față de președintele Snegur.

14. ANDREI SANGHELI, CEL SUPUS

Primul ministru între 1 iulie 1992 și 5 aprilie 1994, cu

care am discutat întâmplător împreună cu un grup de ziariști, care încercau să vadă în ce ape se scaldă. Aproape n-a comunicat nimic relativ la corupție (apoi a intrat la pușcărie) și unire (că nu îndrăznea să-și contrazică șeful, am

crezut eu). Comunicare foarte slabă cu noi în cei aproape 2 ani cât a stat în fruntea guvernului moldovean. „Munca” sa a îndepărtat R. Moldova de România și UE, înfundând-o unde au binevoit președinții adânc neocomuniști și proruși până în măduva... creierului (Voronin și Dodon).

15. VASILE TARLEV, UNIVERSITARUL CEL CUMINTE

(Prim-ministru: 19 aprilie 2001; 6.03.2005-31 martie 2008, președinte Vladimir Voronin).

Inițial nu am vrut să-l includ în această listă pentru că doar o singură dată l-am interviewat și mi s-a părut fals cel puțin în 2 chestiuni: orientarea proeuropeană, când el era fidelul lui Voronin (președintele prorus care m-a

arestat la declararea independenței) și zicea că e un unionist când de fapt era un antiunionist sever.

După cum au dovedit-o evenimentele s-a aventurat în afaceri necurate și cam stă prin pușcării.

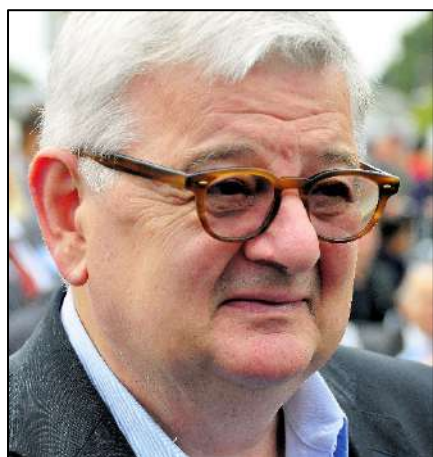
PARTEA a III-a

A.

DINTRE MINIȘTRI

1. JOSCHKA FISCHER, ȘARMANTUL MINISTRU ECOLOGIST GERMAN

Un neamț încântător, cu șarm, reținut și exact: în 3 ore, cât a durat întâlnirea oficială dintre delegația ecologiștilor germani condusă de acest ministru de externe-ecologist și Delegația ecologiștilor – Federația Ecologistă din România condusă de subsemnatul s-a purtat ca un frate mai mare și cu mult respect pentru noi: ei ne-au cerut să-l sprijinim să-și aleagă

oamenii lor în Comisia Europeană, noi i-am solicitat să ne sprijine să intrăm în Uniunea Europeană. Interpretul nu reușea să traducă la timp cât de multe lucruri comunicam, într-un dialog foarte animat.

Mi-a înmânat Constituția (viitoarea, neadoptată nici astăzi) Uniunii Statelor Europene, și un steag al U.E. ca semn de prețuire și amicitie.

Hotel Berlin, Budapesta, Ungaria, 30 nov. - 2 decembrie 2001. Întâlnire filmată în totalitate de ing. Sergius-Lucian Marin.

Vasluian la... Budapesta!

De regulă în acest colț de pagină expun teme sau idei generale aplicabile fiecăruia dintre noi. Cred că pe unde au trecut unii, prin lumea largă, mai pot ajunge și alții. Mai avizați însă, după experiența noastră.

Așa cum am spus, am reprezentat Partidul Federația Ecologistă din România la Internaționala Verde al cărei Consiliu s-a întrunit vineri-sâmbătă-duminică (31 noiembrie - 2 decembrie 2001) la Budapesta. Fără orgoliu spun că este rangul cel mai înalt de reprezentare pe care l-a avut vreun vasluian în ultima perioadă. Cel mai înalt, dar nu cel mai eficient (pe care l-a reușit dl. Ion Manole, președintele Consiliului Județean Vaslui), pentru că întâlnirea a rămas formală.

Recent, Adrian Năstase mai reprezentase România la Internaționala Socialistă Democrată dar ca Executiv și nu numai politic.

Doctrina ecologistă are forță să ajungă majoritară în Europa și în lume pentru că în condițiile normale ale economiei de piață, împotriva supremației banului și profitului trebuie să fie mai presus viața sănătoasă. Pe care o visăm cu toții. Să nu ne închipuim că (Joschka) Fischer, ecologistul neamț și cel mai puternic în executivul națiunilor europene, face ce vrea el. L-am văzut ca și pe noi, reprezentanții de rând, răspunzând la întrebări, inclusiv ale mele. El, omul care învârtește politica externă a Comunității Europene. S-a văzut mai apoi, la 2 zile, la București, la întâlnirile din cadrul vizitei oficiale.

Chiar atent să nu-i iau funcția, președintele Federației Ecologice din România, Alexandru Ionescu m-a desemnat șeful delegației României la întâlnirea din 30 noiembrie-2

decembrie 2001, la Budapesta, a Internaționalei Verzi, cu 3 mandate – drept de vot. Am convorbit cu toți mai marii Internaționalei, care fugeau de răspundere ca dracul de tămâie. În protocol era și întâlnirea cu ministrul de externe al Germaniei, președinte al ecologiștilor nemți, Ioschka Fischer. Era păzit foarte bine cu... automatele și măsuri de securitate deosebite și pentru mine, înștiințat de asta, pentru a nu se repeta ceva din răpirile de la jocurile olimpice.

Clădirea Parlamentului Ungar

Față în față cu ministrul german de externe Fischer (un mare puternic al zilei în Europa) n-am avut decât handicapul că nu știam nemțește sau englezește, dar am avut traducător. Am discutat 2 ore, 3 puncte esențiale:

1) Sprijinul ecologiștilor români (cerea la toate partidele ecologiste) pentru un delegat neamțîn Biroul de conducere și așa am votat.

2) Sprijinul pentru a intra și Republica Moldova în Consiliul Europei.

3) Sprijin pentru intrarea României în Uniunea Europeanăși în Internaționala Verde.

Fischer mi-a înmănat, în semn de încredere și amicitie proiectul de Constituție a Europei precizând că vor trece mulți ani până va fi votată. Exact așa s-a întâmplat. M-a impresionat farmecul personal, condescendența care ne-o arăta, poza personală și sinceritatea opiniilor. Sergius Lucian Marin filma tot ce se discuta cu pistolarul neamț în spate. Delegația

europăană părea indiferentă (și era), cea ungară ne neglija, nu vorbea nimeni cu noi, portughezii erau foarte expansivi, moldovenii s-au lipit de noi, prof.univ. Ion Dediu era mereu lângă mine și am comunicat perfect.

Ca român însă îmi dau seama că avem de luptat nu glumă, să stăm la masă cu domnii. Dacă nu vrem să fim bananieri sau forță de muncă agricolă. Ei cam au de toate, noi sperăm să avem.

La Budapesta am dobândit speranța că putem fi mai eficienți decât ei! În nici un caz cerșind un blid de mâncare ci... prin muncă și minte!

Vizitată mai de multe ori (în orașele Debrecen, Győr, Budapesta), cu revederi lăcrimoase cu români orășenizați acolo, țara a prezentat o națiune revanșardă și arțăgoasă.

Câinele te mușcă, chiar dacă-i dai de mâncare, când îi vine bine, ziceau ardelenii despre vecinii pe care azi îi vizitează ușor.

**(Meridianul, An II, nr. 103 (232),
10-12 decembrie 2001, editorial**

Când ecologismul era în floare, iar eu aveam 234 de consilieri în județ, ca Președinte; Fischer mi-a dat ceva curaj.

De reținut că în 2021, noi , românii, suntem în U.E., dar Constituția Statelor Europene pe care mi-a înmănat-o atunci într-un fel de drapt, nici nu se pune problema să fie... publică, darmite, adoptată.

După 20 de ani, nici de Joschka Fischer nu mai auzim nimic.

2. CONSTANTIN DUDU IONESCU, MINISTRUL CDR-IST CARE-L ÎNFUNDA PE MIRON COZMA.

În preajma unui ministru care se exprima destul de greu am ajuns în dublă calitate: și eu ca membru al Convenției Democratice din România (care-i cuprindea și pe ecologiștii pe care-i reprezentam) și ca reprezentant al unui important grup de presă (televiziune, radio). Deși păream de aceeași parte a baricadei, n-a fost de loc bucuros pentru omul de presă care l-a martelat cu întrebări incomode, la care nu prea a răspuns decât în termeni confuzi sau deloc. Asta îmi și trebuia pentru demersul și succesul jurnalistic. Sincer, mi-a părut rău că l-am înfățișat așa bleg, deși era un tip de treabă și foarte supus PNȚCD. Să menționez că am candidat ca senator pe listele Convenției Democratice, care n-a obținut pragul de 5% deși eu, în județul Vaslui am realizat peste 8% ,și ne-am întâlnit mai des înainte ca el să fie numit ministru al Forțelor Armate din România. Eu eram apreciat și promovat de Președintele E. Constantinescu, de Președintele PNȚCD, Ion Diaconescu, a cărui soție era din comuna Bunești-Averești, jud. Vaslui (filmări la vizitele lui pe aici), de ministrul Bleahu, ecologist ș.a.

Ce conta pentru el era imaginea TV.

Miron Cozma a fost liderul minerilor înfuriați pe tot și pe toate, foarte bine organizați în cele 3 mineriade care au dat destul înapoi democrația românească nouă. Avea putere să răstoarne guvernul (primul ministru Roman), să dicteze

miniștri, să respingă propuneri pe baza bastoanelor și ghioagelor cu care grupuri de mineri au schilodit studenți, oameni de cultură, politicieni.

Arogantul Miron Cozma a fost păcălit de acest tânăr PNȚCD-ist care i-a promis că nu va face atâta pușcărie cât îi trebuia, de fapt de loc și atunci s-a semnat „Pacea de la Cozia” în biserica Mănăstirii Cozia, după atacul minerilor de la Costești. Eram prezent în biserică.

A fost o înșelătorie de zile mari, la care am fotografiat chiar în biserică, aleasă ca fiecare să jure pe Biblie că se ține de cuvânt.

La câtă pușcărie a făcut ing. Miron Cozma, idolul minerilor, nici Dudu, nici guvernele următoare nu s-au ținut de legământul din fața altarului.

De fapt nici Dudu Ionescu n-a stat prea mult în scaunul de ministru, mult prea mare pentru...capul lui!

A și dispărut din viața publică.

Ca interlocutor în atâtea rânduri și materialele difuzate pe post, are partea lui de culturalizare.

Mineriada și „Pacea” de la Cozia cu promisiunile ei

Vreme foarte bună pentru excursii, defileul Oltului era îmbietor. Eram cu familia și intenționam să revedem vestita ctitorie domnească cu „Umbra lui Mircea. La Cozia” (Gr. Alexandrescu), dar era o aglomerație de poliție și așa de multe persoane oficiale printre care l-am abordat pe Dudu Ionescu, ministrul de interne. Mi-am pus ecusonul de ziarist și am intrat chiar în biserica – monument istoric unde aștepta sub

candelabre... Miron Cozma și câțiva mineri, deja înconjuțați de polițiști dar cu multe detașamente de mineri prin preajmă.

Șeful mineriadelor a dorit să se întâlnească cu președintele Emil Constantinescu în acest decor tocmai să i se garanteze cu jurământ în fața altarului libertatea după înfrângerea minerilor.

„Era explozibil” în aer, nu glumă, pentru că aceștia din urmă își dovediseră priceperea „militar-strategică” la Costești și Pitești, după ce l-au altoit pe prefect.

Chiar erau o forță prin număr și organizare.

N-a fost nici o problemă pentru ministrul Dudu Ionescu să jure pe cruce că-l lasă liber după câteva zile (în care să arate lumii victoria armatei) care s-au tot prelungit cu condamnarea la 18 ani de închisoare.

Mănăstirea Cozia

Am simțit atunci în lumina combinată de la becuri și lumânări că asist la înmormântarea idealului minieresc și la distrugerea industriei miniere din România. Jurământul miniștrilor și președintelui țării, în biserică, tot egal cu zero a fost.

Din perspectiva timpului parcurs, chiar așa s-a întâmplat!

Vestita pace politică de la Cozia și sub icoane, a fost o mizerie politică distrugătoare pentru imaginea României!

Textul în presă.

3. VARUJAN VOSGANIAN, PARLAMENTAR, MINISTRU, OM DE CULTURĂ

PRIETENUL MEU CEL NEDOMOLIT

Este titlul unui articol în care mă felicită la 70 de ani.

Precizez: armeanul acesta deștept, șiret și talentat, părea abonat la multe funcții în societate, a fost de mai multe ori ministru și parlamentar în câteva legislaturi. Știa să profite bine-bine de conjuncturi, este un scriitor talentat și un vorbitor-agitator-orator de mare clasă. Este unul dintre oamenii de mare merit de care mă bucur că m-a apreciat, drept care l-am intervievat și când a candidat în județul Vaslui și în județul Iași. Parcă se săturase de atâta parlament... Niciodată, dar niciodată n-a ajutat în vreun fel TVV care l-a promovat ca prieten ce ne era.

I-am dat cuvântul în toată presa proprie dar, acum îi reproduce textul trimis pentru volumul „Marin 70”:

„Acum douăzeci de ani politica românească arăta oarecum diferit. Știam mai bine care sunt unii și care sunt ceilalți. Între timp, din păcate, lucrurile s-au amestecat, oamenii politici s-au învălmășit, astfel încât am ajuns într-un fel de devălmășie.

Ei bine, una dintre figurile memorabile ale perioadei în care convingerile mai făceau încă parte din recuzita conștiinței politice, este Dumitru V. Marin. Așa cum se vede lumea dinspre mine, el a fost mereu de partea celor buni. Fără

a cere altceva pentru sine decât mulțumirea de a fi în fotografia de grup a promoției câștigătoare.

Așa cum se întâmplă îndeobște cu cei care se încapățânează să rămână de partea celor buni, Dumitru V. Marin nu a avut prea des prilejul să fie și de partea câștigătorilor. Ceea ce, însă, nu l-a domolit și nu i-a retezat elanul.

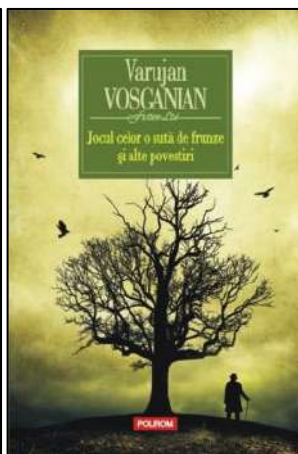
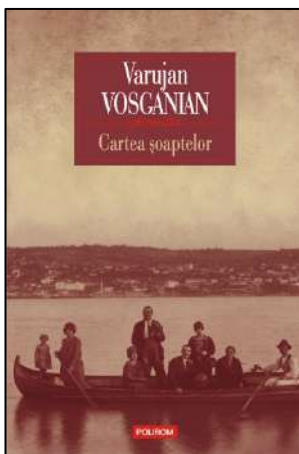
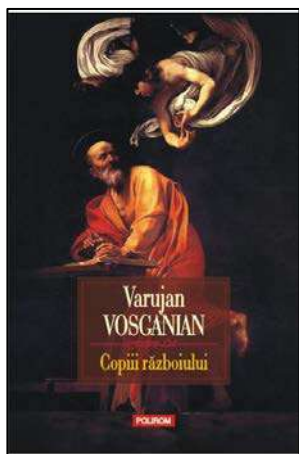
2009, Interviu cu Varujan Vosganian

În acești douăzeci de ani de când ne cunoaștem, prietenul nostru a închegat prietenii și a înfruntat dușmăni, a înființat partide și a slujit alianțe, a imaginat modele, a găsit acolo unde alții se întorseseră cu mâinile goale și a căutat acolo unde alții nu credeau că ceva poate fi găsit.

E un om căruia îi place să vorbească. Multă vreme și-a făcut chiar o meserie din asta. Televiziunea sa a stat de veghe, a rodit idei, a stârnit conștiințe, a fost chiar sursă de inspirație pentru opere artistice.

Să nu-ți vină să crezi, Dumitru V. Marin a împlinit șaptezeci de ani. Să nu vă imaginați, însă, că asta îl va potoli. Așa cum nu au reușit să o facă nici deziluziile, nici trădările unora ori indiferența altora, nu va reuși să o facă nici timpul. Ne-am revăzut de curând. Avea ochii la fel de luminoși, părul la fel de rebel, gesturile la fel de nervoase. Aflați că Dumitru Marin are, în continuare proiecte de tot felul. Dacă o să-l căutați prin parcuri, plimbând nepoți ori jucând tabinet cu camarazii de-o vârstă, vă înșelați. Îl veți găsi mai departe în Agora, acolo unde, într-un oraș unic în felul său și capricios cum e Vasluiul, i-a fost locul în ultimele două decenii”.

Varujan VOSGANIAN
(Marin 70)

4. CONSTANTIN MÂNDRU: *SĂ DAM PUTERNICILOR LUMII CAT MAI PUȚIN...*

La București era destulă fierbere politică înainte de trecerea Prutului. Am reținut din dezbaterele din Consiliul de miniștri ai României, aspecte și realități confirmate de un ministru.

După ocuparea zonei petroliere a Ploieștiului de către Armata Germană, în urma înțelegerilor de toate felurile ale românilor care trebuiau să-și redobândească părți amputate din teritoriu și în special Basarabia. Nemții au instituit un regim de ocupație cu care să disciplineze pregătirile de război, și să stopeze corupția endemică, deși urmare a Pactului Ribbentrop – Molotov, extinderea convenită de cei doi miniștri de externe ale celor mai mari puteri europene care și-au împărțit continentul, prevedea că vesticii se opresc la Prut.

Înainte Mareșalului Antonescu nu crâcnea nimeni, mai ales că avea de partea lui pe „polițaiul”-general Cristescu de la care afla tot, și pe Mihai Antonescu. În vreme de război, trebuia să fie bine informat și așa s-a întâmplat (se zice că știa de tratativele de la Cairo sau Oslo în preajma lui 23 august 1944).

Constantin Mândru din Țepu-Tecuiului a fost înaintat la rangul de colonel și numit Ministru-adjunct al Sporturilor. În 1963 trăia într-un apartament plin de cărți pe strada Bateriilor 50, din București. Tânărul D.V.M. a urcat cu ceva temeri Dealul Mitropoliei, știind că foștii miniștri și ofițeri sunt intens supravegheați și prigoniți de organele de partid și mai ales de cele de stat, drept care nu se aștepta la vreun succes al vizitei sale, acceptate aproape imediat pentru că... provenea de la Țepu și cerceta viața lui Tudor Pamfile, folcloristul. Fusese instruit de un alt mare folclorist, Adrian Fochi, ce și cum să întrebe, ce să ceară.

– Bine v-am găsit, tovarășe Mândru, vă rog să mă iertați, sunt din Țepu, soția mea este neam de-al Mândreștilor... zise cam pe nerăsuflăte.

– Bine, bine, ia mai întâi loc, nu te servesc cu nimic pentru că n-am, poate cu vreo carte, dacă... Și în mijlocul casei și pe rafturi din scândură negeluită erau mormane de cărți, și manuscrite, proaspăt hrentuite de un control recent din partea miliției.

– Vă cer respectuos scuze, țin să vă asigur că nu-s vreun fel de spion, socrul meu e arestat politic, mă interesează mărturii despre Pamfile, în legătură cu care pregătesc un doctorat, și, ceva, câte ceva despre Dvs. ca ministru.

– Ce să-ți spun, îmi scriu memoriile, n-am pensie, trăiesc din ce mai vând dintre cărți, iată pe colecția completă (era unica, am aflat pe urmă) a revistei ION CREANGĂ am primit 300 de lei (o jumătate de salariu). Bine că am reușit s-o vând. Pe la Țepu n-am mai fost de mult, că m-au arestat și pe mine, m-au umilit și bătut, nu mai pot munci...

– Domnule Mândru, vă rog să mă lăsați să notez (nu existau mijloace de înregistrare) cam în ordinea următoare pe care v-o propun, pentru că vă solicit aducerile aminte: Pamfile, familia lui, ministeriatul Dvs.

Bătrânul, acum cam pirpiriu, se așează pe povestit, după ce încropi un ceai din niște frunze care păreau de mușețel. Parcă se simțea mai acasă, mai ospitalier, cu paharul în față.

În aproape 3 ore fostul cetățean din Țepu de Sus povesti cum a urmat Școala militară ca și Pamfile, cum a absolvit o facultate, cum a fost remarcat de Maniu, prin ce mediu s-a mișcat, ascunzând cumva implicarea în viața politică și anticomunism. N-a avut deloc viață ușoară nici ca ministru în Cabinetul condus de Ion Antonescu, pentru că acesta era foarte riguros, extrem de muncitor, ordonat, clar, arareori afectuos. Prima descriere a reacționarului, a trădătorului de țară, Ion

Antonescu cum tot citisem eu din presa și literatura oficială, nu semăna de loc cu ce povestea gazda... Cel puțin episodul în care mama, Maria Antonescu, îl implora pe rege să-l grațieze și acesta nu putea din cauza sovieticilor care l-au răpit și dus la Moscova, de unde a venit cu condamnarea în plic, parcă a schimbat cu totul imaginea.

– Să știi că a fost UN MARE PATRIOT!

– Dar s-a aliat cu Germanii, a vândut petrolul românesc, a atacat Uniunea Sovietică...

– Cred, zice Mândru, că răspunsul său în Consiliu, când i s-a reproșat alianța cu Germania este clar: „să nu creadă cineva că mi-s dragi nemții, dar au trecut victorioși prin toată Europa, iar pe noi ne desființau dintr-o suflare și ne luau tot. Ca aliați, eu le dau cât mai puțin din avuția țării, inclusiv din petrol, din produsele agricole, mă pot mișca mai liber, pot face mai multe decât în regim de ocupație. Cu ungurii în spate, ne puteau desființa ca țară. Cu ei, cu nemții, poate, dobândim Basarabia!? Trebuie să mergem cu ei până la victoria finală.”

– Sunt năucit de aceste precizări, ați fost de acord?

– În unanimitate, toți am căzut de acord, de aceea n-au existat trădători din acest Cabinet, nici după tortură. N-a greșit nici cu țiganii, nici cu evreii, primii trădau imediat pentru că asta-i nația lor, iar jidanii au fost cei mai crunți dușmani. La Odesa au provocat un carnagiu între soldați, de nedescris. Bolșevismul ei ni l-au adus.

– Dar la Cotul Donului, ce a fost?

– Dacă izbutea blitzkrieg-ul soarta lumii era alta. Întârzierile au fost benefice pentru ruși. I-au mai ajutat și americanii, apoi englezii. Eu n-am fost pe front, acolo, dar am discutat toate aspectele cu puțin înainte de arestarea lui Ion Antonescu. Mare patriot, ofițer român și conducător

de stat adevărat. Vezi, că, dacă mă torni la Securitate, fac 10 ani pentru ce ți-am spus.

Tânărul rămas perplex abia avu timp să precizeze că a venit pentru biografia lui Tudor Pamfile.

– Încă nu e timpul să scrii sau să vorbești despre această mare valoare națională. Face parte dintre exploatatori, pentru că a fost locotenent colonel în armată (m. în 1921) și a avut moșii, chiar la Țepu. Prețuit de Academie, care i-a tipărit aproape toate cărțile a fost un erou în primul Război Mondial. Să scrii cu R mare, că atunci s-a format cu adevărat Statul Român, sub regele Carol era un început, cu întregitorul Ferdinand românii au reușit. Totuși, iată, îți dăruiesc 5-6 reviste ale lui Pamfile, (ION CREANGĂ) chiar revista Tudor Pamfile, din 1928. Despre Război, aș vrea să mai discutăm și altădată. Știi că

mai trăiește colonelul Ion Pamfile, fiul? Mareșalul Antonescu avea dreptate: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin din cât vor!

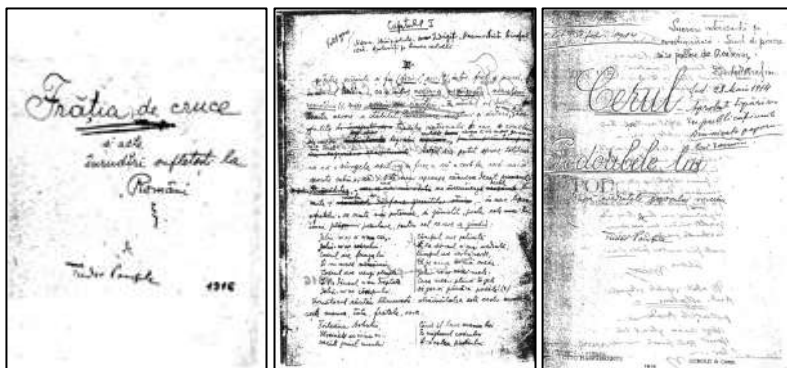
– Domnule Ministru primiți, vă rog, mulțumirile mele, pentru tot ce mi-ați spus și pentru curajul Dvs.

Aproape 15 vizite, de fiecare dată instructive la domiciliul voinicului și vigurosului colonel Ion T. Pamfil, str. Aviator Andreescu nr. 14, București, pot face obiectul unei cărți „mari”. Poate ajung s-o realizez, așa cum aș vrea să termin scenariul pentru filmul „eroul Tudor Pamfile”.

Fără încrederea și încurajările col. Ion T. Pamfile, n-aș fi ajuns cel de astăzi. Mă primea așa ud de la ploii sau zăpezi, nu-i duceam nici măcar o ciocolată, eram obosit de pe tren, nemâncat... eram de la o școală de țară, și el îmi tot spunea și se mărturisea. Fusese prea mult nedreptățit și acum avea cui. Cu Țepu nu mai avea nici o legătură, nici cu Tecuciul după moartea mamei.

Păstra o arhivă extrem de valoroasă și m-am tot mirat de ce nu i-a fost confiscată. Mi-a înmănat câteva exemplare de autor cu adnotări olografe ale lui Tudor Pamfile. Colonelul Ion T. Pamfile, dat afară din armată a fost un oropsit al regimului comunist.

5. ALEXANDRU MIRONOV, MINISTRU, MINISTRU, DAR ȘI MARE OM DE ȘTIINȚĂ

Ministrul acesta promovat așa de tânăr de Ion Iliescu avea și are o triplă calitate: este un adevărat om de știință, e un jurnalist dintre cei mai mari ai țării, este un prieten statornic și neprețuit.

Ne-am întâlnit de multe ori la Birourile de conducere ale UZPR, unde eram amândoi în conducere, la unele manifestări publice și... el ca ministru, la mine, Vaslui. Cred că a fost o prietenie sinceră de la bun început, cu multe, chiar multe întâmplări legate de manifestările publice la care am participat.

Este tot„Știință și tehnică”, o revistă pe care o conduce, are 16 volume tipărite, un specialist în literatură științifico-fantastică și predicții în domeniul științei, recunoscut ca autoritate în plan național.

LAUDATIO

„Mare lucru-i să împlinească cineva șapte decenii de viață ! Și încă mai mult îi să nu-i fi trăit degeaba !

Prietenul care a înfăptuit isprava – adică s-a învârtit cu Terra de șaptezeci de ori în jurul Soarelui – este personajul principal al acestor pagini. Un om fără odihnă și fără astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii de după Revoluția din 1989, unul dintre cei condamnați să construiască. Pe fărâma de țară pe care trăiesc, membrii subspeciei sale, Homo faber pun ici de o fundație, dincolo înalță un zid, pe strada cutare

clădesc o fabrică, dincolo de fabrică o școală. Sau, absorbind din ceruri libertatea nascentă, și-o asumă, și dăruiesc megieșilor: un ziar, o revistă, două-trei cărți, emisiuni de radio, un post de televiziune – ce „bat”, toate, peste bucata de Moldova pe care i-a fost hărăzit să trăiască.

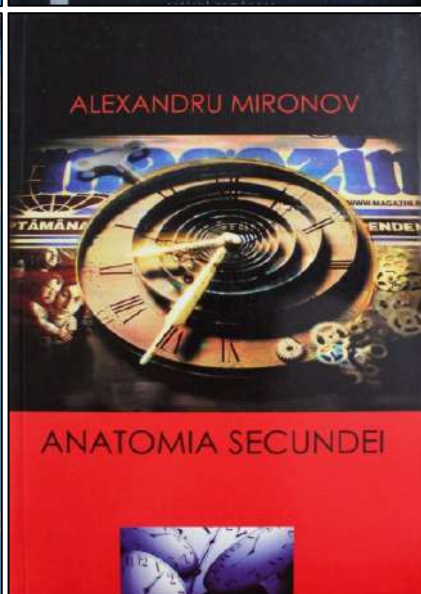
D.V. Marin împreună cu ministrul Alexandru Mironov și președintele CJ, Marian Enache (1992)

Trenul omului-fără-stare Dumitru Marin face acum o haltă pe traseul vieții lui Dumitru Marin. Trenul a adăstat o clipă, a slobozit un țignal – acesta! – și a pornit pufăind mai departe, purtându-l pe dascălul și cărturarul Dumitru Marin pe tronsonul '70 - '80.

La mulți ani, Homo faber !

La stația următoare, '80, promit, voi reveni.

**jurnalist, Alexandru Mironov,
fost ministru”**

6. PETRE DAEA

Petre Daea (n. 2 noiembrie 1949, Șişești, Mehedinți, România)

Petre Daea a fost ales senator în legislatura 2004–2008 din partea județului Mehedinți pe listele partidului PSD, apoi reales senator în legislatura 2008-2012 și ales deputat în legislatura 2012-2016. În legislatura 2004-2008, Petre Daea a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Republica Coreea, Regatul Spaniei, Republica Slovenia, Australia și Ungaria. În legislatura 2004-2008, Petre Daea a înregistrat 272 de luări de cuvânt în 153 de ședințe parlamentare. Petre Daea a inițiat 25 de propuneri legislative, din care 4 au fost promulgate legi.

În legislatura 2008-2012, Petre Daea a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Republica Portugheză, Republica Austria și Australia. În legislatura 2008-2012, Petre Daea a înregistrat 123 de luări de cuvânt în 49 de ședințe parlamentare și a inițiat 31 de propuneri legislative, din care 6 au fost promulgate legi.

În legislatura 2012-2016, Petre Daea a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Republica Portugheză, Republica Africa de Sud. În legislatura 2012-2016, Petre Daea a înregistrat 38 de luări de cuvânt în 30 de ședințe parlamentare și a inițiat 18 propuneri legislative, din care 7 au fost promulgate legi.

A fost ministru al agriculturii în perioada 14 iulie–28 decembrie 2004 în guvernul condus de Adrian Năstase, iar

între ianuarie 2017 și noiembrie 2019 a fost ministru al agriculturii în guvernele Grindeanu, Tudose și Dăncilă.

Sursa: wikipedia.org

MINISTRUL DAEA, ÎNCURAJĂRI

Reporter: Stau de vorbă cu ministrul agriculturii, domnul Petre Daea, pe care mă bucur că îl am ca interlocutor. Bine ați venit la Vaslui, domnule ministru.

Petre Daea: Bine v-am găsit și mă bucur că sunt prezent aici într-o zonă cu însemnătate istorică

R: Dumneavoastră ați promovat oaia și sunteți foarte cunoscut pentru părțile pozitive ale agriculturii românești reușind niște lucruri destul de interesante. Ați rămas pe poziție?

P.D.: Sigur că da. Dacă vrei să faci ceva trebuie să rămâi în acel spațiu al interesului și în acea conduită a construcției. Mie-mi place să construiesc, să pun în operă gânduri și să le măsoar prin fapte. Dacă ele au și recunoașterea publică, cu atât mai mult merită să le continui.

R: Vă propun un exercițiu de imaginație: cum împăcăm agricultura cu istoria?

P.D.: Ca întotdeauna: mâncând, făcând, gândind și trăind. Un popor se naște în vadul său, continuă în exercițiul dorinței de a rămâne în firea nației respective și trăiește pentru că se alimentează.

R: Din punctul dumneavoastră de vedere cam cum credeți că va fi acest an agricol?

P.D.: Este un an cu așteptări și cu dorința fiecăruia fermier de a-și împlini speranța. E un an bun din punct de

vedere agricol. Vom vedea ce înseamnă acest câștig al fermierului când vom introduce culturile sub cheie. Până atunci nu fac nici un fel de estimare privind cantitățile de produse pe care le vom obține.

Petre DAEA și Dumitru V. MARIN

R: Ce credeți că va ieși din programul cu purceii din rasele mangalița și bazna pentru că nu sunt purcei?

P.D.: Nu sunt pentru că nu am avut scroafe deoarece am prăpădit de-a lungul timpului cele două rase. Dar acesta este un program care are o durată de opt ani de zile și îl vom duce la bun sfârșit. În fiecare an realizăm câte ceva. Am început cu dreptul și am putut să le dăm câțiva celor care doresc să îngrijească purcei.

R: Cam puțini totuși.

P.D.: Da, dar din puțin vom face mult pentru că o parte dintre purcei se vor înmulți. Altfel nu poți să progresezi. Nu putem cumpăra din altă parte aceste două rase pentru că nu

avem de unde. Le mulțumesc celor 304 români care au efective matcă din cele două rase și care constituie sursa de alimentare a acestui program. Până la această dată am distribuit peste 400 de purcei ceea ce nu este puțin.

R: Pentru o națiune este puțin.

P.D.: Dintr-o sămânță se face spicul, dintr-o sămânță ai 40 de boabe dacă o îngrijești bine. Așa e și cu acest program, noi suntem optimiști și sperăm ca pe viitor să fie cât mai mulți purcei distribuiți.

R: Vă mulțumesc și vă mai așteptăm pe la noi.

P.D.: Vă mulțumesc și eu, plăcerea a fost de partea mea.

Palatul Ministerului Agriculturii și Domeniilor (cum se numea inițial) este o construcție din București, construită în anul 1895 după planurile arhitectului Louis Pierre Blanc. Edificiul a adăpostit ministerul de resort (azi Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale) de la început și până în prezent.

7. NELU TĂTARU

Data nașterii: 30.09.1972 Locul nașterii: Vaslui

TĂTARU TRĂDĂTOR? SAU NUMAI PROFITOR...

În PNL Vaslui e un fel de cutumă: să se sfâșie între ei, chiar și la victorie.

De un timp prea lung dr. Nelu Tătaru e principalul penelist în județul Vaslui, deși nu s-a evidențiat decât prin deserviciile aduse partidului, pe care sub masca din deplasările prin țară (deh, mare ministru, mare!) a contribuit substanțial la nenorocirea pierderii alegerilor. Toată lumea știa că PNL ar câștiga aceste alegeri cu 10% mai multe procente decât PSD. Cu ajutorul lui Nelu Tătaru liberalii au pierdut în total 14 procente și au obținut 25% din voturi (pe țară).

La nivel de Vaslui, un județ cu aproape 450.000 de oameni (restul e minciună, pentru că-s moldovenii plecați prin Europa), procentajul de 15% obținut de PNL la parlamentare este o adevărată surprare spre subsol, nu solul cel tare al votanților.

1. TĂTARU e vinovatul direct, adevărat și indubitabil, pentru procentul mic, dar acceptabil, de la locale. Dacă el ar fi candidat la Președinția județului, ar fi câștigat contra lui Buzatu pentru că atunci partidul său era pe cai mari, mai ales că un timp s-au luat măsuri bune în pandemie. Desemnarea lui

Marius Arcăleanu a fost un sacrificiu al acestui tânăr promițător și loial formațiunii politice, care a fost ani întregi pe la mai toate manifestările oficiale din comune, singurul mai cunoscut, de altfel. Tătaru n-a călcat prin județ. A... că lumea a auzit de doctorul chirurg Tătaru, da, dar a mai auzit și de blatul cu Buzatu. Arcăleanu... a alergat dar Tătaru... a ajuns ministrul cel mai orgolios din câți au existat vreodată pe piața politică: boii ară și caii mănăncă.

2. După ce i-a ras pe mulți primari PNL pe care nu i-a adus el în partid, s-a procopsit și cu madam Simona Polak, ajunsă mare, al dracului de mare administrator de fonduri din partid. Scopul acesteia, să-l facă pe fiu-său deputat, a și reușit. Dar cu preț scandalos: doar 15% în alegeri.

3. Parlamentarele l-au dezgolit pe blatist: nici o vorbă, nici o dezvăluire, nimic să demonstreze lupta cu adversarii din PSD. Blatul cunoscut cu Buzatu i-a adus doar lui și scaiului Polak scaunele solide. Restul, Dumnezeu cu mila, și dacă n-ar fi existat motorul central cu Orban în frunte, s-ar fi înregistrat un scor electoral sub noul AUR.

4. ORGOLIUL lui Tătaru a fost fără margini, acțiunea pernicioasă a trezoriei Polak (de, pentru pupilul ei, ce nu face măăicuța politiciană...?), neștiința unui copil al mamei, marginalizarea câtorva înflăcărați tineri peneliști, a unor primari, a unor consilieri locali și județeni, alocarea unor fonduri preferențial în campanie... țin de voința, neputința, lipsa de orientare a hușeanului dr.

5. În plus și-au avut ca presă de susținere (Cât i-a costat, oare?) cel mai detestat ziar din județ.

6. Acum, la adunare și scădere: le-au rămas necheltuiți cam un miliard de lei, din cauza campaniei nedezvoltate, au procent electoral de plâns, dar se pot înfățișa cu cărămida

pentru bătaia în piept a prostului, că au doi deputați și un senator (doi la redistribuire...) și că în județul roșu, ce de mari rezultate au obținut. Năzdrăvanii lui pește.

7. Tătaru l-a sabotat indirect pe Ludovic Orban, cel care l-a promovat din mărunțelul medic de la Huși. Aici avem argumente imbatabile, dar într-un alt material.

8. Să constatăm doar că Tătaru e cel mai reprezentativ profitor politic.

Un material de analiză curajoasă și corectă ar impune demisia lui Tătaru din PNL, județul Vaslui.

E numai treaba lor dacă îi vor demite pe Tătaru și Polak?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 50 (1982) de joi, 17 decembrie 2020**

NELU TATARU NU PLATEȘTE PENTRU BLATUL CU BUZATU. DE CE?

Au trecut și aceste alegeri parlamentare, despre care am spus că sunt o calamitate, una dintre cele 4 ale anului 2020.

S-au obținut rezultate, cam după inima și munca (dar nu și valoarea) fiecăruia dintre candidați, drept care comentăm:

Perdantul alegerilor locale și parlamentare este dr. Nelu Tătaru care plătește (dar plătește?) pentru blatul politic făcut cu „dușmanul” Dumitru Buzatu. De acest blat știu de ani de zile după cum știu și de înțelegerea dintre Buzatu-Bichineț-Mihalache și trebuie să recunosc personajele și-au respectat întru totul aranjamentul. Argumentul electoral se bazează pe lipsa atacurilor în campanii referitor la celălalt.

1. La alegerile locale, și-au respectat locul: tu cu ai tăi, eu cu ai mei... și așa fi jurat dinainte că lucrurile vor ieși exact așa. Drept care Tătaru, singurul care îl putea învinge pe Buzatu, a stat cuminte, a favorizat familia Polak și a sacrificat pe câțiva dintre peneliștii săi.

2. La parlamentare a fost și mai clar: pesediștii au alergat din poartă în poartă prin sate și orașe, liberalii au stat la cutie, nici un fel de atac electoral, drept care ultimii au scorul pe jumătate decât PSD.

3. Ministrul Tătaru poartă vina gravă pentru scorul mizerabil, cu 20 de procente mai mic față de momentul declanșării când sondajele îi dădeau câștigători. Sfaturi proaste, răspunsuri slabe în prezențele la Tv, absența totală din teritoriu. Înțelegerea a fost respectată.

4. Cel care aducea un scor simțitor mai bun, Marius Arcăleanu a fost izolat de Polak-i, fiul madamei ajunge sigur deputat, dar procentul pe județ e doar aproape pe jumătate față de PSD. Așa a pohtit madam Simona Polak, pentru/în care Tătaru are cea mai mare nădejde și a făcut-o trezorerierul PNL Vaslui.

5. Când scriu rândurile da față, Tătaru mai este ministrul sănătății. Va mai rămâne sau nu, dar deputat rămâne și s-ar putea să-i ajungă pentru ca să nu mai primească „atenții” grase de la pacienți. Păcat, că era un medic apreciat, acolo, la țară, la Huși.

6. Cine decontează blatul electoral Buzatu – Tătaru? Păi, de ce,... nu poate rămâne în contul Revoluției?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 50 (1982) de joi, 17 decembrie 2020**

B.

PREȘEDINȚI ȘI PARTIDE, SAU INVERS!

De amintit că imediat după Revoluție au luat ființă aproape 200 de partide, dintre care unele cu membrii familiilor

Revoluționari în București

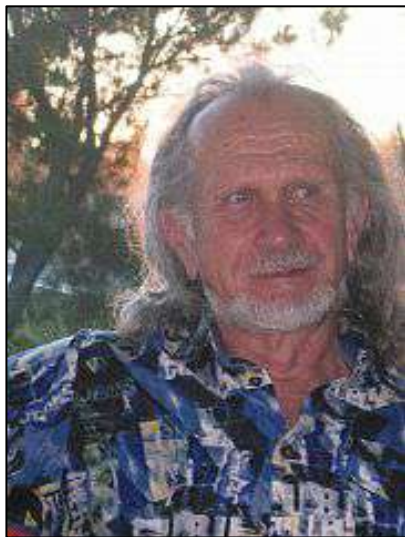
lor. Când s-a votat pragul de 5%, în parlament au pătruns între 5 și 10, dar au existat multe alte partide mici, cam până la 30, care au supraviețuit sub diferite forme, ideologii, programe și mai ales datorită preșe-

dinților lor cu ceva-puțină avere și multă ambiție. Partidul lui Cataramă, spre ex., ar fi liberal, dar omul de afaceri cu mobilă, n-are priză la voturi nici astăzi.

Evident, cele mai dese înregistrări sunt cu PSD (Partidul Social Democrat) reprezentat de Ion Iliescu, și urmașii lui, PNȚCD care l-au avut președinte pe Corneliu Coposu și apoi Ion Diaconescu, cu candidatul=președinte Emil Constantinescu, dispărut de pe scena politică, PNL (Partidul Național Liberal) supraviețuitor prin activitatea de subminare a PNȚCD a lui Valeriu Stoica, apoi Crin Antonescu pe timpul căruia am candidat la Primăria Vaslui (2008), azi președinte desinterviewatul meu Ludovic Orban, UDMR, mereu în parlament, azi și USRPLUS și AUR.

FEDERAȚIA ECOLOGISTĂ DIN ROMÂNIA.

ECOLOGISTII români s-au înființat în zilele Crăciunului, pe 26 decembrie 1989, când au făcut anunțul public. Președinte era Toma George Maiorescu, scriitor, apoi șahistul Dolphi Drimer, prof.univ. Alexandru Ionescu și, cred,

Toma George Maiorescu

Dolphi Drimer

al 4-lea am fost eu Dumitru V. Marin, cel mult al 5-lea, care în urma unui telefon (după telegrama de aderare de pe 26), am trecut la organizarea de pe 6 ianuarie 1990, când (m-)am ales președinte al unui grup de 36 de aderenți: toți cunoscuți, prieteni, colegi, rude. Documentele Organizației Județene și presa dovedesc etape, hotărâri, acțiuni, rezultate, ajungând la acei 234 de consilieri, primari, viceprimari, 3 consilieri județeni, 2 municipali. Am fost consilier județean 5 mandate.

Am conlucrat cu toți președinții ecologiști, care s-au bătut între ei ca chiorii, eu mi-am căutat de treabă, adunând voturi, membri, autoritate și mulți dușmani, pentru că am fost în opoziție absolut întotdeauna, mai

ales că eram jurnalist și am condus grup de presă propriu, în frunte cu Tv.V.

Poate ar trebui să pomenesc ceva de cunoscutul actor Florin Călinescu, ajuns președinte la Partidul Verde pe care l-am condus 13 ani, după MER, FER și Acțiunea Populară, fiecare absorbit de cele pomenite, A.P. de către liberali în 2008 dar P. Verde în 2020, când am renunțat eu. Zic, poate, pentru că Florin n-are nici o treabă cu politica, n-are avere, nu știe mare lucru și este o marionetă în partid.

Un priceput și pătimaș președinte de partid FER (Federația Ecologistă din România) a fost prof.univ.dr. Alexandru Ionescu, un spirit cu totul ales cu care am rămas foarte bun prieten până la moartea sa (2020). I-am fost ani mulți vicepreședinte.

Am reprezentat FER la Internaționala Ecologistă de la Budapesta 30 nov.- 2 dec. 2001, când am avut întrevederi cu mari personalități din lume și cu Joschka Fischer, ministru de externe german.

ALEXANDRU IONESCU – PRIETENUL ADEVARAT, DE 3 DECENII.

O colaborare atât de întinsă (o generație!), atât de „rezultativă”, atât de afectivă, are nevoie de multe cuvinte, pe

care, chiar aş vrea să le aştern în aceste pagini. Pentru că marele meu prieten le merită cu prisosinţă, iar numele său se leagă organic de cultura vasluiană pe care a completat-o şi încurajat-o. A fost destui ani atât de prezent încât merita distincţia de Cetăţean de onoare, dacă un individ conducător cu care a fost coleg în Camera Deputaţilor n-ar fi

refuzat-o cu maximă duşmănie. Peste timp trebuie să se ştie că profesorul universitar doctor în ştiinţe, autor a peste 90 de volume tipărite a fost prezent cu cartea sa, cu lansările sale de operă, cu participarea la multe manifestări de gen organizate de subsemnatul şi, mai ales:

1. A difuzat foarte numeroase ştiri, comentarii, fotografii şi popularizat valori-oameni din acest judeţ, şi,

2. Este membru întemeietor al Revistei internaţionale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, acum, după 6 ani, la nr. 25, cu alt record mondial, 671 de colaboratori din toată lumea.

A fost unul dintre oamenii de bază în asigurarea existenţei acestui monument de limbă şi literatură, pentru că apărarea limbii române a fost şi ţinta sa (a noastră) determinantă.

Profesor model.

Prieten model.

Mare om de cultură. Peste 90 de cărți tipărite, mii de acțiuni culturale în țară, câteva zeci, la Vaslui, alături de noi.

**ALEXANDRU IONESCU,
MARELE PRIETEN AL VASLUIENILOR...**

A plecat pe neașteptate, joi 9 iulie 2020, la ceas de seară târzie.

Prof.univ.dr. Alexandru Ionescu... nu mai e.

Nu mai are cine veni la manifestările literare, sociale, culturale pe care le organizăm de 20 de ani (de la care n-a lipsit), nu mai are cine sprijini Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC din a cărei redacție făcea parte de pe 8 februarie 2015, nu mai are cine oferi premii câștigătorilor concursurilor organizate de ziar, revistă, radio, TVV, nelipsind de la sărbătoarea Cărții și culturii vasluiene (7 ediții).

Era cu adevărat un om neobișnuit, mare luptător pentru adevăr și democrație, un mare învățat, cu peste 90 de cărți tipărite. Era un prieten al vasluienilor cu care s-a întâlnit de multe ori.

Eu am rămas mai sărac, tare sărac, prin moartea acestui prieten de o mare loialitate timp de peste 30 de ani. E mare durerea mea personală, e durerea firească a familiei, dar și vasluienii care l-au cunoscut îl regretă pentru că a făcut pe aici multe fapte demne de legenda unui om adevărat.

Alexandru Ionescu nu mai e, de joia trecută.

Dar noi, atâția, îl putem uita?

Dumnezeu să te aibă în pază, prietene drag.

Dumitru V. MARIN.
Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
Nr. 28 (1960) de joi 16 iulie 2020

ilustrând: versurile lui M. Eminescu: *Unechea
le minte și ochul le-ngală; / Ce-un deoi ne
zboș, ceiață o dăzic, o lume sădnică în principii
morale, / îngorând slăpici și perici, evoluția
biologică, înșală și incompletă a lui H. sapiens,
poate dispănea o încălzi, prin forțe distrugătoare
a minciunii și a turpitudinilor.*

Prof. univ. dr. Alexandru IONESCU, laureat
al Premiului Academiei Române, membru al
Academiilor din Illinois, New York și Chișinău.

Valoriul autor al cărții, dr. Alexandru Ionescu, la atitudine față de
generațiile (?) și ciudatele lui, privitoare la o puzzlea de drep-
turi ostentive, unde nedreptăți și neînsoțite de reșonabilități,
revărsate dintr-un univers anghiot, care - pară - și-a propus să
puținzeze națiunile. Noi credem că țara noastră, ca toate statele
lumii, are nevoie de o revigorare morală care să glorifice munca și
meritul, simțul onoarei, solidarității și al demnității umane, pentru a
face față provocărilor noului mileniu.

Prof. Octavian CRISTESCU, director (1990-1992) al
Liceului „Iuliu Hașdeu”, București.

Dr. prof. Alexandru Ionescu predă din experiența sa vastă o lecție
de a privi această lume și de a o analiza critic, pentru ca imaginea
de se reflectă în ochii noștri să nu fie nici idealizată, nici poamistă,
ci așa cum e. Dornia sa trage câteva semnale de alarmă pentru
ce generațiile următoare să fie ferite de flageliul dubiozității și al
împăduririi. În oglindă. Adevărul este adevăr și trebură roșită: așa
cum a, oricât s-ar schimonosi apostoli gândeți politic-cordaci, sau
al diverselor „isme” care și-au pus în gând să creeze omul nou, o
bucătică de piastilă, ușor de modelat de despoti de toate culorile.

Laurențiu GHÎȚĂ, redactor șef al Revistei „Epigramă”,
publicație a Uniunii Epigramiştilor din România.

Povești reale despre lumea în care trăim. O carte, plină de speranțe
și dezamăgiri, care - în esență sa - ne poate ajuta să fim mai buni
părtea adevărului și a dreptății.

Nicolae ROȘU, director al editurii Beta București și
al revistei „Aronia literară”.

ISBN 978-973-0-31529-5

Preț: 10 lei

Într-un vârtej de turpitudini și înșelăciuni

Alexandru Ionescu

Alexandru Ionescu

Într-un vârtej de turpitudini și înșelăciuni

Ecmondia - Stilus
București - 2020

Alexandru Ionescu

**Ciudatele fantezii
ale lui
Joe Babuinul**

Alexandru Ionescu

**ESEURI
DESPRE
ECOLOGIE
ȘI APĂRAREA
NATURII**

Alexandru Ionescu

TRĂIM PRINTRE TICĂLOȘI

BECALI, MARE MILIONAR... DIN OIER

Ajuns proprietarul clubului de fotbal Steaua (cu tot felul de încurcături și hurducături) „machedonul” a dobândit o

putere de influență rară dar mai puțin decât credea el. Înființarea, de fapt preluarea unui partid în 2004 a fost o nimica toată și chiar și eu am fost invitat în vederea înscrierii, la o ședință a Biroului Politic al PNG-CD, de către un cunoscut scriitor și istoric, Stoenescu, cel care-l susținea ca om nr. 2. După ceva așteptare, iată-l, mijlociu de

statură, cu un costum gri necălcăt, cu o privire de voievod pășind în sală și întâmpinat cu aplauze. În tot acest timp, se uita scrutător la oamenii din sală, pe rând, parcă încercând să le afle credința față de el.

A ținut o cuvântare, a promis, am filmat, a venit de două ori și pe la Vaslui, unde am fost chemat cu televiziunea, au început cercetările penale, a ajuns și la pușcărie câtva timp.

Echipa de fotbal i-a asigurat latifundiarului Gigi Becali (n. 1958) o autoritate națională constantă, dar pe târâm politic n-a mai reușit nici să-și mențină partidul.

Pentru că dăruia sume de bani, întotdeauna era îngrămădeală în jurul său pe oriunde se deplasa.

A încercat unele afaceri în județ și a dăruit câte ceva la mai mulți săraci. PNG-ul lui, însă, a murit demult.

MARIAN MILUȚ – ALIANȚA POPULARĂ CREȘȚIN DEMOCRATĂ

Un director de fabrică de prin Călărași, devenit proprietar, deci cu puțină avere dar cu multă ambiție politică a constituit un partid care să submineze alte partide, cu care să candideze în alegeri.

Un tip plăcut, inteligent, ambițios, dar care a dispărut după înfrângerea în alegeri, după ce în jud. Vaslui a obținut sub 2%, cu toată buna lui organizare în teritoriu; era în plină epocă PSD.

Prin Studioul nostru, Tv.V, au trecut zeci de președinți sau candidați pentru diferite partide, cărora le făceam loc gratuit pentru informarea corectă a publicului.

La etajul 8 al blocului 92, din centrul municipiului Vaslui, a funcționat studioul Tv.V și postul Radio Unison Vaslui

PNȚCD/COPOSU/CREDENȚIONALELE

Corneliu Coposu a ajuns astăzi un personaj reprezentativ, de legendă, pentru

1. rezistența împotriva comunismului,
2. Bătălia pentru instaurarea democrației în România anilor 90. Pentru că la Alba Iulia am fost aproape de el – 1 Decembrie 1990 – într-o delegație îndelung huiduită de partizanii lui Iliescu și P. Roman, am considerat momentul cât de cât demonstrativ. Adaug că am fost candidat la

Senatul României pe listele comune PNȚCD și FER, iar articolele de mai jos au apărut în ziarul Meridianul.

CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI VASLUIENI

Nu cunoaștem materiale despre prezența vasluienilor, ori a moldovenilor la Alba Iulia, la 1 decembrie 1918. Am afirmat că, atunci, de la Chișinău, unde era coordonatorul român pentru cultura în limba română în Basarabia, maiorul Tudor Pamfile a trimis o delegație care să fie printre cei 100.000 de participanți din toată țara. Aspectul are o importanță istorică deosebită, pentru că venea în sprijinul delegației basarabene (poate și alte scopuri) de după 27 martie 1918, când se proclamase unirea cu Patria mamă.

Credenționalele vasluienilor, cele bine cunoscute de noi, sunt de dată mai recentă și anume din 1990, când reprezentanți ai județului (prefectură și comune) au depus la Muzeul UNIRII, într-o dispoziție patriotică remarcabilă, sub semnătură personală, cele 79 de documente cu conținut unic

(v. pag. 12), în dimineața zilei de 1 Decembrie, după care au participat la Sesiunea solemnă a Parlamentului dedicată sărbătoririi Zilei Naționale a României (de la Alba Iulia), apoi la marea adunare națională. Documentul de înregistrare poartă nr.6812, fila pentru Vaslui.

Plecăm de la documentul de referință „Reprezentanții județului Vaslui participanți la Sesiunea solemnă a Parlamentului... din ziua de 1 decembrie 1990”, după care au urmat festivitățile cu și pentru miile de participanți, în fapt un miting de mari proporții pentru Ion Iliescu și F.S.N. care a contribuit la succesul mare la alegerile din 1992 și la cooptarea altor formații și partide în structurile administrative și politice, printre care ecologiștii reprezentați de Dumitru V. Marin și Vasile Ghiga. În fapt s-a urmărit și prezența celorlalte partide, pentru pluralism, dar în județ, nu prea erau, doar câțiva oportuniști sărind imediat pe funcții.

Pentru cine nu știe CREDENȚIONALELE, cele din 1918, erau împuterniciri (ca legitimări oficiale) emise de organizări locale spre a putea participa, susține și vota pentru Unire, cea mai cunoscută grupare fiind cea din Galtiu (mereu invocată), dar erau destule din mai toate localitățile Ardealului istoric. N-a lipsit nici cea din Bucovina care, doar, cu două zile înainte, pe 28 noiembrie își declarase apartenența la România.

Tabelul, deja publicat dar reluat și alături, cuprindea reprezentanții oficiali ai administrației în frunte cu prefectul Teodor Tărnăuceanu, viceprimar al municipiului, ec. Marin Nistor, reprezentanții principalelor partide ale momentului: liberal (Dorel Juverdeanu), P.N.Ț.C.D., Mișcarea Ecologistă din România, M.E.R. (prof. Marin Dumitru) și P.E.R. (Vasile Ghiga) , dar mai ales primari, viceprimari sau alți funcționari din comunele de atunci. După cum se poate vedea lipsesc

semnăturile celor din Băcani, Todirești, Zorleni, a viceprimarului de Bârlad, Didu Clapon, a profesorului Silviu Cristea de care nu ne amintim că au fost prezenți, totuși.

Înainte de plecare s-a făcut fotografia colectivă a delegației, sub cupola Palatului prefecturii, un document de mare importanță astăzi, când trebuie să vorbim de resuscitarea entuziastă a actului național din 1 decembrie, când, iată, putem face dovada că și cei din platoul central al Moldovei (desigur toate județele și-au trimis mesageri) au fost prezenți și au susținut noua Sărbătoare Națională a României.

Dintre cei prezenți atunci și-s mărturisitori astăzi, nominalizăm pe Petrică Chiriac, atunci viceprimar, azi, primar la Duda Epurenii, pe Ionel Corciovă, atunci agent agricol, azi primar al comunei Tutova, pe prof. Dumitru V. Marin, atunci președintele M.E. R., azi directorul Grupului de presă vasluian și recordman mondial în presă, de ec. Marin Nistor, atunci viceprimar la Vaslui, ajuns Director economic al Consiliului Județean Vaslui, azi pensionar, de Vasile Stoica, atunci sindicalist, azi primar la Băcani; amintim de T. Tărnăuceanu, V. Ghiga, D. Juverdeanu ș.a.

Iată-i pe cei care au semnat la 1 decembrie 1990 o adevărată pagină de istorie, care au devenit mai apoi prin muncă și învățătură, cetățeni de nădejde într-o comunitate mereu în ZODIA DUȘMĂNIEI și a imprevizibilității; dar având valoarea inițială au reușit să se impună, să se afirme prin realizări, să crească de a lungul acestor 28 ani. Ei vor rămâne pururi reprezentanți cu credențional eliberat de obște în fața unui viitor imprevizibil (totuși) în devenirea istorică a țării, națiunii și limbii române. Noua cultură existențială care-și delimitează sfera specifică astăzi, va avea nevoie să se sprijine și pe fapte din istorie, adică

adevăruri dovedite. Și dacă va fi așa, iată, CREDENȚIONALE
ȘI CREDENȚIONALISTII noștri:

CREDENTIONAL

Etătenii Vasluiului, județ al căruia blazon istoric este
cucerit de faptele plăesilor lui Ștefan Vodă cel
Mare și Sfânt și ale dorobanților de la 1877, au luat
amuzință cu ne satisfacție de Hotărârea Parlamentului sa
ziua de 1 Decembrie, când s-a intrupat idealul sfânt al în-
frățirii tuturor românilor într-o patrie unică, să fie procla-
mată ca Ziua Națională a României.

De aici, de pe meleagurile pe care s-a născut dămitorul
primei Uniri, sâuritorul României moderne, Alexsan-
dru Ioan Cuza, adreșam Parlamentului și locutori-
lor **Alfred-Julian**, minchia celate Transilvania, elgereă a ro-
mânismului, salutul nostru sfiorbinte cu prilejul alci de 1 De-
cembrie, Ziua Națională a României, sărbătorita pentru
prima dată ca simbol al întregii noastre evoluții istorice,
într-o țară liberă și demnă și într-un regim democratic,
pluralist.

Educem cu acest prilej omagiu nostru sfiorbinte tuturor
luptătorilor care s-au jertfit pentru cauza idealului
sfânt al unității naționale, legendarilor descăleceători de
țară, eroilor de la Vaslui, **Spăcoșeni și Gălugăreni** de la
Plerua, **Boahora, Gmădan, Măriaști, Măriașesti, Otuz, ai**
Revoluției din Decembrie 1989 care au înălțurat țrănia
și au redat demnitatea acestui popor.

La toți ne închinăm cu pioșenie și le facem legământ
că, urmind pilda lor, vom fi să apărăm pământul
sfânt, strămoșesc, libertatea și suveranitatea patriei, cu
credința în înimă că „vom fi totuși cine am fost și mai
mult decât atât.”

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Vaslui, 1 Decembrie 1990

REPREZENTANȚII

Județului Vaslui participanți la sesiunea solemnă a Parlamentului
dedicată sărbătoririi zilei Naționale a României

- 1 Decembrie 1990 - de la Alba Iulia

1. Târnușeanu Teodor - prefectul județului Vaslui
2. Zugrăvanu Aurel - membru al Prefecturii jud. Vaslui
3. Dumitru Ion - primarul municipiului Bârlad
4. Nistor Marin - viceprimar al municipiului Vaslui
5. Cristea Silviu - profesor de istorie municipiul Vaslui
6. Furtună Valentin - secretar al Primăriei oraș Huși
7. Calistru Vasile - profesor istorie oraș Huși
8. Ralea Constantin - primarul orașului Negrești
9. Dumitru Florin - primăria orașului Negrești
10. Mera Alexandru - președintele Filialei Județene F.S.N.
11. Năstase Costin - președintele Filialei Județene P.N.T.C.d.
12. Ghiga Vasile - președintele Filialei Județene P.E.R.
13. Drăgușanu Gheorghe - președintele Asociației veteranilor de război - Filiala Vaslui
14. Marin Dumitru - președintele Filialei Județene a M.E.R.
15. Juverdeanu Doru - președintele Filialei Județene P.N.L.
16. Coșeru Benone - com. Aleșești
17. Moraru Nesulai - com. Al. Vlahuță
18. Nedelcu Gheorghe - com. Băcăni
19. Rău Vasile - com. Băcești
20. Chicu Violet - com. Berezeni
21. Fonea Gheorghe - com. Blăgești
22. Pupa Constantin - com. Bogdana
23. Sîngă Gheorghe - com. Bogdănești
24. Vrîncău Liviu - com. Bogdanu
25. Chelaru Ion - com. Botești
26. Săgălin Maria - com. Bunești-Averea
27. Rusu Mitu - com. Cădărești
28. Filimon Costică - com. Caracul
29. Hobincu Vasile - com. Crețeni
30. Ciocan Nicolae - com. Deleni
31. Iacoboni Liviu - com. Dimitrie Cantemir
32. Petriș Ion - com. Dragomirești
33. Teșchi Ioan - com. Drinceni
34. Popa Cornel - com. Delești
35. Chiriac Petrică - com. Duda-Epurenii
36. Milon Petru - com. Dumesti
37. Manole Lucian - com. Epurenii
38. Filip Alexandru - com. Făloiu
39. Gîrba Vasile - com. Găgești
40. Stoica Romeo - com. Gherghești
41. Zota Florin - com. Grivița
42. Jora Vasile - com. Hozeni
43. Stăvărache Valeriu - com. Iana
44. Lazanu Gheorghe - com. Ivănești
45. Drăghici Gheorghe - com. Ivesi
46. Duduman Iulian - com. Laza
47. Cotîrci Teodor - com. Lipovaț
48. Cănea Cornel - com. Lunca Banului
49. Hamza Gabriel - com. Mălușeni
50. Nica Fănică - com. Miclești
51. Buhăescu Dan - com. Muncii de Jos
52. Macovei Dumitru - com. Murgeni
53. Rusu Constantin - com. Otanești
54. Antip Costică - com. Opești
55. Popa Mihai - com. Pădureni
56. Arlene Gheorghe - com. Perieni
57. Timofteu Nesulai - com. Polonești
58. Otreja Iancu - com. Pogana
59. Carș Constantin - com. Puiești
60. Seutaru Ion - com. Pungesti
61. Dancu Petru - com. Rebricea
62. Teletin Victor - com. Rosiești
63. Bughelă Dan - com. Solesți
64. Balan Constantin - com. Stănițești
65. Așavei Teofil - com. Ștefan cel Mare
66. Crăitoru Dumitru - com. Suletea
67. Crășanu Constantin - com. Tăuța
68. Trofin Vasile - com. Tâștăreni
69. Bran Alexandru - com. Todirești
70. Corciova Ionel - com. Tufova
71. Zota Gheorghe - com. Văleni
72. Hristian Dumitru - com. Veștrigocia
73. Strat Gheorghe - com. Vinetere
74. Otreja Ion - com. Voinești
75. Văcăreanu Dumitru - com. Vulturești
76. Băjan Andronache Didi - com. Vutani
77. Peștu Vasile - com. Zăpodeni
78. Stăncescu Nesulai - com. Zorleni
79. Clapon Didu - viceprimar mun. Bârlad

Dumitru V. MARIN,
la prima emisiune TVV
24.12.1990

Vasile STOICA,
primarul
comunei BĂCANI

Ion CORCIOVĂ,
primarul
comunei TUTOVA

2018 ↑

Petrică CHIRIAC,
primarul comunei
DUDA EPURENI

Marin NISTOR
n. 8.02.1952
fost viceprimar
al municipiului Vaslui

↩ 1990

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
Nr. 47 (1877) de joi 29 noiembrie 2018

CREDENȚIONALIȘTII DE ATUNCI, PERSONALITĂȚI... ASTĂZI.

Avem pretenția că am pus la dispoziția cercetătorilor și publicului larg o pagină de istorie reală susținută de concetățenii noștri vasluieni, la prima sărbătoare națională, 1 Decembrie, 1990. În două numere, două editoriale au fost consacrate acestui prim eveniment important de după Revoluție, de remarcat pentru ecoul său patriotic și pentru unitatea națională. Atunci, chiar era necesară o asemenea revărsare de sentiment și voință populară pentru că erau și tendințe centrifuge, erau multe încercări de subminare a voinței naționale. Adunarea solemnă cu prezența a 100.000 de oameni, după Ședința solemnă a Guvernului, la Alba Iulia, spectacolele, parada militară însemnau susținerea noului regim, democratic, hotărâre de apărare a Unității României.

Vasluienii s-au organizat destul de festiv, vineri, 30 noiembrie 1990, dimineata, când au semnat, în sala mare a prefecturii Credenționalele (legitimații speciale) cu care să participe la sărbătoarea de la Alba Iulia, de sâmbătă, 1 Decembrie 1990, prima după schimbarea regimului, la 72 de ani de la Marea Adunare Populară din 1918. Am înfățișat câteva figuri ale timpului, în numărul trecut de ziar, printre care Vasile Stoica (Băcani), Petrică Chiriac (Duda Epureni), D. V. Marin și Marin Nistor (Vaslui), Ion Corciovă (Tutova), Ion Tărnăuceanu.

Prezentăm acum și aici, fotografia de grup cu cei 79 de delegați, sub cupola Prefecturii Vaslui, înainte de îmbarcarea în autocare, pentru deplasarea la Cetatea neamului românesc, la cealaltă extremă a țării, mai toți având dorința să ne

exprimăm hotărât pentru Unirea deja înfăptuită și să susținem vizibil politica națională. Poate, între cei care se recunosc, să ne mai comunice vreunul, adică să confirme participarea de atunci, conștient că a luat parte la un fapt istoric remarcabil.

Vă invit să revedeți materialele publicate în cele două numere anterioare din ziarul nostru, adăugând doar, că la 5 zile de la acest eveniment am înființat prima televiziune privată din România, pe 5 decembrie 1990, cu prima Licență audiovizuală, 001/TV, la Vaslui, act cultural unic și irepetabil, de mare autoritate jurnalistică națională și internațională. Revista M. C. R. care străbate continentele astăzi e și ea un rod al curajului și îndrăzelii de atunci, dintr-un „loc unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu).

Și vasluienii de acum 28 de ani, au participat, ca și „curcanii” lui Alecsandri, ca și jertfiții la Țiganca sau Cotu Domului, ca și prizoniții din perioada comunistă, la păstrarea României, nu tocmai întregi, dar între hotare sigure și cu o limbă unitară. Nu spre glorie, ci spre știință!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
Nr. 49 (1879) de joi 13 decembrie 2018**

PRECIZARI:

La Alba Iulia au fost prezenți circa 100.000 de cetățeni din toată România.

Delegația care a înfruntat orgolioasa delegație a PSDR condusă de Ion Iliescu și care a captat parțial atenția pentru că a înfruntat huiduielile, fluierăturile și alte manifestări ale majorității dintre cei prezenți, a fost cea condusă de Corneliu Coposu, destul de bine păzit și apărat de atacurile corporale, dar care trebuia să înfrunte mânia proletară a democraților comuniști. Însuși Petre Roman (la un metru de noi) dirija gălăgia publică și dezordinea.

Cuvântul lui Coposu a fost pilduitor: a chemat la unitate, a enumerat principalele laturi ale democrației reale, inclusiv dreptul la opinie personală și în public n-a răspuns huiduielilor.

Reacția bine dirjată neoficial a conducătorilor de atunci i-a împins mai apoi pe mineri la excesele din București, la devastarea sedii-
lor PNȚCD, la schilodirea unor cetățeni nevinovați.

Mi s-a părut normal să-l asociez pe Corneliu Coposu cu acest moment de sărbătoare a mării Uniri, mai ales pentru curajul său de a înfrunta o mare mulțime de oameni care nu știau cam ce e aceea democrație. Urmărilor puteau fi tragice. Urmașii lui Coposu n-au mai avut nici curaj, nici tărie, nici minte să mențină partidul.

LIBERALII

Probabil, cel mai inconstant și incontrollabil partid din România, înzestrat cu o tristă cutumă: să-și devoreze proprii conducători și să uite de cei care l-au adus la înflorire sau la afirmare.

Crin Antonescu a fost Președintele României 4 zile cât i-a ținut locul lui Traian Băsescu, suspendat. Întotdeauna s-a purtat curtenitor și corect cu subsemnatul. Oricum, a fost Președintele PNL și a unei camere parlamentare.

CRIN ANTONESCU, OMUL PROMISIUNILOR

Pentru atitudinea sa cam aparte și pentru coafura sa specifică tânărul profesor ajuns ministru era o nadă jurnalistică. De câte ori am fost în capitală, „era plecat” și n-am reușit să-l evaluez.

Să rămânem înțeleși: nu am fost colecționar de chipuri, fotografii și imagini. Am avut întotdeauna autoritate printre colegi, am avut destulă îndrăzneală pentru a aborda și cele mai incomode persoane publice dar, mai ales, am fost mereu interesat să furnizez telespectatorilor, radioascultătorilor și cititorilor subiecte și soluții de interes. Niciodată, absolut niciodată, n-am urmărit cheful, avantajul material (am echilibrat cu facturi oficiale), relația subterană. N-am fost un obișnuit al crâșmelor.

Am participat la destule întâlniri cu cel ajuns președintele liberalilor, mai ales că l-am scotocit în legătură cu activitatea sa într-o școală din comuna Solești-Vaslui, unde, meteoric, a predat istoria, l-am susținut în proiectul său cu USL (Uniunea Social Liberală) împreună cu Victor Ponta, președintele PSD, deși, cunoscând năravurile politice (doar am fost 28 ani lider județean de partid) n-am crezut că se va și realiza. Oricum, pesediștii l-au lucrat în foi de viță și destul de repede. Guralivul politician și-a luat tălpășița, chiar din politică, abandonând PNL-ul.

Avea darul de a convinge în destul de puține cuvinte, era oarecum fermecător în ditirambele pe care le expunea liber și... public, cu un fel de șarm specific marilor politicieni. Numai că în vârtejurile și lucrăturile specifice politicii n-a rezistat și s-a retras... la Strassbourg.

M-a sprijinit în campania electorală în calitate de candidat la Primăria Municipiului Vaslui, a vorbit în fața televiziunilor despre meritele mele social-culturale-politice (în conferințele de presă), am realizat materiale de presă speciale pentru TVV, radio Unison, ziarul Meridianul, evident difuzate în județ. N-a lipsit poza cu el, mereu afișată în campania electorală, Crin având momentul său în vârful valului politic înspumat.

Nu mă simt tentat să-i reproduc din textele debitate la Vaslui, sau la conferințele de presă, deși are exprimări favorabile, chiar mult laudative ca pentru orice candidat la primărie, în alegeri.

Cu siguranță eu sunt cel care a dat, Crin a luat...

Trecerea pe aceste meleaguri n-a însemnat mare lucru, dar a avut ceva sprijin pentru inițiativele parlamentare vasluiene.

PREȘEDINTE DE PARTID, ROMÂNIA MARE:

CORNELIU VADIM TUDOR, POET „POLITIC” , POLITICIAN „GURALIV”

Înainte de 1989 era poet fanion, alături de Adrian

Păunescu, în glorificarea mărețelor realizări ale lui Nicolae Ceaușescu, trimis prin străinătate să-i beștelească pe capitaliști, încurajat serios de Eugen Barbu, membru al Biroului Politic al C.C. al PCR. Și el un mare scriitor, scenarist de film, conducător de reviste și alte publicații. Eugen Barbu

era stăpânul și Vadim Tudor, trombonul. Am discutat amical, totuși cu el, de câteva ori.

A sărit în barca revoluționarilor și pentru că avea un vocabular bogat, de mahala, cu totul aparte, a găsit tenta naționalistă spre care s-a canalizat... a ajuns gata să-l învingă în turul II, la prezidențiale, pe Ion Iliescu. Era mare jale dacă ar fi învins pentru că promitea execuții publice și cu mitraliera. Personal nu cred că ar fi fost capabil de așa ceva pentru că în intimitate era foarte blând și chiar afectuos cu convorbitorii.

Ultimul interviu l-am realizat într-o zi de 13 noiembrie, când, pe un ger zdravăn, a poposit la Vaslui să-și încurajeze ciracii (în frunte cu prof. Bichineț) pentru alegeri. Era foarte grăbit, foarte târziu și nici autografele pentru mine, pe vreo 5 cărți, n-au fost prea detaliate. Evident cunoștea bine-bine limba română, are cea mai violentă exprimare de după Revoluție, el

și partidul său, România Mare, a cărei existență s-a încheiat după moartea neașteptată a promotorului.

Publicații (România Mare), volume tipărite (multe) și activitate parlamentară impresionantă, acte și fapte ale șefului de partid PRM=Partidul România Mare, rămân elemente scrise dintr-o prodigioasă și multilaterală activitate.

Oricum, Corneliu Vadim Tudor a fost pata de culoare în viața politică și chiar în literatură, în toată existența sa. N-am fost prieten cu el dar am apreciat simpatia sa pentru Vaslui.

**TEODOR MELEȘCANU,
ȘEF AL A.P.R.,
MINISTRU ȘI CÂND NU TREBUIA.**

O istorie cu politicieni nu-l poate omite pe acest longeviv activist cu rol important după 1989, cel puțin pentru încercarea sa de a se separa de Ion Iliescu și pentru înființarea noii formații politice APR, unde a fost președinte dar n-a intrat în Parlament. Așa că... tot cu Ministeru', tot pe acolo, și astăzi.

L-am însoțit în campanii electorale și chiar era cel mai stilat dintre sutele pe care-i frecventam, era un fel de lord care trebuia să strângă mâna la plebei. Avea o foarte bună stăpânire de sine, un vocabular elevat, un comportament de domn. Diplomat de carieră.

A fost primul președinte de partid care a vorbit despre „rolul progresist al puseului inflaționist” pe care-l provoca chiar Statul Român.

A fost dintre cei care „a bătut la picior” multe sate și comune din județul Vaslui, în încercarea de a-și băga partidul în Parlament, dar era în competiție cu Ion Iliescu, așa că n-a mai avut loc nici în PSD. Tv-v l-a susținut pentru purtarea domnească și vocabularul decent.

Anul 2019 l-a prins din nou Ministru de externe, neobișnuit de ascultător lui Tăriceanu, șeful ALDE unde s-a refugiat împreună cu Varujan Vosganian, într-o mutare pur politică (trădare) câștigătoare atunci, dar în 2020 nici unul n-a mai intrat în parlament...

PREZIDENȚIABILII, SUBIECT FĂRĂ FRONTIERE...

În campaniile electorale pur și simplu năvăleau spre Tv.V., dar am alergat și noi după unii în diverse orașe sau în București. Mai ales că la noi nu plăteau nimic!

Din mulțime se detașează Mugur Isărescu, un lord nimerit unde nu trebuia, Theodor Meleșcanu, președintele APR., un frate al PSD. rămas nefinanțat, un profesor universitar serios, avocat, Antonie Iorgovan supranumit „părintele constituției”, care a cutezat să se ia la trântă cu Ion Iliescu și să candideze în numele ecologiștilor la UNC. Tot la PSD. a ajuns, până la urmă, parlamentar; Teodor Stolojan, președinte la PD apoi la PD-L, căruia i-am consacrat câteva editoriale, Ion Dinu-independent, și alți câțiva gata să răstoarne lumea dacă vor ajunge președinți. Un capitol foarte bogat, dar inutil istoriei, pentru că mai toți s-au pierdut în bălăcăreala politică. I-am primit la Tv.V dar și la Unison Radio, deși nu plateau nimic, dar nouă ne folosea la autoritate jurnalistică.

Cel mai capabil, Meleșcanu, cel mai ascultător, Stolojan, cel mai puțin preocupat pentru adevăr, Dan Diaconescu, cel mai pierdut în spațiu, prof. univ. fizician Ion Dinu. Fiecare ar putea ocupa un capitol dintr-un roman dar atitudinile lor de atunci nu cred că mai interesează pe cineva astăzi. Au avut și ei pata de culoare (spre ex. Meleșcanu era foarte deștept și se purta ca un adevărat domn), dar, iată, nu s-au impus și nici n-o vor mai putea face vreodată. Ca și pentru prim-miniștrii pe care nici nu i-am amintit (deși am intervievat peste... 14), rolul lor istoric s-a încheiat. **Finit coronat opus!**

PALATUL COTROCENI este o reședință regală din București, care servește azi ca sediu al Președinției României. Se află în sectorul 6, pe Bulevardul Geniului nr. 1-3. O parte a palatului este deschisă vizitelor publicului din 27 decembrie 1991, când a fost inaugurat Muzeul Național Cotroceni.

PARTEA a IV-a

IERARHII

Un capitol favorizat de... longevitate.

Catedrala Mântuirii Neamului

1. PATRIARHUL TEOCTIST

Patriarhul Teoctist Arăpașu (din botez Toader Arăpașu) s-a născut la data de 7 februarie 1915 în satul Tocileni, Botoșani.

A fost uns în monahism la 6 august 1935 la Mănăstirea Bistrița (jud. Neamț), sub numele de Teoctist. La 4 ianuarie 1937, Mitropolitul Pimen Georgescu al Moldovei aprobă hirotonia monahului Teoctist în treapta de ierodiacon.

În anii 1950-1954 Prea Sfințitul episcop-vicar patriarhal Teoctist a fost secretar al Sfântului Sinod, rector al Institutului Teologic Universitar din București și a condus diferite sectoare din cadrul Administrației Patriarhale. În perioada 1954-1962, a condus cancelaria Arhiepiscopiei Bucureștilor.

La 9 noiembrie 1986 este ales în urma votului Colegiului Electoral Bisericesc ca arhiepiscop al Bucureștilor, mitropolit al Ungrovlahiei și patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, fiind întronizat la 16 noiembrie 1986 în Catedrala Patriarhală din București.

A publicat multe articole, predici, cuvântări și studii care sunt cunoscute atât în țară, cât și în străinătate. A publicat monografiile: „Mitropolitul Iacob Putneanul” (Mănăstirea Neamț, 1978), „Sfântul Vasile cel Mare în evlavia credincioșilor ortodocși români” și „Mitropolitul Dosoftei, ctitor al limbajului liturgic românesc” (Iași, 1980).

Soborul de preoți cânta aprig „întru mulți ani, Stăpâne” când I.P.F. Teoctist se ridicase de pe imensa scenă din fața Catedralei din Huși construită pentru momentul reînființării Episcopiei Huși și întronizarea ca episcop a P.S. Părinte Ioachim Vasluianul.

Pe scenă mai era Mitropolitul de Iași, alți înalți ierarhi (18) martori sau îmbrăcați în odăjdii aurite cu mitrele pe cap, cârjele distinctive, crucile grele din aur, alte însemne ale rangului lor, în orice caz un lux orbitor în contrast cu sărăcia afișată de populația județului Vaslui (și delegați din alte județe) care umplea curtea până la refuz.

Cu semnul puterii în mână, I.P.F. Teoctist, cam ușor mai eliberat de obligații și comportare ușor mai liberă pe căldură, avea de parcurs 200 de metri de la scenă până la biroul episcopului, de la catedrală înspre oraș.

Era înconjurat de multe fețe bisericești care-l apărau de un fel de busculadă, lăsându-l pe capul bisericii române doar să binecuvânteze mulțimea care se îngrămădea avan să-i sărute mâna sau veșmintele. Drept în poarta intrării în incinta catedralei episcopale Huși am reușit, din mers să realizez un scurt interviu din care extrag doar câteva replici.

„– E un moment important pentru drept credincioșii din aceste istorice locuri, care vor beneficia de o călăuzire spirituală directă și eficientă...”

„– Unde se va ajunge cu religiozitatea românilor”, l-am întrebat. Era soare, cald, părea incomodat...

„– Pericole mari, în primul rând prozelitismul promovat de alte secte religioase, au impus reînființarea episcopiei de

Huși, (până atunci fusese Roman și Huși) Mulțimea are nevoie de păstor...”

„– P. S. Ioachim este omul potrivit?”

„– Cunoaște foarte bine realitățile locului și ați văzut că mulțimea îl sprijină”. În mers, l-am tot întrebat.

Nu știu din ce motiv I.P.F. nu m-a lăsat să-i sărut dreapta, ci mi-a strâns bărbătește mâna, când atâta norod era gata să-i smulgă brațul cu totul. Mi s-a părut un gest cuceritor de reală prețuire și afecțiune.

Cunoaștem expresia lui Andre Malraux că secolul va fi religios sau va dispărea. Statura și comportamentul I.P.S. Teoctist impunea respect cuvenit pentru cel mai înalt ierarh român. Eram cu aparatul de filmat și nu apar în imagine deși tare aș fi vrut.

P.S. Părinte Ioachim Vasluiuanul s-a bucurat de sprijinul necondiționat al Tv.V. deși cu mai cu dragoste ca Episcopul Eftimie Luca, cel căruia i se înjumătățea eparhia prin înființarea acesteia de Huși, n-am fost primiți de prea mulți. Îmbrățișări, cuvinte frumoase, interviuri succulente am realizat și cu I.P.S. Streza, I.P.S. Mitrofan de la Iași și evident cu cei doi episcopi de Huși. P.S. Ioachim a fost la emisiuni speciale de sărbători în studioul Tv.V. și aproape în fiecare an îi luam cuvântul de îndrumare și binecuvântare. Despre cei 3 mitropoliți, la cei doi adăugându-se I.P.S. Daniel Ciobotea, când era încă la Iași și apoi când a inaugurat postul de radio Trinitas de la Vaslui, pregătesc o carte amplă deci, acum, informații puține. Ca simplă observație: I.P.F Daniel strivește cu inteligența Sa, cu erudiția, cu personalitatea Sa.

P.S. Ioachim Vasluiuanul a fost de multe, multe ori și ca vicar și ca episcop oaspetele Tv.V., iar prof. dr. Marin invitatul său chiar și la mese restrânse din varii împrejurări. Părintele

care mai scria și cărți, lansa teme de discuție și probabil că acestea îi foloseau (mai ales despre comerțul cu sfințenie) într-un fel, așa că durau ore întregi. Părintele ținea și la glume și la interpretări... lumești. Cred că m-a prețuit nu numai că l-am sprijinit întru totul pentru reînființarea Episcopiei Huși (unde am avut acces nelimitat) ci și pentru deschiderea discuțiilor despre lume și rostul ei, despre prozelitism, despre propovăduirea ortodoxiei. După vizita mea în Capadochia am avut „mari dezbateri”, ca, mai apoi și despre vizita la Ierusalim cu alt episcop.

Un gând pios pentru un mare ierarh.

Patriarhia Română

2. I.P.F. PATRIARH DANIEL - VIZIONAR

Patriarhul Daniel, pe numele de mirean Dan Ilie Ciobotea, (n. 22 iulie 1951, satul Dobrești, comuna Bara, județul Timiș) este actualul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. A fost ales ca patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, de către Colegiul Electoral Bisericesc la data de 12 septembrie 2007, fiind înscăunat în această demnitate la 30 septembrie 2007.

La 6 august 1987 intră în viața monahală la Mănăstirea Sihăstria cu numele Daniel, avându-l ca naș de călugărie pe arhimandritul Cleopa Ilie. Cu această ocazie, a fost hirotonit ieromonah.

La 7 iunie 1990 este ales, iar la 1 iulie 1990 este înscăunat ca arhiepiscop al Iașilor și mitropolit al Moldovei și Bucovinei.

I.P.F. Daniel a impresionat și ca episcop, și ca Mitropolit la Iași și acum ca Întâi Stătătorul Bisericii Românești prin acuratețea comunicării, logica expunerii și dinamismul pentru realizarea faptică. Era considerat astfel încă înainte de 1989. Ca Înalt Prea Sfințit la Iași, l-am filmat și ascultat. Interviu mai amplu despre rolul tehnicizării în biserică mi-a acordat când a inaugurat postul de radio Trinitas la Vaslui, într-o

clădire din centrul municipiului, concurent la postul meu, Unison Radio, de care nu ne-am prea sinchisit datorită profilului manifest religios și doar cu program regional și nu viu, local cu viața DJ-ului comunicată publicului.

„– Ce sperați să obțineți prin acest mijloc de comunicare?”

„– Neamul românesc a păstrat și va păstra și pe viitor credința strămoșească. Trebuie să ținem cont de comunicarea audio, video, pe internet, alte mijloace tehnice, pentru asistența religioasă a tuturor categoriilor trăitoare pe aceste meleaguri istorice. Ține de voința noastră să ne adaptăm cerințelor viitorimii”.

Stema Patriarhiei Române

După mai bine de un deceniu, se observă că a fost un vizionar. Noi nu „vedeam” internetul așa penetrant și în atmosfera libertină, nici educația prin biserică, nici cât de mare forță socială va deveni. În fapt, astăzi Biserica Română este cea dintâi Instituție a acestui stat, încă laic. Deocamdată numărul mare de biserici construite existente (circa 18.000), dotările pentru difuzarea imaginii și sunetului, revitalizarea

muzicii bisericești, armata de preoți cu foarte mulți școliți și învățați, probabil și cu adaptări dogmatice, alcătuiesc o bază puternică, nu numai pentru educație spirituală. I.P.F. este cel Dintâiul pentru slujirea neamului în acest mod... cultural și spiritual. Probabil pregătit pentru lupta împotriva alienării mintale, promovată de televiziunea la purtător, de alegătura după „ochiul dracului” – banul cel stăpânitor.

La rândul său, Sfinția Sa Ioachim (m. 26 aprilie 2009) mi-a acordat întotdeauna atenție și mă scotea în evidență, fie la slujbele la care am participat, fie la susținerea candidaturii în bătlăiile electorale unde am reprezentat pe ecologiști (cu rezultate foarte bune) sau U.N.C., o uniune de partide prinse în „horă” cu P.S.D.

După îmbolnăvirea sa, relația de apropiere, respect și prețuire a continuat și cu P.S. Corneliu Bârlădeanul a cărui întronizare am transmis-o în întregime pe postul TV Vaslui. Această reciprocă prețuire s-a văzut în numeroase ocazii inclusiv în cuvântul de apreciere în volumul „MARIN 70” (2011).

Activitatea bisericii s-a concretizat în număr mare de biserici (516, noi și vechi în județul Vaslui). Am considerat că în cele 18.000 de biserici din România, se include și efortul clericilor și mirenilor locali.

Mărturisesc a nu fi înțeles întotdeauna acest efort uriaș de construire a acestor monumente religioase în condițiile în care populația scade natural, emigrează sau este cu o natalitate regresivă, ca și sărăcia proverbială a locurilor! Și cât de slabă aderență are biserica în occident.

La aniversarea mea de 70 de ani a scris:

LA POPAS ANIVERSAR

Profesorul Dumitru Marin împlinește vârsta psalmistului, de care regele David face mențiune în psalmii scriși de el, inspirați de Dumnezeu dar așternuți în versuri respectând topica limbii ebraice, care ca orice limbă vorbită și scrisă are frumusețea armonioasă a cuvântului care la rândul ei exprimă starea sufletească, capacitatea intelectuală și poziția socială a celui care-l folosește. Aceasta se potrivește întru totul profesorului dascăl de limba și literatura română, limbă pe care au prelucrat-o, înnoit-o și înfrumusețat-o vechile scrieri ale cărților Bisericii, pe care Domnia Sa a predat-o, explicat-o și înfrumusețat-o atâtor generații care au absolvit școala ce le-a dat agerime și ascuțime minții. Acest cuvânt al nostru scris, exprimă în limite de spațiu și timp ceea ce Biserica prețuiește la fiecare om, sufletul care se manifestă prin acțiunea trupului, fiecare om, făptură a lui Dumnezeu impunându-se prin inteligență, prin iscusință și percepție a lumii și lucrurilor din ea. Profesorul Dumitru Marin întruchipează imaginea intelectualului care creează, evidențiază și evocă frumusețea și binele culturii.

Într-o perioadă de timp bulversată de non-valori tot mai evidente, profesorul Dumitru Marin se străduiește prin mijloacele specifice să continue arta de a îmbogăți, înfrumuseța și valorifica limbajul nostru expus la influențe și provocări.

La ceas aniversar, îl felicităm, dorindu-i viață îndelungată, plină de bucurie și binecuvântare.

CORNELIU, dr. în Teologie
4 aprilie 2011.

3. Î.P.S. TEOFAN, ÎNȚELEGATOR CU MASSMEDIA.

La apariția televiziunilor de țară, adică din provincie, exista o firească și necesară curiozitate și pentru că Tv.V transmitea în toată Moldova, deci și la Iași, și n-a fost greu să pătrund în Catedrala metropolitană și să obțin un interviu cu Î.P.S. Teofan, de altfel, amabil și bucuros pentru că transmiteam cuvântul Bisericii prin acest necunoscut mijloc de comunicare.

Am avut diverse prilejuri să-l întâlnesc în teritoriu și am fost întotdeauna bucuros de binecuvântările sale.

Numai că în ultimii ani televiziunile au devenit mult prea critice, nu chiar întotdeauna constructive, și prezența „în imaginile noastre” s-a rărit până la dispariție. Oricum noi am avut la Huși, episcopii noștri cu care am colaborat foarte bine.

Catedrala mitropolitană din Iași

4. ÎPS LAURENȚIU STREZA, UN MITROPOLIT CULT

Suntem convocați de Mihai Miron, președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști, la o ședință de analiză, proiect și alegeri la Sâmbăta de Sus (sau Jos), o localitate ardeleană cu un Ansamblu monahal cum rar se găsește în România, fiecare participant pe banii săi cum s-a tot procedat, din care cauză din vreo 150 au fost cu puțini peste 60. Masă și cazare la Sâmbăta, consfătuire tot acolo, vizite în colectiv și individuale mai pe aproape ori până la Sibiu. Două zile foarte pline cu căutări intense pentru salvarea Uniunii, nerecunoscută de utilitate publică și noi, asociații ne alegeam cu ponosul.

Î.P.S. Mitropolit Streza a venit în a doua zi dimineată la o întâlnire mai mult spirituală cu noi, dintre care doar puțini căutam și mântuirea duhovnicească. Eu, personal, mă îmbrățișasem și făcusem un interviu amplu cu Înalt Prea Sfințitul, în județul Vaslui, unde a participat la inaugurarea și sfințirea Schitului de la Todirești. Acest „schit” e și el de o întindere apreciabilă, cam cu tot ce înseamnă dotare bisericească, bogăție, liniște, credință (numai schit, adică locușor însingurat, nu e). L-am întrebat pe interlocutor de ce așa bogăție când toată lumea se plânge de sărăcia vasluienilor. Răspunsul aproximativ: și oamenii de pe aici au nevoie să vadă normalitatea și exemplul de muncă cel mai productiv.

La Sâmbăta, ÎPS nu ne-a ținut predici. Nici vorbă de vreun reproș, deși presa e îndestul de obraznică să critice și fețe

bisericești. În discuțiile cu noi (cam 3 ore, împreună cu niște bucate și un pahar de vin servite de călugări, dintre care unii purtau cozi, ca pe timpul lui Ion Creangă), s-a purtat pur și simplu ca unul dintre noi, chiar cu glume, dar mai ales cu exemple pilduitoare din Istoria Religiei, și din vremuri mai apropiate: Părintele Galeriu, P.S. Valeriu Anania, alții de bun exemplu.

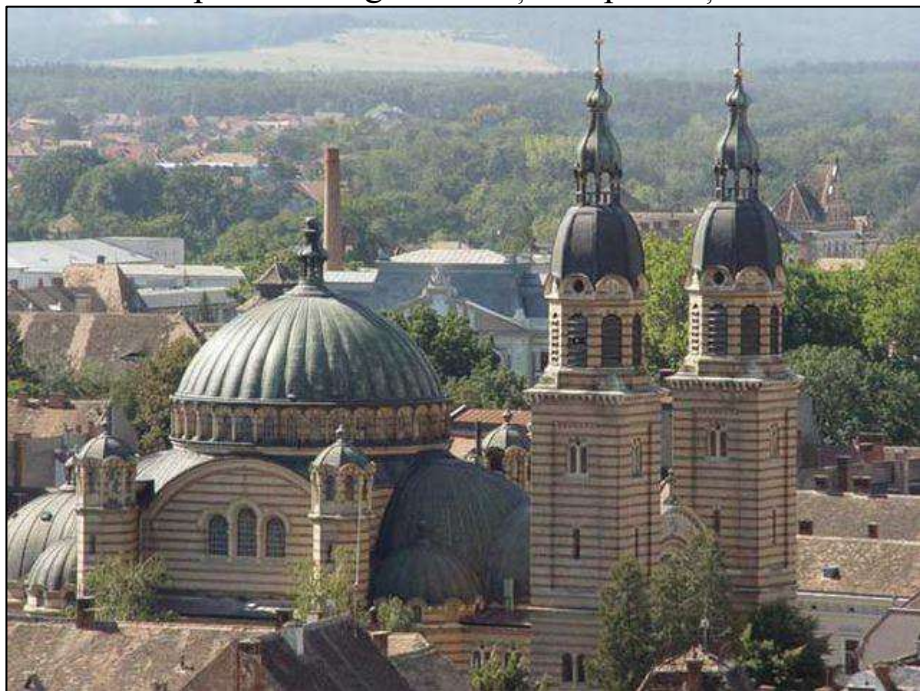
Mai toți am fost impresionați de harul său de comunicator al unor învățături străvechi și folositoare.

**9 iulie 2007, Todirești-Vaslui – interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza**

Eu, personal am fost încântat, chiar impresionat că m-a recunoscut, a povestit de interviu, a exemplificat cu activitatea

noastră de la Tv.V ce înseamnă atitudine corectă față de Religie și Credință, față de Biserică. Desigur a fost și o satisfacție față de ceilalți între care, însă, aveam destulă prețuire, nu numai că aveam vechime (din 1990) și grup de presă cu radio și ziar, ci pentru prezența mea mereu constructivă printre colegii vechi și noi prezenți.

Catedrala mitropolitană din Sibiu

Cu mitropolitul Moldovei, ÎPS Teofan am realizat câteva interviuri și am participat la târnosirea unor biserici.

Cu Episcopii de Huși, chiar cu toți, am fost mult mai apropiați, am fost prețuit ca mare jurnalist, i-am prețuit pentru funcția lor, pe unii pentru Harul lor. Interviurile și mențiunile din presa pe care am fondat-o nu pot fi decât mărturii directe, de multilateralitate, autoritate, prezență, capacitate.

5. P.S. IOACHIM MAREȘ, CTITOR

Rememorarea de față nu e o pagină de istorie, nici de istorie a religiei, ci o amintire despre o înaltă față bisericească, episcop de Huși, de care m-a legat o afecțiune prietenească, specială.

Revoluția, sau ce o fi fost ea, a apucat județul Vaslui integrat în Episcopia Romanului și Hușilor, cu sediul la Roman, cu episcop întronizat P.S. Eftimie Luca, cel care m-a invitat curent la toate manifestările de sfințire a bisericilor din județele Vaslui,

Neamț, Bacău, uneori cu subvenționarea preoților hirotonisiți (rar). Era prea mare atracția unei televiziuni care să fie și constructivă, a unui redactor care să fie de încredere, pentru că, după sfințiri, urmau niște agape cu de toate și cu manifestări „omenești”, preoții, seminariștii și Prea Sfințitul care era un tip de mare spirit (și ironie), fiind mai liberi în expresie și comportament. Am filmat integral (și difuzat pe post) la Ferești, Vaslui, com Plopana, com Olteneschi etc., etc.

Vicar era Părintele Ioachim, care a desfășurat o activitate cu totul excepțională pentru re-înființarea Episcopiei Hușilor, multe întâlniri cu oficialitățile pentru sprijin și bani, deși Eftimie nu era de acord („mă, tu ții cu mine sau nu, de-l sprijini pe Vicar pentru noua Episcopie”).

Realizând ce importanță culturală poate căpăta Hușul, cunoscând din cercetări aspecte din istoria acestei episcopii și

existând și un Muzeu (refăcut, neterminat, dar nici azi re-inaugurat) pe locul vechii clădiri domnești... am făcut tot ce se putea prin Tv.V, Unison Radio, Ziar, și politic în calitate de șef de partid și Consilier Județean să-l sprijin pe P.S. Ioachim Mareș să izbândească. A fost întronizat pe 4 iulie 1996 (căldură mare, 18 episcopi, mitropolitul Iașului – Teofan, Patriarhul Teoctist îi pune mitra pe cap).

Au fost încercări grele, dar a meritat.

Drept recunoștință și prietenie, în campaniile electorale și mai ales la Întronizarea sa am fost întotdeauna „amplasat” în dreapta iconostasului și pomenit în predici. Nu spun de invitațiile la mese speciale și la ample discuții între patru ochi, cu dezbateri de ore întregi ale unor dogme și formulări istorice. Îmi plăcea să stea de vorbă cu mine, la rândul-mi am respectat cu loialitate deplină ce-am hotărât împreună.

Am primit la timp, imediat după apariție, ce-a scris P.S. Ioachim, a scos peste 20 de volume, am difuzat prin mijloacele mass-media ce a trebuit spre bunul mers al treburilor Eparhiei. După multele interviuri realizate primeam literatură religioasă pe care am consultat-o și rezumat-o pentru presă.

La întronizarea sa am realizat, în mers, interviul cu ÎPS. Teoctist, difuzat și cu mare impact social pentru acele vremuri de invazie ale unor culturi tip Bahai, cu tot felul de procleți cu bani, într-o populație 98% ortodoxă.

Ani întregi părintele a suferit, a fost foarte bolnav (m. 2009), până și când a fost întronizat Corneliu Bârlădeanu.

Prin lupta pentru Episcopie, „s-a bătut” și pentru județul Vaslui, unde 500.000 de oameni așteptau un păstor care să cunoască bine problemele lor.

6. P.S. IGNATIE MUREȘANUL

INTERVIU LĂMURITOR:

(N: 7 iulie 1976)

Reporter: Mă aflu la Episcopia Huși, și stau de vorbă cu Preasfințitul Părinte Ignatie, Episcopul Hușilor; Bine v-am găsit.

P.S. Ignatie: Doamne ajută.

R: Vă mulțumesc pentru întrevvedere și vreau să le spun tuturor celor ce ne ascultă, citesc și văd că ați făcut exact ce trebuia să faceți pentru autoritatea bisericii, a Episcopiei Hușilor. Felicitări pentru cât ați reușit până acum. Eu m-am uitat pe CV-ul dumneavoastră și am rămas mulțumit de ce am văzut acolo. Bine ați venit și în mediul cultural de la Huși, la Episcopie, unde sper să jucați în continuare un rol important datorită capacității și calităților dumneavoastră. Ne-ați impresionat pe toți cu acest mod smerit în care vă prezentați pe oriunde sunteți invitat. După părerea dumneavoastră, populația aceasta, a județului Vaslui, poate rămâne în această dreaptă credință, Ortodoxă, în urma atâtor influențe externe și interne? **P.S. I.:** Să știți că nu caut ca prin ceea ce fac aici să mă lustruiesc pe mine. Tot ceea ce facem, facem în primul rând pentru Dumnezeu și desigur pentru oameni. Legat de întrebarea dumneavoastră; eu am descoperit aici, în zona Vasluiului, niște oameni care au o manieră foarte genuină în a-și trăi credința. Prin urmare, nu cred că pot să fie afectați de aceste vifornite ideologice care se năpustesc asupra țării noastre și trag nădejde vie că oamenii

vor rămâne în continuare în această cumințenie și puritate în a-și trăi actul credinței.

R: Să spunem că cei de o anumită vârstă, cei de vârsta a treia, vor rămâne așa pentru că așa s-au născut. Tineretul pleacă și vine cu idei noi, cum îl putem atrage spre ortodoxism Preasfințite Părinte?

P.S. I: M-aș disocia un pic de viziunea dumneavoastră. Nu cred că oamenii, chiar dacă sunt de vârsta a treia, să spunem, ar rămâne neclintiți în valorile credinței, valorile Evangheliei numai în virtutea unei inerții, că așa s-au născut și că așa au moștenit o tradiție, o perpetuează sau că merg mai departe. Nu prea îmi vine să cred. E o abordare un pic mai simplistă din punctul meu de vedere. Oamenii aceștia chiar cred în Evanghelie la modul foarte sincer, într-o manieră necomplicată, nesofisticată cum o facem noi cei care poate mai avem tendința de a diseca tot ceea ce ține de credință, sau modul nostru de a ne raporta la tot ceea ce presupune a fi un om credincios. Prin urmare există această trăsătură definitorie a celor care se raportează cât se poate de sincer la credință, o trăiesc într-un mod simplu. Simplitatea este un mare dar de la Dumnezeu. Legat de tineri, sigur că, nouă ne revine această sarcină ca mesajul Evangheliei să fie foarte proaspăt, să fie racordat la căutările pe care le au tinerii de astăzi. Aceasta nu este o sarcină foarte simplă. Dar cred cu ajutorul lui Dumnezeu, cu puțină determinare, cu puțină perseverență că se pot face lucruri foarte frumoase și cu tinerii.

R: Care este punctul dumneavoastră de vedere legat de aceste culte de pe cuprinsul județului Vaslui?

P.S. I: Eu am o altă viziune în ceea ce privește celelalte culte religioase, în sensul că raportarea trebuie să fie una de sinceritate, de deschidere și de colaborare în punctele în care

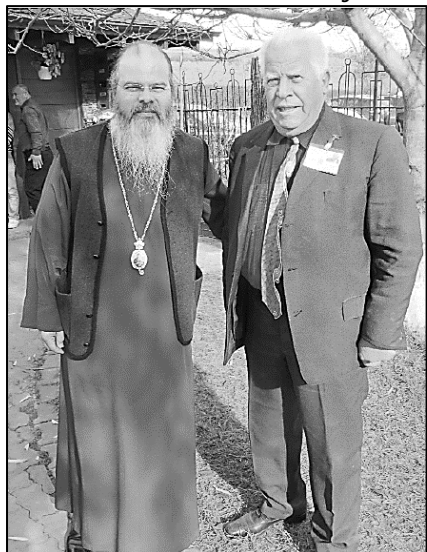
se poate colabora. Eu însă aş fi mai mult atent, şi consider că este esenţial în primul rând, să ne cunoaştem noi foarte bine credinţa, ca prin această cunoaştere a credinţei, prin trăirea ei, să o constituim ca o mărturie frumoasă în faţa celorlalte culte religioase. Eu nu merg pe linia unei abordări contradictorii, ci să discutăm.

R: Să înţeleg că dumneavoastră consideraţi că nu există prozelitism în judeţul Vaslui din punctul acesta de vedere?

P.S. I: Nu cred că există pentru că nu sunt foarte multe culte. Majoritatea locuitorilor din judeţul Vaslui sunt ortodocşi. Acum sigur, nu am eu perspectivă de ansamblu să îmi dau seama dacă se poate vorbi de prozelitism sau nu. Cert este că nu aceste lucruri mă interesează în mod deosebit, ci capacitatea noastră ca prin tot ceea ce facem să constituim o mărturie frumoasă a credinţei pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o moştenire de la părinţii noştri. Pe acest lucru m-aş axa, eu să îmi trăiesc credinţa frumos iar trăirea mea să constituie o mărturie extraordinară în faţa celui alt care împărtăşeşte un alt crez, împărtăşeşte un alt set de valori, dacă putem spune în felul acesta.

R: Preluând un pic din ceea ce aţi spus dumneavoastră, Dumnezeu ne-a lăsat cu limba şi obiceiurile noastre. Şi totuşi, la data aceasta, înregistrăm atacuri pernicioase şi îndelungate la fiinţa limbii române. Eu m-am exprimat în mai multe rânduri şi în articole scrise, şi în cărţi, despre acest atac la adresa limbii, la fiinţa ei, şi am spus că religia, biserica ortodoxă în special, este o apărătoare a limbii române în special a părţii mai vechi a acesteia care se supune însă atâtor influenţe tehnice, prin calculator, prin video ş.a.m.d.. Există o anumită părere a Episcopiei?

P.S. I: Noi, slujitorii bisericii, avem ca instrument de

**PS Ignatie Mureșanul
și D.V. MARIN
28 octombrie 2019**

lucru cuvântul, limba română față de care ar trebui să avem o grijă extraordinară. Cel mai bun respect față de limba română este să o vorbim corect și să nu o sărăcim prin renunțarea la anumite cuvinte, la anumite construcții gramaticale care sunt de o frumusețe extraordinară. Eu cred că dacă tinerii noștri ar citi puțin din beletristica românească, din clasici, nu cred că ar avea foarte mari probleme în a înțelege și limbajul bisericesc care nu este învechit, nu este vechi. Sigur că limba are evoluția ei și o știm foarte bine.

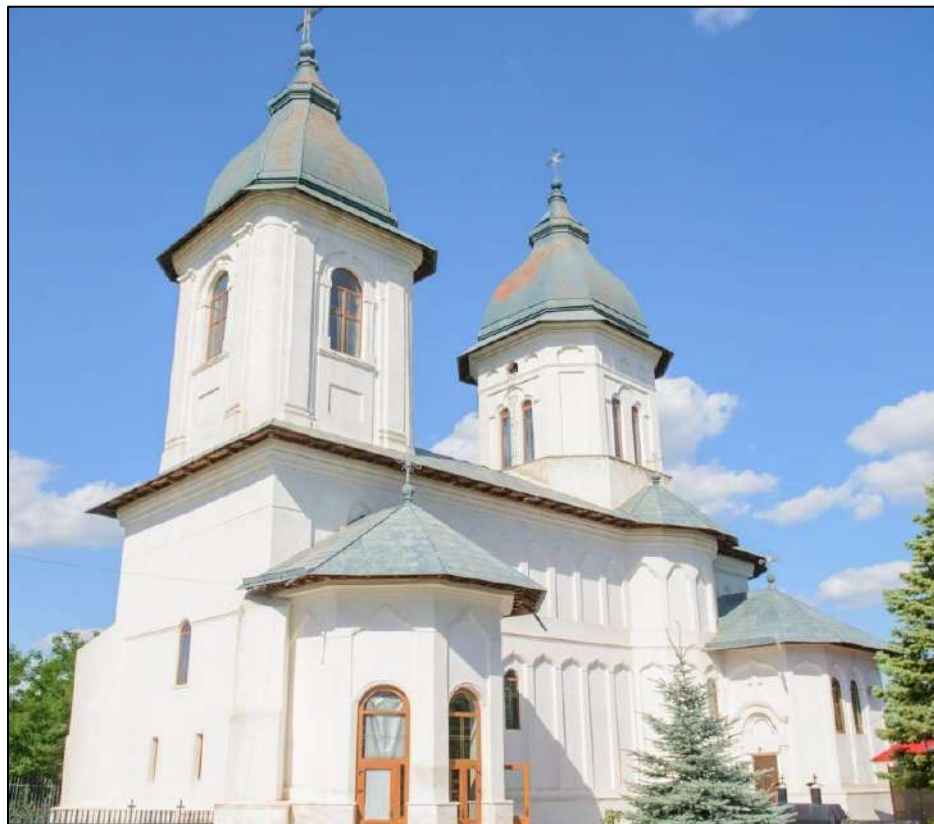
Și eu îmi dau seama de acest lucru chiar dacă sunt mai tânăr, însă nu aș putea vorbi de o limbă învechită pe care o folosim în biserică ci mai mult poetică. Aș vorbi de o limbă parfumată, de savoarea ei... sunt multe cuvinte care nu mai sunt în uzul curent al comunicării de zi cu zi, însă este un lucru extraordinar pentru că limba din biserică nu este o limbă murdărită prin vulgarități. Are o curățenie a ei pentru că este folosită numai într-un spațiu sacru iar pentru mine este un foarte mare avantaj.

R: Cum vedeți bătaia cu calculatorul care introduce o sumedenie de cuvinte din alte limbi, mai ales limba engleză?

P.S. I: Pentru mine nu este o problemă. Nu consider că limbajul calculatorului, al tehnicii, este un atentat la limba

română. Atentatorii la limba română sunt toți cei care nu o vorbesc corect, nu mai citesc, nu se mai îngrijesc de ea. Pentru mine nu constituie tehnologia o problemă în ceea ce privește limba română.

R: Cum ați perceput, de când ați venit înapoi, cultura vasluiană?

Episcopia Hușilor

P.S. I: Am descoperit oameni minunați în toată zona Vasluiului. Am participat în toată perioada aceasta de când am fost întronizat la Episcopia Huși la mai multe simpozioane, la mai multe întruniri cu caracter cultural, și, să fiu foarte sincer,

am descoperit oameni dedicați cărții, oameni extraordinari, ceea ce, sincer să vă spun, nu este o surpriză pentru mine. În orice județ, în orice parte a țării noastre sunt oameni care iubesc cartea, oameni care sunt dedicați cercetării. Mie nu mi-a rămas decât să îi întâlnesc pe acești oameni, să mi-i scoată Dumnezeu în cale, să putem să împărtășim fiecare din experiențele noastre, din ceea ce am asimilat, am acumulat fiecare, în branșa în care ne-am pregătit.

R: Vă considerați sprijinit de presă?

P.S. I: Este o întrebare destul de delicată. Pot spune că da. În general presa, cel puțin de când am venit, reflectă cât se poate de fidel, cât se poate corect, viața spirituală a Eparhiei. Ceea ce aș putea spune cu certitudine este că percepția mea este că presa reflectă viața spirituală și este interesată de viața spirituală a Episcopiei Hușilor.

R: Respectuos vă rog să îmi răspundeți la o întrebare care ține de orgoliului meu. Ați perceput existența Meridianului și a grupului de presă într-un fel?

P.S. I: Contactele mele cu acest ziar au fost destul de sporadice, să fiu foarte sincer. Am pus mâna pe acest ziar pe unde mai mergeam, sigur și din întâlnirile cu dumneavoastră, și cred că este un lucru minunat că promovați frumosul. Acest lucru pentru mine contează foarte mult și cred că acest lucru ar trebui să fie una dintre dominantele presei iar dumneavoastră vă aliniați foarte bine în ceea ce privește frumosul și binele.

R: Doamne ajută!

**Interviu publicat în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
Nr. 23 (1853) de joi 14 iunie 2018**

7. NE-A BINECUVÂNTAT PAPA...

Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea (născut Karol Józef Wojtyła, 18 mai 1920, Wadowice, Polonia - † 2 aprilie 2005, Vatican) a fost papă al Bisericii Catolice - episcop al Romei - și suveran al Vaticanului ales în 16 octombrie 1978.

Pontificatul său de 26 ani (octombrie 1978 - aprilie 2005) este considerat al treilea ca lungime din istoria Bisericii Catolice, în urma Sfântului Petru (estimat între 34 și 37 ani) și al lui Pius al IX-lea (31 ani).

În august 1991 a făcut o vizită în Polonia natală, unde a fost primit de popor cu un entuziasm nemaîntâlnit și s-a bucurat de onorurile oficiale. Printre cei binecuvântați de el s-a aflat și familia Marin, în întregimea ei, în Piața Miron Costin, din Cracovia.

Mulți, foarte mulți kilometri Sanctitatea sa a binecuvântat din papamobil miile de oameni care-l așteptau pe lateralele căilor de acces. Era un pelerinaj nemaivăzut al polonezilor către locul întâlnirii din imensa piață a Cracoviei cu fundal impresionanta casă a boierului moldovean Miron Costin, monument de arhitectură.

Supravegheată de călugări catolici dar și de o rețea densă a securității poloneze, cu grupuri isterizate (cei câțiva români,

cu gândul să nu ni se fure bagajele sau chiar mașinile, priveam detașați la creștinii aceștia pe care-i consideram dușmani). Când Sanctitatea Sa a ridicat mâinile a binecuvântare „Pax Vobiscum”, toți ne-am prosternat, înțelegând instantaneu cine a răsturnat comunismul în Polonia, adică politica suveranului pontif bazată pe înțelegere și evaluare lucidă a situației specifice, dar în liniște și pace. La noi era prea mare satisfacția populară după executarea Ceaușeștilor. La ei n-am auzit cuvântul răzbunare.

M-am înțeles bine cu polonezii, mai bine decât mă așteptam, poloneza fiind o limbă slavă (veche), eu vorbind în limba rusă, iar când afirmam că sunt român, automat ne erau prieteni pentru că-și aduceau aminte de salvarea tezaurului lor și de sprijinul din timpul războiului pentru refugiații polonezi. Eram „priateli” dar nu prea cumpărau de la noi (de la mine, miere cu care m-am întors acasă, fără vreun zlot în pungă).

**Cracovia - august 1991,
în papamobil**

Sub semnul crucii arătat de Papa Ioan Paul al II-lea, ca și din alte ocazii, am priceput cât de apropiate sunt religiile catolică și ortodoxă și nici acum nu înțeleg marea schismă și nici de ce nu are loc acea reunificare, idee care l-a adus la București pe Suveranul Pontif câțiva ani mai târziu. Susținerea populară într-o asemenea majoritate mi-a dat de gândit și m-am întrebat dacă nu ne îndreptăm către o altă – nouă – dictatură a Bisericii. Mi-am zis că religiozitatea unei nații este sau nu este, iar înalții ierarhi o pot susține cu personalitatea lor.

Acolo am înțeles harul Marelui Papă, canonizat mai apoi, de a electriza masele, insuflând credință și încredere. Am fost foarte aproape de Papă i-aș fi putut atinge veșmintele dar mi-a fost frică să nu fiu considerat atentator sau terorist. Experiență cu totul unică.

Intrarea principală în Vatican

Am mai fost și în Cetatea Vaticanului de 2 ori, am urcat pe Catedrala Sf. Petru, am asistat la Mesa altui Suveran catolic, dar n-am mai avut aceeași pătrundere în toată ființa, a ideii de Divinitate. Ca amănunt picant, pentru că am urcat scările Catedralei repede, pe rondoul de sus am leșinat, mi-am pierdut cunoștința, am vărsat tot, n-am mai știut de mine vreo 30 de

minute. Puteau să-mi ia toți banii, camera video, aparatul foto, tot. Dar m-a păzit un Viking, nici acum n-am aflat de unde era și cum l-ar chema, voinic și foarte tatuat, roș la păr și față. Ei, acesta a stat de strajă, a alertat paznicii care n-au făcut nimic, m-a sprijinit să nu cad cu capul de pietre... români nu s-au ivit! Hm! Ce câștigam eu pe 15.09.2011, dacă chiar de acolo plecam la ceruri...???

Din Canada... am venit cu un interviu realizat la Montreal cu P.S. Episcop vicar Cassian al Americii de Nord și Canadei, după o inspecție la Părintele Ioan Ceaușu despre care am scris. „Viitorul sună bine” a fost afirmația sa ultimă după ce am discutat despre misionarismul și foarte marile greutăți ale preoților imigranți nevoiți să fie și oameni de serviciu ca să-și poată întreține familia. „Astea-s condițiile și ei înțeleg să facă misionariat și eforturi personale. Așa au început și ceilalți 14 preoți din Montreal”. Dar biblioteci românești, librării, carte românească? „Există una cu vreo 8.000 de cărți, dar preotul a decedat de curând. Noi îi ajutăm contra cost cu literatură religioasă aferentă...”. Să spun că la Biblioteca Națională din Montreal există doar câteva sute de cărți românești și în oraș o publicație în această limbă... „Noi îi ajutăm contra cost cu literatură religioasă...” Măi, să fie, așa ajutor mai zic și eu... și preotul avea doi copii... (14 septembrie 2012).

Și repet că la Biblioteca Națională din Montreal există doar câteva sute de cărți românești și o singură publicație pentru 55.000 români, din totalul de aproximativ 150.000 în toată Canada. (editorial, 4 octombrie 2012).

8. PREASFINȚIA SA IOAN CASIAN – CANADA: „VIITORUL SUNA BINE!”

„Et in Arcadia ego” ar fi un rezumat al călătoriilor, ca întotdeauna private, în Montreal și o bună parte a Canadei, totul datorită fiului meu Sergius-Lucian Marin, stabilit în orașul de pe fluviul St.Laurent, din provincia Quebec. Să vă spun în treacăt că m-a purtat ca pe brațe pe mine și pe doamna Iulia prin imensitatea Canadei,

printr-o parte a Statelor Unite ale Americii, după ce am trecut pe la... Niagara.

Nașul de cununie al lui Sergius este un preot oltean... Ion Ceaușu, tare de treabă, care la una dintre slujbe l-a avut în inspecție pe Episcopul Americii de Nord și Canadei, P.S. Cassian, care a oficiat mai multe slujbe în parohia preotului care își crește prin mari eforturi o parohie creștină, în bălăie cu adversități greu de bănuat.

Cum tocmai apărusem ca invitat la televiziunea canadiană și PS Cassian oficiase niște cununii, am fost invitat de acesta la masă într-un restaurant românesc și, evident, am avut mai multe schimburi de păreri. Om de televiziune, puteam scăpa, eu, prilejul unui interviu?

Trebuie să fiu, însă, scurt și rezum:

– Pentru cei 55000 de români din Montreal sunt 14 parohii, cu preoți români de diferite vârste (unul a decedat în august 2018) care își asigură cu eforturi proprii enoriașii.

– Nu există nici o bibliotecă și nici vreo școală (nici vorbă de facultate) în limba română. Pe lângă parohii, preoții se îngrijesc de colecții de cărți cu rol de bibliotecă publică.

– Nu există nici o librărie numai cu carte românească, sunt câteva cenecluri întreținute de persoane particulare (alte informații la George Filip și Alex Cetățeanu – Motreal).

– „Viitorul sună bine” a zis P.S. Cassian care constata că ortodocșii din Quebec (el avea o arie cu mult mai mare de păstorit) se înmulțesc și că pentru a nu-și uita limba mulți vin la biserici, ca autentice centre de cultură și cu preoți dedicați, însă, religiei noastre; ei plătesc taxe și se autofinanțează.

M-a surprins cât de român se arată acest slujitor al Domnului, dar și al limbii și poporului roman cât e în Canada. Bineînțeles interviul s-a difuzat pe post, a fost copiat de mai mulți enoriași, despre el s-a scris în presa din Canada (mai mult interes avea episcopul) și în România. Învățăturile-i adânci, le primim cu toții

BISERICA ORTODOXA „BUNA VESTIRE” DIN MONTREAL, UN SECOL!

Martor ocular în Montrealul zilelor noastre (august, 2018): pentru aproape 55000 de români din Montreal sunt 14 parohii cu 13 preoți (în august a decedat un preot) care oferă momente de românism unui număr nedefinit de practicanți ai acestei religii. Printre cei care tot speră că „viitorul sună bine” se află și sf. sa, părintele Ioan Ceașu, nașul lui Sergius Lucian Marin, de 10 ani în Canada, care a avut amabilitatea să ne acorde un interviu. Despre ce am discutat cu părintele, într-un număr viitor.

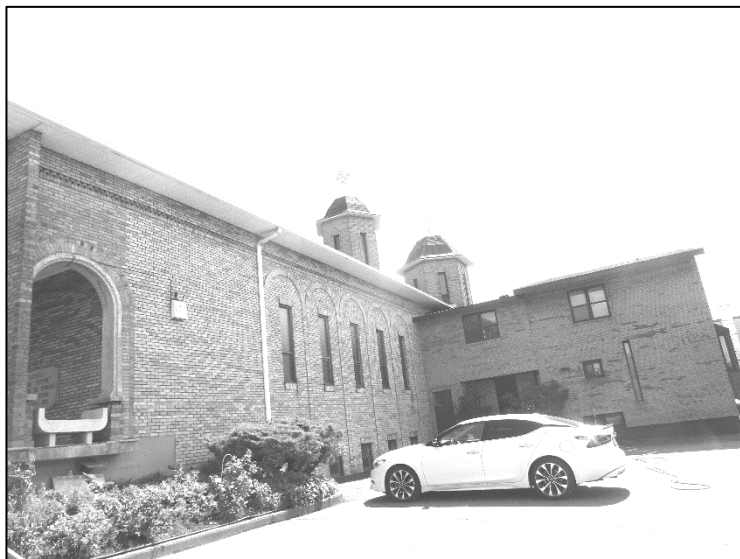
Biserica „Buna Vestire” din Montreal, intrare

Acum, în anul Centenarului, consemnăm că peste câteva săptămâni, Biserica Buna Vestire din Montreal împlinește 100 de ani, și, pare a fi cel mai vechi locaș de cult ortodox, din Canada, care se constituie ca o dovadă peremptorie pentru existența unei diaspore a aceluși timp în această parte a lumii, și, o mărturie clară a prezenței românilor pe acest tărâm al făgăduinței, visat și vânat de multe generații. După cum arată și înfățișarea exterioară, evident și ordinea interioară, monumentul acesta se integrează grijii permanente a românilor de pretutindeni pentru religia lor. „E un monument orientativ pentru noi, toți cei de aici” zice ing. Sergius Lucian Marin, un cunoscut sprijinitor al bisericii lui Ioan Ceaușu.

Construcția s-a încheiat cu puține zile înainte de 1 decembrie 1918 (octombrie), și nu știm dacă avea vreo legătură cu ce se întâmplase la Chișinău pe 27 martie 1918 (când Sfatul Țării votase Unirea cu România), ce se întâmplase la Cernăuți, sau ce se pregătea la Alba Iulia când circa 100000 de oameni vor să se unească pe veci cu țara mamă, la 1 decembrie 1918. Dar nici nu poate fi o pură coincidență, așa că putem integra această participare românească de la așa o mare depărtare (peste 7000 de km) într-un avânt social=patriotic de anvergură mondială cu elementele particulare românești. Este mai mult decât un ecou al timpului într-o zonă îndepărtată clar ca o exprimare național-patriotică peste hotare. Era o materializare a unor inițiative de prin 1913, aprobate de autorități pe 19 febr.1914, probabil, un alt efect al Congresului Eucharistic, din 1910. Constructorii ei au fost martorii celei mai mari explozii din lume, de la Halifax (joi, 6 decembrie 1917), înainte de cea atomică de la Hiroshima, au fost martorii punerii sub controlul guvernului a germanilor și ucrainenilor, fără ca românii să fie afectați, și, în același timp martorii construirii tunelului de la MontRoyal dintre 1914 – 1918.

Desigur, pentru o asemenea construcție impunătoare erau destui ortodocși emigranți care să contribuie cu fondurile necesare, statul neavând nici o contribuție, nici atunci, nici acum, la asemenea elemente de cult. Biserica a fost vizitată de Regina Maria în 1926 și de autorul articolului de față, în 2018, care constată o mobilizare înspre aceeași reunire a celor de aceeași limbă, credință, aspirație, evident fără nici o conotație a unificării româno-canadiene ci exprimare a speranțelor împlinirii spirituale spre care se nădăjduiește și astăzi, exprimată și de Alex Cetățeanu, cunoscut promotor al culturii

în limba română (conducătorul Destinelor literare) și, când, episcopul Canadei și Americii de Nord, P.S. Cassian crede că „viitorul sună bine”.

Biserica „Buna Vestire” din Montreal, vedere laterală

Aflu că pentru luna octombrie 2018 se pregătesc manifestări cultural-spirituale, adunări aniversative și editarea unei lucrări, care le este oferită enoriașilor cu prețuri între 25 – 50 dolari canadieni. Știind de la fața locului entuziasmul cu care românii din Canada se apleacă asupra tradițiilor vechi, pertinenta prețuirii ortodoxiei, dorința de păstrare, încă cel puțin un timp a limbii strămoșești, este de așteptat o împlinire a acestor eforturi. Ar fi alt efort de comunicare în limba română într-o țară a trilingvismului autohton adică franceza ca limbă de comunicare în Quebec, engleza în Toronto și o bună parte a acestei țări imense, și a limbii române ca mod de comunicare în familiile românești emigrate. Ca și în Europa, ca și în România, BISERICA reprezintă un factor esențial de păstrare a limbii naționale chiar dacă nu mai putem preciza care sunt

granițele ei actuale. Folclorul românesc sub toate formele sale aflătoare în străinătate, ca și elementele spirituale „exportate” sunt din ce în ce mai firave.

Textul de pe frontispiciul bisericii

Biserica românească din Montreal, chiar cu organizarea ei oarecum „ambiguă”, de astăzi, reprezintă dovada cea mai statornică, cea mai vie, cea mai dătătoare de speranțe că, cel puțin un timp, măcar în familii se va perpetua ca element de civilizație și expresivitate limba românilor de la 1918, cam aceeași și în 2018.

În anul Centenarului, diaspora din Montreal nu lipsește, astfel, de la Sărbătoarea Națională a întregului popor român, de la 1 decembrie 2018.

**Meridianul Cultural Românesc,
an IV, nr. 3 (15), iulie-august-septembrie 2018**

PARTEA a V-a
AMBASADORII

1. AMBASADORII... PE LA NOI

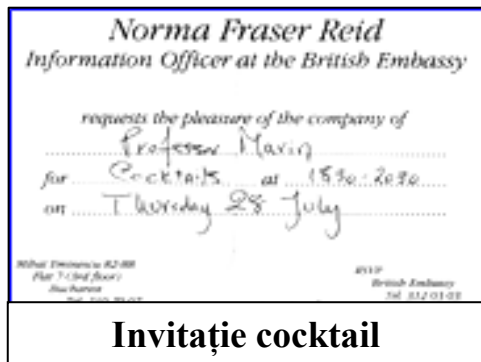
Invitați în studioul TV Vaslui, ambasadorul SUA la București, Rosapepe, ambasadorii Chinei, Nigeriei, Marii Britanii ș.a. și mai recent Jonathan Scheele, șeful Delegației Comisiei Europene.

Ambasadorul SUA ne-a invitat la o recepție de Ziua Națională, de fapt la mai multe, la București, unde nu eram chiar necunoscut pentru că am frecventat excepționala lor bibliotecă și am dobândit prietenia unui atașat cultural, drept care ne-au dotat cu o antena satelit pentru radio Voca Americii (VOA); cel al Finlandei ne-a dăruit câte o carte cu o dedicație cu totul aleasă, cel al Ghanei, atât la Vaslui cât și la București, unde am ajuns tentat că ne-a invitat să-i facem televiziune la el în țară, era excesiv de amabil; cel chinez... ne-a zâmbit larg și ne-a învățat un salut „mihoho” (bună dimineața) și alte câteva cuvinte! Cu totul străină a fost Consulul României la Strasbourg (o femeie) și foarte, foarte slab, cel de la Ambasada României din Cipru, la Nicosia, 4 august 2009, unde m-am întrebat cum ajung asemenea nulițăți să ne reprezinte țara.

Duminică 20 august 2000, Tv.Vaslui și Unison Radio Vaslui am fost onorați în direct de James Rosapepe, ambasadorul S.U.A. la București (care ne-a invitat la un dineu special la București, a și revenit) care vorbea ușor stricat românește: „Apreciez ospitalitatea... și marele interes pe care-l acordă moldovenii americanilor...” După ce a precizat sprijinul pentru NATO și pentru perioada de secetă...

Apariția postului Unison Radio Vaslui, pe frecvența 67,73 (bandă neutilizabilă astăzi) a fost oficializată prin concursul din 20 octombrie 1993 (în probe cu tot felul de

aprobări, a emis din februarie 1994), cu Licența Radio 100, iar inaugurarea oficială s-a făcut pe 14 iunie 1994 în prezența oficialităților, publicului și a Ambasadoarei Marii Britanii, venită special pentru noi, a reprezentantei

B.B.C. pentru Europa (Obreja), deputați, senatori, prefect, consilieri. Merite deosebite pentru directorul ambelor posturi, jr. Daniel-Cernat Marin.

AMBASADORUL SUA ÎN DIRECT CU VASLUIENII

„Dacă politica României continuă să fie orientată spre idealurile occidentale, democrație, respectarea drepturilor omului, precum și continuarea reformei economice și militare, a grăbirii privatizării, americanii vor continua să sprijine România, indiferent de cei care vor câștiga alegerile. Dacă acest lucru nu se va întâmpla, ne vom reconsidera atitudinea”, a declarat Excelența Sa

James Rosapepe. Numai schimbarea formei de proprietate va

conduce la redresarea agriculturii românești. Americanii vor aloca 25 milioane de dolari pentru diminuarea efectelor secetei.

Duminică, 20 august 2000, Televiziunea Vaslui și Radio Unison Vaslui au fost onorate să intermedieze o întâlnire în direct a Excelenței Sale, James Rosapepe, ambasadorul SUA la București, cu telespectatorii și radio-ascultătorii vasluieni.

Mediatorul acestei întâlniri, prof.dr. Dumitru V. Marin, directorul general al celor două canale mass-media a deschis discuția cu dl. Rosapepe, amintind de reforma în agricultură și mai ales s-a referit la seceta care ne-a afectat și ce ajutor concret putem primi de la americani, pe care... îi așteptăm de vreo 50 de ani. Ambasadorul a insistat pe ideea privatizării urgente a IAS, pentru care noua formă de capital le-ar face atractive pentru investitori. „Avem în România o echipă de experți americani, care lucrează împreună cu specialiști din cadrul Ministerului Agriculturii. O agricultură performantă presupune schimbarea formei de proprietate. Privatizarea fostelor IAS este imperios necesară. Cu cât se va face mai târziu cu atât va fi mai rău. Asta depinde însă de cei care administrează interesele României. Seceta din acest an este într-adevăr o problemă pentru români, dar ea poate fi depășită. Guvernul american a hotărât să aloce 25 de milioane dolari pentru diminuarea efectelor secetei”, a adăugat James Rosapepe.

Întrebările adresate Excelenței Sale de către vasluieni în direct pe post au vizat situația politică din România, cu referire specială la situația aparte a zonei Moldova, care este cunoscută ca având orientare politică de stânga. Ambasadorul american a declarat că fiecare om este liber să aleagă, dar în mod deosebit trebuie să voteze, nu să stea deoparte. „Aș

îndemna pe toți să meargă la vot în această toamnă, pentru că sunt multe probleme cu care se confruntă românii și ele nu pot fi rezolvate decât cu sprijinul majorității, prin susținerea politică a celor care pot soluționa aceste probleme. Viitorul este în mâinile alegătorilor în acest an electoral”, a afirmat diplomatul american.

Despre integrarea euro-atlantică, James Rosapepe a menționat: „Am identificat România ca o țară prioritară pentru NATO. Lucrăm cu toate autoritățile din România pentru a rezolva cât mai rapid problemele care țin de integrarea în structurile occidentale. Indiferent când se va întâmpla acest lucru, dorim relații foarte apropiate cu România”. Excelența Sa James Rosapepe a încheiat cordial discuțiile cu vasluienii spunând: „Apreciez ospitalitatea locuitorilor din această zonă și marele interes pe care-l acordă moldovenii americanilor. Mă bucur că am avut ocazia să cunosc realitățile județului Vaslui și voi reveni cu plăcere oricând în această parte a țării”. Textul integral al interviului care a fost difuzat simultan la TVV și la radio Unison, în direct, a fost publicat și în ziarul nostru.

**(Meridianul, an I, nr. 44,
22-23 august 2000, p.p. 1-2)**

Trebuie spus:

Am realizat interviuri absolut memorabile cu peste 11 ambasadori, veniți în județul Vaslui și Iași, dar și la ambasadele din București (sau în Cipru) legate de integrarea țării noastre în comunitatea internațională, având în vedere izolarea de până la Revoluție. Era și ambiția reporterului Marin să intre unde toată lumea nu putea, dar și nevoia de informații

cât mai diverse. Asta dădea și mare autoritate în media națională.

Ambasadorul Ghanei a fost foarte mare prețuitor al directorului Tv.V, dovadă că i-a propus de două ori la Vaslui și o data la Ambasadă, la București, în condiții financiare demne de un mare fotbalist European, să vină în țara lui să organizeze Televiziunea Națională. Propunerea n-a fost acceptată pur și simplu din patriotism: aici am ce face, nu acolo...

Discuțiile cele mai îndelungate ca timp s-au purtat cu delegațiile chineze care cunoșteau limba română, erau amuzanți, interesanți și îndatoritori. Ne-au cadorisit și cu niște chinezării și erau foarte curtenitori.

Ambasadorul Rosapepe a fost foarte surprinzător, deoarece noi credeam că ne va privi de sus, el fiind cel care oferă. Ca și personalul de la Ambasadă, era stilat și clar în ce urmărește. Am avut prieteni tare buni în Ambasadă cu care ne-am întreținut de multe ori și în excepționala lor bibliotecă și tehnic atunci când ne-au dăruit antena parabolică, au suportat cheltuielile, au venit la noi, la Vaslui, să ne învețe.

Ne-au invitat de mai multe ori, inclusiv de Sărbătoarea națională a Americii, pe malul lacului Snagov, la conferințe de presă. Dar ne-au decontat rar cheltuielile și noi n-am dus-o niciodată prea bine financiar.

Chiar o colaborare de excepție.

Cea mai nenorocită ambasadă a fost cea din Cipru, cea mai elegantă și impunătoare cea din Londra, pe care am vizitat-o în cele 10 zile în care am fost oaspeții BBC. La întâlnirile cu colaboratorii din România (multe) eram printre cei mai respectați și ne decontau deplasările. Pentru săracii de noi era bine, dar, cum se zice, tot cu coada sus rămâneam.

Să spunem foarte clar: nicăieri, absolut nicăieri, n-am cerut ceva, ci am fost egalii celor pe care i-am imprimat pe peliculă. La rândul lor, cam toți au fost conștienți de forța imaginii de televiziune când toată lumea se îngrămădea pe sticlă.

Așa, și puțin ironic: era avere mare să ai televiziune și noi n-am fost niciodată de provincie pe oriunde am fost.

O altă precizare: am fost totdeauna de partea celui interviuat.

Ambasada SUA la București

2. JONATHAN SCHEELE, AMBASADOR U.E.

**„România are loc în Uniunea Europeană”,
afirmă Jonathan Scheele, prezent în direct marți,
15 noiembrie 2005, la TV Vaslui și Radio Unison**

Jonathan Scheele, șeful Delegației Comisiei Europene în România, a venit în județ timp de două zile, pentru a verifica modul în care au fost cheltuiți pe diverse programe europene peste un milion de euro. Oficialul european s-a întâlnit cu autoritățile din județul Vaslui și a evaluat pe teren impactul finanțărilor la nivel zonal. Conform programului oficial, Scheele a poposit mai întâi la Bârlad, unde a avut două întrevederi. Prima a fost legată de vizitarea „Centrului de recuperare și reabilitare a copiilor delincvenți”, proiect derulat prin Consiliul Județean, care a consumat fonduri ale Uniunii Europene în sumă de peste 170 de mii euro. A doua întâlnire de documentare a oficialului european a inclus proiectul „Dezvoltare și modernizare atelier mecanic”, al cărei beneficiar este o societate din Bârlad. Pentru acesta, UE a contribuit cu 82 de mii de euro.

Prima zi a vizitei s-a încheiat la Vaslui, cu participarea în direct la emisiunea „La ordinea zilei”, de la TV Vaslui și Unison Radio, emisiune ce l-a avut ca moderator pe prof.dr. Dumitru V. Marin.

În deschidere, înaltul demnitar a vorbit despre problematica familiei și drepturile copiilor, atenția europenilor fiind *„focalizată acum pe toți cei 5 milioane de copii, fiindcă*

pentru toți drepturile sunt aceleași”. Întrebat ce ne împiedică să fim chiar de mâine în structurile UE, Scheele a spus că „nu cadrul legislativ ne împiedică să fim în UE. Aveți legi mai bune în România, decât în alte țări europene. Altfel spus, legea există, dar trebuie și o implementare corectă a acestor legi. Problema în România este legată de justiție. Din acest motiv, imaginea țării în exterior are de suferit, fiindcă România este percepută ca țara cea mai coruptă din Europa. Asta nu înseamnă că România nu are loc în UE. Există o economie de piață funcțională, dar trebuie luptat pe acest front, astfel încât interesul investitorilor străini să fie și mai mare”, a declarat Jonathan Scheele.

Redăm integral discuția avută de prof. dr. Dumitru V. Marin, directorul general al Grupului de presă „Cvintet TE-RA”, cu diplomatul european, în direct la TV Vaslui și Unison Radio:

Dumitru V. Marin: Am intitulat emisiunea aceasta „La ordinea zilei”, dar eu cred că este un sistem normal de comunicare cu dumneavoastră, ca întotdeauna când avem un oaspete deosebit, ca întotdeauna când există un eveniment deosebit noi facem transmisiile în direct. Asta de cincisprezece ani fără o lună și ceva, de când am început să emitem pe o anumită frecvență atunci și iată că Televiziunea Vaslui este „Prietenul de care aveți nevoie”. Ne-am gândit că dacă mesajul telespectatorilor și radio-ascultătorilor se transmite în direct prin șeful Delegației Comisiei Europene, domnul Jonathan Scheele, este în avantajul fiecăruia și al nostru, al tuturor, în același timp. Vreau să vă spun că în acest studio au fost președinții în funcție ai României, au fost prim miniștri, și ne-am mândrit cu Francois Mitterand intervievat, dar difuzat pe acest post. Cum ați primit invitația noastră de a intra în direct?

Jonathan Scheele: Cu plăcere, pentru că este foarte important să vorbim cu oamenii din întreaga țară și nu doar cu cei din orașele mari.

D.V.M.: A câta oară sunteți în Vaslui?

J.Sch.: Cred că este a treia oară, am fost acum 3 ani în 2002, am fost anul trecut, și acum este o vizită mai lungă.

D.V.M.: Ce ați văzut la Bârlad?

J.Sch.: Am văzut două proiecte: un proiect social, un centru de recuperare pentru copiii delincvenți. Este foarte interesant pentru că este o abordare nouă pentru România și poate pentru mai multe țări, și scopul este de a crea condiții atunci când avem copii cu probleme mai ales în vârstă de 10 până la 14 ani, și nu e vorba de a trimite acești copii în pușcărie, ci de a preveni acest eveniment pentru că intervin probleme și apoi este o persoană pierdută, și de aceea este o inițiativă foarte interesantă mai ales în cadrul unei politici mai mari care este urmărită de Direcția Serviciilor Sociale aici în Vaslui. Scopul acestui centru este de a reintegra acești copii cu probleme în cadrul școlar și de a lucra și cu familiile lor pentru că de multe ori este vorba și de probleme la nivelul părinților, și este foarte interesant.

D.V.M.: Este generat interesul deosebit pentru copii de scăderea natalității sau și de alte scopuri?

J.Sch.: Copiii au drepturi, fiecare copil are drepturi, și de aceea, copilul în România înainte de '89 era un fel de proprietate a statului, acum copilul este un cetățean minor dar care are drepturi, și în anii '90 atenția s-a focalizat pe copiii instituționalizați. Acum se schimbă perspectiva și se ocupă nu doar de o sută de mii de copii care sunt în îngrijirea statului, dar de toți cei cinci milioane de copii din România care au toți drepturi care trebuie respectate.

D.V.M.: În Uniunea Europeană există nu nivel diferențiat de tratare a copiilor?

J.Sch.: Depinde. Nu pot să spun că în fiecare stat membru politica socială, mai ales pentru copiii cu handicap, este dezvoltată perfect. Sunt probleme în fiecare țară, acolo unde sunt copii cu probleme. Problemele sunt diferite, depinde de națiune și e clar că sunt copii în fiecare țară care se simt excluși.

D.V.M.: Cum considerați natalitatea în România în momentul acesta?

J.Sch.: Natalitatea este poate o problemă pentru că este foarte scăzută. În comparație cu alte țări din Europa, natalitatea României nu e prea scăzută, dar avem și o diferență de populație în alte țări unde durata de viață devine din ce în ce mai lungă și este o evoluție pozitivă care va avea loc și în România, dar este evident, avem și nevoie de tineri.

D.V.M.: Foarte mulți copii își urmează părinții în celelalte țări. Cum este privit acest lucru?

J.Sch.: Este firesc, și este mai bine dacă este vorba de muncitori imigranți cu acte, ca familia să fie păstrată împreună. Evident, o familie care trăiește în străinătate are nevoie de a păstra legături cu țara natală. Este o problemă dacă pleacă doar tatăl și ceilalți rămân acasă și este o altă problemă dacă întreaga familie pleacă.

D.V.M.: Noi aspirăm să fim europeni, de fapt ca și stat, ca și structură, ca și suflet suntem europeni. Ce ne împiedică să fim mâine în Europa?

J.Sch.: Sunt niște probleme specifice care trebuie rezolvate și care pot să fie rezolvate nu doar de către Guvern sau Autorități dar și de către români. Este nevoie încă de niște schimbări, problema mare este implementarea. Aveți legi

bune, dar nu în fiecare caz sunt bine implementate. Problema este implementarea corectă a acestor legi în România. Este legea română care a fost adoptată de Parlament, promulgată de către președinte, și după aceea trebuie implementată, este vorba de implementarea la nivel local sau național, și în acest domeniu încă sunt probleme. Un exemplu: proprietatea intelectuală. Dacă nu este bine implementată, în acest moment aveți produse contrafăcute.

D.V.M.: Considerați că în domeniul legislației am făcut cam ce trebuie. Unde nu am făcut mare lucru?

J.Sch.: În primul rând la nivelul corupției.

D.V.M.: În țările Uniunii Europene s-a eradicat corupția?

J.Sch.: Este greu să spun cantitativ sau calitativ. Problema în România care este foarte proastă pentru că imaginea țării este că România este percepută ca fiind țara cea mai coruptă din Europa.

D.V.M.: Va exista o constituție europeană? Când?

J.Sch.: Va exista o constituție sau ceva asemănător. Proiectul de constituție este de fapt un nou tratat mai cuprinzător, poate și mai clar, chiar dacă nu este în sensul strict al unei constituții pentru că nu e vorba de a crea un stat, dar sunt convins că la un moment dat vom avea un nou tratat asemănător Tratatului Constituției Europene. Nu știm când va fi schimbarea. Consiliul European a hotărât o perioadă de reflecție.

D.V.M.: Capitalismul, economia de piață a învins în România?

J.Sch.: Da, cu siguranță.

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui, 15 nov. 2005**

D.V.M.: Noi avem terenuri greu cultivabile și nu avem sistemul de mașini necesare. Cum vom face ca agricultura românească să fie performantă și cum îi vom ajuta pe țărani?

J.Sch.: Nu este aceeași agricultură în fiecare țară, sunt și alte tipuri care merg foarte bine.

D.V.M.: Cum se poate compara profitul țăranului român cu cel al țăranului francez, de exemplu?

J.Sch.: Este o agricultură diferită. Dacă aveți un hectar nu vă puteți compara cu cel care are douăzeci de hectare.

D.V.M.: Țăranul român nu vrea să-și dea pământul iar la cooperativă. Cum îl convingem?

J.Sch.: Este o problemă, de ce în Franța sunt mai mulți fermieri mici care au zece-cincisprezece hectare care funcționează bine, dar nu este o asociație de tip comunist, este

de oameni liberi care au terenurile lor și care au hotărât să lucreze împreună și este o abordare cooperativă în sensul bun.

D.V.M.: Țăranii din România au prin gospodării și niște păsări, niște vite, adică să aibă pe ce pune mâna. Considerați că și aici vor interveni modificări?

J.Sch.: Dacă este vorba despre o producție pentru uzaj domestic, nu se va schimba nimic, dar nu vor mai putea să vândă aceste produse pe piață fără a urmări niște reguli de producție și de igienă.

D.V.M.: Prietenii noștri din Uniunea Europeană vor avea răbdare cu noi în acest proces de trecere de la foarte mica producție din agricultura de subzistență la agricultura organizată?

J.Sch.: Evident va fi o schimbare progresivă.

D.V.M.: Considerați că s-au cheltuit destui bani pe care Uniunea Europeană i-a pus la dispoziție?

J.Sch.: În primul rând, în majoritate, banii au fost cheltuiți bine, au fost și cazuri care nu au mers, de fraudă sau chiar de incompetență. După aderare sumele vor fi de trei ori mai mari și de aceea sistemul va trebui îmbunătățit, dar trebuie și suficiente proiecte depuse de potențialii beneficiari.

D.V.M.: Dacă țăranul are datorii la stat dar nu le poate plăti și are proiecte ar exista vreo soluție?

J.Sch.: Da, poate prin autofinanțare sau prin bancă pentru că nu e normal ca statul sau Uniunea Europeană să dea bani unei întreprinderi care are datorii la stat. Această problemă va trebui rezolvată printr-un sistem de credite bancare.

D.V.M.: În situația în care mai vin inundații sau secetă va exista o anumită gradatie a ajutorului și a intervențiilor?

J.Sch.: Sigur, va fi o schimbare foarte importantă pentru viața în zona rurală, în agricultură, după aderare, adică vor fi

plăți directe din bugetul Uniunii Europene care vor crește dar și prețuri garantate pentru produse ca cerealele.

D.V.M.: Credeți că Uniunea Europeană are interes să cumpere produsele românești acum?

J.Sch.: Dacă are interese sau nu, trebuie să cumpere, este obligată să cumpere.

D.V.M.: Guvernul României face cât trebuie pentru agricultura locală?

J.Sch.: Eu cred că da. A fost o întârziere până la începutul lui 2005, care este parțial recuperată pentru ianuarie 2007.

D.V.M.: Ce vor face oamenii cu dealurile acestea extrem de slab productive?

J.Sch.: Poate trebuie găsite alte soluții decât cea a grâului.

D.V.M.: Care este aportul României în Uniunea Europeană?

J.Sch.: România este o țară europeană cu o identitate și o cultură europeană, și la nivel cultural aderarea României este ceva pozitiv pentru noi, dar este și o piață, și dacă România se va dezvolta pe plan economic va fi o piață mai mare. Vrem o Românie dezvoltată. Vrem o Românie prosperă și stabilă, mai ales în zona balcanică unde am avut atâtea probleme în anii '90.

D.V.M.: Stimate, domnule, Jonathan Scheele, vă mulțumesc că ați acceptat invitația noastră. Această emisiune și-a atins scopul: am vrut să obținem cât mai multe informații, ceea ce am și reușit.

A doua zi, Scheele a vizitat societatea Ilvas SA, unitate modernizată prin proiectul „Modernizarea fabricii de lapte și produse lactate Vaslui”. Acest proiect a fost finanțat prin

programul Sapard, iar valoarea contribuției europene s-a ridicat la 750 de mii de euro. Cel mai important moment din cadrul vizitei emisarului european s-a produs la Biblioteca Județeană, odată cu lansarea proiectului „Ecouri europene în satul vasluian”. În acest caz, UE va contribui cu 27.000 euro, fiind vorba de un proiect care își propune găsirea unor pârgii de colaborare în privința abordării fenomenului integrării în UE pentru marea masă a cetățenilor de la sate. Șeful Delegației Comisiei Uniunii Europene în România și-a finalizat vizita de la Vaslui cu verificarea proiectului de la Negrești - „Atelier de producție și comercializare a cărămizii ecologice din materiale locale”. Pentru acest atelier, contribuția UE se ridică la aproape 50 de mii de euro.

Ca simplă mențiune: Domnul Jonathan Scheele este cam în postura generalului Kisseleff, guvernatorul celor două provincii românești, în perioada Regulamentului Organic.

Cuvântul Domniei sale este... de ascultat...

Ca observație după ani... nici vorbă să se împlinească ce a promis ca fonduri în agricultură și nu numai, dar supravegherea sa a fost deosebit de eficientă... spre beneficiul Uniunii Europene. Am redat interviul din ziar, dar pe post au fost și întrebări de la cetățeni, și alte aspecte abordate, dar Scheele a răspuns satisfăcător și deși puteam să-l încurc, chiar să-l fac praf, am fost grijuliu cu el, spunându-i după emisiune cum l-aș fi umilit. A recunoscut, spre marea mea mirare. La plecarea din studio a precizat că a întâlnit puțini așa profesioniști ca noi în toată țara. Și chiar era un om de lume și un diplomat adevărat. Pentru cum s-a purtat, respectul meu!

MERIDIANUL ***CULTURAL ROMÂNESC***

ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN
MERIDIEN CULTUREL ROUMAIN
Румынский культурный Меридиан
RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN

P. Mateescu - Coloana Dorului de Țară

C-tin Brâncuși - Coloana Infinitului

An VI, Nr. 4, (24) octombrie – decembrie 2020

Director: Prof. dr. Dumitru V. MARIN

VASLUI

Partea a VI-a
MARI PERSONALITĂȚI
ACADEMICIENII

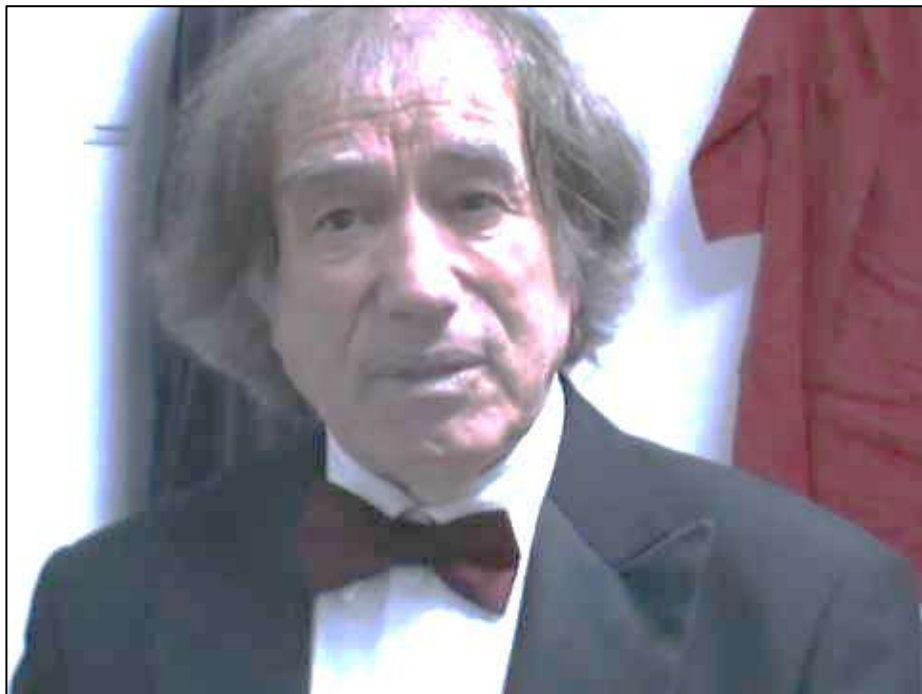

Academia Română. Sediul din Calea Victoriei

**Clădirea nouă a Casei Academiei,
situată lângă Palatul Parlamentului**

1. DIRIJORUL OVIDIU BALAN: „MA... TU EȘTI, TRICA?!”

Mare compozitor și dirijor, născut: 11 august 1942 în satul Bouroș, Corbița, județul Vrancea. Gimnaziul, (studiază) la Podu-Turcului; Liceul de Muzică nr.1 București cu diploma de bacalaureat, anul 1963, Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu”, cu diploma de licență în muzică, în anul 1968. În februarie 1976 i s-a decernat Premiul criticii muzicale pentru interpretarea simfoniei a IX-a de Beethoven și a creației românești. A primit numeroase titluri și premii la concursuri internaționale. Universitatea „George Bacovia” i-a conferit, ca recunoaștere a întregii activități în afirmarea spiritualității băcăuane, titlul de Membru de onoare al comunității

academice. În anul 2004 a primit titlul de Cetățean de onoare al orașului Ploiești pentru merite artistice și promovarea culturii muzicale ploieștene peste hotare.

ÎNTÂLNIRE DUPA 60 DE ANI!

Din sala Teatrului V.I. Popa din Bârlad, unde peste 250 de reprezentanți ai firmelor vasluiene așteaptă să se decerneze Diplomele pentru cei din TOP pe județ, răzbat învăluitoare și cuceritoare vestite opere simfonice intrate în patrimoniul cultural al omenirii. Filarmonica de stat Mihail Jora din Bacău a fost angajată să prezinte o selecție dintre cele mai cunoscute creații muzicale ale lumii, Dansul slav nr.8 de Dvorjak, Dansul maghiar nr. 5 de Johannes Brahms, Uvertura la opera Liliacul, Polka - la vânătoare - de Johann Strauss, în total 15 piese. S-a produs și soprana Georgeta Grigore care a contribuit la realizarea unei stări emotive excepționale în rândul publicului.

Dirijorul nu era altul decât, „internaționalul” OVIDIU BALAN, o personalitate muzicală intrată de decenii în rândul marilor valori ale lumii. M-am întrebat adesea ce l-a individualizat pe Ovidiu cel din satul aproape desființat astăzi, Bouroș, de lângă Giurgioana spre Podu-Turcului, jud.Bacău. De mic era un bun interpret vocal și instrumentist, cu omofoniul lui l-am anunțat ca interpret la o serbare unde eram prezentator (cls.a IX-a) la Giurgioana, când și acel sat era în floare...

Acum, destul de îmbătrânit, cu părul alb dar tot lung, cu o chelie vizibilă în creștetul capului, preocupat într-atât de

transmiterea mesajului muzical încât sărea și într-un picior, schița pași de dans, sugera prin unduirile corpului și mai ales prin jocul brațelor starea de grație specifică marilor interpretări orchestrale și... dirijorale. Omul acesta este copilul care mi-a rupt piciorul, împreună cu fratele lui, într-un meci de fotbal pe terenul de lângă Liceul din Podu Turcului? Cât se mai regăsește din lutul de la Bouroș sau clisa de la Giurgioana, din copilul foarte necăjit cu haine peticite, flămând și la dus și la întors parcurgând cei 7 km dintre liceu și casă în fiecare zi... S-o fi schimbat, așa îmbătat de glorie? S-o fi realizat ca mare muzician, de talie mondială, fără dubii, dar cât a mai rămas din copilul cu care mă întreceam la învățătură ?

Desigur, nu l-aș mai fi recunoscut pe stradă nici în Podu, nici în Bacău, cu atât mai mult în vreun oraș din Statele Unite unde s-a stabilit cu soția și cei doi copii, chiar dacă aș fi fost pe acolo. Nici el nu m-a recunoscut decât după un interviu de o jumătate de oră. Am avut avantajul de a fi știut cine e el dar după discuție și recunoaștere „răsfoindu-mi o carte dintre cele dăruite nici el n-a rămas dator... „măi Trică, tu ești un mare jurnalist, măi, mă bucur tare mult că de pe văile alea am ajuns câțiva de talie națională. „Se referea la un campion olimpic (tot Marin) din Giurgioana, generalul Viorel Cheptine din satul Strâmba (Vâlcele de azi). „S-au născut și pe la noi... oameni!”

A fost și este imposibil să pot reda simțirile momentului. Interviu realizat vă stă la dispoziție în continuare:

Reporter: Bună seara, maestre Ovidiu Bălan, v-aș ruga să stați mai la lumină cu mine să vă fac o surpriză de viață. Dacă vă spun că sunt peste 60 de ani de când nu ne-am mai

văzut. Domnule Ovidiu Bălan pe unde ați umblat că de la Strâmba, Boul Roșu de unde ești tu, pe la Podul Turcului...

Ovidiu Balan: Toate dealurile astea le-am revăzut, venind aici, acum 2-3 ore.

R: Și mai vii din Statele Unite ale Americii? Am înțeles că tu nu mai ai pe nimeni pe la Boul Roșu!

O.B: Nu mai am pe nimeni acolo, toată familia mea este în Statele Unite și eu cu profesia mea sunt mai mult peste hotare, prin trenuri, prin avioane.

R: Ce voi face eu să-ți stimulez memoria să știi cu cine stai de vorbă?

O.B: Încerc să întorc timpul așa... poate îmi voi aduce aminte.

R: Îți aduci aminte cu cine ai cântat pentru prima dată la o serbare la Giurgioana?

O.B: Da... făceam naveta la Podul Turcului.

R: Deci, realizezi acum cu cine stai de vorbă?

O.B: Trec anii pe lângă noi, nu prea îmi amintesc...

R: Domnule Ovidiu, am scris 26 de cărți. Îți spun că am ajuns cel mai de seamă jurnalist vasluian și moldovean. Am televiziune, radio, ziar și revistă internațională. În atâtea și atâtea cărți și articole ce am scris eu, peste 1.000 de editoriale, m-am mândrit cu Giurgioana.

O.B: Locurile respective au dat oameni de valoare în toate domeniile. Și în artă, și în industrie...

R: Tu ești un cap de operă, cum zice un vechi prieten.

O.B: Asta mi-a fost soarta, am plecat de acolo la 14 ani.

R: Ai plecat cu un omofon!

O.B: Da, așa este.

R: Pe unde ai umblat, domnule dirijor, Ovidiu?

O.B: Am înconjurat lumea.

R: În prezent ai 74 de ani?

O.B: Da. Am împlinit vârsta de 74 de ani.

R: Prin urmare, în 74 de ani, ai trecut de 74 de țări?

O.B: Da, mult mai multe.

R: Tu vii la Bacău să te mai încarci cu energie sau vii pentru altceva?

O.B: Ce se întâmplă, sunt legat sufletește de aceste locuri. Eu sunt de mai bine de jumătate de secol în fața acestei orchestre, vă dați seama că e crescută de mine, am făcut un sediu la Bacău, special. Nu pot să zic că singur am realizat acel sediu, da măcar sub conducerea mea s-a întâmplat. Mă bucur că las în continuare pentru Bacău, pentru tineri în general, un loc unde se pot hrăni și unde pot să se dezvolte spiritual, după sunetul muzical.

R: Eu am mai avut asemenea emoții când l-am filmat François Mitterrand. Acum știi cine sunt? Cum îmi ziceai în copilărie?

O.B: Noi făceam naveta către Podul Turcului și ne întâlneam. Fratele meu, care era mai mare decât mine cu doi ani, făcea naveta cu noi și era bucuria noastră când ne întâlneam...

R: Eu vreau să scormonești în memoria ta și să îți aduci aminte cum mă porecleați.

O.B: Nu mai știi exact care era poreclă, eu nu prea am pus porecle...

R: Deci, te-ai mai reîncărcat pe dealurile acelea dărâmate, acum?

O.B: Mă mai duc, dar foarte rar, cam de 2-3 ani de zile nu am mai fost pe acolo. Nu am mai avut timp și nu am avut ocazia. Americanii au nevoie de mine acolo și alții au nevoie de mine și atunci mă împart. Stau câte patru luni pe acolo,

apoi, plec din nou. De exemplu, acum vreau să plec în China, am vreo 20 și ceva de concerte. Acesta este al VIII-lea an de când merg în China.

R: Mă bucur că ai ajuns și tu la capătul lumii, că porți emoțiile ei, dar te mai simți român?

O.B: Da, bineînțeles, eu nu am renunțat la cetățenie, sunt încă cetățean român. Tot ce este în mine este român.

R: La revista la care colaborează 326 de scriitori din toată lumea, Meridianul Cultural Românesc, vorbesc despre „Crima culturală împotriva limbii române în formă continuată”, comentezi ce scriu eu acolo?

O.B: Nu prea... Când merg în China, eu merg cu orchestră internațională. Sunt oamenii din fiecare țară, fac două zile repetiții, îi pregătesc să fie excepționali. Noi în fiecare seară schimbăm locul în care cântăm.

R: De la Mihail Jora, câți duci cu tine?

O.B: Anul acesta sunt cam 3 care merg, acum 7 ani de zile am mers cu toată Filarmonica.

R: Domnule Ovidiu, erai un tip extrem de modest, discutam foarte bine, aveai un glas moale dar acum ești mai aspru la vorbă. Întrebarea este alta: pe tine, ca român, presupun că totuși ai o simțire mai aparte, în ce măsură te ajută graiul românesc.

O.B: Câteodată mă ajută și mă mândresc cu asta. Imediat după Revoluție eu am fost onest cu colegii mei, eu am fost numit director la această instituție și am muncit până în anul 1994. De atunci au trecut 26 de ani și eu am rămas alături de ei.

R: Comentează te rog ce spun eu mai departe: „Tu ești unul dintre cei mai dinamici dirijori pe care i-am văzut vreodată” și nu uita că am fost și la Viena, și-n New York, și-

n multe alte țări, unde am mai urmărit și concerte. Nu spun că am urmărit numai asta deoarece munca mea de jurnalist este alta. De exemplu, cum de-ți vine să sari pe scenă, când ești în calitate de dirijor?

**Prof. dr. Dumitru V. Marin și dirijorul Ovidiu Bălan
– revedere după 60 de ani –**

***O.B:** Nu-mi dau seama când fac asta, deci, este în contextul tensiunii interioare, îmi vine să prind tensiunea sălii, totul ce fac, fac involuntar și când îmi dau seama mă opresc.*

R: *Deci trăiești muzica pe scenă.*

O.B: *Da, așa e. De fapt primele formații pe care le-am dirijat au fost formații de muzică populară. Eu eram student și avem formație de muzică populară în zona cealaltă, peste deal, în zona Adjudului. Am avut o fanfară formată din 40 de oameni, am avut un taraf, tot așa, de vro 30 și ceva de instrumentiști din satul respectiv.*

R: *Domnule Ovidiu cine te-a ales ; soarta pe tine sau tu ai influențat soarta?*

O.B: *Eu cred că sunt și produsul unui destin, pentru că eu o luasem pe linia petrol-chimie. Făcusem școala de petrol și chimie și acolo am avut primul contact cu formații instrumentale. Am fost atât de impresionat și atât de captat de toată această treabă iar când am terminat această școală am rugat părinții și le-am spus că eu vreau să continui, să nu mă opresc la profesia respectivă. Am urmat școala de muzică și așa am intrat, fără să știu nimic, iar când am terminat, după 10 ani cu tot cu liceu, am dat concurs pe postul de dirijor și am câștigat concursul și de atunci am rămas ca dirijor.*

R: *Dragă domnule Ovidiu, eu îți mulțumesc foarte mult pentru acest interviu și mă bucur nespus că ne-am revăzut după peste 60 de ani.*

O.B: *Mă... stai așa, acum știu, tu ești... Trică a lui Marin...*

**Articol apărut în revista internațională
MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC
Nr. 7-8/2016**

Să vii de prin China, Japonia sau S.U.A. și să dirijezi la Vaslui, poate fi un merit deosebit?

2. MIHAI CIMPOI, ACADEMICIAN BASARABEAN

Filologul Mihai Cimpoi a ajuns o mare autoritate în Republica Moldova, mai ales datorită cercetărilor și interpretărilor operei eminesciene. L-am intervievat și la Chișinău.

A fost o prezență de semnalat în județul Vaslui, mereu ca invitat la manifestări plătite de organizatori, dar și al profesorului Th. Codreanu din Huși, unde a venit de câteva ori ca invitat de acesta. E un tip foarte plăcut, un savant cu argumentul mereu potrivit și un patriot român, aici, în țară manifestându-se ca un mare unionist.

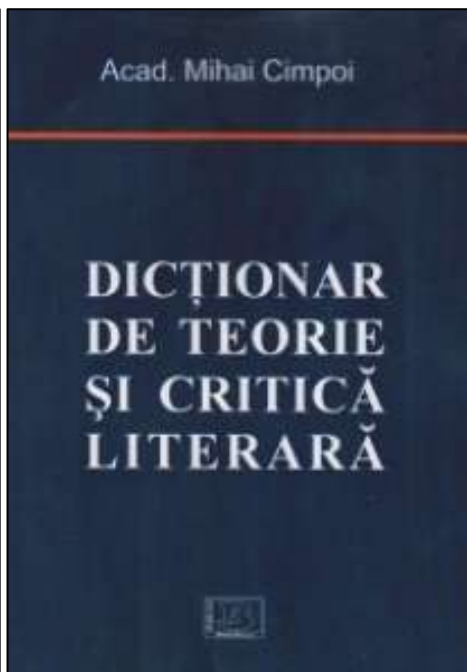

D.V. Marin, G. BICHINET, Th. CODREANU, M. CIMPOI
07.12.2017 – Lansare de carte

I-a promovat hotărât pe Mihai Eminescu și Grigore Vieru ca poeți naționali, iar cuvântul său a contat îndeșt, mereu.

A participat și la o lansare de carte a subsemnatului și mi-a acordat mai multe interviuri pe teme unioniste și de cultură națională. Am crezut întotdeauna că academicianul Mihai Cimpoi din Republica Moldova reprezintă românismul și valorile sale. Special am scris cu B, basarabeanul. Dintre interviurile sale voi include ceva într-un volum în pregătire.

A mobilizat direct și indirect vasluieni în spiritul unionist.

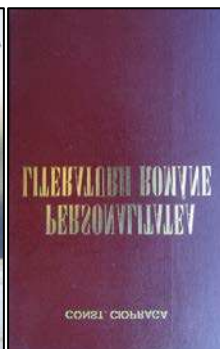
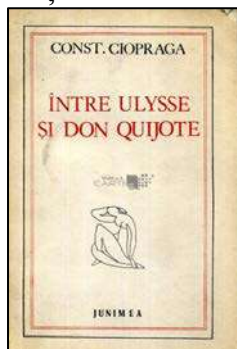
3. CONSTANTIN CIOPRAGA... OPTIMISTUL!

Să înțelegem: a fost un ales universitar, critic literar, mare autoritate critică și filologică, îndrumător al studenților printre care mă aflu, la Facultatea de filologie a Universității Al. I. Cuza” din Iași. Ca prizonier în Siberia a îndurat chinuri cumplite (câtă foame și bătaie !); contemporanul nostru era un tip calm, păr alb, vorbă domoală, expresie fermă, definitivă. Debutul meu în prețuita revistă Cronică, cu două articole, lui i se datorează. Ani mulți (a fost un

longeviv) am combătut pe scene, reviste, scrieri pe stricătorii de limbă; am scris despre el, n-a scris despre mine. În pofida suferințelor afișa un optimism tare molipsitor.

A fost un profesor ieșean cu adevărat model, iar în județul Vaslui a fost de mai multe ori, l-am intervievat de mai multe ori, prezentat ca o valoare critică și științifică națională.

4. VALERIU D. COTEA, ACADEMICIANUL... „SPUMOS”(!)

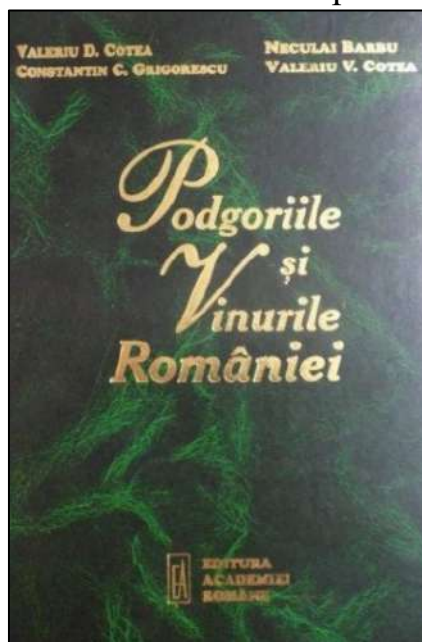

Academicianul, profesorul universitar dr., omul de excepțional spirit umoristic, era mereu vedetă în destulele manifestări organizate la Huși, Vaslui, Slănic, Iași (unde locuia), ca oenolog, iar pentru reporterul Marin era mană cerească pentru replicile, pildele, snoavele, bancurile pe care le presăra cu o energie inimaginabilă pentru un om de vârsta sa. L-am intervievat de mai multe ori, la Huși, Vaslui, Iași, Moinești, ș.a.

M-am mirat mereu de unde atâta cultură enciclopedică la... un agronom. L-am admirat pentru subțirimea glumelor și poantelor sale; l-am prețuit pentru prețuirea pe care a arătat-o altei mari personalități locale, din Huși, prof.dr.ing.acad. AOȘR, Avram D. Tudosie.

Academicianul și omul de înalt spirit a făcut cinste cu brio nu numai rangurilor sale ci, pentru tot ce a însemnat limba și poporul român.

Pentru vasluieni (hușeni) și mai ales pentru Avram D.Tudosie era zeul viticulturii.

5. NICOLAE DABIJA, AZI, ACADEMICIAN BASARABEAN.

Am participat la PODUL DE FLORI (6 mai 1990) de la

Prut, o acțiune patriotică unică în favoarea Unirii Basarabiei cu România. Am spus și atunci și am scris de zeci de ori că, dacă Iliescu și Snegur voiau atunci, se putea face Unirea, soldații ăia cu ochii încrucișați, tare înspăimântați, ar fi luat-o la fugă înspre țările lor fără nici o împotrivire. Ai noștri au oprit

voința națională.

Am fost, invitat și neinvitat, de multe ori în Republica Moldova... cea independentă.

Pe Nicolae Dabija l-am cunoscut cu mult înainte, pe str. Pușkin nr.6, unde era redacția revistei **Limbă și literatură**, publicație în limba română, cu litere latine, unde lucra acest tânăr poet. Am comunicat foarte bine, deși mereu se uita prin colțuri să nu fie înregistrat și, drept care am ieșit pe strada mare (Lenin) unde nu s-a mai înfricoșat să fie unionist. În aceeași seară l-am întâlnit pe Mihai Cimpoi, pe Grigore Vieru, condus de profesorul din Cărpineni (ajuns ministru, apoi) Ion Iachim.

După înființarea TVV (televiziunea Vaslui), am filmat pe săturate în Chișinău, însoțit chiar de un ministru al culturii, marele patriot Ion Ungureanu, cel care ne-a organizat spectacol special în Teatru. L-am înregistrat și pe Nicolae Dabija în perioada sa de îndrăzneală revoluționară, pentru că după ce a tot fost promovat și mai ales după alegerea ca

Academician al Republicii Moldova, a devenit blând și circumspect.

Rețin din toate acestea că Nicolae Dabija a devenit un poet fanion al Unioniștilor, o voce autorizată în Academie, dar nu cel mai înflăcărat luptător pentru Unire. A contribuit serios la adoptarea alfabetului latin în școli și la combaterea idioțeniei numită „limba moldovenească” de esență sovietică.

A fost de multe ori în România, am convorbit de multe ori și la Huși și la Vaslui și în alte părți, dar nu l-am prea înregistrat pe bandă pentru că evita considerațiile politice care făceau obiectul atenției mele. Poetul, prozatorul, activistul social, academicianul Nicolae Dabija este un produs („neclar”) al României Mari.

Îmi pare tare rău s-o spun, dar trebuie: cam toți fruntașii basarabeni au fost în două bărci, călcând pe cea mai avantajoasă: dacă nu e cu România... e cu Rusia. Drept care destui au ajuns și academicieni români (deci cu avantaje) fără ca să aibă cumva rolul stindardului național.

A fost prin județ ca exemplu, a fost în presă, este...

6. ION DEDIU, ECOLOGIST ȘI ACADEMICIAN BASARABEAN:

UN ÎNDRĂZNEȚ UNIONIST ȘI UN MARE PATRIOT

„Ne-am întâlnit la primul forum (la alegeri) al ecologiștilor, care promovau o uniune de partide în cadrul Internaționalei Ecologiste, la întâlnirea Internaționalei Verzi pe 30 nov. - 2 dec. 2001, la Budapesta. La alegerile din Republica Moldova mi-a fost oaspete la sediul Partidului Ecologist în Chișinău (împreună cu alți reprezentanți români și președintele Alexandru Ionescu). Ne-am mai văzut și am convorbit de câteva ori, așa că pot zice că l-am cunoscut oarecum bine pe profesorul videoreporter. I-am dat interviuri mai multe, inclusiv la Budapesta, unde a sprijinit delegația Moldovei să fie admisă în Internațională (preopinientul lui Ioscha Fischer!).

Ca om, era extrem de comunicativ și n-am avut vreodată controverse. Totdeauna cu aparat de filmat la el, era și reprezentant oficial și om politic și operator tv. Unionist convins militant cu adevărat, și în Parlamentul Moldovei și în interviurile cu președintele Mircea Snegur, ori alți miniștri și în emisiunea de la Televiziunea Moldovenească, era bun vorbitor, clar în afirmații.

*Un tip interesant și cu operă, donând cărți, de care nu-mi mai amintesc, eu am doar „**Tudor Pamfile și revista Ion Creangă**”, activitatea marelui folclorist fiindu-mi puțin*

cunoscută, dar am auzit mai multe de Glasul Basarabiei, fondată de Tudor Pamfile.

Pentru că eu am împlinit 77 de ani, îl consider un frate român, de aniversat acum la o vârstă rotundă și-l invit să nu lipsească la aniversarea mea de 80 de ani de la Chișinău.

Cordiale salutări și urări de sănătate”.

**Prof. univ. dr. Ion Dediu,
Academician al Republicii Moldova
Directorul Institutului de ecologie și geografie
al Academiei din Republica Moldova,
Președinte de onoare al Partidului Ecologist din Moldova
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 73)**

A existat o perioadă de dezgheț și comunicare liberă cu confrății din Chișinău, cu deplasări și acțiuni comune, inclusiv, politice.

Cu academicianul Ion Dediu m-am întâlnit în varii momente, la partid, la Academia Republicii Moldova, unde avea un cabinet special. Era extrem de primitiv, manierat, prietenos, dar mai ales convins unionist, temă pe care am discutat-o mult și intens. În inimile noastre Unificarea celor două țări românești s-a înfăptuit de mulțișor, adică de aproape 3 decenii de când ne cunoaștem.

Mă sfătuia mereu, „mai stai pe loc, prietene, că n-ai să le poți face pe toate”, dar de fapt altfel nu se putea, pentru că întotdeauna eram de toate, de la șofer la interlocutor oficial și mai ales reporter de televiziune.

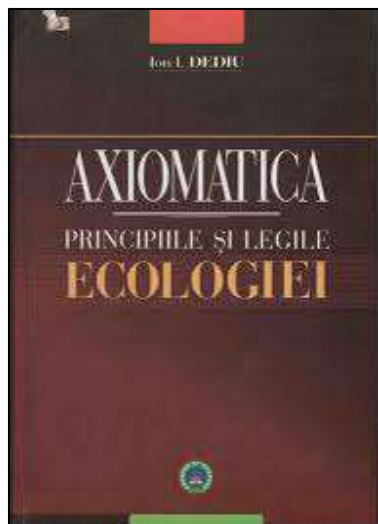
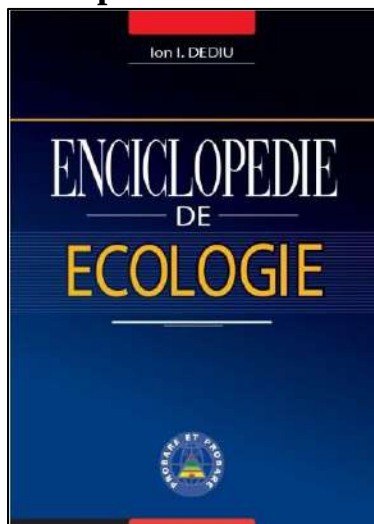
Sub ochii noștri neputincioși s-a desfășurat tragedia unui neam rupt de pactul Ribbentrop-Molotov, din 1939, iar

politicienii actuali n-au avut curajul să încalce atitudinile externe de păstrare a statu-quo-ului politico-administrativ.

Am mai spus-o de multe ori: dacă la PODUL DE FLORI de la Albița-Leușeni (6 mai 1990), când tot felul de soldați cu ochii încrucișați se uitau cu imensă frică la zecile de mii de români și alte zeci de mii de basarabeni care traversau podul de graniță, gălăgioși, optimiști și fericiți, dacă atunci Snegur + Iliescu ar fi avut curajul înlocuirii grănicerilor cu români, unirea s-ar fi făcut de la sine. Atunci și eu și Dediu eram la Podul de Flori, astăzi rămas în istorie, ca și dorințele noastre de împlinire națională. Marii intelectuali ca Ion Dediu, Ion Ungureanu, Ion Iachim, D. Mățcaș, N. Dabija, Valeriu Matei și mai ales Grigore Vieru ca și cei din România și-au dorit împlinirea acestui ideal național, care...va mai tot întârzia (!!).

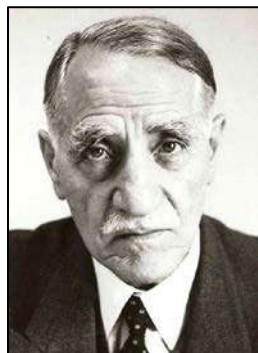
Iată de ce încă sper că vom putea întinde mâinile peste Prut, să ni le strângem ca frați ce suntem.

Așa cum sunt vânturile politice acum... mai e de așteptat. Totuși, sper să-l pot îmbrățișa în viață pe acest mare patriot...

7. IORGU IORDAN, ACADEMICIANUL CEL SFĂTOS

OMENOS ȘI SFĂTOS: academician... comunist, dar autorul primului tratat românesc de gramatică: icoana limbii naționale de atunci care se schimbă accelerat în acești ani.

Zi de iarnă luminoasă de 8 ianuarie 1977, când am fost primit de Academicianul (subliniez, titlul de mare autoritate atunci) de origine tecuceană într-un apartament spațios, dar amenajat într-un mod special ca locuință: pe tavane erau grinzi din lemn tare, probabil cu dublu scop: ornamente țărănești într-un spațiu auster și prin dublura tavanului, izolarea de zgomotele de la vecinii de sus. Era o sufragerie mare-mare căptușită cu cărți pe toate laturile, cu birou de lucru, lampă de birou și câteva lucrăsoare specifice, dintre care nu lipsea tamponul cu hârtie sugativă. Multe creioane, câteva stilouri, multe cărți deschise pe masa cu picioare masive dar nesculptate, alte câteva stive cu cărți care să poată fi repede la îndemână. Era întocmai cu cabinetul de la Academia Română, unde Iorgu Iordan, n-a stat de vorbă cu mine, dar auzind că vin de la Țepu m-a invitat acasă. Eu eram foarte marcat, emoționat destul, dar nu pierdut în fața celui despre care socrul meu Vasile Cernat îmi povestise că în calitate de șofer personal îl scăpase de la moarte când pe la moșia sa din Țepu era o oarecare zaveră, cu tot felul de golani războinici, noaptea. Faptul că manevrase mașina să-i abată când aveau ghioagele ridicate, că a „zburat” peste șanț și l-a dus sănătos la Tecuci, i-

a atras laudele lingvistului și invitația că oricând avea nevoie de el vreodată să-l caute. Știam, dar nu i-am povestit acestea, dar când și-a mai dat drumul la „încredere” a confirmat chiar el întâmplarea și salvarea vieții sale.

– Zici că ești din Țepu și că te ocupi de Tudor Pamfile? Ia loc.

– Tovarășe Academician, chiar vreau să contribui la istoria locului și la reabilitarea folcloristului. Să știți că sunt dintr-un sat apropiat de Țepu, Giurgioana, că sunt profesor de liceu la Vaslui, jud. Vaslui, căsătorit cu fiica lui Cernat (aveam rețineri serioase, pentru că acesta tocmai fusese arestat din nou pentru activitate subversivă, antisocialistă; nu știam cum va reacționa. Dar nici el n-a insistat).

– Să știi că m-am născut la Tecuci, pe 11 oct. 1888, că am ajuns aici doar prin muncă. M-am dus la comuniști, pentru că am înțeles cine și cum au împărțit lumea, tot ascultând la radio... Cu ocazia aceasta am observat că de podea atârna o lampă termoelectrică, adică dădea și curent electric pentru un aparat de radio și luminea pentru biroul de lucru. La el am văzut prima dată așa ceva.

– Să știți că vreau să aflu cât mai multe dar, doar din ce vreți să-mi spuneți. Ce nu trebuie, nu rețin...

– Nu vreau să vorbești de apartenența la comuniști, nu scrii nimic de moșia mea de la Țepu, nu te bagi nici mata în politică dacă vrei să ajungi cercetător. În continuare mi-a povestit câte ceva de pe timpul când a fost ambasador în Uniunea Sovietică. Se temea cumplit de orice fel de spionaj personal, drept care unele informații au rămas uitate acolo, în inima mea.

M-am uitat atent la statura lui mărunțică, părul care începea să încărunțească, mustața care-i conferea un soi de

distincție, îmbrăcăminte simplă („ce-o fi făcând cu atâția bani?”), mă întrebam, parcă nevăzându-i biblioteca foarte impunătoare). Omul acesta era proslăvit în Universitatea ieșeană pentru tratatul de Gramatica limbii române, cel mai complet până și astăzi, opera de referință în specialitate. Mi-a vorbit despre cărțile sale tipărite (nemulțumit de fiecare) despre cele pregătite pentru tipar. În anii 70 o carte se tipărea greu, cu eforturi financiare mari, cu recomandările suspuse și cu supravegherea cenzurii. Cea mai mare nemulțumire, zic eu, astăzi, era că a trebuit să facă multe concesii științifice pentru limbile slave și în special pentru limba rusă. Am mai priceput eu, atunci, că i se impuseseră niște reguli și că în scaunele academice trebuiau patrioți nimeriți momentului istoric.

– Eu pot ajunge academician? a strecurat întrebarea ghiavolul din mine.

Ce a mai răs, iar se oprea, iar râdea, dar nu jignitor, ci cu oarecare surescitare și bunăvoință, el știind ce eu copilul de la țară, nici nu puteam bănuî. Probabil că m-a ghicit de ambițios și m-a încurajat apoi pe diferite căi.

– Despre Tudor Pamfile, ce-mi spuneți?

Păcat că o asemenea personalitate, un adevărat munte creativ, nu poate fi analizat cum trebuie. E unul Ciuchindeal care-și bate joc de el. Să nu scrii despre el până nu-i citești toate cărțile, TOATE! e PREA MARE să nu-l pricepi, și să scrii eronat. Te cred că vrei, dar totdeauna trebuie să știi ce scrii, că ăștia... nu te iartă. Am priceput că... ăia de specialitate... Întâlnirea m-a marcat îndeșt, ca bornă existențială: era un mare patriot din perioada construcției socialiste. Am înțeles că și o mare valoare națională (unică) trebuie să facă unele concesii pentru devenirea și mai ales

menținerea sa în prim plan social-științific. Pe cartea lui de Memorii, în 3 volume apărute destul de recent (I, 1974), dăruită mie atunci, acasă la el, a scris: „Tov. Dumitru Marin tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică” București, S., 8 ianuarie 1977. (Am mai convorbit de 2 ori, mi-a înmănat și un volum din Gramatica sa din 1946, a decedat „necunoscut” pe 20 septembrie 1986, la 98 de ani).

Discuția noastră a durat cam 3 ore, mi-a dat autograful pe ultima carte apărută, drept mărturie; drumurile mele n-au mai trecut prin viața lui...

8. VALERIU MATEI, ACADEMICIAN, POET, BASARABIA

E un tip foarte posesiv, deosebit de efervescent cultural,

gata să se avânte în orice fel de dezbateri, dar, firește el strălucește în poezie și critică literară. Invitat la un Simpozion Național consacrat cărturarului Veniamin Costache, la Roșiești Vaslui (2018) a condus foarte autoritar dar și eficient întreaga manifestare, în pofida cerințelor politice ale musafirilor din județ și

din țară. A fost doar una dintre multele sale prezențe în România, în condițiile separației tot mai accentuate a Republicii Moldova, până la urmă cucerită fără de tancuri de către „maica Rusiei”, grație lui Dodon și altora.

Din interviurile realizate în Chișinău, la Huși, Vaslui, Roșiești străbate dragostea sa de țară și năzuința reunificării celor două țări românești. Unionistul are un discurs foarte fluent.

Poet, scriitor, om politic, academicianul basarabean cu prezență tumultuoasă oriunde s-ar afla, (n. la 31.03.1959, la Cazangic-Leova) a cunoscut la ea acasă cultura rusă, tot cam așa pe cea română (este și academician român), multele sale volume de poezie și critică literară pot alcătui un îndrumar de învățături românești, util tuturor.

Opera sa este, mai mult ca oricând, un bun comun românesc.

9. IONEL MIRON, CEL CU IARBA VIEȚII

Într-adevăr, în contextul jubileului prilejuit de 150 de ani de la nașterea marelui savant biolog Emil Racoviță, am bucuria să constat că acest postulat al gândirii geniale racovițene a reprezentat și pentru Ionel Miron un *axis mundi* al strădaniilor sale de a cunoaște și decoperi treptat cât mai multe din tainele lumii vii, perseverând peste șase decenii pe calea asprului demers al cercetării

științifice.

O sinteză pe 280 de pagini a aspirației sale de conștientizare a autocunoașterii, din care m-am inspirat și eu, ne-o oferă Ionel Miron sub titlul „*A gândi despre apă... din apă*”, publicată la editura „Performantica” Iași, 2015, accesibilă și pe site-ul www.mironionel.ro.

Așa se face că și la 83 de ani, grație privilegiului viager pe care i-l conferă titlul de *Professor emeritus* al Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași (UAIC) își continuă activitatea didactico-științifică atât în laboratoarele Facultății de Biologie, cât și la Stațiunea Biologică „Petru Jitariu” de la Potoci-Bicaz, pe care a fondat-o în 1991 și a înzestrat-o la nivel european în calitate de Director al proiectului de cercetare PN II, IDEI, 434/2007 intitulat „*Cercetări asupra structurii și funcționării unui ecosistem lacustru rezultat dintr-o succesiune ecologică de tip râu-lac*”.

Rezultatele activității de cercetare au fost încununate de primirea ca membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România (2010), urmare a publicării a 86 articole științifice în țară, 7 în reviste din alte țări, 12 brevete de invenție, din care unele au fost medaliatate cu Aur la Saloanele Internaționale de Inventică (Geneva, Bruxelles ș.a.), precum și 12 cărți, între care două monografii limnologice care au primit premiul „Grigore Antipa” al Academiei Române (în colaborare) și premiul „Emil Pop” al Academiei Oamenilor de Știință din România (în colaborare).

Dintre contribuțiile științifice și didactice cu impact național și internațional ale lui Ionel Miron se pot remarca următoarele :

Fundamentarea mecanismelor eco-fiziologice care determină selecția radicală și profundă în fauna acvatică, în condițiile succesiunii ecologice de tipul râu – lac, realizată în cadrul tezei de doctorat coordonată de academicianul Petru Jitariu. Această abordare a fost posibilă și prilejuită de formarea primului mare lac de acumulare hidroenergetică pe râul Bistrița (1950 – 1960).

Elucidarea, pe această bază, a productivității biologice a lacului Bicaz în cadrul căreia producția piscicolă în lanțul trofic natural a fost sub nivelul cerințelor de piață.

Elaborarea teoretică și demonstrarea experimentală a unei noi metode de valorificare piscicolă a lacurilor de acumulare hidroenergetice prin aplicarea sistemului integrat al acvaculturii.

Conceperea și aplicarea unei metode noi de cercetare în hidrobiologia românească pentru efectuarea observațiilor și experimentărilor directe subacvatice cu scafandru autonom și laborator submers, prin care s-a asigurat o probitate sporită a

rezultatelor cercetărilor, corespunzător cerințelor din literatura științifică de specialitate.

Conceperea și punerea în operă în acest scop a invenției „Batiscaf de cercetări și lucrări subacvatic”, (Brevet nr. 54936, România/1972, în colaborare). Plonjările științifice cu batiscaful s-au realizat în cadrul programului „Lacustris”, cu durate variabile de activitate, funcție de cerințele experimentale. În acest context s-a realizat și un record european de 36 zile de activitate într-un habitacul subacvatic, a cărui valabilitate de 25 de ani se păstrează și în prezent, aspect consemnat de revista „*Diving almanac*” din Canada, Director Jeffrey Galant, acvanaut.

(<http://divingalmanac.com/longest-stay-underwater-habitat-europe/>).

S-au asigurat astfel condițiile pentru studiul comportamentului păstrăvului în creșterea intensivă finalizat prin construirea primei ferme de acvacultură a salmonidelor din țară, pe lacul Bicz, cu o capacitate de 100 tone /ha/an pastrăv de consum (Brevet nr. 94352, România/ 1988, în colaborare). În prezent, folosindu-se biotehnologia de acvacultură elaborată și aplicată de Ionel Miron și colectivul, un întreprizător privat, folosind fonduri europene a dezvoltat un complex salmonicol cu o producție - marfă de 300 tone /an și o perspectivă de 1000 tone/pe lacul Bicz. Astfel, profesorul Miron își vede visul împlinit atunci când cumpără pastrăv viu din acvariile magazinelor de specialitate ieșene. Dintr-o rară delicată cândva, pastrăvul a devenit astfel accesibil publicului larg.

A creat o școală de ecologie acvatică, acvacultură și acvanautică la Facultatea de Biologie a UAIC Iași și Stațiunea biologică Potoci, în cadrul căreia a coordonat tezele a 9 doctori

în ecologie, specialiști de înaltă expertiză în învățământul superior sau în organisme de protecție, valorificarea și conservarea mediului din România și alte țări (Franța, Olanda, Anglia ș.a.) În cadrul unor proiecte de cercetare pe care le-a coordonat a asigurat doctoranzilor condițiile și mijloacele de cercetare, inclusiv specializări în Germania și Suedia. A brevetat în acvanautică 62 de aspiranți, aspect agreat și consemnat de însuși marele explorator subacvatic Jacques-Yves Cousteau, Membru al Academiei Franceze, considerat Omul secolului trecut în acest domeniu.

A predat cursul de „*Ecosisteme acvatice*” la Universitatea Paris VII Denis Diderot în anul academic 1995 – 1996, asigurând și îndrumarea studenților în aplicațiile de teren.

A coordonat în calitate de co-director, Campusul Internațional pentru mediu înconjurător organizat de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, în colaborare cu Universitatea Paris VII și Universitatea Konstanz (1991 – 2010). În acest cadru, peste 50 de studenți în echipe mixte (români, francezi, germani) au efectuat stagii de specializare și aplicații de teren în Franța și Germania și România.

A explorat în trei ediții de câte 3 luni (1975-1977) deșertul Sahara, în cadrul Proiectului „*Limnologia Saharei*” coordonat de Universitatea Regală din Gand, Belgia.

A reprezentat UAIC la elaborarea Proiectului „Managementul ecologic al bazinelor versant din Europa”, coordonat de Universitatea Upssala, Suedia, în colaborare cu universități din Franța, Anglia, Olanda și Portugalia.

Este membru al Consiliului științific pentru acordarea titlurilor de doctor și doctor habilitat al Institutului de Zoologie al Academiei de Științe a Republicii Moldova.

Este membru al Societății Internaționale de Limnologie și al altor societăți de profil.

Este inițiator și consultant științific al simpozioanelor de educație bio la Școala gimnazială „Ionel Miron” din Ivanești-Vaslui. Elevii școlii care au participat la Concursul Național Proiecte de Mediu, au obținut premiile I și II, în edițiile 2016 și 2018.

PROFESORULUI... LA CEAS ANIVERSAR!

Sunt unul dintre liceenii Vasluiului care la fiecare revenire îmi tropăia inima în piept. Acuma, după ce l-am cunoscut pe „vrăjitorul faustian” al Meridianului de Iași-Vaslui-Bacău, inima mea plutește ca în vis, încărcată de admirație pentru această operă.

Cu nici doi ani în urmă, colegul și prietenul meu de la facultatea de biologie din Iași, prof. dr. Mircea Varvara, mi-a semnalat că unul dintre elevii lui a reușit o faptă măreață în știința comunicării. Îl cheamă Dumitru Marin, doctor în filologie, și dacă îl întâlnesc la Vaslui să-i transmit omagiile și admirația lui pentru prețioasele realizări.

L-am cunoscut și i-am descoperit acuitatea și orizontul gândirii în exercițiul practic al interviurilor consemnate cu prilejul jubileului de 150 de ani a Școlii gimnaziale din Ivăneștii Vasluiului, cu un verb diversificat și încărcat de mesaj, adecvat fiecărui intervievat: Inspector general, primar, academician, profesor sau elev. Aflasem în acest context că a dat piept cu mulți președinți și prim-miniștri din multe țări ale lumii.

Este primul semnatar al adeziunii de membru al Asociației „Ivănești-orizonturi Bio”, în curs de edificare.

Mă închin în fața doctorului în filologie Marin Dumitru, Inventatorul Meridianului Cultural Românesc, destinat a fi un strigăt de trezire a culturii românești, pentru salvarea căreia luptă și ne îndeamnă și pe noi să luptăm ca pe front, cu trecutul glorios în gând și până la jertfire în fapte.

Îi doresc și îl rog, ca la această aniversare și „La Mulți Ani”, să se bucure, împreună cu noi, de harul care i-a fost hărăzit!

Școala Gimnazială „Ionel Miron” Ivănești, Vaslui

10. GRIGORE MOISIL, UN SAVANT FERMECATOR

Am fost la cursurile de vară la Văleni de Munte, în concediul meu, că de la C.J.C.A. nu mi-a dat voie, pentru că citisem multe despre această școală de învățătură înființată de Nicolae Iorga, pe unde a călcat și eroul meu preferat Tudor Pamfile și unde speram să descopăr acte și fapte unice, fotografii, alte documente. Au fost conferențieri acolo, printre alții ministrul învățământului dr. Mircea Malița, Gr. Moisil, Laurențiu Fulga, Eugen Jebeleanu și alte mari personalități în vogă în anii 1973.

M-au impresionat Mircea Malița, care a vorbit 3 ore despre valorificarea materiei cenușii românești (ce vin bun ne-a oferit, după...), și savantul matematician Grigore Moisil (n. 10.01.1906), pe care-l urmăream cu ce se ocupă, fiindcă era printre cei identificați de mine pentru „personalități” și-l văzusem o dată la Vaslui. Vorbea cu „r” graseiat puternic, era un tip corpolent, cu chelie și nas proeminent.

Devenea simpatic de cum deschidea gura, mereu pus pe bancuri și glume cu care-și „înzestra” până și alocuțiunile științifice.

Ne-a vorbit câteva ore cu tot felul de hârtii, grafice, desene, schițe de calculator și ne-a copleșit cu descrierea computerului românesc, proaspăt pe piață, FELIX, pe care-l considera minunăția secolului. Era o mare cucerire.

„Va fi prezent în orice activitate omenească și va influența hotărâtor industria, agricultura, cultura, învățământul, orice”, și se întorcea iar la FELIX, care avea dimensiunea unui perete mare, făcea ceva zgomot și dădea probe de aplicație în industria ușoară („și țesăturile vor fi individualizate pe calculator, pentru că niciunei doamne nu-i place să vadă același desen ca al ei pe altă rochie”). A fost foarte interesant și într-o întâlnire la L.M.K. Vaslui, invitat ca fost elev aici, cu câțva timp înainte.

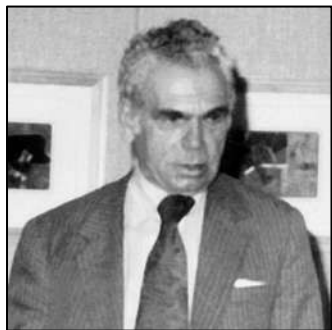
Subliniez că era fermecător prin glumele presărate dar și prin esența comunicărilor sale.

Din păcate, momentul național de vârf atins atunci (unde am fi fost noi... axați încă de pe atunci pe producția de calculatoare?) nu a continuat, eforturile interne urmărind realizarea bombei atomice.

Să vă mai spun că în 1993 când am scris despre telefoanele portabile, azi terminalele atât de obișnuite, lumea dimprejur mă considera cam nebun: cum să înlocuiești cutiile alea măricele cu fir după ele cu altceva mai mic și fără fir? Ce e drept și eu îmi închipuiam un telefon de vreo jumătate de kg și cu diverse antenuțe pe el. Iată că în 25 de ani, doar niște cutiuțe de câteva grame pot comunica în toată lumea ce știri vrei să transmiți. Să subliniez că s-au adevărit parțial profețiile savantului român (istriot) Nicolae Tesla, din 1927, care credea că și curentul electric și undele radio vor înconjura pământul... gratuit?

Grigore Moisil a murit curând după ce a plecat din țară, la Ottawa, în 1973, iar computerul românesc a pierdut de mult competiția cu străinătatea.

11. ALEXANDRU PIRU, RECTOR DE TREABA

La Rectoratul de la Științe juridice se intra tare greu, din cauza aglomerației și pentru că era tare bine protejat, la Decanatul de la Facultatea de filologie de la Universitatea din centrul Bucureștilor, ajungeam mai ușor: am avut dublă calitate, de doctorand în folclor și student la limbi străine din cadrul Facultății. A fost nevoie de unele aprobări și pentru una și pentru cealaltă, așa că am ajuns în audiențe la „elevul lui G. Călinescu”, doctor în științe, îndrumător de doctoranzi și mare filolog și critic literar, autorul unei Istorii a literaturii române...M-a reținut, în cabinetul său, din curiozitatea că un profesoraș de la țară e antrenat în atâtea secțiuni de activitate socială. Avea o memorie a figurilor, excepțională, drept care de câte ori mă întâlnea, mă întreba:

– Azi, cu cine vorbim, cu studentul sau cu doctorandul?

Mi-a cerut mai multe amănunte despre personalități din județul Tecuci (Pamfile în special), m-a ascultat când am spus că folcloristica ar trebui tratată special.

– Atunci, fă dumneata o Istorie a acestei „științe”.

A reținut că sunt doctorandul prof. Dr. Docent Mihai Pop, că am conlucrat cu universitarul ieșean Vasile Adăscăliței cu care se cunoștea, că am propriile mele investigații. Se abținea de la orice comentarii politice, nu se mai oprea din comentarii despre poeții și scriitorii contemporani, nu-l putea suferi pe Eugen Barbu și „adulții de la Săptămâna, revista Capitalei”. Cu mine a fost întotdeauna foarte corect, exact și

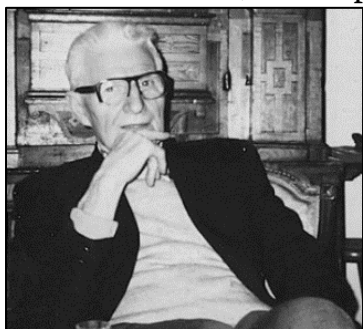
binevoitor, deși eram doar o promisiune. Și, cum acestea se împlinesc „infinitezimal”, mai mult decât așa de înțelegător nu se putea. A fost violent atacat în presa comunistă, la un moment dat, deși el aplica „linia partidului în învățământ” din postura de Rector unde a fost pus pentru asta.

Studentii „prujeau” despre întâlnirile lui cu George Călinescu (mare autoritate științifică, autorul monumentalei „Istoria literaturii române de la origini și până în prezent”, 1941) care locuia într-o casă cu grădină. Bătea la poartă, ieșea doamna, întreba cine-l caută, se întorcea spre ferestre :

- George, te caută tovarășul Piru, ești acasă?
- Nu-s acasă!
- Auziți, nu este acasă!

12. MIHAI POP ȘI ȘCOALA ROMÂNEASCĂ DE FOLCLOR, ÎN VREMEA GLORIEI

Folclorist, antropolog cultural, etnolog, creator de școală folcloristică, decenii conducătorul Institutului Național de etnografie și folclor, s-a născut pe 18 noiembrie 1907, în Glod – Maramureș, cu o activitate internațională mult peste rând în orânduirea comunistă. A decedat, în București, pe 8 octombrie 2000.

Poate, după destul timp de la dispariția sa, unii îi pot contesta meritele, alții s-ar avânta să le uite pentru că profesorul doctor docent Mihai POP a stat un sfert de secol în fruntea Institutului Național de Etnografie și Folclor, a realizat câteva studii importante, numeroase introduceri la opere, a promovat linia Partidului în cercetare, a încurajat tineri cu care să se vorbească de Școala românească de folclor, a reprezentat România într-un conclav select. La Revoluție (1989) avea o vârstă înaintată, mai activa la Institut și primindu-mă la domiciliul său vecin cu str. Polonă, în apropiere de Piața Romană din București, ascultând discursurile de la televizor, să exclame: „nu mai este internaționalism proletar dar vom fi aserviți străinilor”.

Personal cred că ardeleanul acesta simpatic, molcom, foarte comunicativ a avut un rol important în devenirea mea ca etnolog, pentru că m-a primit fără farafastăcuri oridecâteori am trecut prin str. Nikos Belloianis nr.25 (sediul), a stat de zeci de ori de vorbă cu ceea ce eram eu atunci un culegător harnic de

creații folclorice și cercetător în devenire, m-a purtat în Sesiuni Științifice (ca invitat, pe banii mei) la Târgoviște, București, Craiova, Buzău, Brașov, Timișoara, inclusiv în jurii ca la Concursul Maria Tănase din Craiova (unde am descoperit-o pe IONELA PRODAN). Nu se sfia să-mi sublinieze câte ceva din ABC învățat de la reputatul cercetător ieșean Vasile Adăscăliței cu care am dat și examenul de Licență universitară. Nu mi-a interzis să iau legătura cu nici un alt cercetător deși era în mare dușmănie cu dr. Al. Amzulescu, autorul impozantului volum Balada populară românească (dat de el afară de la Institut), prof. dr. Ovidiu Papadima (cu care am purtat o îndelungată corespondență), Adrian Fochi (autorul-culegător-comentator al celor 904 de variante în volumul Miorița, masiv și analitic) care nu-l putea suferi, și, căruia eu i-am rămas mai mult decât recunoscător pentru înlesnirile de a citi din Fondul „S” din subsolurile Bibliotecii Academiei Române (soția sa era custode), cu bărlădeanul G. G. Ursu, prezent în presă cu o mulțime de studii, și nici cu excepționalul cercetător, om și îndrumător prof. univ.dr. Gheorghe Vrabie (un volum crucial de analiză) ori cu altcineva, invitându-mă doar să am părerea mea. Prin mijlocirea lui Mihai Pop și adjunctul său, dr. Ion Vlăduțiu, am vorbit, colaborat sau ne-am scris, cu tot ce era mai valoros în folclorul și etnografia românească până la 1989, inclusiv cu legendarul învățător nonagenar Gheorghe Dumitrescu Bistrița, întemeietorul vestitei reviste de folclor **Izvorășul**.

Când i-am povestit că am stat de vorbă cu col. în rez. Ion Pamfile, fiul lui Tudor Pamfile, atunci pe str. Aviator Andreescu 14, m-a îmbrățișat simplu, s-a bucurat ca un copil și mi-a spus că se teme să-l caute el pentru că-și riscă fotoliul de la Institut. Am rotunjit informația precizând că am stat de

vorba și cu soția văduvă a lui Pamfile, Elena Gheorghiu, neam de comersant în Tecuci, unde trăia singură și izolată la maximum (deh, moșieriță...). De la col. Ion Pamfile am primit manuscrise cu adnotări ale lui Tudor, de excepțională valoare, astăzi. Sper să revin.

Cred că era un om al regimului, căci fără apartenență n-ar fi stat atât timp Director, dar cu mine s-a comportat ca și cu un fiu, arătându-mi încredere până și când vorbea cu amanta foarte tânără și când răspundea la anumite telefoane, eu fiind atent să-mi fac drum pe afară dacă-mi făcea semn. Mă stimula mereu să adun texte folclorice pe teren (și astăzi mai am vreo 3500 nevalorificate), să-mi pregătesc „actualitatea” lor deși era clar că voiam istoria folcloristicii, și, pentru asta mă aducea la comunicări, în țară. La Caraș-Severin, de fapt la Reșița și Băile Herculane, împreună cu el și localnicul inspector Diaconu am susținut o manifestare internațională cu cercetători din Bulgaria și Iugoslavia. Am înțeles de ce, numeric, studiile și cărțile sale erau destul de puține: se ocupa, chiar se ocupa de cercetările celorlalți, fie de la Institut (avea vreo 4 cercetători foarte activi) fie din țară.

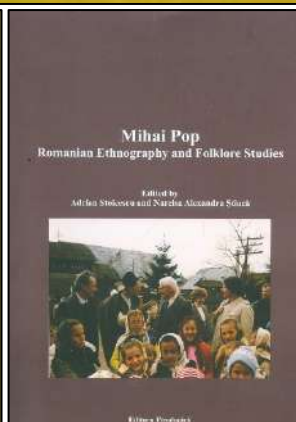
Revin la ultima întâlnire de la locuința sa de lângă str. Polonă, pentru că el l-a desemnat pe prof. univ. dr. Nicolae Constantinescu să mă preia pentru susținerea doctoratului la Universitatea din București (1998), după ce pregătisem totul cu el, întrucât chiar era în vârstă și, cred, că-și dădea seama de eventualele răfuiele în care ar fi fost atras prin continuitate în prim plan. El, care reprezenta în cel mai înalt grad cercetarea autohtonă politizată comunist a prevăzut ne-unirea care urma, aderarea (da, chiar așa) la Uniunea Europeană, deși alde Ion Iliescu și ai lui abia descopereau Europa și valorile ei. Om al P.C.R., Mihai Pop era un om foarte purtat în lume, și foarte

vizionar, când încă nu era internetul la îndemână, m-a surprins cu vorba: „de acum vine și vremea celor ca voi de la Vaslui”. N-am priceput dacă era o părere, o insultă, o judecată de valoare, pentru că epoca internetului de azi, chiar a lăsat libere toate orizonturile și celor de la sate...

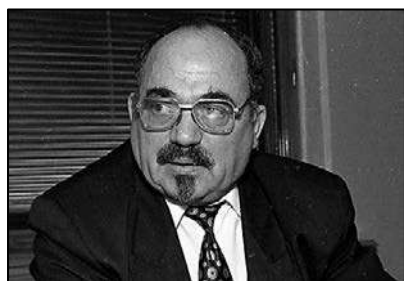
Oricum, de la el am învățat tehnica cercetărilor directe în teren, respectul pentru fiecare cercetător din teritoriu (am, cred, cea mai completă bibliotecă cu acești cercetători locali), modul de a mă impune ca autoritate în etnofolcloristică. M-a îndrumat, de fapt m-a stimulat în cercetare decenii la rând, pentru teza de doctorat **Importanța Revistei de folclor ION CREANGĂ în folcloristica românească** editată sub titlul „Tudor Pamfile și rev.Ion Creangă”(1998). Pe cartea sa „Metoda de culegere a folclorului”,autografiată în iulie 1978, Călimănești, îmi scria „Colegului D. Marin ca încurajare în cercetările lui de folclor”. Compania „intelectuală” de la această Sesiune Națională de folclor era cu totul excepțională.

Să mai spun că mi-am respectat întotdeauna cuvântul față de el, care avea elemente de analiză pentru toată gama de personaje de rang național, inclusiv despre Ceaușescu pe care-l considera „prea ambițios pentru cizma lui”, pe Dumitru Popescu, ideologul P.C.R., care era „tare deștept dar s-a băgat în troacă”, despre Dumitru Pop, folclorist, cercetător la Cluj, „merită să ai ambiție, dar în cercetare”, despre Marin Preda: „păcat că bea atâta”. Nu răspundea la atacurile destul de numeroase. Evita să se pronunțe despre el personal și n-am observat să permită unora să-l lingusească. Eu nici n-am încercat, deși speram să mă ajute să ajung la Institutul Național de Etnografie și Folclor sau redactor la Revista de folclor. Mă aprecia ce fac eu ca cercetător prin județele Moldovei, și era aproape destul.

Față de mentorul Mihai Pop eu nu mi-am achitat toate datoriile... încă. Prin stimularea cercetărilor și culegerilor mele în județul Vaslui, prof.dr. docent Mihai Pop e un clar contributor...

13. TITUS RAVEICA, FILOZOF, PREȘEDINTE CNA: „SA NU FII, BERBEC...”

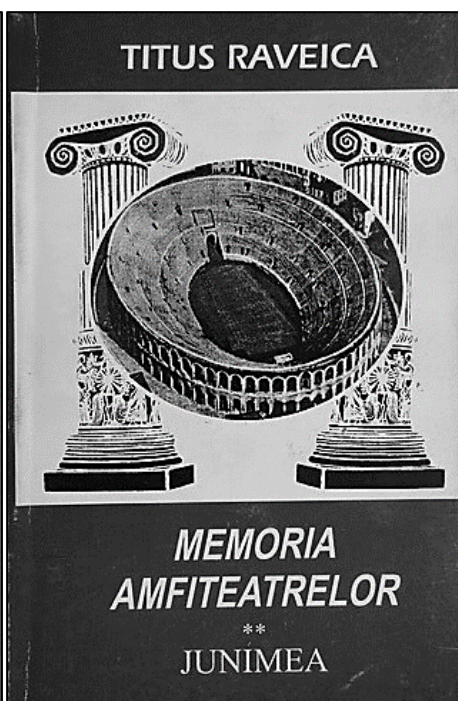
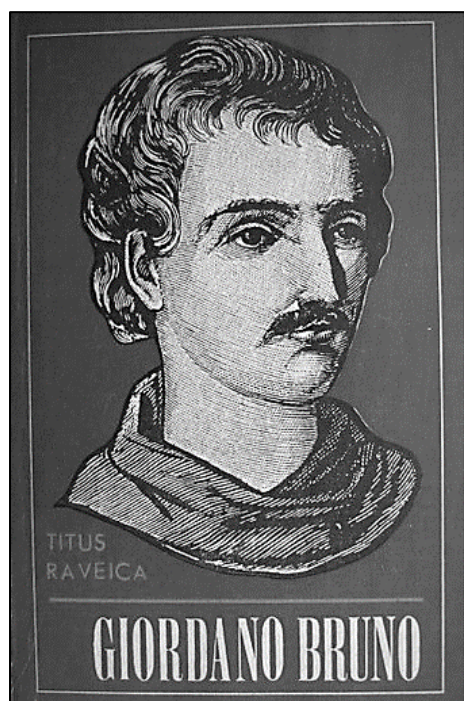

Profesorul universitar dr. ieșean (n.29.08.1935; m. 2013), fără prezență remarcabilă înainte de 1989, a fost numit Președintele Consiliului Național al Audiovizualului, sprijinit de alți 9 membri ai acestuia (el cu grad de ministru, ceilalți cu secretarii de stat), organism menit să controleze ce se difuzează în televiziune și radio pe teritoriul României. Dotare, bani, putere, influență și ciubucuri pentru toți.

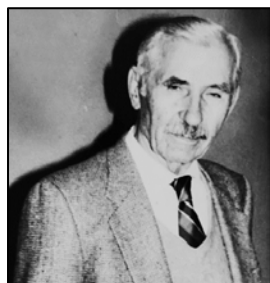
Dl. prof. univ. Raveica și-a păstrat familia la Iași, drept care periodic trecea și pe la noi, să cisluiam, să ne povestească, uneori la un păhărel, deși nu le avea cu alcoolul, era un evreu foarte cumpătat. Când ne-am prezentat pentru obținerea Licenței (o poveste adevărată cu lupte locale la baionetă, nu alta), a fost printre cei 9 din 11 susținători, spunându-le celorlalți că, din 1990 el știe calitatea programelor noastre (era în 20 octombrie 1992) și că garantează pentru director (nu vorbisem niciodată). De atunci am avut cel mai mare respect nu pentru Președinte, ci pentru omul și profesorul dr. și academician, Titus Raveica, cel cu sfaturile cele mai diverse pentru reușita noastră, argumentând pe fiecare cu „mă, să nu fii berbec” adică să facem cum ne recomandă el. E bine să știți că începuturile TVV au fost într-o cumplită sărăcie, într-o permanentă prigoană a puternicilor zilei care ne voiau îngenunchiați și în slujba lor, deci fără vreun sprijin financiar,

nevoiți să ne schimbăm redacția și studioul de 4 ori (în 5 locații, cu grele cheltuieli și pierderi), că niciodată n-am avut spații necesare pentru producție, că și la Vaslui și la Bârlad ne-am organizat în câte o garsonieră, că, totuși, ne-am păstrat independența.

Dacă n-ar fi fost sprijinul (ascuns) al lui Raveica (era promovat de PSD – veșnicul nostru dușman) nu știm cât am fi reușit. E foarte adevărat că ne povestea cu șarm din călătoriile sale prin toată lumea, și uneori își arăta cu degetul dușmanii dar niciodată nu ne-a obligat să facem vreun „gest TV” împotriva cuiva. I-am simțit dragostea și prețuirea și i-am respectat dorința: „mă, să nu fii berbec...”

14. ANGHEL RUGINĂ SAU... MIRACOLUL ECONOMIC PROMIS.

DESPRE acest mare economist american născut la 3 km de Țepu, județul Tecuci, am auzit, citit, judecat cu mult înainte de a veni la Vaslui, după București, alte orașe și Țepu, în încercarea de a-l lămuri pe președintele țării Ion Iliescu de posibilitatea relansării economice, mai mult, despre MIRACOLUL ECONOMIC românesc pe baza „leului greu” ca alternativă la inflaționism și leul ușor de pe piață. Era perioada când și eu m-am împrumutat în bancă să-mi cumpăr un Cielo în rate și știu bine ce s-a întâmplat cu leul românesc: înainte de 1989 cu un leu cumpăram 3 dolari americani, acum moneda americană se cumpăra cu 500 de lei. S-a făcut și o minireformă monetară care „a tăiat” 4 zerouri spre a obține moneda națională RON-ul, adică un schimb ceva mai acceptabil, dar cu leul...schimbat (ce de glume, pe baza aceasta!). ceastă schimbare era și pe baza teoriei economice a profesorului și economistului de înaltă talie internațională Anghel Rugină, care a venit să-și ofere serviciile românilor și care voia să se stabilească în România.

Anghel Rugină mi-a fost oaspete în Studioul TVV, ca și mai toți politicienii și valorile momentului (20 de ani) în frunte cu fostul prim-ministru Petre Roman. Pentru că veni vorba, am realizat interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, cele mai importante fețe bisericești ale timpului în frunte cu Papa Ioan Paul al II-lea, la Krakowia. Din țară cu majoritatea oamenilor de cultură ca să nu mai vorbim de politicienii care se tot

îngrămădeau pe sticlă. Era doar prima televiziune privată din România, cu Licența 001/TV din țară: aici, la Vaslui, cu mijloace extrem de reduse, precare de-a dreptul. Prezența lui Anghel Rugină (o autoritate economică mondială) a fost și pe post (interviu în direct peste o oară) și separat cu reportaj de la Liceul 2 (unde am fost un an profesor) care de atunci se numește „Anghel Rugină”, un liceu bun, cam fără tradiție (are totuși peste 50 de ani de la înființare ca școală generală și apoi liceu de textile), dar fără vârfuri de talie națională nici dintre elevi, nici dintre profesori.

**Septembrie 1993 – interviu cu Anghel Rugină,
somitate internațională**

Discuția de pe postul TVV s-ar putea rezuma simplu: Rugină propunea nu o reformă fiscală asemuitoare cu cea din Statele Unite, nu elemente spectaculoase care să stimuleze producția autohtonă ci o reformă monetară cu leu greu și leu ușor care să provoace un dezechilibru în apreierea-cotarea față de dolar, marca vest germană sau Euro (cu atât mai mult lira sterlină) nefiind luate în calcul. Leul greu în alternanță cu leul ușor să fie mijloace de plată oficiale care să permită derularea diferențiată a afacerilor cu statele capitaliste în rândul cărora

să intrăm cât mai repede. Nici Ion Iliescu, nici Nicolae Văcăroiu (prim-ministru) nici Mugur Isărescu (Guvernatorul Băncii Naționale) n-au încurajat ideea care în cele din urmă s-a stins.

Ce a făcut foarte bine pe aici (în județ și în țară), prin autoritatea sa a promovat idealurile societății capitaliste și ideea de concurență loială; și, cel mai important, ideea de VALOARE MONDIALĂ la care se poate ajunge, fie plecând de la situația umilă de pe aici, fie migrând în vest și peste ocean. Practic a deschis epoca celei de a 3-a migrații românești în lume, astfel că azi, în 2019, populația stabilă a țării ar fi doar de 15 milioane de cetățeni, din cei 22 de milioane câți erau după Revoluție (vor analiza cei care mereu vin cât a fost de benefică această migrație). Personal, în interviurile și întâlnirile avute am considerat că prezența sa de om de știință apreciat în lume a reprezentat un model de urmat. Mai menționez că, printr-o șansă extraordinară (am avut multe dintre acestea) l-am văzut, la Iași, și pe Henri Coandă, cu soția, și el cu dorința de a reveni în țară, atunci după discuțiile cu N. Ceaușescu pentru rezervoarele de gaz metan din salinele românești și reproiectarea unei alte hidrocentrale în Moldova. Șansa cu Anghel Rugină am valorificat-o corespunzător mediatic, exact în perioada în care se spunea că ora exactă la Vaslui, se dădea la TVV. Dintre răspunsuri, spicuiți:

„M-am născut aproape de Tecuci, la Vizurești, lângă Țepu, , de unde a provenit și Tudor Pamfile, pe 24 mai 1913, dintr-o familie modestă. Am avut noroc să fiu remarcat pentru silința la învățătură și să câștig bunăvoința unui boier”(Cincu, precizez, eu). „Am fost pe urmele unor iluștri înaintași, l-am cunoscut pe Einstein, am fost consilierul președintelui Statelor Unite, sunt stabilit în Boston, m-am dedicat științei, economiei. Am priceput relativ repede mecanismele

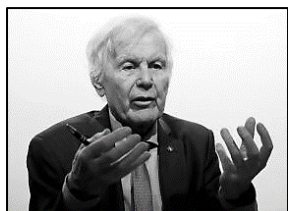
economice”. „Am călătorit în toată lumea, am predat în cele mai mari universități din lume”... „Aș vrea să revin în țară, că rămân român, dar aici nu mi se asigură nici un minim de confort material și spiritual...” Îmi ceri un fel de angajament? „Iată-l cât voi mai trăi voi ajuta România și oamenii săi”. A murit departe de țară, pe 15 decembrie 2008, la 95 de ani, ca membru de onoare al Academiei Române, din 1990.

Cu adevărat, la Vaslui s-a mai întors, nu cu același entuziasm, dar cu donații masive de cărți. Liceul care-i poartă numele este o mărturie pentru patriotismul savantului care s-a șlefuit ca diamant în lume și a încercat să fie, iarăși, român. Din discuțiile ample, multe ore, cu Anghel Rugină am reținut două elemente: dorul de țară nu se stinge nici la cei aproape 90 de ani cât avea el, și Marea valoare umană rămâne întotdeauna modestă.

Anghel Rugină este autorul mai multor lucrări economice, dintre care menționăm următoarele: *Geldtypen und Geldordnungen. Fundamente für eine echte allgemeine Geld- und Wirtschaftstheorie* (Stuttgart, Germania, 1949); *Capitalisme, Socialisme ou Liberalisme Social? Observations critique a Voccation de la Conference Internationale des Sciences Economiques à Rome* (1956); *Programme de Stabilisation Economique, Financiare et Sociale pour la France* (1959); *An End to the Agony of the American Dollar? A Plan for Stable Equilibrium Conditions of the American Monetary System* (1970); *A Reorganization Plan of the International Monetary Fund* (1973); *A Plan for Monetary, Financial, Economic and Social Stabilization for Greece* (1975);

15. EUGEN SIMION, PRIETENUL ADEVARULUI

Mare critic și istoric literar, Președinte al Academiei Române, un înțelept în vârtoarea vremurilor foarte tulburi, prezent în mai multe rânduri la Vaslui, invitat de Biblioteca Județeană la Simpozioane și lansări de cărți. Și în emisiunile noastre.

Era primit întotdeauna cu înalte onoruri locale, de președinții Consiliului Județean și Prefecți. Și tare merita aceste dovezi de prețuire.

La rândul său încuraja inițiativele locale, se exprima laudativ chiar despre încercări submediocre ca scrierile lui Alexandru Poamă, fost redactor la Unison Radio Vaslui.

Probabil, la Vaslui s-a exprimat prima oară, în interviul cu noi, că limba română se va pierde printre limbile majoritare din lume, cu o engleză mult modificată, învingătoare.

Întrebat de un orizont de timp, a zis că în vreo 300 de ani.

Am răspuns atunci că nu mai sunt condițiile de rezistență ale limbii române ca oază de latinitate ca în cele 2000 de ani, și, că, datorită celor 3 factori distructivi și foarte agresivi astăzi, limba română nu va rezista mai mult de 3 generații.

– Care sunt acei factori, m-a întrebat

– Simplu: televiziunea (și eu reprezentam tocmai televiziune), telefonul și calculatorul. Ultimul e cel mai nociv, pentru că nici nu se mai poate fără el: nu umbli cu calculatorul... ești în afara lumii!

Ca academician și mare om de spirit a apărut ființa limbii române, dar insuficient, cred eu, cu ce mijloace a avut la îndemână. Mi-a promis material la M.C.R.

16. ION STOIA, EMBLEMA IN CERCETARE

Doctor docent în științe medicale, membru la circa 40 de Academii, mare reumatolog, Dr. Stoia mai venea și prin țară deși era foarte solicitat în străinătate. Era deosebit de apreciat, deosebit de căutat, astfel că, doar la pâine mai era cam aceeași coadă ca la clinica sa.

Venind din provincie, cam disperat că boala cu dureri de bazin tot înaintează, m-am prezentat pe la ora 14.00 la Cabinetul său. Era foarte multă lume la coadă, dar cam cu obraz gros am trecut pe lângă ei, m-am înființat la asistenta de cabinet că sunt profesorul doctorand Marin Dumitru și aceasta auzind „doctorand” (tare puțini, spre deloc în 1975), m-a anunțat, pentru 5 minute peste rând și profesorul m-a primit

tocmai pentru titlul meu științific. Dar, era un adevărat profesionist, în vârstă, zicându-mi și arătându-mi pe un perete întreg peste 40 de Diplome de la Unități spitalicești și Organizații profesionale din lume. M-a sucit, răsucit, mi-a bătut genunchii cu ciocănelul, mi-a palpat oasele și mușchii, mă rog, în total, peste 40 de minute. Diagnosticul lui, Spondilită anchilopoetică și alte boli asociate. Indicațiile pentru puținii ani pe care mi-i dădea ca normali. Numai că în tren am avut o altă șansă de viață normală: în compartiment, un bolnav basarabean (de aceeași boală, mult mai deformat de boală) care m-a învățat cum să mă tratez cu venin de albină: o înțepătură la un umăr, la două zile 2 la fesa opusă, la alte 2..., 3 înțepături la umărul celălalt. Până la 9, și apoi... înapoi: 9...1. Așa am ajuns și apicultor și, mai ales, destul de sănătos din toate punctele de vedere.

Oricum, mulți ani am mers la mare fără să intru în apă, am făcut băi de nămol sau cu ape termale și, cred, că sfaturile dr.doc.Acad. Stoia mi-au fost de mare folos. Am regretat mult când am aflat că după aproape un an a murit de cancer.

Învățăturile lui au rămas și vor tot rămâne.

Centrul de Boli Reumatismale Dr. Ion Stoia

17. MIHAI ȘORA... CHIAR, 102(!)

Mare personalitate științifică, a beneficiat de o perioadă

de instalare a unui fel de democrație și a fost numit Ministru al Culturii. La câteva săptămâni l-am intervievat în Casa Scânteii, la un etaj superior. Era o vânzoleală „după democrație” în care nu prea contau valorile deja afirmate în comunism, meritele lor fiind folosite

drept CAPETE DE ACUZARE pentru prăpădiții care-și căutau loc sub soarele bănos, neîntrebându-se dacă au merite. Așa se explică de ce acest mare filozof a stat destul de puțin pe fotoliul de Ministru al Culturii în mare transformare și... neglijare.

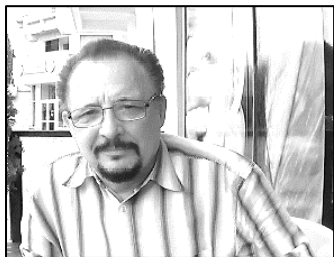
În discuția pregătitoare a prezis că nu se va putea menține și că mandatul să e menit să fie neîmplinit, dar am realizat unul dintre cele mai suculente și îndrăznețe materiale de presă din România. Ca să nu fiu rău sau tendențios, cum de altfel intenționez, m-a surprins cu o sinceritate dezarmantă și prin silogismele care mereu ieșeau „deștepte”. Și aveam pretenția că nu eram oricine, după atâtea interviuri cu atât de mari personalități.

La 101 ani filozoful a ieșit în stradă pentru democrație și lumea l-a luat în seamă, cum îi evaluează și vorbele. La 102 ani de viață, învățatul Mihai Șora este exemplul viu de urmat. Și la 103...

Șansa existenței mele jurnalistice a fost și interviuarea unor „sutaviețuitori” (9 până azi) pentru care am alcătuit volumul **„Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după!”**, Pim, Iași, 2019, 274 pag. Ed.II-a, 2020, 330 pag.

18. VASILE TĂRÂȚEANU – CEL CARE VREA SĂ FIE UN BUN ROMÂN

Reporter: Stăm de vorbă cu Academicianul Vasile Tărâțeanu de la Cernăuți. Câți ani ai, Vasile?

Vasile Tărâțeanu: Mulțumesc lui Dumnezeu pentru cei care îi am și îi sărbătoresc în toamna acestui an. Fac 73 de ani. Stau la Cernăuți din anul 1961.

R: Data și locul nașteri, domnule Tărâțeanu?

V.T.: M-am născut în satul Sinăuții de jos, regiunea Cernăuți, un sat cu un destin complicat. Satul în care m-am născut este situat pe frontiera cu România. Era un sat care intra în componența României dar un sat care a avut un destin deosebit de dramatic și în perioada Austro-Ungară deoarece, satul, în 1772 când Bucovina a fost ocupată de către imperiul Austro-Ungar, satul a fost împărțit în două de o frontieră care a trecut o parte în România și o parte în Bucovina, în Austro-Ungaria. Pe mijlocul satului, care este unul și același, trece un pâraiaș.

R: Și acesta a devenit Graniță?

V.T.: Da, a devenit graniță și astfel, 144 de ani, satul a fost împărțit în două Sinăuții de Sus și Sinăuții de Jos. De la un sat la altul puteai să arunci cu o piatră și nimereai o casă. R: Ți-a rămas familie dincoace?

V.T.: Frații mamei erau la studii în România în 1940 până în 1944.

R: Mai sunt Români, astăzi, în sat?

V.T.: Da este sat românesc, populație majoritară absolut Românească.

R: Deci domnia ta te-ai născut la data de?

V.T.: M-am născut în 27 Septembrie 1945.

R: Ai studiat la Cernăuți că nu se putea altfel.

V.T.: Am studiat la Liceul nr. 10, cel mai vechi din orașul Cernăuți. Are peste 200 de ani acest liceu și tot timpul în el s-a învățat în limba Română. Cu păreri de rău de acum înainte nu știm de la anul sau peste un an se va studia în alte limbi.

R: Da, am auzit de o lege foarte drastică.

V.T.: Da este o lege foarte drastică pentru noi. Toate liceele și gimnaziile noastre vor rămâne dar se va studia în limba ucraneană, în limba de stat. Ce n-au făcut austriecii și nici chiar sovieticii iată că fac democrații ucrainenii care vor să intre în Uniunea Europeană și să respecte, după cum spun ei, toate prevederile legislației europene.

R: Studii superioare?

V.T.: După absolvirea Gimnaziului nr.10, am intrat la Universitatea de Stat din Cernăuți, de fapt am dat examen pentru intrarea la Institutul de Artă din Chișinău, dar deoarece se forma grupa teatrului Luceafărului care era trimis să învețe la Moscova, mie nu mi-au dat eliberare de la serviciul militar și am susținut examenele și m-au luat armată.

R: Ai 1,60 m., te-au luat la armată?

V.T.: Da, m-au luat. Am făcut 3 ani de armată. După ce m-am întors din armată am fost reprimat la Universitatea de Stat din Cernăuți.

R: Ce ai studiat?

V.T.: Am făcut facultatea de filologie romano – germanică, secția de limba și literatura română.

R: Ai predat și în Rusa și Germana?

V.T.: Am învățat Franceza și Rusa pe care trebuia să o învățăm că era a doua limbă maternă. Ucraneana nu am învățat-o la universitate și nici la școală. Am învățat-o acum când am fost deputat în Consiliul Regional Cernăuți deoarece trebuia să fac toate interpelările, toate demersurile, discuțiile în limba ucraneană.

R: Este mare diferența?

V.T.: Nu este mare diferență, dar sunt mari ambițiile. Vreau să spun că am terminat doi ani într-un an și am trecut în anul 4 și 5 la fără frecvență și din anul doi de facultate, la sfârșitul lui, am intrat la serviciu, la ziarul Zorile Bucovinei din Cernăuți, un ziar Românesc unde am lucrat 13 ani și pe urmă la radio – televiziune.

R: Domnule Academician, intuiesc un fel de tragedie a românilor din Cernăuți.

V.T.: Este o tragedie a noastră, a comunităților românești din afara hotarelor actuale ale României. Politicienii români în mare măsură sunt interesați de diaspora română, de cei care au plecat, care au părăsit țara. Nu îi putem acuza pe oameni că s-au săturat să trăiască într-un regim politizat unde era un singur partid.

R: Ai fost în țară și în timpul comunismului așa că poți să faci comparație.

V.T.: În acest moment partea română se chinuie să fie foarte diplomată, să nu supere pe nimeni, să intre în voie la toți vecinii.

R: Asta înseamnă pentru voi mari nenorociri.

V.T.: Pentru noi înseamnă o nenorocire pentru că partea română nu își îndeplinește obligațiile.

R: Românii ca număr scad, natural sau nenatural, în sensul că sunt nevoiți să plece, iar natural că mai și mor. Ce bine ar fi să trăiască măcar 100 de ani.

V.T.: Dă doamne să trăiască tot românul 100 de ani, să trăiască bine, să își iubească țara, să nu o trădeze și să nu spună că s-a săturat de România.

R: Raționamentul meu este simplu: românii scad ca număr, învățământul începe să dispară.

V.T.: Nu scade, că nu suntem un neam lipsit de fertilitate. Suntem reduși ca număr în multe dintre familiile noastre de români. În Ucraina nu s-a făcut recesământul de mai bine de 15 ani, de 18 ani chiar. La pașapoarte nu mai scrie etnia noastră. Ce vreau să spun e că populația nu scade din vina noastră, scade din cauza stăpânilor noștri.

R: Scade și cultura românească. Nu aveți sentimentul că aceștia 7, 8, 10 câți mai sunteți acolo bătaioși în frontul acesta al luptei pentru limba română, sunteți niște ostracizați?

V.T.: Da suntem, și am această impresie de multe ori. Eu mă conduc însă și după proverbele noastre românești „Românii au 7 inimi în pieptul de aramă”. Suntem totuși un neam care nu va dispărea. Ar fi păcat ca un asemenea neam din daci și din romani, un neam cu o istorie, cu o cultură, cu dragoste de muncă, cu sentimentul prieteniei al solidarității să dispară de pe pământ.

R: Cât spuneai că ai lucrat în presă?

V.T.: În presă lucrez și acum.

R: Din acest motiv vorbești așa frumos, vorbești mai mult din inimă.

V.T.: Am vorbit cândva mai mult și mai frumos dar de când am trecut printr-un atac vascular nu îmi mai este discursul așa cum îl aveam înainte. Oricum mă străduiesc să vorbesc într-o limbă românească curată.

R: Chiar vorbești curat românește și mă bucur. Dar de ce nu ai nici un accent?

V.T.: Pentru că soția mea este româncă, copiii sunt români, iar mediul în care trăiesc este românesc.

R: Unde lucrează copiii?

V.T.: Băiatul este la Iași. E solist de muzică ușoară românească. A terminat Conservatorul „George Enescu” din Iași, a terminat masteratul. Acum câștigă bani cântând pe la nunți și își caută și un serviciu de stat, bine plătit. Fata termină anul acesta două facultăți la Cernăuți.

R: De ce nu ai adus-o în țară?

V.T.: Dar eu acolo cu cine să rămân? Fiica se căsătorește toamna aceasta. Termină două facultăți la Universitatea de Stat din Cernăuți: Facultate de Geografie și Turism și Facultatea de Limba și Literatura Română, apoi va continua masterul. Sper să se angajeze și ea în lupta pentru deschiderea Muzeului „Mihai Eminescu”. Soția mea este directoarea acestu-i muzeu în formare. Am adunat până acum peste 2500 – 2800 de exponate pentru acest muzeu: în primul rând cărți, documente, am primit de la Academia Română și caietul lui Eminescu, chiar avem și masca mortuară a poetului.

R: Nu îmi rămâne decât să vă doresc să îl deschideți cât mai repede. Bravo, este o treabă nemaipomenită. Dar dacă dispar românii cu totul, pentru cine se deschide Muzeul?

V.T.: Va rămâne Eminescu. Eu când calc prin Cernăuți simt că mă frig tălpile pentru că merg pe aceleași urme pe care a călcat și Mihai Eminescu.

R: Îmi place expresia „Chiar dacă nu mai sunt români, rămâne Eminescu”. De ce crezi acest lucru?

V.T.: Pentru că Eminescu va rămâne, pentru că este etern. Cauza pentru care a luptat Eminescu este Bucovina. Mihai Eminescu nu este mai mic în publicistică decât ca poet; este și în publicistică și în filozofie.

R: I-ai închinat vreo odă lui Mihai Eminescu?

V.T.: I-am închinat. Nu o odă, ci niște poezii mai slăbuțe.

R: Și această vorbă îmi place. Toți scriem mai slab decât Eminescu, așa este.

V.T.: Acum lucrez la o carte pe care sper să reușesc să o scot anul acesta. Am adunat aproape 100 de poeți Bucovineni cu poezii dedicate lui Mihai Eminescu, dar scrise de-a lungul timpului.

R: Poate ieși acum la centenarul acesta.

V.T.: Mă gândesc, dar nu sunt sigur că am găsit toate poeziile dedicate lui Eminescu scrise de poeții bucovineni, nu din altă parte.

R: Domnule Vasile Tărățeanu, publicistule, poete, academicianule, câte apelative nu ai?

V.T.: Am fondat în viața mea patru publicații Românești. Prima a fost ziarul „Plai Românesc”, cu care am avut și proces cu autoritățile locale, au vrut să îl închidă pentru promovare pretențiilor teritoriale ale României asupra Bucovinei. După ce am plecat de la acest ziar ca să nu-l închidă am fondat ziarul „Arcașul” care a apărut și el în jur de 7 ani de zile, apoi am avut ziarul „Curierul de

Cernăuți”. După aceste trei publicații periodice am fondat buletinul „Românii din Ucraina”.

R: Se strâng destui oameni în jurul dumneavoastră acolo în Ucraina?

V.T.: Acum deoarece conduc Centrul Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” din Cernăuți, am fondat o publicație care poartă numele unei publicații românești binecunoscută în istorie, fondată de către Nicolae Iorga, e vorba de „Continuarea neamului românesc” din care am scos până acum trei numere prin mijloacele mele, așa cum faci dumneata cu Meridianul Cultural Românesc.

R: Meridianul Cultural Românesc nu a ajuns la voi deși v-am publicat.

V.T.: Nu a ajuns, dar o am de la dumneavoastră și am și cărțile dumneavoastră. Vă mulțumesc și le voi citi.

R: Sper să îmbunătățim bine relațiile, eu să vă trimit gratuit revista și voi să mi le trimiteți măcar on-line pe ale voastre. Dumneata ești un om care sa lovit de viață, care gândește viața, care speră să aducă împrejurul său mai mulți decâti sunt acum. Ce ar trebui făcut ca voi să rezistați?

V.T.: În primul rând aş dori ca poziția statului Român, a patriei noastre istorice, să fie puțin cu mai multă fermitate, cu mai multă demnitate și să fie o continuitate a politicii de stat. Statul Român ar trebui să poarte grija instituțiilor culturale românești din regiunea Cernăuți. Sunt în jur de 20 și ceva de ani de când solicităm să se deschidă un Centru Cultural Român, nu o organizație nonguvernamentală Ucaniană, ci una a statului român. Cum s-a deschis în diverse capitale ale statelor din Europa, să se deschidă centre culturale românești. La Chișinău este Centrul Cultural „Mihai Eminescu” condus de către

poetul prozatorul scriitorul, omul de cultură Valeriu Matei, cum sunt în Ungaria, în Polonia, Germania și chiar la Moscova, ar trebui să fie un institut cultural la Cernăuți. Ar trebui totodată să fie sprijinite școlile noastre.

R: Am putea vorbi de un specific al culturii românești în Ucraina?

V.T.: Specifică este dragostea pentru pământ.

R: Acest lucru este la voi, dar în Ucraina?

V.T.: În Ucraina, ce aș putea spune, românii simt, gândesc, visează și plâng românește.

R: Adică ar mai vrea la România mamă?

V.T.: Da este multă lume care mai speră și mai visează, mai ales cei care au fost cetățeni ai României. Și acum, foarte multă lume din Ucraina își ia cetățenie română. În Ucraina situația economică, culturală este mai grea decât în România iar nivelul de trai este mult mai înalt în România. Pensia mea după un sfert de secol de muncă la instituțiile statului, mi-e și rușine să spun, este de 66 de euro. **R: Am văzut că toți te îmbrățișează și te laudă.**

V.T.: Nu pot să spun că mă laudă, dar pur și simplu eu iubesc România și îi iubesc pe români. Eu mă conduc după un principiu, nu fă rău nimănui, iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.

R: Vasile Tărățeanul, cum îți vezi viitorul?

V.T.: Sper că voi rămâne în sufletul oamenilor ca o amintire frumoasă, aceasta este dorința mea. Sper să pot face cât mai mult bine pentru semenii mei, pentru cernăuțenii mei, dacă aș putea, pentru toată România. Viitorul este incert. Nu pot să spun care este viitorul românilor din Bucovina, sperăm că se va întâmpla ceva.

Ruși în cazul de față ne-au ocupat, dar toți anii aceștia ne-au condus Ucrainenii.

R: Ați făcut parte din RSS Ucraina, desigur.

V.T.: Ei erau conducătorii noștri și chiar mulți dintre ei au fost conducătorii uniunii sovietice.

R: Din păcate și ei continuă deznaționalizarea voastră.

V.T.: Atunci când era Uniunea Sovietică noi aveam mai multe drepturi. Limba română nu era atacată. Era limba rusă care se predă în fiecare școală iar româna se studia ca a doua limbă maternă. Acum frații noștri ucraineni vor să o desființeze, să fie limba noastră maternă, limba ucraneană, iată care este diferența.

R: De bani nici nu se mai pune problema, adică să vă suvenționeze.

V.T.: Politica pe care o promovează formațiunile ultra politice naționaliste ucrainene este mult mai rea față de cea pe care au purtat-o comuniștii. Eu nu am fost membru de partid.

R: Acesta este imensul tău regret că taman românii, ăia care ar trebui să lupte pentru limba română, ăia nu luptă.

V.T.: Românii vor să fie europeni, altceva nu îi mai interesează, uitând că trebuie să fie români cu toții în primul rând. Nu trebuie doar să cânte „noi suntem români”, trebuie să fie prin esență români. Românesc înseamnă iubirea pământului, iubirea tradiției, a culturii a limbii materne și să fie buni creștini. Aceasta este părerea mea și cred românii trebuie să-i urmeze și pe marii noștri oameni de cultură, să urmeze ceea ce spuneau Eminescu, Nicolae Iorga, Vasile Alecsandri.

R: Alecsandri mai este cunoscut în Ucraina?

V.T.: Da. Avem câteva străzi, din cele câteva mii, care au denumirea lui Alecsandri și ale altor scriitori români.

R: Te bagă înseamnă autoritățile?

V.T.: Nu au încotro că mă bag eu în seamă și îi fac să mă bage în seamă. Le trimitem săptămânal fel și fel de declarații.

R: Dacă ar fi să îi dai un titlu interviului nostru, cum i-ai spune?

V.T.: Vasile Tărățenu, cel care vreau să fie un bun român.

R: Mă bucur că am avut ocazia să stau de vorbă cu tine și sper să ne reîntâlnim sănătoși.

V.T.: Mulțumesc și eu și vă doresc mult succes.

(Meridianul nr. 21 de joi 31 mai 2018 și Meridianul nr. 22 de joi 7 iunie 2018) și MCR.

19. RĂZVAN THEODORESCU: „ÎL ȘTIU BINE PE DOMNUL MARIN”

Un personaj foarte deștept acest istoric, om politic (fost senator), conducător de Instituții, lansat puternic în politică după 1989, promovat de Ion Iliescu să-l promoveze și să-l apere prin Televiziunea Națională – TVR, unde a rămas mai mulți ani. Era mai deschis decât adjunctul pus pur politic Emanoil Valeriu, devenit un fricos slujbaş.

În eforturile mari-mari depuse pentru înființarea Studioului de radio și televiziune Vaslui – TVV – am primit un ajutor neașteptat de la Directorul TVR de atunci, Răzvan Theodorescu. Îmi trebuiau diverse aprobări și decizii, drept care grupul din 22 constituit pe 5 decembrie 1990, m-a ales ca reprezentant și organizator, Prefectura Vaslui a dat o Decizie de numire și sprijin a TVV, ne mai trebuia, zicea prefectul Târnăuceanu, vreo aprobare de la București, de la TVR, credea el. Drept care în ziua de 10 decembrie, cam pe la ora 10 am intrat pe poarta televiziunii, păzită de armată, dar într-o febră a reorganizării, căutărilor, certurilor pe la toate colțurile și etajele.

Era greva șoferilor și miile de oameni se sprijineau de garduri și strigau aprig „Jos Valeriu și Răzvan” iar de la etajul 11 unde l-am căutat pe cunoscutul de mai multă vreme, Emanoil Valeriu, care poza în mare revoluționar, cel care n-a călărit bine pe val, și care mai nu se scăpa pe el de teamă că

năboiesc greviștii peste ei, așa că n-a vrut să semneze pentru înființarea altei televiziuni.

Trebuie subliniat că la etajele superioare scandările și ecourile lor către văzduh ridicau părul măciucă. Am profitat de panica și groaza lucrătorilor de acolo și am coborât la etajul X unde era biroul lui Răzvan Theodorescu și chiar sub efectul corului impresionant de mii de voci, „jos Valeriu și Răzvan” i-am întins cererea Directorului general și... cu mâna tremurândă (e tare greu de descris starea aceea de groază) a scris „Suntem de acord cu înființarea TV Vaslui, 10 decembrie 1990” și semnează, Răzvan Theodorescu, repet, cu mâinile tremurânde și într-o stare de îngrozire auzind scandările atât de puternice. A fost începutul unor colaborări destul de sporadice, am fost invitat să lucrez în TVR, dar aveam propriul meu grup de presă, eram deschizător de drumuri în toată presa română de după Revoluție (Licența 001/TV, în România).

Ca senator Răzvan Theodorescu mi-a acordat câteva interviuri, și-mi era ușor să le fac pentru că-l însoțea mai întotdeauna pe Ion Iliescu cel cu care am realizat 8 interviuri. Era destul de interesant în expresie, eram cucerit de Academician și istoric, îi urmăream apariții în televiziune, dar nu eram în același partid cu el, ci ecologist. Așa că trebuind să numescă un șef la Cultură, m-am anunțat ca pretendent. După o disputată discuție telefonică în care îmi recunoștea merite culturale, mi-a spus ferit „trebuie să respect disciplina de partid și să pun omul preferat de conducerea județeană, chiar dacă e un nepregătit” (a zis direct: prost)

– Și, cum stăm cu competența, cu pregătirea, cu reprezentativitatea, cu autoritatea științifică?

– Ȑștia vor să-și pună oamenii lor și mata prea te-ai luat în bețe cu ei. Nu te vor, eu nu pot trece peste ei, deși te cunosc și-ți știu valoarea.

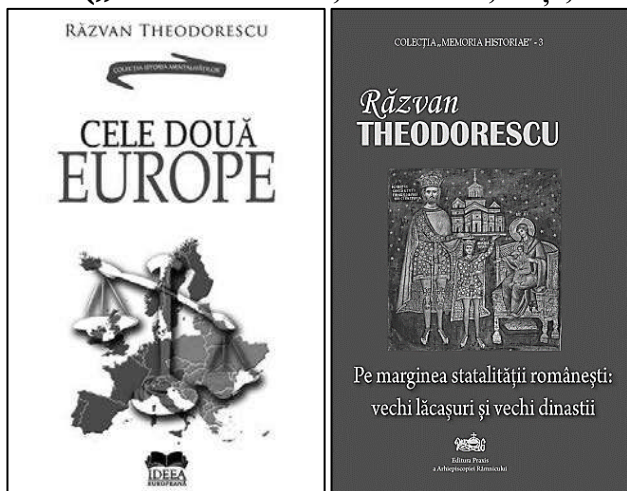
De câte ori a fost la Vaslui, am stat de vorbă cu el, i-am apreciat opera, intervențiile publice, uneori am formulat rezerve pe care le-a acceptat. Cu Muzeul Satului am avut foarte mari rezerve și comentarii. O colaborare cu asemenea personalitate, chiar aservită politic și cam lacomă de bani, a fost profitabilă și stimulatorie.

Dintre multe exprimări ale sale, în ultimii 8 ani, am ales-o doar pe aceasta:

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

**Acad. Răzvan Theodorescu,
București**

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

20. ACADEMICIANUL CONSTANTIN TOMA – UN MARE PRIETEN

Născut pe 19 noiembrie 1935, în satul Gugești, jud. Vaslui, din părinți agricultori; (m.2020).

– Absolvent al Facultății de Științe naturale a Universității ”Alexandru Ioan Cuza” din Iași, promoția 1958;

– Doctor în Științe biologice din 1969;

– Cadru didactic din 1958; astazi profesor consultant;

– Conducător științific de doctorat; am format 35 de doctori;

– Fost decan al Facultății de Biologie, director al Grădinii Botanice, director al Institutului de Cercetări Biologice, cancelar general al Universității;

– Fost președinte de onoare a Societății naționale de Științe biologice și președinte al Subcomisiei Monumentelor Naturii din Moldova;

– A fost distins de patru ori cu premiul Academiei Române (1978, 2000, 2002, 2016);

– Doctor Honoris Causa al Universităților din Bacău (2005), Arad (2008), Oradea (2009), Apollonia-Iași (2011);

– Profesor Emeritus al Universității ”Alexandru Ioan Cuza” din Iași (din 2005);

– A fost distins cu Ordinul „Meritul pentru învățământ” în grad de cavaler (în 2004);

- Cetățean de onoare al satului natal – Gugești (jud. Vaslui) din 2011;
- A fost membru titular al Academiei Române;
- A fost membru de onoare al Academiei de Științe a Republicii Moldova;
- A publicat, singur sau în colaborare 31 de cărți (din care 2 în Germania), peste 500 articole științifice originale (în reviste românești și străine), 120 lucrări de istoria biologiei și 80 lucrări de popularizare a științei.

Ultima întrevvedere a fost luni, 8 iulie 2019, la Codăești, unde am lansat cartea Elenei Miclescu „Sfaturi duhovnicești”, Iași, 2019, căreia i-am făcut prefața, iar el a prezentat autoarea cu care a fost coleg de clasă, într-un cuvânt la una dintre multele manifestări culturale la care m-a onorat cu sfaturi și prezență. Spre exemplu, la Vaslui a participat la aproape toate cele 5 ediții ale naționalului „Omagiu cărții și culturii vasluiene” Simpozion Național în organizare personală, privată, la multe lansări de cărți ale subsemnatului, la Iași, la lansarea cărții de vizită a Vasluiului „**101 vasluieni pentru 100 de ani**”, Pim, Iași, 404 de pagini, și la „... **77... noduri culturale și răspunsuri amicale**”, Pim, Iași, 398 pagini, ș.a.

Rar se poate afla cineva cu atâta afecțiune pentru plaiurile pe care s-a ivit pe lume și atâta înțelegere și prețuire pentru creatorii locali, cu aplecare specială pentru cei din Gugeștii natale.

După atât de multe întâlniri au rezultat și destule întâmplări cu haz sau fără, dar cu multă afecțiune și prețuire reciprocă. Reproduc **introducerea la cartea profesoarei**

Miclescu pe care am comentat-o amical, îndelung cu academician, care m-a surprins prin cantitatea și calitatea cunoștințelor și în acest domeniu.

ÎNVĂȚĂTURI, ÎNVĂȚĂTURI, ÎNVĂȚĂTURI

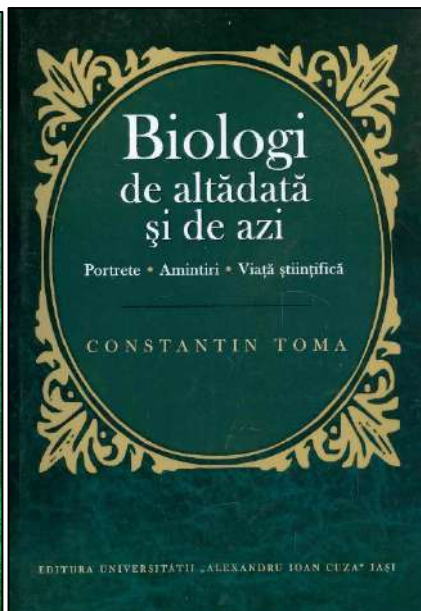
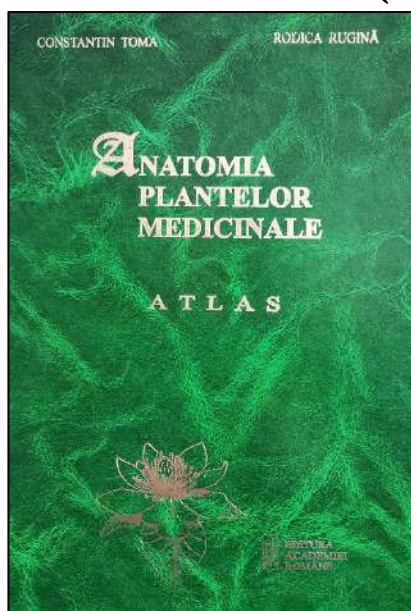
Cultura cuiva înseamnă diversitate în informare și aplecare către învățăturile fundamentale. Textele religioase, oricare ar fi ele, fac parte dintr-o latură existențială validată istoric și aplecarea unor laici spre popularizarea învățăturilor semănate în ele, dar neajunse la cunoștința publică îndeajuns, nu poate fi decât spre lauda acestora. Este un plus de sensibilitate adaptată la un mediu și un timp, transmisă în biserică, în grupuri (conferințe și alte adunări) și în scris, cu destule jertfe, prin tipărirea cărților. Este o credință devenită simțământ public, transmisibil fără frontiere, pilduitor prin persoana autoare, de receptat prin diversitate și conținut spus „mai altfel”, deși preceptele sunt vechi și adesea greu de transpus într-o realitate dominată de mijloace moderne de comunicare, de informare, de educație. Cu atât mai mult cu cât nimeni n-ar putea preciza locul educației de tip religios în noua cultură existențială care dislocă din ce în ce mai mult cunoașterea pe bază de cititul cărților.

Dacă cineva crede că prin activitatea sa poate prelungi sau înnoi comunicarea în formele impuse de computer, „face” (construiește) cu eforturi individuale considerabile așa cum face profesoara (o viață) Elena Miclescu, cu rezultate îndoielnice, totuși, datorită lipsei deprinderilor de lectură, e de mare laudă. E o aliniere benevolă într-un front educațional, într-o bătălie pentru limba română și pentru credința de neam...

Am parcurs cu interes dintre cărțile anterioare tipărite de Domnia sa. Găsesc, dar, justificat acest nou demers care să vină în ajutorul oricui vrea să citească, ori să pătrundă mai bine în această formă stabilă de învățătură. Ce poate fi mai durabil decât acest fel de educație, de 2000 de ani? Ce poate fi mai înălțător decât o altă lumină „aprinsă în furtuna vremurilor”? care poate fi cu durabilitate dictată de vremurile aceste în accelerată schimbare...

Dar, dacă profesoara nu s-ar dăruia misiunii sale, acum, nu la catedră, nu în biserică, nu în adunări publice ci cu cea „mai cu folos zăbavă” cititul unei alte cărți care nu poate fi decât folositoare, am recunoaște mai greu că Elena Miclescu are o inimă ca din soare ruptă, din care să răsară mereu lumina înțelepciunii. Este o bucurie și pentru noi și pentru oricine poate, știe și vrea să recepteze aceste mesaje. Nu putem decât să vă îndemnăm la lectură.

(Prof. Dr. Dumitru V. MARIN).

21. AVRAM D. TUDOSIE: SPERANȚA CA CERTITUDINE

Sunt oameni cu care ești prieten de când lumea.

Parcă totul se leagă în conversație, parcă ce spune este și în inima ta, parcă ce-a făcut ca operă îți provoacă plăcerea creației.

Prima întâlnire cu A.D.Tudose a fost la Festivalul Umorului „Constantin Tănase”, când l-am lăsat să intre la spectacolul din sala „Traian” în 1970, după ce s-a recomandat, întrucât era pe cai mari, urma să

mă duc la Huși cu familia Tănase și alți invitați la Festival, auzisem de el. Ani destui n-am mai avut nici un contact cu el, dar în primăvara lui 1991, am realizat un material pentru TVV, în timp ce el, directorul adjunct, explica în teren elevilor de la „Dimitrie Cantemir” cum se taie și se leagă vița de vie. N-a fost prea încântat, mai ales că i-am pus și întrebări mai grele, dar a fost foarte politicos și înțelegător cu mine=reporterul. După filmare am aflat ce este cu BBH, soiul de struguri Busuioaca de Bohotin, Huși, pe care îl descoperise și la producția căruia lucra. Directorul IAS de atunci, Ion Neamțu, afirmase la un concurs de vinuri că „producția de vin Busuioacă de Bohotin a fost de un milion de litri din care numai la Vaslui a vândut 3 milioane”, Tudose, a comentat hâtru întâmplarea.

Am început o colaborare de, iată, 30 de ani. Ne-am întâlnit de multe ori la manifestările culturale private, organizate cu fondurile mele proprii, deci, unde a făcut dovada erudiției, intelectualității sale, a experienței de viticultor mult apreciat de academicianul AOSR.

– Când mai organizezi așa ceva, cheamă-mă și voi fi prezent.

– Dacă-mi explici de ce nu te îmbeți după degustările de vinuri, că azi au fost o duzină. Am aflat că e oenolog, adică autorizat cu semnătură și ștampilă, că e invitat la degustări și clasificări în toată țara și că în concursuri contează mult felia de pâine și felia de măr, precum și faptul că de fapt nu bea acel vin.

– Dar, de scris, cum faci?

– E simplu, îmi notez cât de repede câte ceva, și apoi completez. Mereu am câte ceva nou de consemnat.

– La câte personalități românești și europene ai primit, câte cărți mai scrii ?

Prietenul meu AVI are peste 20 de cărți scrise și tipărite. E o veritabilă enciclopedie despre vie-vin-consum, are întâmplări picante cu foarte mulți oameni de stat, consemnate într-o carte impunătoare de peste 1000 de pagini.

S-a născut la 14 martie 1931 în satul Cerneghești, jud. Vâlcea într-o familie cu 6 copii. A făcut liceul la Drăgășani, ceea ce desigur a influențat alegerea meseriei sale, astfel încât a urmat cursurile Facultății de Horticultură și Viticultură din București, unde, în 1971, își dă și doctoratul în viticultură și oenologie. Din 1964 se transferă la Liceul Agroindustrial din Huși, unde este un profesor excelent și un cercetător asiduu

până la pensionarea sa în 1994. Pensionarea nu i-a întrerupt activitatea publicistică și de adevărat colecționar în domeniul viticol și în aspectele sale culturale.

La Școala Viticolă din Huși își desfășoară activitatea de cercetător în domeniul viticulturii și vinificației după nevoile și cerințele podgoriei. A realizat în activitatea sa Muzeul Vitiviticol din Huși, care cuprinde peste 500 de obiecte prețioase prin valoarea lor de reprezentare. A completat colecția de instrumente și unelte vitivinicole cu o sală cu 150 de figuri zoomorfe și antropomorfe din butuci naturali de viță de vie. Amenajează și modernizează vechea cramă-pivniță, adăugând o sală-laborator de prezentare și degustare a vinurilor. A înființat o vinotecă unică în țară colecționând vinuri din podgoria Huși și din alte podgorii din țară.

Ca oenolog s-a impus la nivel național prin elaborarea Tehnologiei de producere a vinului aromat din Busuioaca de Bohotin-Huși, precum și cea de preparare a vinului Vermut extraaromatizat de Huși precum și a Tehnologiei vinurilor semioxidative (omoloage celebrelor vinuri străine: Porto, Malaga, Marsala, Madera, Cahors).

Avram D. Tudosie și-a canalizat activitatea publicistică cu același profesionalism atât în știință cât și în literatură. A publicat peste 400 de articole, studii și lucrări științifice în diferite reviste și ziare, precum și 20 de cărți dintre care 10 sunt de știință și 10 de literatură. Dintre titluri amintim: *Metode noi în viticultura pe nisipuri* (1963); *Podgorii și vinuri în județul Vaslui* (1964); *Studiul comparativ al soiurilor pentru obținerea vinurilor aromate-coloare în podgoria Hușilor* (1974); *Cultura viței de vie și producerea vinului în gospodărie* (1981); *Busuioaca de Bohotin de la origini și până în prezent, și obținerea vinurilor aromat-roze* (1983); *Vița de*

vie, rod al pământului și al muncii (1989, reeditată la Chișinău la 1992); *Via și vinul* (1994); *Ambrozie și nectar* (1978); *Vinul în înțelepciunea omenirii* (1980); *Vinuri în știință și innuri bahice* (1981); *Pe dealuri dogorite de podgorii* (1982); *Podgoriile românești în literatură* (1985); *Dicționar viti-vinicol literar-aforistic și anecdotic-umoristic* (1996); *Degustarea romanțată a vinurilor* (1999); *Via și vinul in literatură* (2000) ș.a.

„Patriarhul vinului hușean” are și până astăzi (m.15 august 2019) o prezență creativă susținută fiind și un model de îndrumător și un neprețuit prieten.

SERIALUL ACADEMICIANULUI TUDOSIE:

UN DESTIN „CULTURAL” UNIC:

DUMITRU V. MARIN

I.

Încercăm un serial consacrat unei mari personalități locale, despre care am mai scris că reprezintă, alături de Th. Codreanu turnurile Gemini (nu cele căzute pe 11 sept.2011) ale vieții spirituale vasluiene.

Reluând o parte din articolul precedent ținem să accentuăm asupra plurivalenței profesorului, excelent la catedră, excepțional ca jurnalist, de fapt cel mai mare jurnalist din toate timpurile, om de mare spirit și mare scriitor!

Recordmenul mondial, de 2 ori, ar merita alte seriale.

28 apr. 1941, se naște la Giurgioana din părinții Vasile-Tudora.

1959 – Termină Liceul la Podu-Turcului; absolvent al 2 universități, Iași 1967, București 1976, Doctorat, 1991

1990 – Înființează TVV Vaslui, cu mare notorietate în Moldova și în țară.

1 martie 1970: angajarea prof. Dumitru V. Marin ca inspector cu bibliotecile la Comitetul de Cultură și Artă al județului Vaslui. Debut în ziaristică în 1957, la Steagul Roșu, Bacău.

1-3 iulie 1970: prima ediție a F N U C T cu noul angajat în prim plan; ca doctorand în științe trebuind să alerge după invitați de valoare, care nemaiauzind de vreun festival la Vaslui nu manifestau nici un interes.

Orășelul de 17.000 de locuitori, proaspăt centru de județ (din 1968, prin insistența lui Virgil Trofin, de loc din Lipovăț, în detrimentul Bârladului), era în plină transformare cu actualul sediu al Consiliului județean și Prefecturii terminat și Casa de cultură proiectată; cel care i-a dat numele Festivalului după cel al marelui actor de divertisment, Constantin Tănase, (din județul Vaslui de loc), D.V.Marin a manifestat de la început mare interes pentru cultura locală și cercetări folclorice.

1972-1974, tot printre organizatorii de bază, și-a extins cunoștințele și relațiile printre marile personalități culturale ale timpului fiind și cel mai cunoscut organizator al întâlnirilor cu scriitori. În 1971 aduce un grup de scriitori la Vaslui printre care Nichita Stănescu, Ileana Mălăncioiu, Constantin Chiriță, Radu Cârneli.

A înregistrat pe bandă magnetică ediția a II-a și a III-a precum și numeroși rapsozi populari ai timpului și a participat la Sesiuni Naționale pe teme etno-folclorice la Târgoviște, Craiova, Reșița, Timișoara ș.a.

Trecut la catedră (Văleni, Vaslui) din 1974 a avut preocupări constante de cercetare pe teren (mii de texte), de

participare ca cercetător sau îndrumătorul elevilor la multiple Sesiuni naționale ale elevilor și profesorilor. A urmărit și scris despre aproape fiecare ediție a F.N.U.C.T până astăzi și a colaborat la peste 30 de publicații din România: Cronică, Clopotul, Convorbiri literare, Scânteia tineretului, Gazeta învățământului, Îndrumătorul Cultural etc., etc.

S-a afirmat și în învățământ unde a obținut gradele didactice, definitiv, gradul II, gradul I și apoi doctoratul în științe. Ca și în prezent era mult mai cunoscut în afara județului. 22 dec. 1989 participant activ la eveniment, corespondențe la Radio Iași, Radio București, TVR.

5 Dec. 1990 înființează prima televiziune privată din România obținând, în 1993, Licența 001/TV. Prin realizarea grupului de presă s-a împlinit cu radio, ziar și diversifică și activitatea sa, realizând până în prezent 27 de cărți; 2 performante mondiale, 4 naționale și 19 întâietăți în județul Vaslui.

Membru al Ligii scriitorilor

Membru al U.Z.P.R.

(Meridianul, joi, 03 august 2017)

II

Am încercat în numărul de joi 3 august 2017 să subliniez simțământul de prețuire și simpatie pentru un om de aleasă valoare, care, acum, poate privi cu liniște și încredere că a reușit ceva în viață, că opera sa trebuie continuată spre binele unei întregi vieți culturale din județul Vaslui și de ce nu, pentru o mai corectă percepție a unei mari personalități a timpului de care aparținem, cu care suntem contemporani.

Chiar dacă am exagera în aprecierile noastre tot nu-i putem cuprinde multe dintre domeniile cultural-sociale,

personale, și mai ales jurnalistice în care a reușit să se afirme.

DURATA ACTIVITĂȚII

A fi prezent în viața VIE a Vasluiului de la 1 martie 1970 și până astăzi adică aproape ½ secol e o **PERFORMANȚĂ**. În pofida inamicității pe care le-a provocat prin firea sa (activă și directă), profesorul a fost un om al Cetății prin participarea la cercuri și cenacluri literare (a condus „Mugurel 74, timp de 2 decenii), prin articolele din presa locală și națională, prin conflictele în care a intrat cu principalii conducători comuniști. A fost mereu în preajma celor mai mari ai județului care trebuiau să țină cont de personalitatea sa și de legitimațiile de presă pe care le-a avut tot timpul.

Debut jurnalistic în 1957, la „Steagul Roșu” Bacău, a colaborat la Vremea nouă, Gazeta învățământului, Clopotul (Botoșani) ș.a., ș.a. dar și la prestigioasa revistă Cronică de la Iași condusă de vestitul profesor universitar Constantin Ciopraga. Întemeietor al Grupului de presă, intitulat inițial Studioul de televiziune și radio Vaslui, la 5 decembrie 1990, deja marchează ca existență o perioadă unică de activitate în domeniul presei, pentru că nu cunoaștem nici o altă publicație sau grup de presă cu asemenea durată de existență și absolut sigur n-a existat în istoria județului și a țării un „grup” cu televiziune, radio, ziar și revistă proprie.

27 de ani, în istoria Vasluiului, în slujba oamenilor de pe aceste meleaguri. **RECORD**. Peste 60 ca ziarist. **Record**.

VARIETATE ȘI REALIZĂRI

A fost un împătimit educator, cu debut în învățământ pe 10 septembrie 1959, a parcurs toate gradele didactice, apoi și doctoratul în științe.

A fost apreciat ca profesor, diriginte, publicist, conducătorul cenaclurilor județene, antrenor și arbitru de fotbal, fost vicecampion național la lupte libere.

Ca inspector la Comitetul Județean de Cultură și Artă Vaslui, a cercetat fiecare colțișor al județului Vaslui; a participat la foarte numeroase Sesiuni de comunicări științifice în țară.

A colaborat și a fost apreciat de mari personalități științifice ale timpurilor Iorgu Iordan, Mihai Pop, Ov. Papadima, Adrian Fochi, Gheorghe Vrabie, Vasile Adăscăliței ș.a., ș.a. A fost recunoscut ca un folclorist de valoare națională.

Dinspre poeți și scriitori: Nechita Stănescu, Eugen Simion, Laurețiu Fulga, Marin Preda etc. iar dintre vasluieni a fost apropiat cu: Al. Angheluș, Ion Iancu Lefter, Th. Codreanu, Ion Gh. Pricop, Th. Pracsiu, S. Bogdănescu, Avram D. Tudosie, Gabriela Ana Balan și foarte mulți alții, pe care i-a și promovat în calitate de jurnalist, director al M.C.R. și adevărat om de cultură.

Este autorul primului roman realizat din istoria Vasluiului cu „Zăpada pe flori de cireș (în spațiul pentru iubire)” – 1999, așa cum afirmă și istoricul și criticul literar Th. Pracsiu.

60 de ani în presă și trei decenii în toate ramurile presei locale, și prin M.C.R., cu 27 de vol. Tipărite, acestea, pot fi merite ÎNCONTESTABILE?

Desigur, D. V. Marin are și destui detractori.

Dar, absolut sigur, este o personalitate de înalt rang cultural, unic în județul Vaslui și recunoscut în toată România.

(Meridianul, joi, 17 august 2017)

III

Nu din totdeauna, dar de o bună vreme mă uimește cu munca și realizările sale acest om care, sigur, nu este prețuit cum se cuvine: Meteahnă veche la noi, mai ales că vasluienii sunt cârtitori și nerecunoscători încă de pe vremea lui D.Cantemir. Trebuie să scriu că între noi e o prietenie și o prețuire reciprocă, rarisimă.

La peste 8 decenii de viață știu și eu ce înseamnă valoare, ce, cine și cât a contribuit la viața mai bună a concetățenilor noștri, cine a dus faimă peste hotare și cât s-a afirmat în țară. Eu însumi am fost recunoscut și datorită muncii și talentului de jurnalist al județeanului nostru. Spre exemplu descoperirea mea, Busuioaca de Bohotin, nu știam că se vinde și în Canada iar serialul care se publică în MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC ne popularizează în 4 continente, multe capitale, sute de locuri în România. M-au onorat recenziile și popularizarea operelor mele. Primul care m-a felicitat la dobândirea titlului de Academician (al Academiei Oamenilor de știință din România) a fost acest bun prieten al meu.

Cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, prof.dr. D.V. Marin ,a fost argint viu în duminicile trecute, ca om de presă ori lector la simpozioane. Intervenția sa la ziua comunei Duda-Epurenii - Vaslui a fost interesantă, completând pe Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Petruș Andrei ori Ion Gh. Pricop. A mers apoi în alte două comune!

Se vede ușor că este adevărat ziarist.

Editorialele sale sunt elemente de referință! Sunt acolo informații generalizate despre problemele zilei cu destule învățăminte!

Merită urmărite!

(Meridianul, joi, 24 august 2017)

IV

M-am angajat să realizez un serial cât mai lung legat de acest om cu totul aparte cu care am șansa să fiu prieten de o jumătate de viață. Să ne înțelegem: cei care mereu vin vor avea mereu nevoie de modele, de oameni care să fi reușit ceva mai mult decât orice alt contemporan, care să amprenteze evul, măcar cu o pată de culoare, dacă nu cumva cu o realizare excepțională. Spre mândria noastră avem mulți oameni de valoare națională și mondială născuți pe aceste meleaguri (Emil Racoviță, Gheorghe Vrânceanu, Radu Miron ș.a.) dar care s-au afirmat studiind sau activând departe de aceste locuri.

Cazul lui D.V.Marin este unic pentru că acesta a ajuns de 2 ori recordmen mondial, de 6 ori național și de 26 de ori primul din județul Vaslui, activând neîntrerupt aici, lângă noi, la vederea noastră, în bătălie cu problemele locale, uneori, în dezacord cu concetățenii noștri: să realizezi interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, atâția reprezentanți ai bisericii, puzderie de parlamentari și oameni de cultură e și noroc, și capacitate, și îndrăzneală și orice mai vreți dumneavoastră. O revistă internațională ca MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, e foarte greu de realizat! De aici din Vaslui... plecând de lângă prieteni ca Ion Al. Angheluș, Ion Gheorghe Pricop, Th. Codreanu, Emil Pascal, P. Lascăr, C. Donose (aceștia sunt hușenii mei) cu Th.Pracsiu, Ion Iancu Lefter, Ion Enache, dr. Valeriu Lupu (și alți vasluieni), cu destui bârlădeni (vezi cazul Tr. Nicola) care l-au prețuit, s-a întors mereu tot aici, unde n-a trăit pe roze.

Nu e de mirare că este menționat în 11 dicționare cu personalități din jud. Vaslui, Bacău, Galați sau din țară. Este singurul vasluian în Dicționarul etnologilor români, și e menționat în 9 rubrici destinate din Istoria jurnaliștilor români

din toate timpurile. Și dacă mai are vreo 27 de cărți, dacă mai conduce singurul Grup de presă din Moldova, dacă este foarte activ la cei aproape 77 de ani ai săi, membru al Ligii scriitorilor din România și fost vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, putem vorbi de un vasluian de excepție? Deschizător de drumuri în presa și media modernă, primul cu un roman de valoare în Vaslui, cel mai longeviv editorialist din țară, cu debut în jurnalism acum 60 de ani...

Nu-i sunt dator lui D.V. Marin, doctorului în științe filologice, profesorului vasluian, celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, decât cu prietenie, în numele căreia semnez, Prof. dr. ing. Avram D. TUDOSIE Huși – România academician AOȘR.

(Meridianul, joi, 7 septembrie 2017)

V

Aș intitula notele următoare „Marin – jurnalistul” dar e mult prea puțin față de valoarea celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că nu prea devreme în timp va putea fi egalat: durată, consistență, realizări de excepție.

21 de ani, în scris, adică 21 de ani de când apare ziarul de față. Nu scriam prea mult la ziarul Meridianul... fiind preocupat de lucrările mele, de cercetări, de BBH (Busuioaca de Bohotin). Prietenul meu, D.V. Marin se miră și astăzi de ce n-am luat patima băuturii, ca oenolog reputat ce sunt...

Pe 26 sept. 1996, a apărut primul nr. al ziarului în grupul de presă cu editorialist același ca la TVV și Unison. Să spun drept credeam că este un moft!

Anii, 21, au demonstrat că era nevoie de acest ziar, mai ales pagina lui culturală unde au semnat mari personalități ale

națiunii române, mulți din Diaspora, foarte mulți din județ. Era manualul de pe banca învățăcelului, pentru că tot ce a rezultat ziarist vasluian a trecut pe aici. Toate realizările județului au fost consemnate aici; toate sau multe dintre mărturiile despre activitatea prof. Marin, vicepreședinte al UZPR, membru al Ligii scriitorilor, sunt aici.

Pe masa noastră se află o publicație longevivă.

În mâna noastră poate fi mărturia scrisă și semnată, pentru că cea auzită sau văzută au dispărut.

Chiar dacă ne așteaptă computerul – stăpân, poate ce s-a realizat în aceste două decenii va interesa pe „cei care mereu vin” (cum zice profesorul) pentru că dovada scrisă rămâne.

Rămânem și noi ca reprezentanți ai mediului vasluian, în momentul istoric dintre două secole și două milenii, oameni de merit ai unui timp, subliniez, imposibil de repetat.

Prin întreaga și variata sa activitate D.V. Marin rămâne unic.

(Meridianul, joi, 21 septembrie 2017)

VI

EDITORIALISTUL. Ar fi cazul să amintim că Tvv s-a înființat pe 5 decembrie 1990, când s-a hotărât să se pornească la drum, că prima emisiune a fost pe 24 dec. 1990, că de la bun început și până astăzi la mersul acestei unități media a vegheat un om întreprinzător și competent. Alergătura prin Europa și prin lume, ca să nu mai vorbim din România, n-a dus cumva, la absența editorialelor ca modalitate de purtător de cuvânt și de ideologie a cuiva, deci orientarea în câmpul audio-vizual.

Ziarul Meridianul a împlinit zilele acestea 21 de ani (înf. 26 sept.1996), dar în nici un număr n-a lipsit EDITORIALUL

ca modalitate de comunicare a esențialului din viața de zi cu zi a comunității, ca posibilitate de comunicare a gândurilor și atitudinilor unui ziar și a unui jurnalist. Poate și pentru orientarea oamenilor în legătură cu problemele zilei. Și, dacă ne gândim la rubrica deosebit de urmărită „minutul de frumusețe” apreciată și comentată îndelung atunci când ora exactă se dădea la Vaslui, pentru vasluienii din tot județul, dacă ne ducem cu gândul la vestitele relatări de prin multe colțuri ale lumii, ne închipuim că a existat întotdeauna o grijă pentru astfel de emblemă a ziarului. Se împlinesc peste 3 luni niște ani de la apariția TVV. Profesorul împlinește și el o vârstă, noi împlinim... visuri la diferite vârste. După primirea mea în Academia Oamenilor de Știință din România, m-am gândit că unul dintre cei mai îndreptățiți să fie admis acolo este acest concetățean al nostru care deja mai este membru al Uniunii Ziariștilor din România, membru al Ligii scriitorilor din România. Și mai este menționat în 11 dicționare de personalități din jud. Vaslui, Bacău, Galați, și mai este Cetățean de onoare în comune din aceste județe. Pentru noi a fost și este un promotor local cu rezultate deosebite. Pentru cel mai longeviv EDITORIALIST din Țara Românească, respectul nostru.

(Meridianul, joi, 05 octombrie 2017)

VII

Seria de articole din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău este foarte potrivită pentru a arăta lumii o figură contemporană luminoasă care, vorba președintelui țării, Emil Constantinescu, a avut și are harul de a face. Chiar în aceste zile datorită insistențelor și capacității prof.dr. Marin a ieșit de

sub tipar nr.11 al Revistei de suprafață globală MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.

Nu pot fi decât de acord cu acest recordmen al jurnalismului românesc și să constat că doar după cele 11 numere se înregistrează un număr record de colaboratori, 359, cifră care pare de domeniul incredibilului pentru județul Vaslui, cu săracii, prăpădiții și răuvoitorii lui. Din ce știu, până acum el n-a primit nici cel mai mărunț sprijin financiar. Presa locală n-a făcut absolut nici o remarcă sau evidențiere, deși revista le-a fost trimisă și tipografic și pe email, ceea ce denotă lipsa de cultură și obiectivitate a acestor conducători, care, chipurile, ar fi interesați și de cultură. Aici e vorba de cultură adevărată care se realizează sub ochii lor. Dacă ar fi vorba de bălăcărit, ei ar fi primii.

M-am gândit ce-l tot mână pe profesorul vasluian să realizeze acest fapt unic de cultură... Bani nu aduce, eforturi personale cât încape, nesomn și griji la greu, ba, mai trebuie să scrie și el câte ceva, că prietenul meu are mereu ceva de spus, după cum se vede și în ziar. Mă bucur că el poate, știe și vrea spre cinstirea acestor oameni subjugăți de prea multe griji.

Zilele trecute mi-a luat un interviu mie și directoarei Marinela Vasilescu în Ferma didactică viticolă de la Huși, dorind să popularizeze rodul viei și vinului de la noi. A zis că sunt o enciclopedie vie. Desigur că-i mulțumesc, dar eu subliniez disponibilitățile (de toate felurile) omului cu o așa putere de muncă remarcată de Ben Todică din Australia, Georg Barth din Germania, de Vasile Filip-Canada și de mari personalități românești. Oare, ce-l tot mână spre astfel de realizări pe concetățeanul nostru?

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC nu poate fi decât o altă dovadă extrem de valoroasă a unei personalități cu

destin cultural unic în județul Vaslui, despre care sunt tare bucuros să scriu.

(Meridianul, joi, 19 octombrie 2017)

VIII

Nu-mi dau seama cât poate alerga acest domn, pentru că număr de număr ține ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, face înregistrări video pentru TVV.ro, mai scrie câte ceva, manageriază societatea, corectează M.C.R.

Duminică, a stabilit un alt record generat până la urmă de munca sa de o viață: a participat, înregistrat și scris despre o a treia întronizare, adică a noului Episcop de Huși, P.S. Ignatie Mureșanul. Chiar că a fost un ales privilegiu oferit de soarta muncitorului cu condeiul! Gândiți-vă câți în decursul istoriei au putut, câți au reușit să participe și să scrie despre asemenea evenimente spirituale cu tot felul de conotații în viața unei comunități cu 5 protopopiate și cu o jumătate de milion de locuitori. Ziarul său e mărturie pentru acum și peste timp că nimic important în viața județului Vaslui și chiar din Moldova n-a trecut fără să fie filtrat de simțul său de observație.

Am știut că a fost apropiat de P.S.Ioachim care îl ținea la dreapta lângă iconostas, pe care-l frecventa, ale cărui pastorale i le publica. N-am știut de apropierea de episcopul Corneliu pentru că în ultima perioadă erau mai reci. Am știut de interviurile sale cu Papa, cu P.F. Teoctist și Daniel, se mândrea cu cele realizate cu I.P.S.Teofan, Streza și mai ales cu Cassian al Americii de Nord. Acum, sigur, e de adăugat P.S. Ignatie, pentru că un cuvânt al prof. dr. Marin are mare greutate, și, pentru că știe ce să întrebe în numele enoriașilor.

Eu mă mândresc a fi fost în apropierea unor mari personalități ale neamului, nu ca jurnalist ci ca specialist într-ale vinului. Abia aștept acest cuvânt special al P.S.Ignatie.

(Meridianul, joi, 26 octombrie 2017)

Chiar dacă postum, A.D. Tudose este unul dintre cele 5 personaje din cartea „Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului”, PIM, Iași, 2020, 210p., alături de T. Dima, D.V. Marin, Ion Gheorghe Pricop, Ion Măcnea, o agendă culturală pe durata unei jumătăți de secol, o carte care împlinește imaginea social-culturală a unei microzone românești.

Destinul crud al acestui om extrem de muncitor: acum, la abia un an și jumătate după moarte, opera sa deja pare uitată, nimeni nu mai vorbește sau scrie despre el. Cei doi copii sunt la București, iar soția a murit din cauza Covidului, în decembrie 2020. Așadar Hușul, județul Vaslui, țara... uită, al dracului!??

O mare valoare academică în stare... de uitare.

22. ACADEMICIAN C.D. ZELETIN: D.V. MARIN... A AVUT CU CE...

Ar trebui multe pagini pentru a putea ilustra colaborarea specială cu o asemenea personalitate multilaterală, cu rezultate de excepție în medicină (Academician AȘM), literatură, viață socială. Provine dintr-o localitate pe care am măsurat-o cu pasul ca să observ că într-un pătrat cu latura de circa 4 km, la Burdusaci, com Răchitoasa, s-au născut 11 mari personalități ale științei și culturii române (la Căbești 8, la Giurgioana 3, la Podu-Turcului, 5), cam în jurul casei rămase de la părinții învățatului moldovean, n. în

13 aprilie 1935.

Chiar de n-ar fi fost avantajul meseriei de jurnalist, cu C.D. Zeletin se împăca toată lumea, îl respecta toată lumea pentru erudiția lui, îl prețuia pentru comunicativitate, așa că am comunicat aproape de perfecțiune prin toate mijloacele.

Pseudonim al lui Constantin Dimoftache, născut, 13 aprilie 1935, Burdusaci, comuna Răchitoasa, județul Bacău) este poet, eseist, traducător, profesor doctor, medic și biofizician (m. 2020).

Volume publicate: Michelangelo, *Sonete*, E.L.U., 1964 (pentru care obține, în anul următor, premiul de carte, Edinburgh, Anglia, 1964); *Lirica renașterii italiene*, Editura Tineretului, 1966; Charles Baudelaire, *Florile răului* (ediție colectivă), E.L.U., 1968; *Sonetul italian în Evul mediu și Renaștere*, două volume, Editura Minerva, B.P.T., 1970; Michelangelo, *Sonete și crâmpeie de sonet*, Editura Albatros, 1975 (Premiul Asociației Scriitorilor din București); *Călătorie spre transparență*, poezii, Editura Eminescu, 1977; Michelangelo Buonarroti, *Scrisori urmate de Viața lui Michelangelo* de Ascanio Condivi, două volume, editura Meridiane, 1979; *Lirica franceză modernă, florilegiu*, Editura Albatros, 1981; *Ideograme pe nisipul coridei*, proză aforistică, Editura Cartea Românească, 1982; Michelangelo, *Poezii*, opera omnia, Editura Minerva, B.P.T., 1986; *Andaluzia*, poezii, Editura Cartea Românească; Charles Baudelaire, *Florile răului*, traducere integrală, Editura Univers, 1991; *Respiro în amonte*, eseuri, Editura Cartea Românească, 1995; *Gaură-n cer*, eseuri, Editura Athena, 1997; *Adagii*, proză aforistică, Editura Athena, 1999; *Sonetul în zorii, amiaza și amurgul Renașterii italiene*, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2002; *Ștefan Zeletin. Contribuții documentare*, Editura Corgal Press, Bacău, 2002 (semnat, C. Dimoftache-Zeletin); *Paul Verlaine, Poèmes. Poezii*, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2002; *Scânteind ca Sirius...*, Editura Sfera, Bârlad, 2004; *Distinguo*, Editura Vitruviu, București, 2008; *Doctorul Alexandru Brăescu, 1860-1917. Contribuții documentare*, Editura Corgal Press, Bacău, 2009; *Rămânerea tăcerii*, Editura Spandugino, București, 2011; *Zdrențe în paradis*, Editura Spandugino, București, 2012; *Scrieri I*, Editura Spandugino, București, 2012;

Premiat de Asociația Scriitorilor din București, și Uniunea Scriitorilor din România (1991), pentru cea mai bună tălmăcire a unei capodopere lirice a literaturii universale.

Președinția României i-a acordat Ordinul Național Serviciul Credincios în gradul de Ofițer etc.

CUVÂNT ÎNAINTE LA CARTEA
„GIURGIOANA – BACAU, SAT – BISERICA – OAMENI”
EDITURA PIM, 2011

Un copil de țăran din Giurgioana - jud. Bacău, a străbătut lumea după ce a măsurat cu pasul întreaga vale a Zeletinului, inclusiv comuna mea natală Burdusacii.

Un tânăr îndrăzneț, inclusiv la lupte libere, s-a dovedit un profesor eminent în perimetrul Vasluiului, recunoscut atât pentru profesionalismul său cât și pentru nonconformism și inventivitate.

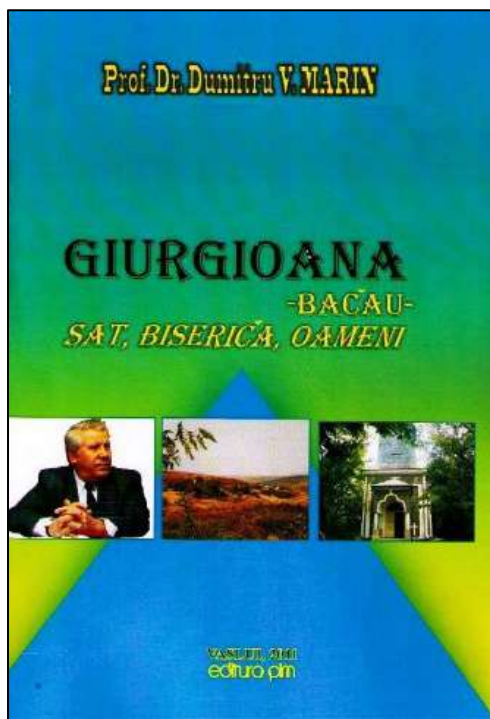
Astăzi, cetățean al Vasluiului, care a pornit Televiziunea Vaslui, Unison Radio Vaslui, Unison Radio Bârlad și Ziarul Meridianul (iată-l într-al 15-lea an de apariție), care a candidat la primărie, Consiliul Județean sau la Parlament situându-se mereu în locuri remarcabile ...

Un om dintre noi, alergând în cele 4 zări ale lumii (... 27 de țări!) dar mai ales în România pentru a realiza numeroase reportaje, întrevederi, corespondențe în direct etc. în sfârșit, presă de cotă înaltă, din moment ce a reușit să aibă în direct 6 președinți de stat, regele Mihai I, 14 prim-miniștri, sute de parlamentari din țară și de peste hotare.

Un etnolog (reținut în Dicționarul de specialitate) un romancier, un istoriograf cultural (câteva cărți valoroase), deci o fire activă și întreprinzătoare, dă la iveală o monografie

consacrată satului natal: „**GIURGIOANA – Bacău, Sat – Biserică – Oameni**”.

Alcătuită într-un timp scurt, cartea, de 150 de pagini,

este un stop-cadru al vieții unui sat, poate, ineluctabil alunecând spre veșnicie. Atestat la 1531, cu biserică veche în 1809, și aceasta sărbătorită acum, Sf. Voievozi, la cei 150 de ani, cu enoriași harnici dar din ce în ce mai puțini, în acest noiembrie, deci, un document care poate rămâne în istoria (culturală) a României, poate, pentru că este primul.

Cele 6 capitole ale volumului: I – Satul, II – Biserica, III – Școala, IV –

Oamenii, V – Personalități, VI – Addenda, demonstrează spiritul, rigoarea autorului, capacitatea de sinteză și priceperea de a îmbina datele, documentele, exprimările orale spre a servi cititorului de azi și de mâine.

Documentele inedite despre sat, biserică, școală, oamenii satului, personalitățile locale sunt într-o succesiune bine gândită și echilibrată, se constituie în mari merite ale lucrării.

Ilustrarea cu fotografii sau xerografii ține de încercarea de a prezenta o contribuție personală cu adevărat remarcabilă.

Cunoscându-l și apreciindu-l pe prof.dr. Dumitru V. Marin care se ocupă și de cercetarea Văii Zeletinului, în

speranța că va continua și pe această latură științifică, recomand călduros această carte „GIURGIOANA – Bacău, Sat – Biserică – Oameni”!!!

București, 24 octombrie 2011

Prof. univ. dr. C. D. ZELETIN

Membru al Academiei de Științe Medicale.

Președintele Societății Medicilor Scriitori și

Publiciști din România.

Președinte de onoare al Academiei Bârlădene,

(Societate literar-artistică înființată în anul 1915)

AFLU...

Aflu că un conjudețean important de-al meu împlinește 70 de ani. Pe care nu i-a trăit degeaba, dacă privesc la opera sa scrisă și mai ales la opera sa de viață pentru că D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite.

Am stat doar o dată de vorbă în Bârladul meu cel drag, căruia îi fac o donație de cărți în aceste zile prin Academia Bârlădeană. Mi-a spus atunci că întemeietorii Academiei Bârlădene sunt în ordinea importanței Tudor Pamfile, George Tutoveanu și Toma Chiricuță și eu l-am convins că George Tutoveanu a fost cel dintâi, iar Alexandru Vlahuță a fost ales președinte de onoare la 1 mai 1915, dar și la apariția primei reviste de după război Florile Dalbe cu contribuția acelorași.

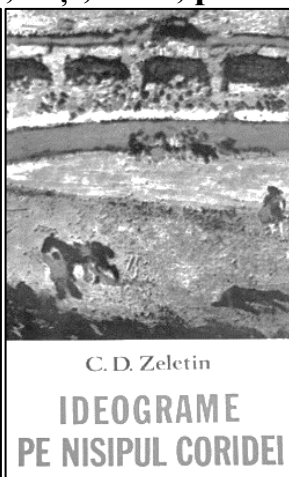
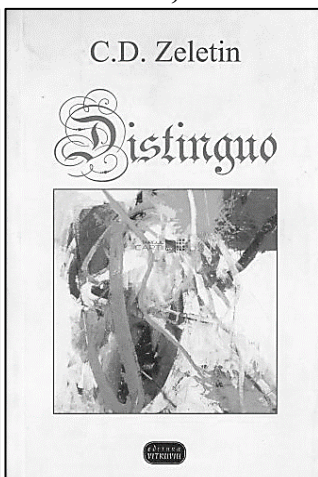
M-am bucurat și mă bucur că a cercetat evoluția acestei unice unități culturale ca expresie a localismului creator dar și că a repus în drepturile sale pe cel mai mare folclorist român din perioada romantică, Tudor Pamfile în volumul din 1998 „Tudor Pamfile și revista Ion Creangă”.

După cum se vede, ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești.

Îmi închipui că după o activitate de peste 50 de ani nici nu se poate opri cât mai are putere de muncă.

La aniversarea sa îi urez să-și continue în același ritm viguroasa sa activitate.

**Cu sănătate,
Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)**

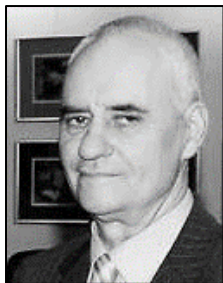

VII
UNIVERSITARI
(selecție aspră)

Clădirea principală a Universității din București

„... puțini vor fi cei care nu au auzit de prof.dr.

Dumitru V. Marin, de radiourile și televiziunea sa, de încăpățânarea lui rodnică, de buna așezare în spațiul cultural românesc și de zvâcnirile europene ale presei de la el dezvoltată”.

**Laurențiu ȘOITU,
prof.dr. Univ. Iași**

Am stat mult pe gânduri dacă „să dăm cuvântul” unor universitari cu doctorate și absolut mari merite naționale în domeniile lor de activitate. Dacă academicienii sunt considerați nemuritori pentru titlul-recunoaștere în istoria oricărei țări, și noi am ilustrat prețuirea noastră de către membri ai forului academic, chiar dacă nu suntem academicieni, ne întrebăm de ce universitarii de înaltă valoare neîncăpând în acel „patul lui Procust” nu sunt și ei interlocutori valoroși. Mai ales că mulți dintre ei sunt inventatori sau chiar întemeietori într-o știință: colegul meu de bancă prof.univ.dr. Gheorghe Popa din Boghești, fost decan la Universitatea Al.I. Cuza Iași a întemeiat geochimia, prof. univ. dr. Ion Berdan, alt coleg de bancă are contribuții unice în chimie, prof.univ.dr. Mircea Varvara e mare valoare ieșeană. Și putem continua. Numai cu vreo 40 de selecții.

Până la urmă, ce-ar putea sugera suplimentar aceasta?

- Infuzia de cultură, știință, politică, civilizație democrație într-un județ mereu văduvit de valori;
- Contribuțiile cele mai diverse în ramuri folositoare pentru circa 500000 de oameni; directe sau indirecte.
- Presa și exemplul individual timp de ½ secol în slujba unor idealuri emaneate din rândul conlocuitorilor.
- Prezența valorilor locale în context național și global.

– Ridicarea intelectuală a concetățenilor în condițiile în care în toată lumea dispare preocuparea pentru minte, inimă și literatură, pentru limbă, pentru metaforă, pentru iubire absolută....? Cerem lumii prea mult?

– Demonstrăm prin asta intensitatea aspră a muncii noastre de peste 60 de ani, rolul nostru în Agora?

La Vaslui nu există Universitate, dar... am adus noi, chiar noi, universitari de valoare, pentru ai noștri. Facem o precizare hotărâtă: nicăieri în operele noastre nu veți găsi un neadevăr, vreo greșeală, poate, dar exagerări, NU. La ce ne-ar folosi?

Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași
Vedere generală

CU UNIVERSITARI DIN MARILE CENTRE UNIVERSITARE:

1. IOAN BERDAN, UN CHIMIST...DILUAT

Ioan este azi un tip fără răbdare în comunicare. De câte ori am vorbit cu el, era tot pe grabă, parcă plictisit de viață, grăbit să se întoarcă la căsuța lui cu grădină. Nu-l interesează de loc gloria postumă, nu cine știe cât soarta celorlalți, evident nici viața publică. E adeptul principiului că atât a putut face în viață, se mulțumește cu atât. Solicitat să-și adune amintirile a trimis impresii de călătorie prin diverse țări, drept care le ignor. Dar... nu pot ignora activitatea sa de om de știință, drept care iată-l în cele ce urmează pe tăvădăreșteanul nostru de la care am copiat la algebră (se așeza astfel încât să văd bine), deși nu eram chiar slab, că altfel puteam rămâne corigent...

S-a născut la 9 august 1941, în comuna Vultureni, jud. Bacău din părinții Ioan și Elisabeta Berdan. Primii ani ai copilăriei i-a petrecut în satul natal, sub îngrijirea și educația părinților. În anul 1948, la vârsta de 7 ani, este înscris ca elev în clasa a I-a la școala general nr.5 din Tecuci, unde, va absolvi, de altfel, în 1955, cursurile ciclului gimnazial.

Din dorința de a fi mai aproape de familie, în septembrie 1955 devine elev, în clasa a VIII-a, la Liceul teoretic „Al. Vlahuță” din Podu-Turcului care era în cel de-al doilea an de existență. Aici, sub îndrumarea unui colectiv de profesori tineri și entuziaști (Mircea Varvara, I. Grama, Vasile Pandele)

dobândește solide cunoștințe de cultură generală și aptitudini practice, printre care cele de chimie, care îi vor marca evoluția viitoare. Aceasta și pentru că, profesorul său de chimie, Vasile Pandele, i-a insuflat dragostea și interesul pentru studiul fascinant al Chimiei și al științelor exacte. Nu întâmplător, în iulie 1959, în urma examenului de admitere, cu o concurență de 6 candidați pe loc, devine student la cursurile de zi ale Facultății de Chimie, din cadrul Universității „Al. I. Cuza” Iași. De altfel, marea majoritate a absolvenților singurei clase de la liceul din Podu-Turcului, au devenit studenți grație serioasei pregătiri din timpul școlarizării care s-a realizat cu prima promoție cu patru ani de liceu.

Perioada celor 5 ani de studenție i-a permis înțelegerea și aprofundarea notiunilor, conceptelor și legităților de bază ale chimiei, și, cu acest fundament, o solidă pregătire de specialitate. Printre profesorii pe care i-a avut aici, cunoscuți ca specialiști în țară și străinătate se remarcă: Ioan Zugrăvescu, Radu Ralea, Margareta Poni, Eugen Papafil, Magda Petrovanu, Vasile Ababei etc.

După terminarea studiilor universitare, în 1964, este numit ca preparator la Catedra de Chimie Anorganică din cadrul aceleiași facultăți a Universității „Al. I. Cuza” Iași. Ulterior, urcă ierarhiile treptelor universitare, în urma unor concursuri, și ocupă succesiv funcțiile de asistent (1966), lector (1975), conferențiar (1990) și profesor (1992). Începând cu anul universitar 2006-2007 este profesor consultant la aceeași catedră.

În anul 1974 își susține teza de doctorat, cu titlul: „Combinatii complexe cu Tl (III)”, sub conducerea științifică a d-lui prof.dr. Nicolae Calu. În perioada 1978 – 1982, este

detașat în Algeria, pe baza unui contract, unde funcționează ca profesor asociat la Universitatea din Sidi-Bel-Abbes.

În calitate de cadru didactic, în paralel cu activitatea didactică și științifică a îndeplinit o serie de munci de răspundere la nivelul catedrei, facultății și Universității „Al. I. Cuza” Iași. Astfel, a fost șeful Catedrei de Chimie: anorganică timp de 11 ani (1992-1995, 2000-2003, 2004-2006), membru al Consiliului Profesoral al Facultății de Chimie (1990-2006), membru al Senatului Universității „Al. I. Cuza” Iași (1972-1974).

Activitatea didactică a cuprins toate formele de învățământ (cursuri, seminarii, lucrări practice) cu studenții anilor I-V, cu masteranzii și cu doctoranzii. Astfel, a fost titularul cursurilor: „Chimia nemetalelor”, „Chimia metalelor”, „Structura și reactivitatea substanțelor anorganice”. „Reactivitate și mecanisme de reacție în chimia anorganică”, „Elaborarea materialelor anorganice” (în limba franceză), „Chimia compușilor organo-metalici (în limba franceză), „Chimie anorganică avansată”; „Strategii de sinteza și caracterizare a compușilor chimici” etc.

A îndrumat peste 100 de studenți în elaborarea lucrărilor de licență și peste 70 de profesori de gimnaziu și liceu în finalizarea lucrărilor metodico - științifice pentru obținerea gradului didactic în învățământ.

A efectuat cursuri de pregătire și de perfecționare cu profesorii de chimie în vederea obținerii definitivatului și a gradului didactic II și a făcut parte din comisiile de examen pentru definitivat și gradele II și I în învățământ. Este autor și coautor al unui număr de 15 manuale și cărți de specialitate apărute la Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași, Editura I.P.Iași, Editura USM – Chișinău (R. Moldova).

Vizitele prin județ, apariția la TVV, colegialitatea cu DVM sunt elemente concrete...

2. MIRCEA COLOȘENCO

E o întreagă poveste cu acest cercetător bârlădean, fost vasluian, transplantat la București, fratele stabilit fiind, la Bârlad.

Ziarist la „Vremea nouă” comunistă, știa de alergătura mea la primele 3 ediții ale Festivalului umorului „Constantin Tănase”, începând cu luna iunie 1970, dar avea sarcină de partid să critice cultura și, expres, să nu-mi pomenească numele, pentru că deși eram foarte activ, eram și cam liber la cuvânt. M-a sfătuit să am răbdare

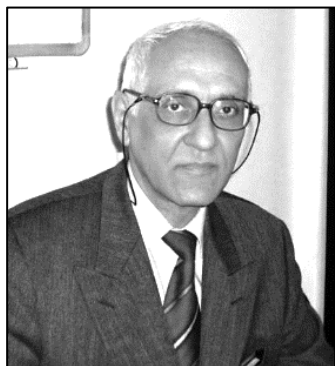
că oricum am valoarea mea și am să izbutesc. Totuși nu m-a scutit de „cuvenitele” critici, el ca reprezentant al partidului și poporului în presă.

A fost debarcat și și-a găsit de lucru în București, unde ne-am întâlnit de zeci de ori pe culuarele Bibliotecii Academiei și în foarte lungi convorbiri despre fenomenul literar, el având certă aplecare către munca de cercetare.

Era ironic peste măsură, inclusiv cu mine, provincialul, dar a venit la întâlniri la Bârlad și la ediții ale Festivalului „Tănase”, unde l-am și premiat alături de George Stoian, noi 3 fiind veteranii în viață la împlinirea celor 40 de ani de la primul gong. A colaborat și la ziar și la M.C.R. chiar dacă se plângea de probleme de sănătate.

Are operă pe măsura staturii sale impunătoare, a prețuit și participat la... opera culturală locală. Tot de-al nostru.

3. NICOLAE CONSTANTINESCU: MĂMĂLIGĂ, ȘTIE SĂ FACĂ?

Profesorul universitar bucureștean nu-mi era cunoscut decât ca nume, când d-l profesor doctor docent Mihai Pop, privind la televizor mi-a spus că el nu mai poate să participe la susținerea doctoratului meu și mă roagă să-l accept pe Nicu Constantinescu:

– Dacă vrei, îl sun acum, zice dl. Pop, pentru care n-am putut avea niciodată decât sentimente filiale și admirație pentru rezultatele publice. Îl sună, universitarul răspunde, intră direct în subiect:

– Dragă Nicule, am lângă mine pe d-l Marin din Moldova, vrei să te ocupi de formalitățile pentru susținerea doctoratului în locul meu. Te asigur că ai să te împaci foarte bine cu el. Să vii să-ți dau documentele, să-i faci referatul, și, mă rog, tot ce mai trebuie.

Așa s-a început o colaborare de mulți ani, pentru că după susținerea publică a Tezei pentru obținerea titlului de doctor în filologie, prof. univ. dr. Nicolae Constantinescu a venit de mai multe ori la Vaslui, a efectuat cercetări oficiale pe câteva teme pentru Universitatea București, i-am recomandat un grup de oameni (din Laza) cu care să plece la un festival la Washington de unde Rodica Bulboacă din Sauca, comuna Laza, s-a întors cu impresii rarissime.

Amândoi mi-au povestit într-o seară pe marginea lacului de acumulare de la Pușcași (de unde se aprovizionea cu apă

Vasluiul), întâmplări care de care mai hazoase, râzând cu gura până la urechi când îi prezentau pe americanii mâncând lacomi mămăligă cu pâine, lăudând-o pe cumătra Rodica pentru calitatea bucatelor, pentru cârnăciorii ardeiați pe care-i înfulecau suflând să înlăture iuțeala ardeilor. Profesorul Constantinescu era un om de lume, un cadru didactic excepțional, un prieten neprețuit (până s-a pierdut), un interlocutor-specialist greu de aflat vreodată. Mi-a făcut și alte articole, dar reproduc doar introducerea la cartea „Tudor Pamfile și revista Ion Creangă” aproximativ la fel cu Referatul pentru acordarea titlului științific de doctor în filologie... „Actualitatea științifică a operei lui Tudor Pamfile – cuvânt introductiv –

Mai mult, poate, decât unii dintre înaintașii și contemporanii săi, folcloriști și etnografi, condamnați, pe durata celor cincizeci de ani de „democrație populară” și de „socialism multilateral dezvoltat”, la o „uitare respectuoasă”, Tudor Pamfile (1883 – 1921) și opera lui au căzut, nemeritat, într-un con de umbră deasă care, abia în ultimii ani ai ultimului deceniu al acestui secol, tinde să se ridice. Vorbește de la sine faptul că, deși intrat în conștiința contemporanilor ca „albina harnică a poporului românesc” (V. Bogrea) și în aceea a posterității ca „un clasic al etnografiei și folcloristicii românești” (Al. Dobre), lui Tudor Pamfile nu i s-a consacrat, în cele peste trei sferturi de veac scurse de la trecerea lui în neființă, decât un singur studiu monografic, în 1956, nu i s-a retipărit decât un singur volum cuprinzând „Cântece de țară”, în 1960, nu i-a fost dedicată decât o singură lucrare bibliografică (incompletă), în 1970. În tot acest timp, însă opera lui Tudor Pamfile a fost intens „valorificată” în studiile de etnografie, de folclor și de mitologie ale tuturor celor

preocupați de aceste domenii ale culturii românești, ca și în multe antologii de literatură populară apărute pe parcurs (între care un volum de Basme. Ediție îngrijită de D. V. Marin, Editura Junimea, 1976), încât frecvența numelui său în notele de subsol ne face să admitem că folcloristul a fost o prezență în cercetarea științifică a acestui secol.

Și nici nu se putea altfel, dacă ne gândim că, venind în continuarea lui Sim. Fl. Marian, cu Sărbătorile la români (I. Sărbătorile de vară, 1910; II. Sărbătorile de toamnă, 1914; III. Crăciunul, 1914) Tudor Pamfile îmbogățește considerabil literatura etnografică românească, iar cu Mitologie românească (I. Dușmani și prieteni ai omului, 1916; II. Comorile, 1916; Pământul. După credințele poporului român, postum, 1924) realiza prima sinteză modernă în domeniu, acestea fiind, de altfel, și cele dintâi scrieri ale sale recuperate prin republicare în ultimii ani, cea dintâi într-o excelentă ediție cu introducere (echilibrată și documentată) de Iordan Datcu (Editura Saeculum I.O., 1997), a doua într-o ediție îngrijită (discutabil!), cu studiu introductiv de Mihai Alexandru Canciovici (neglijent redactat), (Editura Saeculum I.O., 1997). A fost, de asemenea recuperat un studiu inedit, Vräji de frumusețe și „trecere”. Text stabilit, întregiri bibliografice și notă introductivă de Petre Florea, în „REF”, 1-2, 1997, p. 59-89, al patrulea capitol din lucrarea inedită Dragostea în datina tineretului român, gata de tipar încă din 1915 și propusă spre publicare în colecția academică „Din viața poporului român” pe care Tudor Pamfile a îmbogățit-o cu un număr considerabil de scrieri. Au rămas în continuare necunoscute marelui public și greu accesibile chiar și specialiștilor studii precum Industria casnică la români (1910) sau Agricultura la români (1913), al căror caracter de noutate absolută, la vremea respectivă, nu a

fost anulat de trecerea timpului. Și nici orizontul teoretic ori metodologic, considerat punctul slab al operei pamfiliene(un adjectiv pe care autorul cărții de față încearcă să-l impună și, iată, chiar a reușit!), nu lipsește de fel din scrierile folcloristului de la Bârlad, scrierile mai sus amintite înfățișându-se ca adevărate monografii, cuprinzând material din colecțiile apărute până atunci, dar și material cules de Pamfile însuși ori primit de la numeroșii săi corespondenți. Primatul acordat culegerii, consemnării și publicării informațiilor reflectă tocmai intenția autorului de a epuiza materialul, aspirația sa către exhaustiv, către totalitate, implicând, în fapt, o anume opțiune teoretică și metodologică, impusă de necesitățile momentului și, nu mai puțin, de destinația scrierilor lui. În plus, Agricultura la români. Studiu etnografic(1913) nu se mărginește la descrierea tehnicilor agricole, a plantelor cultivate, a uneltelor de muncă, ci face permanente referiri la credințele și tradițiile legate de fiecare dintre acestea, se raportează consecvent la textele folclorice, la poezia populară, fără a se limita la acelea legate direct de muncile câmpului (plugușor, cântece de seceriș), ci extinde investigația asupra unor categorii folclorice ale căror relații cu agricultura sunt, la o privire superficială, greu de sesizat. Este reconstituită astfel baza etnografică a unor imagini poetice din lirica sau din epica populară, din ghicitori sau din proverbe, refăcându-se în felul acesta ceea ce teoria folcloristică modernă numește „contextul genetic” sau „contextul cultural” al faptelor de folclor.

În favoarea unei discipline a studiului și a unei perspective teoretice clare pledează mai convingător ca orice revista „Ion Creangă” (1908 - 1921), în paginile căreia s-a adunat un imens material folcloric, o impunătoare arhivă prea puțin cunoscută și cercetată până acum. Este, neîndoielnic,

meritul cărții de față, la origine teză de doctorat de a deschide lungul și anevoiosul drum al recuperării integrale a operei lui Tudor Pamfile, ale fixării definitive a locului acestuia în folcloristica și etnografia românească. Căci fără „Ion Creangă”, bibliografia pamfiliană rămâne indubitabil incompletă și peisajul științific al epocii văduvit de una dintre părțile lui de rezistență. De fapt, nici unuia dintre cei care au scrutat istoria folcloristicii (etnografiei) românești nu i-a scăpat acest aspect, remarcându-se caracterul complet al cercetărilor reflectate în paginile numitei publicații, în care s-a adunat un material „extrem de bogat și valoros”, ca și „compartimentarea[...] bine gândită” a prozei populare (Gh. Vrabie), extensia națională a colaboratorilor, provenind „din toate provinciile locuite de români” și „gruparea” (informațiilor) „mai judicioasă decât la <Șezătoarea>, rubricile devenind o constantă care ușurează cititorului căutarea speciilor solicitate” (O. Bârlea); calitatea de „corpus” a materialului publicat.

„Ion Creangă, Revista de limbă, literatură și artă populară” cuprinde în cele treisprezece volume ale sale o epocă din istoria culegerii folclorului și cercetării culturii populare românești, constituind o prelungire a direcției romantice, trecută, de acum, prin experiența științifică a școlii Hasdeu, ilustrată strălucit, la sfârșitul secolului al XIX – lea, de un G. Dem. Teodorescu, L. Șăineanu, Sim. Fl. Marian și alții. Comparația cu „Șezătoarea”, cea dintâi publicație specializată de folclor de la noi, se impune, de asemenea, dar trebuie să se țină seama de condițiile noi, specifice începutului de secol și intrării României într-o nouă fază a dezvoltării sale economice, sociale, culturale. Sub acest aspect, revista „Ion Creangă”, prin unele din rubricile sale, se înfățișează ca o oglindă a vremii, reținând nu numai cele mai diverse aspecte

ale culturii populare tradiționale așa cum se păstrau ele în amintirea sau în practica sătenilor, în primul rând, dar reflectând viu și mișcarea de idei a epocii, raporturile de forțe dintre diferitele orientări din folcloristica vremii, felul în care instituțiile de cultură (Academia, Universitatea) și personalitățile momentului (N. Iorga, I. Bianu, Ovid Densusianu, ministrul Spiru Haret, M. Sadoveanu, G. Ibrăileanu etc.) se implicau în efortul cunoașterii, păstrării și înțelegerii acestei părți a culturii naționale.

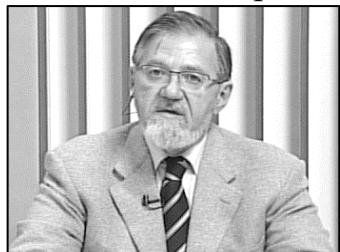
Sigur că o revistă cu un număr extrem de mare de colaboratori nu putea să dobândească o ținută și o relativă unitate decât prin lucrarea unui spirit conducător și acesta a fost Tudor Pamfile. Adesea invoca lipsă de preocupări teoretice (Pamfile „nu are o concepție teoretică clară asupra exigențelor riguros științifice despre culegerea de folclor și nici despre cele etnografice”, scrie P. Ursache) nu se susține decât parțial, în sensul că editorul revistei își adoptase principiile teoretice scopurilor publicației și capacității de reacție a colaboratorilor săi, cei mai mulți dintre ei preoți și învățători de țară, „amatori” atât în sensul etimologic al cuvântului (adică „iubitori” de folclor), cât și în sensul de „neprofesioniști”. Dar, dincolo de această reținere programatică de la teoretizări, scrierile lui T. Pamfile și revista însăși produc nenumărate dovezi ale unei viziuni științifice asupra faptelor de folclor, uneori, cum am arătat cu alt prilej, chiar depășind standardul curent, anticipând perspective viitoare. Mărturia cea mai elocventă a viziunii sale largi, cuprinzătoare asupra culturii românești, observă și d-l Dumitru V. Marin, se află în planul de lucru, de culegere și de sistematizare a materialului, propus Academiei Române și publicat sub titlul O părere despre culegerile și cercetările cu privire la viața poporului român în Povestea lumii de demult („Din viața poporului român”,

XVIII, 1913, p. 1-4), plan de lucru ale cărui linii de forță se regăsesc în (sau, poate, au fost dictate de) materialul colecționat și publicat în revista de la Bârlad. Așezând în centrul acestui plan de lucru omul, așa cum îl înfățișează credințele, legendele și povestirile vechi, în devenirea sa, în raporturile sale cu divinitatea, cu ființele malefice și cu cele benefice, în relație cu cosmosul, cu semenii și cu istoria, Tudor Pamfile dovedea o intuiție etnologică de mare finețe, devansând cu mult gândirea folcloristică a multora dintre contemporanii săi și anticipând, cu câteva decenii, viziunea asupra creațiilor populare a cercetătorilor formați în cadrul „Școlii sociologice de la București”.

Incursiunea în lumea operei lui Tudor Pamfile, operă în care revista „Ion Creangă” ocupă un loc de prim ordin, propusă în acest studiu dens, documentat, scris cu mare grijă pentru adevăr, dar și pentru „mai dreapta cinstire” a folcloristului de la Țepu, oferă o lectură extrem de instructivă și deschide o poartă către recuperarea integrală a acestui prețios obiect de patrimoniu. Găsim în paginile cărții o adevărată pledoarie pentru cunoașterea revistei și a mentorului ei, pentru fixarea locului său în vremea respectivă, dar și a prelungirilor sale în timp, căci Pamfile și revista „Ion Creangă” acoperă o epocă și au făcut școală. Când timpul se va arăta încă mai „răbdător” cu oamenii și imensul „corpus” de texte adăpostit în paginile publicației de la Bârlad va putea fi restituit într-o ediție critică integrală și se va spune că testamentul lui Pamfile a fost respectat și legatarul său moral de astăzi și-a împlinit, cu asupra de măsură, misiunea.

Prof.univ.dr. N. Constantinescu a alergat, cercetat, condus vasluieni spre dobândirea valorii. Șansa mea: să fim prieteni.

4. ADI CRISTI, UN INTELECTUAL EVREU

Cineva ar putea spune că aducând în prim plan pe acest evreu, ziarist ambițios (a pus la cale un puci în UZPR), un scriitor prolific și un universitar la facultăți private din Iași îi discriminăm pe evreii adevărați, pentru că nu e la înălțimea lor în planul sforilor de culise. Dovadă că n-a reușit să ajungă președintele UZPR.

Numai că Adi Cristi=Adrian Rosentzveig a fost un cutezător comentator și reporter în presa ieșeană cu implicații și prezențe în cea vasluiană, a fost un amic al meu, mereu ironic, cu tot felul de subtilități în exprimare vorbită sau scrisă. A participat activ și amical la multe acțiuni de presă și culturale pe care le-am inițiat, rareori cerându-mi și bani. Impunător ca înfățișare, cu șarm în manifestări publice, cu mult conținut în articole și polemici, Adi Cristi s-a dovedit un colaborator valabil și, până la un punct, loial, în tot ce am organizat eu în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați, adică în aria de acoperire jurnalistică a Meridianului de Iași-Vaslui-Bacău-Galați.

„Măi, Marine, tu ești slab, la puterea ta mediatică, ai putea să-i desființezi pe golanii ăștia de la putere în județ. Bagă-te, măi, în ei...”. Cu adevărat, n-am făcut speculațiile lui aspre și acide, pentru că trebuia să-mi hrănesc oamenii, la un moment dat 66 de angajați. Managementul meu, nuanțat, a asigurat permanența acestui grup de presă, el, Adi, este astăzi doar lector universitar la Iași.

În județul Vaslui, a existat momentul de peste 8 ani când la TVV se dădea ora exactă...

5. IORDAN DATCU, ISTORIC AL FOLCLORULUI

Cu ocazia unor Sesiuni de comunicări și a Festivalului de interpretare a cântecului popular de la Craiova, între 1971-1973, am fost cazat în hotelul „Jiul” din central municipiului. A fost să dorm în aceeași cameră cu monografistul Iordan Datcu, cu o mutră acră și mereu nemulțumit de ceva, dar cu care m-am înțeles excepțional după Sesiunea, pe care el a comentat-o în scris și mă nominalizează ca Marin Dumitru, în loc de Dumitru V. Marin. Până la urmă conta că sunt și eu pomenit printre personalități, pentru că, deși eram Inspector principal în cultura vasluiană, pentru îndrăzneală, personalitate și nesupunere îi era interzis presei de partid, ziarului Vremea nouă (altul nu era) să-mi primească vreo colaborare sau să-mi pomenească numele. Cel care avea în veghe acest lucru era tocmai fostul meu coleg de facultate, cel cu ștampila „T” în buzunar, și fără de care nimeni, absolut nimeni nu tipărea ceva.

În sala hotelului „Jiul” a venit floarea folclorului și etnografiei românești, adică a fost o sesiune cu adevărat științifică, iar la Concursul din acea seară le-am descoperit pe interpretele Ionela Prodan și Maria Dragomiroiu, am făcut cunoștință cu o personalitate cultural specific oltenească, Florea Firan. Printre cei care au apreciat comunicarea mea „Cântecul popular în cultura de masă” a fost și acest mare

cercetător, rămas în Istoria disciplinei prin **Dicționarul Etnologilor Români**, Ed. SAECULUM I. O., Buc.1998, în 3 volume, în al doilea fiind și eu micromonografiat, pp.65-66.

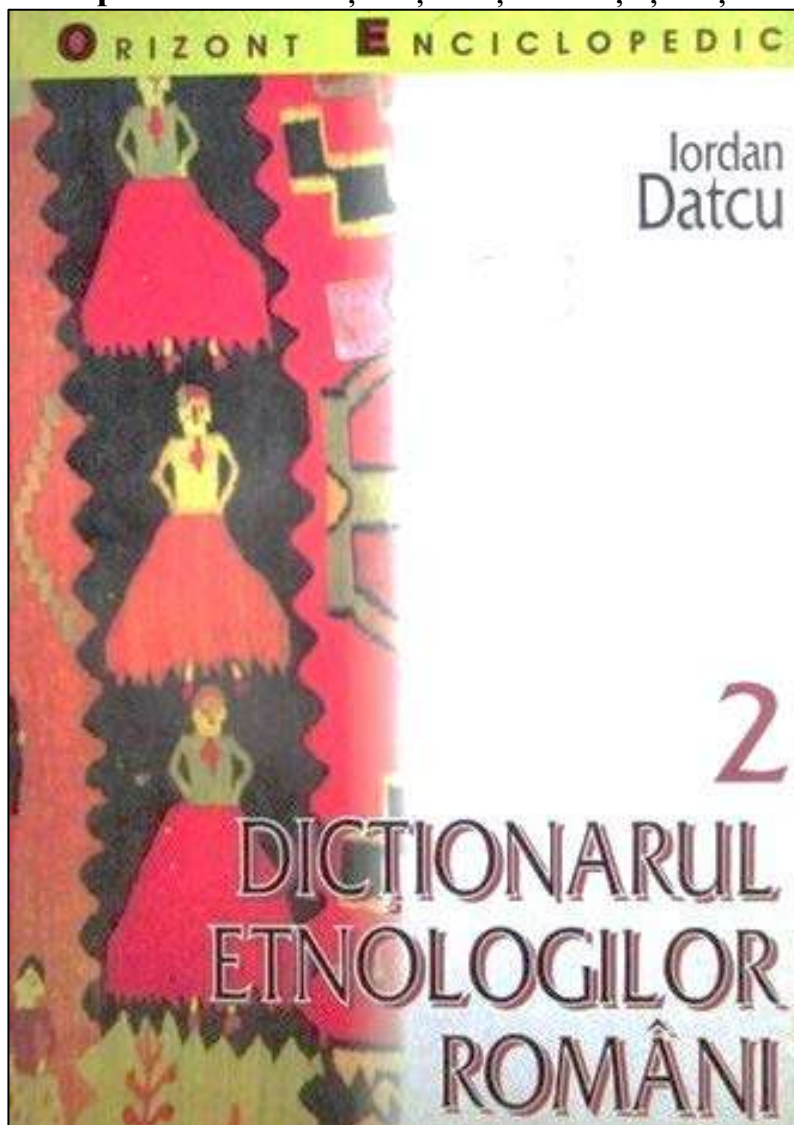
De altfel, într-o bună tradiție de colaborare cu vârfurile cercetării și istoriei etnografiei de nivel național, a funcționat sistemul de promovarea valorilor pe care le descoperea fiecare și așa am ajuns și eu mai repede cunoscut, așa am învățat de la mari valori ale vremii ca Al. Amzulescu, Ov. Papadima, Gh. Vrabie, G.G. Ursu, Adrian Fochi și mulți, mulți alții. Îmi folosea și faptul că mă înscriesem la Doctorat la dl. Profesor Doctor Docent Mihai Pop.

Omul acesta de o acribie cu totul rară, era un foarte bun amfitrion și, în apartamentul său dintr-un bloc bucureștean, prin spatele Casei Scânteii, am purtat multe convorbiri folositoare, am aflat mari taine ale cercetării, m-a orientat asupra marilor valori românești și universale. Să nu uităm că o bibliotecă impresionantă ca a lui era o sursă de mare pregătire în știință, în condițiile în care informația de bază sau de specialitate era ÎN CĂRȚI și cine nu avea o bună bibliotecă nu putea aspira la autoritate în specialitate, iar cine nu participa la diverse întâlniri era mereu în afara competiției.

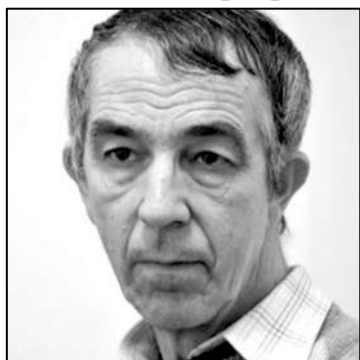
Eu eram la catedră, unde nu eram un profesor de limba română slab, unde întrețineam un Cenaclu (Mugurel '74, aproape 2 decenii), când stăteam multe nopți la studiu și interpretare. Cu ajutorul lui Iordan Datcu, chiar nu am pierdut timpul de pomană și am beneficiat de un parteneriat competent, afectiv, concret. Pătrundea și el greu în presa de specialitate, era cam marginalizat că nu-i făcea destul loc „partidului în toate”, preferând probitatea științifică și omenească. Ultima vizită, acasă la el, dar și el a fost oaspetele meu la Vaslui, în preajma susținerii doctoratului meu, a fost

prilej de bucurie pentru rezultatele sale în cercetare și de tristețe pentru starea modestă, săracă chiar, în care se afla și era nevoit să trăiască. Cam crud destinul pentru un așa de mare specialist ca el.

E o pildă vie de conștiință națională și științifică.

6. IOAN DĂNILĂ, UNIVERSITAR ALECSANDRINIAN

Ne-am apropiat instantaneu la o lansare de carte a unei colege de la Podu Turcului, monografie pe care a îngrijit-o și a orientat-o pe autoare pentru o bună realizare (prof. gr. I, Tatiana Galan). L-am filmat la Casa Alecsandri din Bacău de care se ocupă îndeaproape pentru restaurare, la alte manifestări din județ, la lansarea Revistei, a comunicat la mai multe ediții ale

Simpozionului Național organizat de noi, la Vaslui. De multe ori, pentru că mereu are de spus ceva în plus, de argumentat o idee nouă sau o problemă de limbă.

L-am simțit întotdeauna ca pe un frate, calm, documentat, afectuos profesionist. Are rezervată rubrica învătătorului...

EXCURS PAMFILIAN, DUPA 20 DE ANI

Prezența, într-un parcurs imaginar, a unui specialist dintr-un anumit domeniu are o dublă valoare: pe de o parte, este liantul a două serii de cercetători (în cazul nostru), iar pe de altă parte, este el însuși o personalitate creatoare. Tudor Pamfile (1883-1921) a izbutit performanța ca în doar 38 de ani să se remarce în ambele direcții enunțate mai sus. Romulus Vulcănescu îl găsește drept „a doua figură dominantă în etapa de elaborare a domeniului etnografiei” românești, după

Simeon-Florea Marian, cel care – mentor fiindu-i – a primit eticheta de „priceput, stăruitor, bogat și norocos muncitor”. Să realizezi culegeri de folclor tematic și de proporții semnificative, să fondezi și să coordonezi două reviste de cultură („Ion Creangă” și „Miron Costin”), să publici producțiile populare sub egida celui mai înalt for științific – Academia Română – și să primești laude pentru toate acestea de la personalități de primă mărime (Nicolae Iorga, Ion Bianu, Mihail Sadoveanu ș.a.) e mai mult decât trebuie pentru ca numele lui Tudor Pamfile să strălucească în galeria oamenilor de seamă ai Moldovei și ai țării.

Am spus undeva că un criteriu – secundar, e drept – pentru a stabili valoarea de circulație a ideilor sau a lucrărilor cuiva este dat de convertirea numelui de persoană în adjectiv sau, mai mult decât atât, acesta să se prelungească într-un termen semnificând o orientare cu caracter general. În cazul nostru, autorul unei teze de doctorat centrate pe contribuția lui Tudor Pamfile la dezvoltarea folcloristicii naționale, Dumitru V. Marin, a creat adjectivul „pamfilian”, pe care l-a susținut prin evaluări corecte și prin necesarele raportări la opera cărturarului. Stă mărturie varianta editorială a tezei, cu titlul „Tudor Pamfile și revista «Ion Creangă»” (Vaslui, Editura „Cutia Pandorei”, 1998). A nu se crede că subiectul nu a mai fost abordat; ba se poate vorbi de o tradiție personală în tratarea temei. Într-un singur an, 1973, D. V. Marin a publicat șapte articole din domeniul folcloristicii: „90 de ani de la nașterea lui Tudor Pamfile” („Vremea nouă”, Vaslui), „O prestigioasă revistă de folclor: «Ion Creangă» (65 de ani de la apariție)” („Cronica”, Iași) etc. În anii următori a păstrat pasiunea pentru cele două teme, cu studiile „Considerații preliminare privind promovarea cântecului

popular la revista de folclor «Ion Creangă»” (1975), „Un folclorist de seamă: Tudor Pamfile” (1978), „O valoare spirituală națională: revista «Ion Creangă»” (1983), „100 de ani de la nașterea unui mare folclorist: Tudor Pamfile” (idem) etc. Editorial, a îngrijit „Basme”-le lui Tudor Pamfile la Editura „Junimea” (Iași, 1976). Așadar, o primă condiție a credibilității a fost atinsă: continuitatea abordării temei. Probabil aici trebuie căutată preferința lui D. V. Marin pentru detalieri, întrevăzute în cuprinsul lucrării sale din 1998: „Un folclorist și o revistă bârlădeană în patrimoniul național” (pp. 15-72), „O revistă pentru o idee: corpusul folclorului românesc” (pp. 73-172), „O arhivă pentru mai târziu” (pp. 173-214), „Final deschis” (pp. 2015-220), totul încheiat cu note, mărturii și documente și clasică bibliografie.

Am semnalat în cuprinsul lucrării câteva subiecte pe care le-am parcurs cu un interes special: tonul aspru (motivat?) al lui Tudor Pamfile la adresa broșurii lui Grigore Tabacaru „Jocuri românești pentru copii” (pp. 17-18), descrierea unor obiceiuri de Dragobete (pp. 258-260) și a salutului la români (p. 270), ca și referirile la Giorge Pascu (p. 202 et passim), cu privire la studierea ghicitorilor. Îmi permit o sugestie pentru D. V. Marin: reeditarea lucrării, cu dezvoltarea unor subcapitole („Folclorul copiilor”, de pildă) și cu revizuirea altora. Îl obligă la acest demers calitatea specialiștilor în folcloristică pe care i-a contactat (Iordan Datcu, Gh. Vrabie, Ovidiu Papadima, N. Constantinescu ș.a.), necesara reevaluare a propriei munci și, de ce nu, progresele industriei tipografice. Într-un an când vârsta îl obligă să dubleze o cifră recunoscută pentru energia-i benefică, îi fac cadou o propunere: să deschidă chiar în 2018 Colocviile de Folclor „Tudor Pamfile” fie la Galați, fie la Vaslui, de

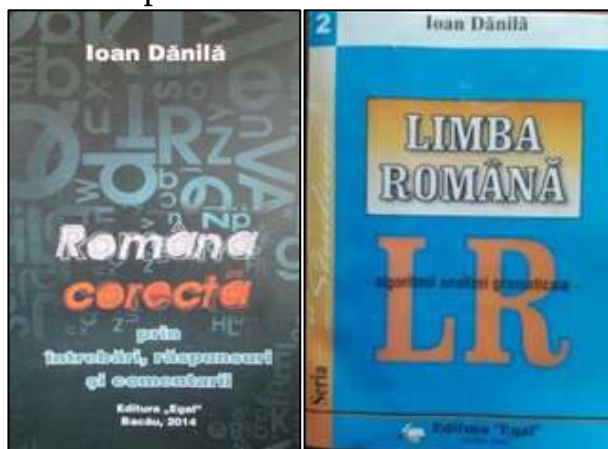
preferință în parteneriat cu respectivul Centru Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale. Mi-a venit această idee în ziua de 4 aprilie a acestui an, asistând la sărbătorirea lui Viorel Savin, care a împlinit 77 de ani. (L-au firitisit, în Aula „Vasile Alecsandri”, Serviciul Public Județean pentru Promovarea Turismului și Coordonarea Activității de Salvamont Bacău, în parteneriat cu Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău.) A primit în dar ediția I a unui festival național de dramaturgie. (Scriitorul băcăuan a excelat în acest gen, dar a trimis în librării și cărți de poezie, teatru și publicistică.) C.J.C.P.C.T. Bacău și multe altele din țară vor fi prezente la prima ediție a Colocviilor „Tudor Pamfile”, coordonate de prof. dr. Dumitru V. Marin.

Ioan DĂNILĂ

**(... 77... NODURI culturale și semne amicale,
Ed. PIM Iași, 2018, p. 143, 144)**

Prezent des în județ, este de toată prețuirea pentru efortul depus, dar mai ales pentru mintea sa strălucitoare.

7. VASILE DONOSE, MUZICIAN ȘI... MULTILATERAL(!)

Vasluian de origine, mare muzicolog, director al Teatrului de estradă „Constantin Tănase” apreciat profesor, a reușit să conducă destinele unui teatru în care vedetele căutau să-și impună mofturile. Știam asta din bârfele auzite în timp ce stăteam pe holurile instituției.

Președinte de juriu, sufletist, chiar priceput, și-a adus aici de mai multe ori trupe complete cu tot ce înseamnă spectacol teatral adevărat. Era reținut în interviuri ca să nu se strice cu Partidul și realizam greu un material bun pentru TVV. (n. 4 apr. 1929 – m. 30 dec. 2017).

Născut la 4 aprilie 1929 în Valea Lunga (Vaslui), și-a început studiile muzicale la Școala Normală „Costache Negri” din Galați (1942-1950) cu Xantopol Spiru (vioară) și Ion Voicu (teorie-solfegiu), continuându-le la Conservatorul din București (1950-1955), A urmat Facultatea de Filosofie a Academiei „Ștefan Gheorghiu” (curs seral) din București (1962-1965), obținând doctoratul.

Dirijor de cor la Uzinele „Timpuri noi” din București (1953-1955); metodist (1955-1957) și director (1957-1959) la casa Regională a Creației Populare din București; redactor muzical (1959-1964), director artistic (1964-1966) și redactor șef adjunct (1966-1969) la Radiodifuziunea Română, redactor

șef al emisiunilor muzicale la Televiziunea Română (1969-1972), redactor șef și director al emisiunilor și formațiilor muzicale la Radioteleviziunea Română (1972-1978), consilier și director artistic la Agenția Română de Impresariat Artistic – ARIA (1978-1982) și director la Teatrul satiric-muzical „Constantin Tănase” din București (1982-1999).

A fost vicepreședinte al Uniunii Interpretilor din București (1997). A scris articole, studii, cronici și recenzii în „Muzica”, „Studii de muzicologie”, „Sovietskaia Muzîka” (Moscova), „Contemporanul”, „Flacăra”, „România literară”, „Viața studentască”, „Săptămâna”, „Tomis” (Constanța), „Luceafărul”, „Îndrumătorul cultural”, „Apărarea patriei”, „Scânteia”, „România liberă”, „Scânteia tinerelului”, „Viața nouă” (Galați), „Drum nou” (Brașov), „Magazin”, „Muncă”, „Ramuri” (Craiova), „Steagul roșu” etc.

A susținut emisiuni de radio și televiziune, conferințe, prelegeri, concerte-lecții, comunicări științifice (Varșovia – 1974, Edinburg – 1969, Augsburg – 1974, Budapesta – 1975, Moscova – 1976, 1984, 1985, Stuttgart – 1977). A făcut parte din jurii naționale și internaționale de concursuri muzicale, de radio și televiziune (Irlanda – 1971, 1976; Ungaria – 1973, 1975; URSS – 1976; Italia – 1973; Franța – 1974; și Cehoslovacia – 1976). A întreprins călătorii de documentare în Belgia, Italia, R.F.Germania, Polonia, URSS, Cehoslovacia, Bulgaria etc. Este membru în Comitetul Internațional de Muzică Populară (1969). A realizat documentarul radiofonic George Enescu or the Poetry of Man (1967, în colaborare).

A fost distins cu Ordinul „Meritul cultural”, clasa V-a (1969), și clasa II-a (1976), Medalia de argint a orașului Russe, Bulgaria (1973), Ordinul Muncii, clasa III-a (1974), Medalia

jubiliară „Bedrich Smelana” din Praga (1975), Medalia orașului Lucca, Italia (1976).

Este vicepreședinte al Uniunii Interpretilor din București (1997). A scris articole, studii, cronici și recenzii în „Muzica”, „Studii de muzicologie”, „Sovietskaia Muzîka” (Moscova), „Contemporanul”, „Flacăra”, „România literară”, „Viața studentescă”, „Săptămâna”, „Tomis” (Constanța), „Luceafărul”, „Îndrumătorul cultural”, „Apărarea patriei”, „Scânteia”, „România liberă”, „Scânteia tinerelului”, „Viața nouă” (Galați), „Drum nou” (Brașov), „Magazin”, „Muncă”, „Ramuri” (Craiova), „Steagul roșu” etc. Inmormantarea a avut loc luni 1 ianuarie, ora 13,00 la Cimitirul Bellu.

Rămâne un personaj emblematic, adică exemplu de oameni de valoare care au onorat FNUCT deși avea preocupări mult mai importante ca muzician de aleasă importanță.

8. ADRIAN FOCHI, OMUL DE MARE SUFLET

Avea cam 50 de ani când l-am cunoscut, într-o pauză din Sala de lectură a Bibliotecii Academiei, când era organizată o expoziție de carte veche. Parcă ne cunoșteam de când lumea, deși el chiar realizase ceva deosebit în domeniu: vestita colecție de 904 variante ale baladei populare Miorița, inclusiv, analiza variantei Alecsandri. Impunătorul op „MIORIȚA” de 1106 de pagini (ed. Academiei, 1964) era greu și doar de luat în mână, ca să nu mai spun de greutatea sa științifică. Mi-a părut rău că nu i-am dăruit și din variantele culese de mine la Giurgioana.

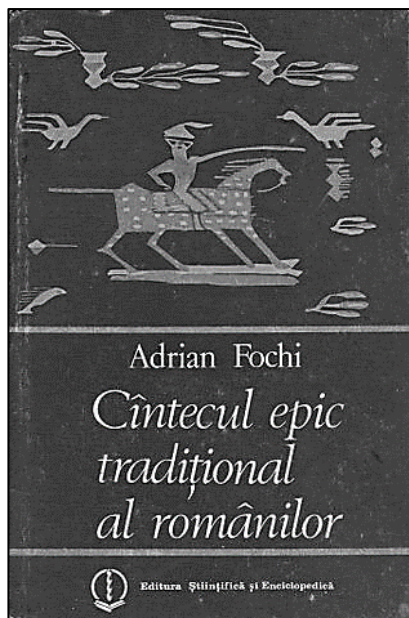
Avea colțul său unde i se aduceau cărți, ziare, manuscrise (Sala I) de către custodele sălii Bibliotecii Academiei Române, nimeni alta decât soția sa, o doamnă tare de treabă.

Cea mai mare recunoștință i-o port, și după atâția ani, că a lămurit-o pe doamna custode că sunt om de nădejde și... am parcurs mulți km de rafturi cu cărți și manuscrise în subsolul instituției, unde am pipăit primul document în limba română, Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung, din 1521 („I Pac, dau știre domnietale za lucrul turcilor...”) și multe din categoria „S” – secret – mai ales câte ceva dintre cele 20000 de titluri ale lui Nicolae Iorga, pus și el la index cu o bună parte dintre scrieri.

M-a ajutat să citesc și să fotografiez (pe ceva bani fotografului oficial) manuscrisele și scrisorile lui Tudor Pamfile, din fondul Pamfile, G.T.Kirileanu, A. Gorovei ș.a. multe, tot la „S”. Mi-a folosit să întocmesc Teza de doctorat cam în proporție de 90% pe bază de astfel de manuscrise. Fragmentele din teză pe care mi le-a citit folcloristul Adrian Fochi, i-au dat convingerea că nu voi avea nici o problemă la Doctorat (dar a mai durat până s-o pot redacta corespunzător și în liniște, câțiva ani buni).

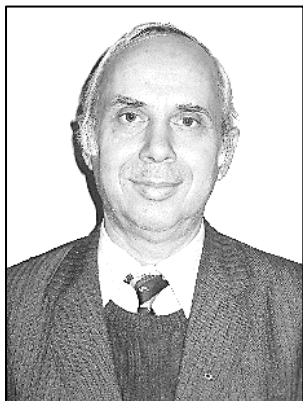
În epocă se obișnuia ca fiecare cercetător afirmat să recomande un novice ca mine unor alte personalități, spre a se înlătura trădarea și frica de Securitate, așa că Adrian Fochi m-a prezentat unui număr de cercetători români și (a) unor francezi, cu care am purtat mulți ani corespondență.

Unul dintre oamenii de mare valoare cu care am avut onoarea unor convorbiri productive și determinante pentru cercetările mele de mai târziu a fost fără îndoială Adrian Fochi.

9. CORNEL GALBEN, DINTOTDEAUNA PRIETEN

Un băcăuan de o loialitate rară, un „ouvrier” îndrăcit la

muncă, un mare cercetător cu o aleasă specializare: realizator de Dicționare ale personalităților băcăuane. Asta pe lângă toate cele ale unui intelectual de mare clasă, memorialist, critic literar, îndrumător de talente.

Or fi vreo 45 de ani de când l-am sunat la telefon să mă înscriu printre cei care întocmeau istoria culturală a Bacăului și ne-am înțeles din prima.

Destui ani n-am mai comunicat absorbiți de „muncile pâinii” adică să ne asigurăm existența.

Cornel e mereu ca pâinea caldă, voce caldă-caldă, calmă, cuvântul măsurat, îndemnul spre înainte, peste toate o disponibilitate la sacrificial personal. Când m-am trezit cu el la Giurgioana, în noiembrie 2011, de ziua satului, cred că am realizat ce înseamnă un suflet nobil. De atunci, am colaborat într-un mod unic: i-am cerut material pentru ziar, apoi pentru Meridianul Cultural Românesc, apoi pentru alte scrieri; dacă întârziem, mă lua la întrebări. M-a considerat printre marile personalități culturale băcăuane (vol.V) pentru că sunt născut în Giurgioana și că am realizat câte ceva important pe acest pământ. Dar cred că microportretul din Dicționar, pe care cu răbdare mi l-a alcătuit, este dintre cele mai complete.

I-am răspuns cu aceeași monedă (...!) n-am prea scris despre el dar i-am publicat orice mi-a trimis văzându-i valoarea și acribia de cercetător. Iată, așa zice ca și cronicarul

„Nasc și la Bacău, oameni” de mare valoare. O prietenie ca cea a lui Cornel Galben și de o durată așa mare... nu se poate plăti vreodată.

10. DANIELA GÎFU

***„Dacă nu vă impresionează opera, fînța ei eterică și dinamismul rarisim, nu puteți cuprinde marea valoare națională pe care o are”
(D.V.M.)***

Daniela Gîfu (născută la Bârlad, în 10 ianuarie 1973)

este doctor în informatică (2016) și doctor în filosofie (2010). Obține licența în fizică (1997) la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) și absolvă un master în comunicare și relații publice la Școala Națională de

Studii Politice și Administrative (SNSPA), București (2004). Rămâne însă permanent legată sufletește de Bălăbănești (jud. Galați), unde și-a petrecut copilăria alături de bunicii din partea mamei, în 16 octombrie 2010, pentru dăruirea, implicarea și contribuția substanțială aduse acestei comunități, primește titlul de cetățean de onoare.

- În perioada 1999-2010 în calitate de coordonator de programe cultural-educative la Casa de Cultură a municipiului Cluj-Napoca, organizează și călăuzește diferite grupuri literar-artistic (Cenaclul de Seară, Trupa de Teatru “Arca lui Noe” etc.). Este și perioada conturării profilului său publicistic.

- Începând cu anul 2002, Daniela Gîfu colaborează cu diverse publicații literare din România: Dacia literară (Iași),

Steaua (Cluj-Napoca), Ateneu (Bacău), Familia (Oradea), Bucovina literară (Suceava), Citadela (Satu-Mare), Oglinda literară și Pro Saeculum (Focșani), ZIP (București), Gând românesc (Alba-Iulia) etc. În paralel, după un debut colectiv deloc de neglijat, sub îndrumarea unor mari personalități ale națiunii române (Virgil Bulat, Bartolomeu Anania, Artur Silvestri, Cornel Moraru, Zeno Fodor, Valentin Marica etc.) Danielei Gîfu i se deschide un orizont fără de timp. Colaborează constant cu publicații din străinătate în limba română: AGERO – Germania; Asymetria – Franța; Candela de Montreal și Destine Literare – Canada; Lumină lină și Gîndacul de Colorado – USA; Argument – Australia etc.

Daniela Gîfu scrie cu primăvara în suflet, cu sufletul în vis și cu visul ca un soare răsărind și asfințind ca în zilele facerii lumii.

* * *

Daniela Gîfu écrit le printemps dans l'âme, l'âme dans le rêve et le rêve tel un soleil levant et couchant comme dans les jours de la création du monde.

Theodor DAMIAN

Daniela GIFU

Pictură: arhitectul / Le péché de l'inquiétude

Daniela GIFU

ISBN 978-973-757-738-2

Păcatul neliniștii
Le péché de l'inquiétude

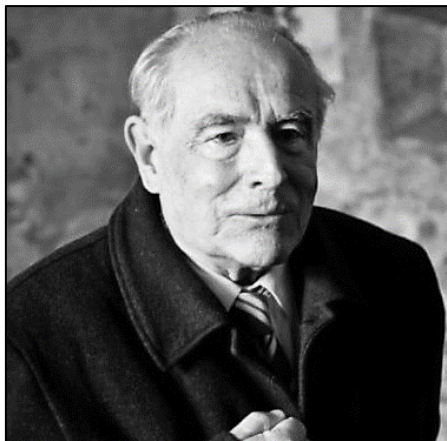
11. CONSTANTIN IULIAN, DR.ING., ANTICOMUNIST

ISTORIE ȘI SUFERINȚĂ

Pe Frunzelor 2, Vaslui

Rezistența națională anticomunistă, la Vaslui

Paginile care evocă o remarcabilă rezistență la comunism trebuie să cuprindă și vasluieni, neapărat pe Valeriu

C. Neștian (cu care am fost coleg de facultate în primul an, 1962-1963, în timpul căruia a fost exmatriculat pentru că a făcut parte dintre legionarii hușeni) și profesorul Vasile I. Cataramă, nevoit să-și abjure credința, și, după ani de pușcărie să fie primit la catedră (să aibă cu ce trăi) în care calitate am avut lungi

convorbiri la el acasă, uneori în prezența fiicei sale, Greta, ajunsă tot profesoară de limba română. Fost membru al noii Junimea și al altor grupări tinerești, V.I. Cataramă, profesor și excelent orator, era urmărit pas cu pas. „Vezi... că ăștia te urmăresc, tocmai pentru că vii pe la mine”, eu însumi eram bănuیت și în cele din urmă înlăturat de la Comitetul județean de cultură Vaslui (angajat pe 1 martie 1970, expediat în 1974, de un oarecare tractorist Bran). Deși n-au mai reprezentat ceva din capitolul „rezistență”, ei au fost oameni de mare cultură; ambii profesori ar merita mai multă atenție din partea cercetătorilor...

De-a lungul peregrinărilor mele (64 de ani, jurnalist) am întâlnit și alți potrivnici regimului, dar și ei trebuiau să trăiască și au fost învinși de nevoi. Că, securitatea comunistă avea „privirile” lungi este și dovada că doar față de 2 (doi) prieteni am spus și arătat documente găsite la Bârlad, pe locul librăriei Petroff, dărmate (în blocul construit a funcționat postul de radio Unison Bârlad) și am luat bătaie de la un securist, Marincu, până le-am depus aceste înscrisuri de valoare, despre istoria Bârladului, care s-au pierdut astăzi. Am tras concluzia atunci că unul din trei români, colaborau cu securitatea comunistă. Acum, un episod din vara lui 2011.

Dr. ing. Constantin Iulian, specialist în construcții hidrotehnice, de 2 ori Laureat al Academiei Române cerceta de pe trotuarul de vis-a-vis, cam sfios, clădirea care marchează un secol și jumătate de istorie, întrebându-se cât se mai păstrează din ea și din istoria ei. De precizat că hidrotehnistul locuia la București și s-a întors după aproape 40 de ani la o aniversare a promoției de la L.M.K. organizată de I. Zarojanu. În acea zi de vară (31 iulie 2011, când s-a realizat și interviul) încerca să-și reamintească unele dintre momentele existenței sale, privind cu îndoială la clădirea veche din 1890 – 1892, când era aici Chestura Poliției, o clădire mai răsărită (unde avem astăzi redacția), geamănă și aidoma cu localul primului liceu înființat în 1890, ca Gimnaziu, în Vaslui. Din aceeași perioadă, e și Primăria Băcești.

Văzându-l stingherit, l-am întrebat dacă-i pot fi de folos, fără ca el să știe cine sunt, proprietar și reprezentantul Grupului de presă.

- Domnule, ce mai este în clădirea asta?
- Acum e sediul unei firme de mass-media.
- Mai are beciul acela mare?

– Desigur, dar... gol.

– În beciul acesta am fost schingiuiți vreo 14-15 elevi de la L.M.K. în noaptea de 12/13 iulie 1948, după ce pe 14-15 mai 1948, începuse marea prigoană. Ne-au ridicat de la via lui Dănilă din Bahnari, pentru că făceam parte din Frăția de cruce. Eram dat în urmărire de la Iași,... fetele închise în magazia de lemne..., ne-au bătut bine, pe noi băieții, cu scândura pe piept lovită cu maiul, pe fete strângându-le de vârful sânilor cu cleștele de fierărie... am înghețat... ne-au transportat la Galata, apoi la Suceava împreună cu Val Neștian de la Huși. Am fost condamnat la 25 de ani închisoare, am făcut la Aiud 6 ani și jumătate, total, zi de zi, 13 ani și jumătate. Am muncit mulți ani la lopată, dar am fost șef de promoție la facultate, în 1972. Am proiectat și condus foarte importante lucrări hidrotehnice. Doctoratul mi l-am dat abia după Revoluție pentru că n-am avut voie...

Omul derulează întâmplări tremurând din tot trupul și din când în când strângând din dinți, închizând ochii, auzind parcă, glasul acelor vremuri. A fost coleg de celulă cu poetul închisorilor Radu Gyr și cu poetul național Ion Barbu. Crede că în acei ani a fost desființată rezistența națională... La VASLUI n-a mai călcat de mulți ani, deși își salvase casa părintească. Așa se explică emoția deosebită pe care o trăiește.

Și, la care sunt și eu părtaş.

– Aici a fost Chestura Poliției, a fost Comandament în ambele războaie, a rezistat la explozia depozitului de muniții din 1917, care a distrus o parte din oraș, au trecut oameni mari pe aici, mai ales pe timpul primarului C. Capră, în timpul Războiului. Mă mir că mai rezistă după 2 cutremure, cel din nov.1940 și cel din 4 martie 1977. Dar văd că a fost „încercuită”, adică a fost bine consolidată de proprietar (dr.

Vasile Sepeniuc, un om de aur, adaug eu) și-și păstrează patina vremii. Sunt teribil de ocupat, dar îl îmbii să continue:

– Vasluiul tinerețelor noastre nu mai are multe semne, nici Liceul nu mai e cel de atunci, Palatul Sturza parcă mai e, dar, chiar după suferințele de atunci, mă bucur să văd clădirea asta în picioare și cu activitate culturală, jurnalistică... mulțumesc pentru cafea, d-le profesor Marin, sunt bucuros să vă cunosc după ce am citit Monografia L.M.K. unde m-ați pomenit și pe mine și generația mea.

L-am invitat în redacție, unde împreună cu colegul meu Val Andriescu am realizat interviul (care se află postat pe youtube) cu sigla TVV-online (23 minute și 13 secunde); deși eram și eu în camera unde odinioară Constantin Iulian a fost cercetat și torturat nu realizam (până nu ne-a spus) că era Președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România, că era un nume mare pe internet, că fusese în emisiunea „Profesioniștii” Eugeniei Vodă, de la TVR.

Deci, pe str. Frunzelor 2, unde este „astăzi”, în 2020, redacția Ziarului Meridianul (la 24 de ani), a TVV (prima televiziune privată din țară, 5 decembrie 1990, Licența 001/TV), a postului de radio Unison și a Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC există o clădire de patrimoniu (neinclusă) în proprietate privată cu important rol jurnalistic. Se păstrează într-o cameră materialul tehnic din timpul funcționării TVV și în întregime, aparatura postului de radio Unison, cel care avea audiența incredibilă de 67% când avea redactori-nebuni de îndrăzneți ce erau, elevii Lucian Pârvoiu și Cătălin Striblea (azi recunoscuți în plan național). Pagină importantă a evoluției culturale în Oraș, județ, România. Chiar în Deceniul Dușmăniei naționale de după 1989.

Cartea de vizită pe care mi-a lăsat-o, interviul realizat atunci cu puțin înainte de moartea sa și prezență virtuală, mai sunt urme ale trecerii unui om-cetățean (m. 8 iunie 2012) cu merite istorice și cultural-științifice deosebite în trecutul Vasluiului. Omul care-i apără azi pe legionari, inginerul de înaltă valoare, vasluianul din București, inginer „constructor” care „s-a dus”, dar clădirea a rămas ca martoră a schingiuirilor pe care le-a suportat. (Sperăm să descifrăm mult mai multe din istoria localității, să vorbim de rolul ei într-un secol și jumătate).

În centrul Vasluiului, în România, se păstrează, de fapt o păstrăm noi, o clădire de epocă, de prin 1890, cu un beci uscat și bine păstrat, în apropierea unui legendar tunel subteran de pe timpul domnitorului Iliăș Vodă (cinematograful abandonat este ridicat pe bolta acestuia), fost sediu al Chesturii Poliției, fost sediu al Comandamentelor în cele două Războaie, fost casă conspirativă a Siguranței, apoi în camerele astea (unde am vorbit), Birourile Siguranței datornicilor, iar în clădirea din spate, din scândură, au suferit cumplit fetele,... locul păstrează multe taine ale unui trecut pe care contemporaneitatea tinde să-l uite, iar istoria națională în stare de pieire n-are vlagă să se intereseze. (*Vezi, tvv.ro online, Cvintet te-ra, 31 iulie, 2011, YouTube*).

Am intrat deja într-o perioadă de „n-aude, n-a vede” pe care am numit-o TĂCEREA NEAGRĂ, când noua cultură existențială se rupe destul de neașteptat de... Galaxia Guttenberg, cu cartea la căpătâi, ca esență a cunoașterii și progresului în toată lumea.

12. MIHAI MIRON, SAU RUGBYSTUL ÎN TELEVIZIUNE

Printre sporturile pe care le-am încercat a fost și rugby-ul din care am înțeles un comportament de viață cu mare grijă de adversar. Pentru că în grămada ordonată oricine poate fi nenorocit pe viață, și, oricât ai fi de pornit împotriva cuiva în acest sport te excluzi dacă n-ai grijă de cel sau cei din echipa adversă. N-am stat mult pe la echipa de rugby Iași pentru că mi-a dat unul un pumn de nu mi-a mai trebuit.

Mihai era rugbyist și... colegul meu în Grupa 207 de la Facultatea de filologie a Universității Al.I. Cuza Iași. Se purta ca o mare vedetă sportivă, le avea cu vorba, avea mare succes la studenți, se lăuda cu încercările sale literare cu care intra în competiție cu Adrian Păunescu, un timp și el pe la Iași, cu simpaticul poet Adi Cusin, tot în grupă, cu Ursachi și alții. Parc-ar fi venit și la Cercul de folclor dar cred că nu-i plăcea de Vasile Adăscăliței. Cert, era un student activ, cunoscut și... care m-a votat ca președinte pe an I, în Organizația studenților români.

Anii ne-au condus la colaborări pe teme de folclor, la realizarea unui film care i-a adus consacrarea în TVR, unde era realizator și redactor. Absolut întotdeauna a existat o bună înțelegere între noi, inclusiv în conducerea Uniunii Ziariștilor Profesioniști pe care EL A REORGANIZAT-O plecând de la vechea Uniune de profil, foarte multă vreme nerecunoscută ca „de utilitate publică”. Mihai a reușit să ne adune, cam 5000 de oameni, fiecare pe banii lui, deci cu grele probleme de

finanțare, cu mare curaj în promovare și reprezentare. Ne-a strâns, cam pe 100, cu mai mare însuflețire pentru funcționarea și afirmarea acestei bresle, cu deplasări în toată țara, cu cheltuieli, dar mai ales cu entuziasmul necesar mobilizării celorlalți care apelau la UZPR în caz de nevoie. Perioada în care prof. Dr. Mihai Miron, sprijinit și de frumoasa noastră colegă, devenită soție și o bună scriitoare, Violeta (Miron), amândoi oameni minunați, a fost de mare entuziasm și speranțe. Doar de câțiva ani UZPR a dobândit recunoașterea oficială. Acum Senior al Ordinului Ziariștilor (mie mi s-a acordat de două ori), Mihai a suferit și cea mai grea pierdere, decesul acelei minunate colege, Violeta.

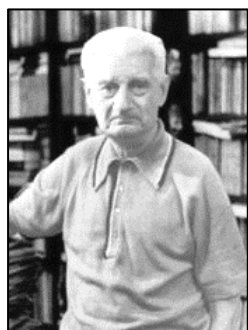

**13 dec. 2005, Vaslui - cu președintele U.Z.P., Mihai Miron
Conferirea Ordinului Ziariștilor, clasa I**

Mihai a fost un adevărat om de televiziune, cum s-ar zice, uns cu toate alifiile, și când a auzit că am înființat, la Vaslui(!!!) o televiziune privată m-a onorat cu sfaturile lui, A știut să ne încurajeze pe toți în fiecare Adunare convocată de el și să contribuie la un fel de unificare a idealurilor și scopurilor (am mai spus: unde sunt la un loc 100 de ziariști, sunt cel puțin 102 talente). Rar de găsit un om mai nimerit în fruntea unei Organizații cum a fost el. Și, ce-i mai important a colaborat la Meridianul Cultural Românesc, și continuă activitatea cerebral-productivă la înalt nivel. A fost dintotdeauna un spirit creator, un îndrăzneț... și, prietenul meu de suflet.

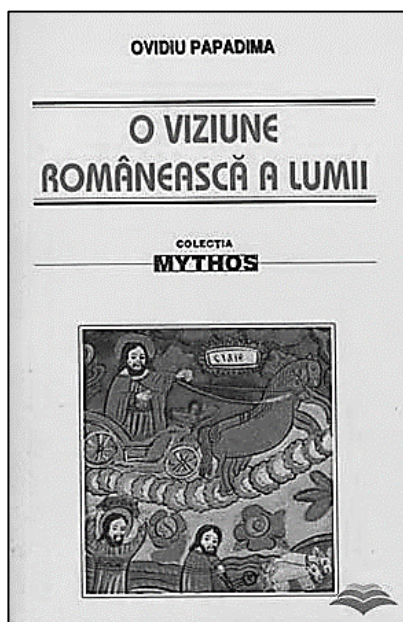

13. OVIDIU PAPADIMA, OM ADEVĂRAT

Povestea comună începe în Biblioteca Academiei Române, se continuă cu o întâlnire lungă la Sângeorz-Băi, și cu o bogată corespondență, pentru că n-am întâlnit un om să fie dispus la o așa lungă dezbatere în scris. Totdeauna m-am mirat de ce cercetătorul acesta (folclor mai ales), doctor în științe, recunoscut pentru contribuțiile sale la constituirea ȘTIINȚEI etno-folclorice era așa de amplu în comentariile către mine, despre mine.

M-a onorat cu totul deosebit prin aprecierile formulate la începuturile cercetărilor mele.

14. MARIAN PETCU, UN APRIG... MUNCITOR

Am corespondat, el fiind informat din presă de activitatea mea mai deosebită mi-a cerut punctual informații despre fiecare element de presă și apoi cele câteva informații fugare despre autor. Ne-am întâlnit la congrese de istorie, la lansări de cărți, la universitate înainte de a-și ține cursurile. Un tip tare plăcut și la vorbă și la înfățișare, mereu cu substanță în comunicare, totdeauna cu grijă și considerație pentru preopinent. Așa se explică și aprecierile pe care le întrunește la catedra universitară de la Universitatea din București... și împlinirea muncii sale titanice pentru realizarea acestui **Dictionar UNIC, Istoria Jurnalismului din România**, greu, tare greu de egalat chiar cu posibilitățile moderne de informare. Numai să realizați că mânuia acele 35.000 de fișe/nume, hârtiuță cu hârtiuță și tot sunteți impresionați. Dar efortul de analiză și sinteză?

Doar o vizită în Vaslui, dar multe interviuri pentru vasluieni, pe probleme de jurnalism, istorie și cultură.

15. GHEORGHE (LUCIAN) POPA

„LICEUL „ALEXANDRU VLAHUȚĂ” DIN PODU TURCULUI, COMPONENTĂ A SUFLETULUI NOSTRU.

Pe data de 26 octombrie 2018 am avut o scurtă convorbire telefonică cu amicul Trică (prof.dr. Dumitru V.Marín-Zeletin). L-am apelat pentru a-l felicita cu ocazia zilei onomastice (Sf. Dumitru). Atunci mi-a comunicat faptul că intenționează să ne întâlnim în luna mai 2019 la Podu Turcului, pentru a sărbători a 60-a aniversare a absolvirii liceului. Cunoscându-i calitățile și tenacitatea, am

fost convins că întâlnirea va avea loc.

Chiar în timpul discuției mi-au venit în minte două întrebări (fără a i le spune lui Trică):

Din cei 31 de absolvenți (promoția 1959), câți om mai fi (în viață) și pe unde om mai fi? De aici se pot desprinde „n ramificații”: sănătatea, preocupări, pensii, etc. Dintre toate, cea mai importantă este sănătatea. Și nu am în vedere „ruginirea corpului”, ceva normal la vârsta „a IV-a” pe care o avem, ci, la starea cerebelului. Acad. Bekhterev, care și-a dedicat viața studierii creierului uman, explică de ce apare demența. El a remarcat că: „doar 20% dintre oameni vor avea fericirea să moară păstrându-și rațiunea. Ceilalți 80%, la vârsta înaintată se vor transforma în niște bătrâni răi sau naivi și vor deveni o povară pe umerii copiilor adulți. Odată cu trecerea

anilor, practic toată lumea începe să fie leneșă. Lucrăm foarte mult în tinerețe pentru a ne relaxa la bătrânețe. Însă, cu cât ne relaxăm mai mult, cu atât mai rău ne facem nouă înșine. Memoria și capacitatea de gândire suferă; treptat, omul se îndepărtează de lumea reală, creându-și propria lume, deseori crudă și ostilă, o lume de fantezie dureroasă” (Atenție, el nu a avut în vedere „demența digitală”!).

Noi, (les trente un), ne situăm în cei 20%. Spun aceasta pentru că am văzut cum s-au prezentat colegii la întâlnirea de acum cinci ani, în plus, am conversat telefonic destul de des cu mulți colegi(ieșeni, nemțeni, vasluieni, vrânceni, băcăoani) și am constatat că nu este pericol de demență la nici unul.

2) De ce (pentru ce) să venim la Liceul din Podu Turcului? Răspunsul la această întrebare l-am găsit în titlul unei cărți apărută relativ recent (al cărei conținut nu are legătură cu specificul întâlnirii noastre): Nimeni să nu uite și nimeni să nu fie uitat(ing. geolog, Răsvan Popescu, Cartea Românească, 2018).

Trăim într-o lume grăbită, în perpetuă transformare, și „alergăm” să ajungem cât mai repede „mâine” (în speranța că ne va fi mai bine), uitând să „retrăim” ceea ce am fost „ieri”.

Ei bine, Trică, ne propune să facem „o pauză în alergare”, să ne adunăm joi, pe 30 mai 2019 la Podu Turcului și să ne amintim ce am fost și ce am făcut „ieri”.

Liceul din Podu Turcului, în urmă cu 60-65 ani, nu era o unitate de învățământ cu „zorzoane academice”, dar, ambele componente ale procesului didactic (profesorii și elevii) erau de foarte bună calitate.

Profesorii mei de la liceu (de fapt de la toate nivelurile) au fost niște dascăli deosebiți (nepotul meu ar spune: „super”), oameni cu HAR.

Știu, din propria experiență a zecilor de ani de activitate didactică, că, a-i învăța pe tineri, este o misiune care nu poate fi realizată decât cu dragoste și pasiune. Profesorul trebuie să aibă chemare pentru activitatea didactică, să-și iubească elevii, să fie exigent, în primul rând cu sine, și, nu în ultimul rând, să aibă o ținută vestimentară adecvată. Puțini sunt profesorii care predau cu suflet. Pentru un elev (student) cadrul didactic trebuie să fie nu doar profesor, ci și mentor. Multe persoane care prestează activități didactice în sistemul de învățământ din România nu pot fi profesori din cauză că nu au har. Aș face o comparație cu preoții: sigur ați întâlnit, cu diverse ocazii și preoți fără har.

La cursul festiv (ultima prelegere a perioadei de studenție), în fiecare an le spuneam absolvenților (în calitate de decan): „dacă nu iubiți copiii nu mergeți în învățământ. Sunt alternative”.

În cartea lui Trică de acum cinci ani, „Prima clasă de pe Valea Zeletinului”, le-am făcut câte un „miniportret”, foștilor mei profesori, astăzi doar îi amintesc: Mircea Varvara, Domnica Spulber (Murgoci), Elena Tudorache, Iancu Grama, Costică Grama, Minea Damian, Elena Dimitriu. Matematica pe care am învățat-o cu doamna profesor Elena Dimitriu, m-a ajutat mult toată viața și în special în timpul studiilor postliceale. Este adevărat că, domnia sa avea un stil aparte, „ex abrupto”, de a-i asculta pe elevi, dar pe mine, care, fără să mă laud, „le aveam” cu matematica, nu mă deranja. Admiram toți profesorii, dar cel mai mult îmi plăcea să vin la ore la doamna profesor Tiron (cred că toți colegii o admirau pe doamna Tiron, așa cum probabil, toate colegele îl admirau pe domnul profesor Damian). Dacă aș compune o scrisoare cu titlul „Domnului profesor, cu dragoste”, ar trebui să o multiplic în atâtea

exemplare câți profesori am avut, pentru a expedia fiecăruia un exemplar.

Instruirea și educarea noastră în timpul liceului, ne-au permis să participăm ulterior (cu succes) la competiții dure pe piața muncii bazate pe competitivitate și profesionalism. Aceasta și pentru că, profesorii noștri au interpretat perfect, cu luciditate, insistență și siguranță, un exercițiu de virtuozitate. Domniile lor ne-au deschis porțile cunoașterii și ne-au transmis cultul muncii. Dacă vreunul din foștii mei colegi, mă contrazice, înseamnă că, în perioada liceului (cu scuzele cuvenite), a fost un adolescent miop (vorba lui Eliade).

Din evoluția noastră profesională, nu putem exclude importanța și semnificația începutului. Da, într-un anumit fel, începutul a fost la Podu Turcului (cel puțin pentru mine). Numi este rușine să spun că, la Podu Turcului:

1) am simțit prima dată asfaltul sub tălpi (eram obișnuit cu noroaiele Bogheștilor);

2) am „utilizat” prima dată energia electrică;

3) aici am avut șansa de a sta în banca, în fața căreia, la catedră erau profesori tineri dar cu studii superioare.

Dându-i Cezarului (profesorilor) ce-i al Cezarului, să nu uităm cealaltă componentă a procesului didactic: elevii (noi „les trente un”). Eram adolescenți cuminți (în concordanță cu vârsta, și cuminți am rămas toată viața), necăjiți (dar nu întreaga viață), dornici să învățăm (măcar pentru a nu supăra părinții și profesorii) și mai ales, pentru a nu avea soarta părinților noștri. Erau timpuri grele pentru (aproape) toți românii. Convulsii și conflagrații de toate felurile pe întreaga planetă. Meritam altă copilărie.

Când gândul ori pașii mă duc la Podu Turcului, simt un parfum de toamnă și nostalgia timpurilor trecute. Liceul „Al.

Vlahuță” din Podu Turcului nu-l poți nici critica, nici lăuda: el este o componentă a sufletului nostru.

Au trecut 60 de ani de atunci și asăzi, la vârsta de 79 de ani nu sunt trist. Au fost (anii) și buni și răi, dar, toți sunt ai mei(cum spune Cătălin Crișan).

Am fost și am rămas un om dinamic, uneori efervescent, într-o continuă mișcare (nu chiar browniană) între speranță și destin, încercând mereu, cu multă muncă, să-mi „up-gradez” calitățile profesionale (și nu numai). Nu știu în ce măsură am reușit. Uneori, mă întreb, dacă, astăzi „eu sunt ceea ce mi-am dorit să fiu sau sunt ceea ce trebuia să fiu.” Toată viața am beneficiat de dragostea și sprijinul familiei, iar astăzi am satisfacții mari din partea nepotului meu Daniel, elev în clasa a VII-a la Colegiul Național din Iași, olimpic la matematică cu medalii și premii inclusiv pe plan internațional.

Ca la orice om, viața mea se compune din: necazuri și bucurii, succese și eșecuri, speranțe și incertitudini, realizări și deziluzii. Am supraviețuit într-o lume, care, cu tot farmecul ei, are și componente perverse și ingrate. Dar, spiritul meu a rămas viguros și tânăr și la urma urmelor (ca bilanț final) pot spune: J’ai gagné!

Trică, mi-a recomandat să scriu ceva și despre mine (să-mi realizez un „miniportret”); voi scrie „ceva” pentru a nu-l supăra. Dar nu prea multe din trei motive:

1) nu-mi plac autoportretele (cu excepția celor aparținând pictorilor;

2) am spus despre mine excesiv de multe în urmă cu cinci ani (Prima clasă de pe Valea Zeletinului);

3) evenimente deosebite nu prea au fost în ultimii cinci ani.

Acel „ceva” se referă la: a) activități; b) speranțe; c) proiecte.

Activități; după înlăturarea Ceaușeștilor de la conducerea țării era la modă întrebarea: „ce-ați făcut în ultimii cinci ani?”. Răspunsul meu,este: am muncit, așa cum am muncit toată viața, educând și studenții în acest sens.

Important pentru mine a fost faptul că, am prestat activități didactice și științifice, la facultatea unde am funcționat toată viața, până în anul 2018 (respectiv încă 13 ani de la ieșirea la pensie). Am predat studenților și masteranzilor disciplinele Hidrogeochimie și Geochimia apelor continentale. Continuarea activității didactice și științifice până la vârsta de 78 de ani, a însemnat enorm pentru mine. Mi-a fost benefică, m-a ținut „treaz” și mi-a indus ideea (poate iluzia) că încă nu m-am „ramolit”. Aceasta nu s-ar fi petrecut dacă unii dintre foștii mei studenți, ulterior colegi cu mine la catedră, și în prezent deținători de funcții de conducere (director departament, decan, prorector, președinte al Senatului Univesității) nu mi-ar fi dat șansa continuării. A fost un gest elegant și de bun simț, față de fostul lor profesor (șef de catedră și decan, Gh. Popa). Cu siguranță că, fără ca eu să știu, înainte de a-mi acorda șansa m-au evaluat și „am promovat examenul”. Lasând modestia la o parte afirm că, am înclinații pentru munca cu tinerii și-mi place mult să țin prelegeri în amfiteatre(în fața zecilor sau sutelor de studenți). Am „dominat” totdeauna amfiteatrul pentru că, mi-am pregătit cu seriozitate prelegerile, am diversificat și modernizat procesul didactic. „Strategia” mea era simplă: intram în amfiteatru „cu mâinele în buzunar” (prezentam cursul liber, clar și logic) venind cu noutăți din domeniu (nu baliverne). Este rușinos pentru unprofessor (mai ales în învățământul superior) să-și

prezintă prelegerea citind de pe foi. Pe bună dreptate studentul te poate întreba: domnule profesor, Dvs. nu Țineți minte „par coeur” o singură prelegere iar nouă ne pretindeți, la examen, să memorăm 15-30?

Cred că și astăzi aș fi predat dacă nu intervenea micșorarea numărului studenților la specializările Geochimie și Inginerie Geologică. Normele didactice trebuiau asigurate, în primul rând, persoanelor în activitate. Unul din „feed back-urile” reformelor postdecembriste este distrugerea, în mare măsură, a învățământului tehnic.

Mult timp îl „petrec” în compania nepotului meu Daniel, elev în clasa a VII-a la Colegiul Național din Iași. În timpul vacanțelor mergem aproape zilnic la piscină și la Grădina Botanică (când nu este în vacanță, de 2-3 ori pe săptămână). Deseori îmi pune judecata și memoria la încercare cu noțiuni și problem (mai ales la chimie, la matematică nu fac față).

„Navighez” mult pe internet, în primul rând pentru a „vâna” informațiile științifice, dar și pentru a fi, cât de cât, la curent cu evenimentele zilei. Ar fi păcat să nu profităm de avantajele oferite de bibliotecile virtuale. (Daniel m-a întrebat într-o zi: „cum ai profesat tu în orașul Contantine din Algeria? Acest oraș nu există în Algeria!”. Adevărat, acum orașul se numește Qacentina).

Oricum, încerc să respect recomandările acad. Bekhterev de a nu lăsa creierul să „doarmă” și să apară demența. Nu accept principiul că, am muncit mult în copilărie și tinerețe, iar astăzi, ca pensionar să mă odihnesc, să mă „delectez” cu o mâncare și băutură bune, integrale, etc., așa cum procedează majoritatea pensionarilor.

Aproape zilnic, studiez 2-3 ore în cabinetul meu de la facultate (cabinetul în care am lucrat în ultimii 55 de ani), am

discuții profesionale cu colegii pentru a cunoaște ultimele noutăți din domeniu (geochimia).

Zilnic fac aprovizionarea (merg la piață pe jos ca să acopăr distanța de 5 km recomandată de medici), în speranța că mă voi „reabilita” în fața familiei pentru perioadele lungi din tinerețe, când asemenea activități erau în „fișa postului” soției.

Speranțe: da, am multe speranțe (unele dintre ele, de fapt, sunt dorințe care ar putea, eventual, să devină speranțe) dar, transformarea lor în realitate este incertă.

Prima mea dorință coincide cu dorința majorității compatrioților: „țara mea, guvernată cel puțin în timpul vieții mele (79 ani) de: incompetenți, mincinoși, corupți și impostori, să devină o țară prosperă, o țară a celor mulți, iar resursele natural (și numai) să fie gestionate și valorificate de către români și pentru români.” Avem, mai bine spus am avut, resurse naturale și umane care să ne permită un trai decent și evitarea convulsiilor economice și sociale (spun aceasta ca unul care 45 de ani le-a predat studenților gestionarea și valorizarea resurselor litosferei).

Cum să nu fiu revoltat, când la știri (tv) se prezintă un reportaj din care constat că unor pensionari cu pensia lunară de cca 730 RON, li se cere să achite facturi lunare de 850 RON pentru consumul de gaze (pensia nu le ajunge nici măcar pentru a plăti consumul de gaze). Suntem o țară care a avut și încă mai are rezerve (și resurse) de gaze naturale. Politicienii se ceartă pe tema „cui și cât gaz să exportăm din Platoul Continental al Mării Negre” (pardon, să-l extragă și să-l exporte o firmă străină!?). Îmi sare „muștarul” și schimb canalul (tv): aici apare (pe ecran) o doamnă simpatică, ba chiar frumoasă, bine cosmetizată, într-o vestimentație populară

impecabilă, care cântă cu toată convingerea „noi suntem români, noi suntem aici pe veci stăpâni”. (Oftez: Stăpâni pe dracu!). Tastesz OFF și vorbind cu mine însumi, mă întreb: până când și până unde?

Prima mea speranță este „să o mai duc”, dar această speranță este condiționată de: a) speranța de viață în România (75,4 ani=valoarea medie dar: București=77,8 ani, Iași=74,4 ani; estimare Eurostat, pentru cei care se nasc astăzi); b) de „prioritățile doamnei cu coasa”. Eu mă deplasez tot timpul încercând să derutez GPS-ul ei. Oricum, nimeni nu este nemuritor...memento more...; (cum nimeni nu ne-a întrebat dacă vrem și când vrem să venim în această lume, nu vom fi întrebați nici dacă și când vrem să plecăm). Un coleg de la facultatea de biologie spune că nu-i vorba de moarte ci, de o trecere, dintr-o lume mondenă într-una transmondenă).

À propos de „dus”; vă spun un banc pe care l-am auzit la colegii mei algerieni în perioada când eram semi-algerian. În lumea islamică există ritualul ca, orice bărbat să meargă, măcar o dată în viață, la Mecca (hagialic) și să se închine la piatra sfântă (Kaaba). Celor care locuiesc în țări situate la distanțe mari de Arabia Saudită și nu au resurse financiare suficiente, le este aproape imposibil. Dar, cei care reușesc să îndeplinească ritualul, sunt răsplătiți cu gradul (titlul) de „hagiu”, foarte respectat în lumea arabă. Și acum bancul: un arab cu vârsta de 79 de ani (vârsta mea) a mers la Mecca și a dobândit titlul de hagiu. La întoarcere a organizat o petrecere; unul dintre invitați îi urează (printre altele): „să te ajute Alah să trăiești 100 de ani”. Auzind aceste cuvinte, proaspătul hagiu se supără și-i răspunde: „ascultă huia (formulă de adresare între bărbați, huia=frate în sens confesional, nu genealogic), de

ce ai spus 100 de ani, poate Alah vrea mai mult!. (Tâlcul l-ați sesizat).

La categoria speranțe deșarte aș menționa speranța ca pensiile (cuantumul) oamenilor cinstiți să reflecte mai bine calitatea și cantitatea muncii depuse în zeci de ani. Am spus speranță deșartă (iluzie), deoarece o asemenea măsură ar putea fi luată doar de guvernanți cinstiți și cu bun simț (ceea ce la noi, cel puțin deocamdată, nu este cazul).

În sfârșit, sper ca „urmașii mei și urmașii urmașilor mei” să învețe din greșelile mele și să trăiască timpuri mai bune.

Proiecte: pentru unii poate părea absurd să vorbești de proiecte la vârsta de 80 ani.

Și totuși.... la orele de biologie mi s-a spus: „deosebirea între cea mai harnică albină și cel mai leneș om, constă în faptul că, „albina realizează acele figuri geometrice perfecte în stup, din instinct (așa a fost setată), iar omul, indiferent de stadiul evolutiv, mai întâi gândește ceea ce urmează să execute”. Prietenul meu Culiță (colegul Popa Nicolae) ar spune: proiecte. (Desigur, mă refer la un om normal).

Da, am multe proiecte, însă unul din ele este de actualitate și mă interesează în mod deosebit, chiar dacă acest proiect îmi va lua ceva timp. Este vorba de un tratat (carte) de Hidrogeochimie continentală. Ar fi continuarea unei cărți (Hidrogeochimie), publicată de mine cu ceva timp în urmă. Îmi propun să insist asupra a două elemente (insuficient tratate în literatura românească de specialitate):

1) Bilanțurile hidrogeochimice (transformarea chimismului apelor subterane consecință a proceselor hidrogeochimice la interfața „apă-roci”, pe traseul „ape de precipitații–ape de izvor”).

2) Apele minerale din România (geneză, chimism, domenii de valorificare).

Restul proiectelor sunt puțin spectaculoase și țin de activitățile cotidiene, lunare, etc.

Închei cu următoarele gânduri:

Un cuvânt de laudă, de apreciere și de mulțumire se cuvine colegului nostru Dumitru V. Marin (Trică) pentru frumoasa și onoranta inițiativă de a ne „aduna” pentru a treia oară (1984, 2014, 2019) și de a mai scrie încă o carte despre noi (Promoția 1959);

Privesc în urmă, cu satisfacție pentru realizările mele profesionale, dar, privesc și în viitor, cu convingerea că, voi avea timpul și puterea să mai realizez ceva. Dacă nu.... „atâta am putut atâta am făcut”;

Datorez, Podu Turcului, o parte din împlinirile vieții mele de profesor universitar; adresez mulțumiri și recunoștință foștilor profesori și colegi, iar generațiilor actuale și viitoare de profesori și elevi, urarea cuvenită acestui liceu: vivat, crescat, floreat;

Dragi profesori și colegi, vă urez tuturor, și fiecăruia în parte, să fiți sănătoși, să vă bucurați de cei dragi și ei de Dvs, să uitați tot „urâtul” din viața de până acum și să vă păstrați nealterată demnitatea până în „ultima zi”.

Amintiți-vă mereu cuvintele lui Rudyard Kipling:

Să ai curajul să spui da,

Să ai curajul să spui nu,

Și-n fiecare clipă grea,

Să fii mereu același TU!

Să știi să crezi, când unii te înșală,

Să te ridici, când alții de doboară,

Să poți păstra ce alții vor s-alunge,

Să știi să râzi, când sufletul îți plânge,
Aceasta-i „Arta de-a învinge!”

P.S. Un gând pios și o lumânare aprinsă pentru profesorii și colegii plecați la cele sfinte. Dumnezeu să-i odihnească în pace!

**Prof.univ.dr.emeritus, Gheorghe Popa,
Universitatea „Al. I. Cuza” Iași, 12 februarie 2019
(ziua nunții mele, în urmă cu 52 de ani)”**

Nota noastră:

- a). textul de față îi aparține lui Lucian;
- b). Oare, câți dintre noi au mai beneficiat de o asemenea porție de libertate?

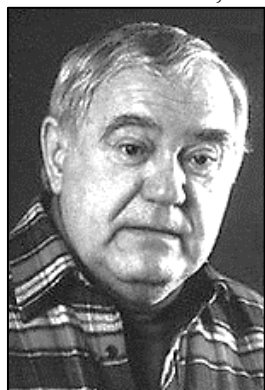
Publicații:

14 cărți: 2 monografii, 2 cursuri la Universitatea din Constantine-Algeria, 10 cursuri și caiete de lucrări practice la Universitatea „Al.I.Cuza” din Iași;

61 studii în domeniul Geoștiințelor: zăcămintele de mangan din România,(mineralogie, geochimie, geneză, modele matematice de reprezentare grafică a sistemelor minerale cu patru componenți), apele subterane din Platforma Moldovenească, apele minerale de la Grădina Botanică Iași etc.

**Din volumul
LICEENI LA PODU – BACĂU ●
ȘI, AU TRECUT... 60(!),
Ed. PIM, Iași, 2019, 202 p.**

16. DEM RĂDULESCU, SAU ACTORUL-PROFESOR

Să ne înțelegem: etnolog, ca profesor, ca jurnalist și mai ales ca organizator a trebuit să vântur lumea artistică, actorii de diverse calibre, cântăreții, plasticienii... și politicienii. Am umblat eu după ei, dar când mi-au căzut în bătaia camerei de filmat n-am scăpat ocazia vreunui material de presă. L-am intervievat cel puțin de două ori, la subsolul Casei de cultură (în cabina artiștilor) și apoi la Sala de sport. Ca toți vizitatorii Vasluiului, era foarte surprins de existența unei televiziuni, deci era mare amator să răspundă, conștient că după Revoluție trebuie să-și reclădească imaginea: *„să ții minte profesore, că și dumneata și noi artiștii avem nevoie de chestia asta pentru imagine. De aceea nici nu-ți cerem bani, că sigur nu-i ai.”*

Prin urmare, deși înconjurat de zeci de amatori de autografe, și-a făcut timp să-mi răspundă. Dintre întrebări și răspunsuri:

- Cum ați ajuns actor?
- **Cum ai ajuns și mata om de televiziune, muncind.**
- V-au prins bine bătaile prin gara din R.Vâlcea?
- **Nu, acolo i-am cunoscut pe cei care treceau în timpul Războiului: polonezii erau de desăvârșită educație, nemții ne dădeau câte o bucată de pâine exclamând „marș țigoinen”, rușii se purtau rău și umblau după băutură și ne loveau pe noi, copiii sărmani, care ne apropiam de ei.**
- E greu la Teatrul Național?

– Orice meserie e grea dacă nu-ți place. Eu ador teatrul, îmi plac turneiele, îmi place și la voi la Vaslui și totdeauna vin cu plăcere aici.

– Ce înseamnă aplauzele din spectacol?

– Păi, dacă nu ai aplauze, nu ești artist.

– Am multe întrebări, dar văd că vă așteaptă mulți admiratori. Ce părere aveți despre Festival?

– **E tare bine că reușiți să-l faceți. Felicitări...**

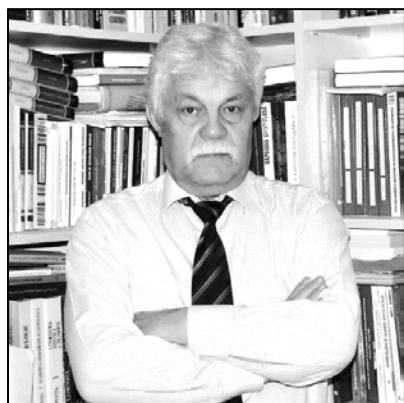
Într-un alt interviu s-a exprimat și despre colegi din teatru și despre munca sa de profesor, despre câștigurile artiștilor și despre sceneta filmată, ca cerșetor.

Chiar cred că-i plăcea la noi, se purta foarte natural și cam distant cu toți, se vedea că este un om respectat. Acum, după ani de la moarte, văd că este redescoperit și prețuit de această foarte nouă generație.

**Dem RĂDULESCU în „BD în acțiune”,
regia Mircea DRĂGAN**

17. VASILE ȘOIMARU, UN DR. DE MARE INIMĂ...

Dat fiind că Vasile e un urmaș al lui Tudor Șoimaru din Neamul Șoimăreștilor (vezi opera lui Mihail Sadoveanu), cu străvechi origini românești, și e și un mare patriot român (fie și călătoria la Cotu Donului, soldată cu opera „Cotu Donului/1942”, Chișinău, 2013, 200 pag. ar fi de ajuns, dar el are o bibliografie bogată), nu se putea să nu ne intersectăm prin peregrinările

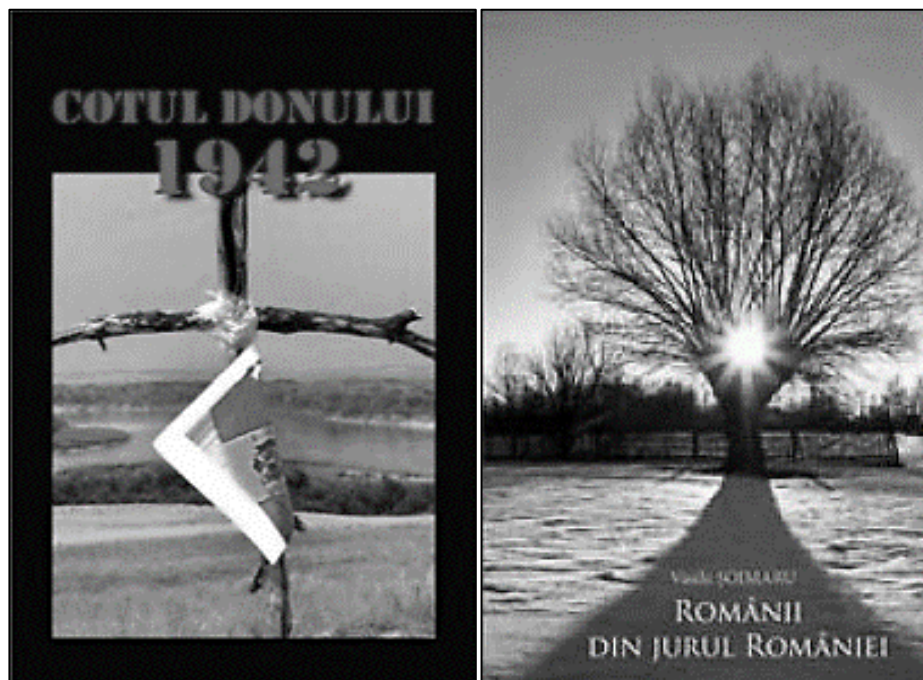
noastre în lume.

În plină putere și fizică și de muncă Vasile, cu mustața lui, apare ca un răzeș adevărat coborâtor din străbuni, e deosebit de comunicativ, deosebit de documentat în istoria națională ca să nu inspire deplină încredere. La Iași, Vaslui, Fălciu (în 2018) am realizat mai multe materiale de presă cu laitmotivul... unificarea! Ne-am simțit cu adevărat frați, în deplină înțelegere. La ultima întâlnire mi-a înmânat cartea „Cotu Donului” cu autograful: „Cititorilor din Fălciu și în special prof.dr. Dumitru V.Marin, un gând bun de la autorul și călătorul de la Cotu Donului/ 23.VI.18” dar mai am alte câteva cu autografe din alte ocazii. Să mărturisesc faptul că după ce am primit și citit cartea, după Sesiunea de comunicări istorice de la Fălciu (23 iunie, 2018), și după excepționalele izbânzi jurnalistice prin care am intervievat 6 „sutaviețuitori” din Război, am realizat la rândul-mi, al 36-lea volum, apărut în oct. 2019: JALE ȘI EROISM ROMÂNESC la Cotu Donului... și,

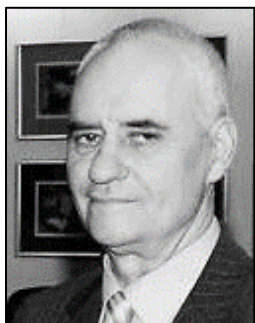
după”, Iași, Pim, 2019, 274 pag. Deci, îi recunosc influența directă, chiar la reeditare.

Trebuie spus că dr. Vasile Șoimaru este un mare scriitor, memorialist și chiar om politic, un timp prin Parlamentul Republicii Moldova. Unionistul a fost întotdeauna primit și prețuit în toată România, deci și la Vaslui, prezent chiar și la lansarea uneia dintre cărțile mele.

Cărțile lui, dar și omul, fac parte dintr-un adevărat tezaur viu al românismului.

18. LAURENȚIU ȘOITU, IEȘEAN DE LA ȘULETEA, SAU O CARIERĂ UNIVERSITARĂ DIDACTICĂ STRĂLUCITOARE.

Nu cred că se poate impune cineva mai autoritar prin munca sa decât Laurențiu din Șuletea Vasluiului, pogorât în viața cultural-universitară a Iașului cel pașnic și molcom. Pare și el potolit, dar are o minte...brici, o putere de convingere pentru reușita proiectelor sale ceva mai rară și o perseverență alocată marilor spirite moldovene.

Ar fi de scris multe cărți despre unitatea de idealuri în media, despre proiectele privitoare la localitatea natală, despre tematica interviurilor și convorbirilor. Ca și despre viața și activitatea sa care e cuprinsă în câteva sute de titluri.

O PREZENȚĂ ACTIVĂ DE PESTE DOUĂ DECENII

Nu se terminase de împrăștiat cartușe prin locurile bine alese ale Bucureștilor și nici liniște nu era în restul țării, când cei din zona - devenită Nord - Est, au descoperit un post nou de televiziune. Se instalase undeva pe grila TVR 2, care oricum nu acoperea decât foarte puțin din timpul zilei și lăsa libere orele din noapte. Când informația s-a întregit - aflând că se emite de la Vaslui - atunci se mai impunea cunoașterea persoanei căreia îi aparține inițiativa.

Profesorul Dumitru Marin, doctor în filologie, nu era necunoscut dar nici nu se aștepta prea multă lume să-i descopere spiritul antreprenorial. Această ultimă dimensiune

a personalității sale s-a impus și mai mult după 1992, când a apărut Legea Audiovizualului. Licența de emisie cu nr. 001, eliberată de proaspătul CNA, va pleca la Vaslui.

Ce s-a întâmplat în două decenii cu TV Vaslui?

Ce răsunet au avut activitățile televiziunii vasluiene?

De unde s-au adunat (format) gazetarii?

Cum le-a fost păstrat entuziasmul tuturor din echipă și a telespectatorilor?

Care au fost pârgurile permanente ale rezistenței în fața deloc ușoarei concurențe?

Multe vor fi întrebările pentru o zonă niciodată economic dezvoltată, cu faimă în dificila acumulare a resurselor dar și greu de egalat în istoria culturală, spirituală, în devoțiunea pentru mai binele cu înfățișare umană.

Într-o noapte de toamnă, destul de târziu după miezul ei, sosea la Vaslui, în 1993, regizorul Constantin Vaeni pentru autorizarea primului studiou de radio și de televiziune. În timp ce gazda avea emoții și multă oboseală adunată, oaspetele se întreba dacă există premise de funcționare a postului așezat într-un spațiu modest ca întindere, într-o zonă în care economia cădea mai repede decât în alte părți, acolo unde nu exista o tradiție audiovizuală. Asemenea îndoieli s-au mai exprimat, preocuparea pentru ce se va întâmpla cu TVV și Radio UNISON au rămas constante, numai că patronul acestora, om cu carte și cu cărți, avea secretele lui. Găsea resurse acolo unde nu bănuiai, creștea oameni pentru tot spațiul audiovizual din Vaslui, ba și pentru vecini, continua să creadă că nimeni nu-l va lăsa singur, că nimic nu face doar pentru el.

După douăzeci de ani, puțini vor fi cei care nu au auzit de prof. dr. Dumitru Marin, de radiourile și televiziunea sa, de

încăpățânarea lui rodnică, de buna așezare în spațiul cultural românesc și de zvâcnirile europene ale presei de la el dezvoltată.

Dacă tot ce a făcut, încă nu-i este îndeajuns, atunci să dorim acțiunilor sale într-un ton clasic, Vivat, Crescat, Floreat!

Prof. univ. dr. Laurențiu Șoitu,
Univ. „A.I. Cuza” Iași, fost inspector CNA
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 158)

19. BOGDAN ULMU, CU URME CLARE ÎN FESTIVAL

Un personaj tare complex căruia i-am luat un interviu și într-un colț de cofetărie din preajma Gării mari din Iași, aproape de locuința lui. Până la urmă, era de toate, mai ales un om de viață, gata să guste o glumă bună, dar mai ales vreo țuiculiță de cazan sau să se întrețină cu vreo artistă. Era un excelent causeur, un informat în teatru și orice spectacol, un regizor apreciat și ascultat, inclusiv la „Victor Ion Popa” din Bârlad unde a pus în scenă multe spectacole.

Chiar îi plăcea să fie în jurii, scria pozitiv și spumos despre spectacolele la care asista, era un preferat al teatrelor. Orice discuție cu el în televiziunea Vaslui se încheia cu poante la care își avea rol de participant (una era cu puricele în sala de teatru). Scriitor, comentator cu harul scrisului și analizei, încuraja puternic mișcarea artistică de amatori.

La FNUCT era nu numai oaspete de onoare, membru al juriilor ci și pălmaș la instruirea câtorva formații.

Universitarul era de o mare corectitudine și loialitate. Mă provoca de regulă cam așa: mă, tu ești mai mare cu zece ani și o zi ca mine, dar eu sunt universitar și tu nici nu visezi”. Spectacolul verbal pe care-l crea discuția noastră m-a determinat să dau multe reluări ale interviurilor, ca model de cultură autentică.

Din cartea

Festival semicentenaar: 50 pentru 50(!) F.N.U.C.T.

Editura PIM, Iași, 2020, 332 p.

20. PETRU URSACHE, UNIVERSITAR DOCTOR... ȘI ETNOLOG

N-aș zice că era un tip emblematic în universitatea ieșeană, era mai întotdeauna în răcă atroce cu prof. dr. Vasile Adăscăliței, era mereu cu catedra de folclor în aer (nu erau ore), s-a repezit și în estetică, la mare ambiție și-a dat doctoratul. Ne-a uimit pe toți când s-a căsătorit cu colega noastră de grupă Magda, o capacitate de mare rang artistic (a reușit scrieri antologice). Nu m-a avut ca student.

Petru Ursache a aflat că-mi pregătesc doctoratul, drept care au urmat ani buni de comunicare în folosul amândurora, el având teza de doctorat legată de prima revistă românească de folclor, ȘEZĂTOAREA, scoasă de avocatul Artur Gorovei, din Fălticeni.

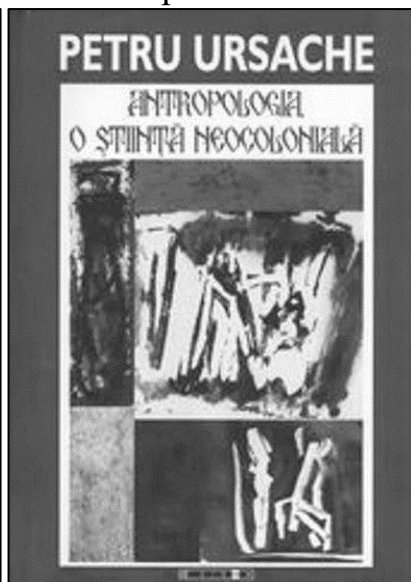
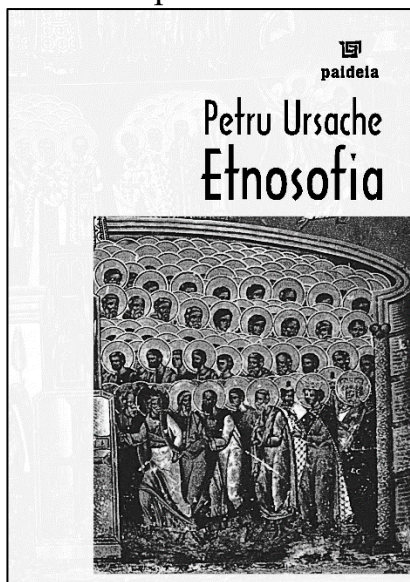
A existat o polemică în presa literară legată de afirmațiile mele că cea mai importantă revistă de folclor din toate timpurile a fost revista bărlădeană ION CREANGĂ, scoasă de ofițerul folclorist Tudor Pamfile, el afirmând eronat că acesta din urmă i-ar fi subminat autoritatea lui Gorovei și că prin cei 29 de ani de apariție cu foarte mari pauze, cu nerealizări evidente, datorită numai lui Gorovei – îi nedreptătea pe Mihai Lupescu și Alexandru Vasiliu Tătăruși, cei mai de seamă sprijinitori, colaboratori, folcloriști ai timpului – și mai ales pe Pamfile care l-a depășit repede și mult pe avocat, iar prin rigoare, varietate, 276 de colaboratori, a impus-o în atenția Academiei și mai ale străinătății. Discuție lungă după foarte lungi discuții între patru ochi, cu scrisori nici pe departe de complezență.

S-a purtat absolut corect și prietenește, deși asupra câtorva chestiuni etno-folclorice și de încadrare în folcloristica romantică de sorginte hasdeiană a generației pamfiliene, n-am căzut vreodată de acord.

Drept care l-am propus Universității București să facă parte din Comisia pentru acordarea Doctoratului meu, după uzanțele vremii, alcătuită din 5, dintre care unul la propunerea mea.

Fără a fi informat ce este în interiorul corpului didactic al U.A.I.C. am avut întotdeauna prin el certitudinea prețuirii câtorva dintre ei (C. Ciopraga era mare autoritate, V. Adăscăliței, prodecanul Gavril Istrate și alții), (și) datorită prof.univ.dr. Petru Ursache, care m-a vizitat la Vaslui, cu care am stabilit o direcție comună de cercetare a folclorului contemporan (nouă, contemporan). În multe articole ale sale vorbește de realitatea culturală vasluiiană.

N-a dobândit simpatia multor vasluieni care nici n-au prea scris despre el. Era un om de toată isprava.

21. CORNELIA URSU

*„Bârlădeancă în suflet, ieșeancă în cuget,
doctor în știință în viață, om de cultură în Agora”
(D.V.M.)*

Cornelia Ursu s-a născut pe data de 10 septembrie 1961, în Bârlad, județul Vaslui. Absolventă a Facultății de Medicină Generală (Medicină Militară) a Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București, a urcat treptele gradelor și funcțiilor ca medic militar, dar și cele profesionale ca oto-rino-laringolog la Spitalul Clinic Militar de Urgență „Iacob Cziha” din Iași. A urmat mai multe cursuri de specialitate în România, Franța, Germania și a lucrat ca medic intern în ENT Department la General Hospital of Salzburg, Austria. A obținut titlul de doctor în oto-neurochirurgie cu teza de doctorat „Paraliziile nervului facial intra-temporale și a frigore. Contribuții la dezvoltarea metodelor de diagnostic și tratament” la Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa” din Iași.

În paralel a urmat și o carieră didactică la Universitatea „Apollonia” din Iași unde este conferențiar universitar doctor și Decan al Facultății de Medicină Dentară. Este autor și coautor a numeroase articole științifice publicate în reviste de specialitate, cărți, monografii, dar și al unui brevet de invenție medaliat cu argint la Expoziția internațională de invenții, cercetare științifică și tehnologii noi, „Inventika”, București.

I s-a conferit Ordinul „Meritul Militar clasa a III-a“ și a fost prezentată în „Who's who in Romania Medical”. După încheierea activității medicale militare a urmat și a doua specialitate, cea de Alergologie și Imunologie Clinică.

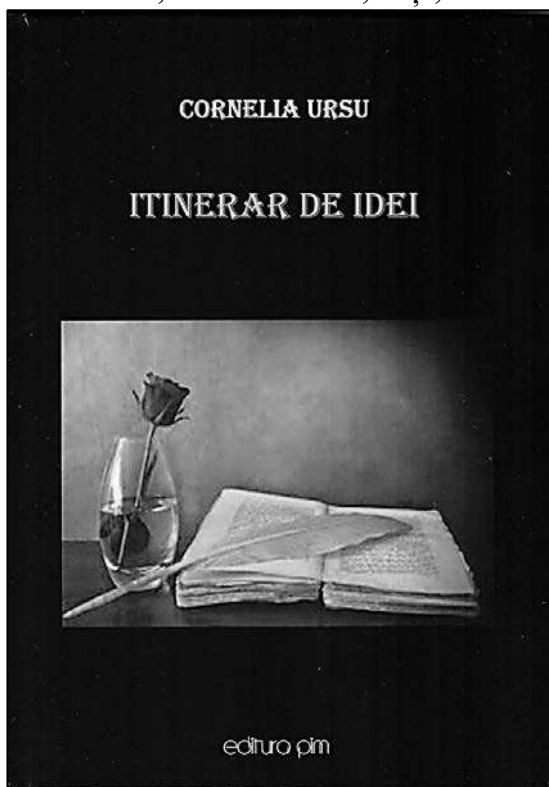
Este membru senior al Asociației Literare Păstorel Iași;
Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România;

În domeniul editorial literar are două apariții:

Prin țara unde soarele apune în mare, Editura Pim, Iași, 2016.

Paradigma unui țărm mediteranean – Consemnări și imagini estivale, Editura Pim, Iași, 2016.

Itinerar de Idei, Editura PIM, Iași, 2019

22. MIRCEA VARVARA, PROFESOR-EXEMPLU

Toți am fost copii, toți am muncit cât și pe unde am reușit, mai toți avem familia noastră, viața noastră. Ca unelte ale timpului ne străduim să facem ceva pe lumea asta, nu numai umbră pământului.

Cred că prof. univ. dr. Mircea Varvara a adăugat ceva în plus vieții sale: rigoarea. Ba, și un surplus de interes pentru disciplina științifică „înnobilantă”, creatoare de liniște în viața de după muncă.

A fost și pentru noi cei care l-am cunoscut o pildă de dăruire și competență chiar începând de la Podu Turcului, unde mie mi-a fost profesor și diriginte. Colaborarea și comunicarea, să-i zic, „afectiv-științifică” a fost ambilor folositoare... pentru... a intra în Legenda valorilor de pe Valea Zeletinului.

APRECIERI DESPRE OMUL MULTIDIMENSIONAL, MARIN DUMITRU

Mă numesc Mircea Varvara. Sunt profesor universitar doctor, pensionar, emerit la Facultatea de Biologie, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași. Sunt adeptul concepției filozofice, holiste despre lume și viață. Legile fizice sunt aceleași și acționează în tot Universul cunoscut, format din cele 450 de Galaxii în care se include și Calea Lactee, iar noi trăim la marginea ei, în Sistemul Solar, pe Planeta noastră albastră, Pământul, Terra, la 150 milioane kilometri depărtare de steaua noastră, de Soare care răsare în fiecare dimineață, izvorul de lumină și energie.

Ce scriu în continuare este efectul unei cauze, venită din exterior, de la elevul meu din anul școlar 1957 - 1958, astăzi, 2016, omul cu foarte multe realizări, multidimensionale, Marin Dumitru. Toți factorii acționează, influențează, dar marile spirite ale umanității prin știință, tehnică, înțelegere și folosirea ei au adus Umanitatea unde este în prezent. Ai computerul în față, deschizi Skype-ul, privești la ecranul său, vezi și vorbești cu cei pe care-i cunoști, la mii de kilometri distanță, în America sau Australia. Tot computerul păstrează, în cuvinte și imagini, tot ce a realizat o persoană spre luare aminte. Pentru mine, computerul a fost izvorul de lumină, pentru ca efectul meu să se conjuge cu cauza, care a plecat de la Vashui.

Există o ierarhizare, oare ce-i mai important, mai prețios în devenirea, în realizările sale? Toate! Aș menționa doar unele, totuși, resursele ereditare, educația cu toate componentele sale, contextul social, curajul, și încă o dată, curajul și apoi dorința și putința de mai bine.

Eu sunt, cine sunt! Celebra formule! Când spun eu sunt, mă văd și mă aud oamenii. Dar cine sunt, rămâne ascuns în interiorul meu, adică în regele organelor, creierul, care conține acumulările care se vor exterioriza, așteptând de a fi exprimate, observate, evidențiate.

Îmi imaginez că nu a fost ușor deloc de a intervieva nouă Șefi de State, conducători în vârful piramidei intelectuale, sociale, din țările respective: România, Moldova, Franța etc.: ce întrebi, ce răspunde interlocutorul în continuitate pe plan individual și interindividual.

Domnul Profesor Dr. Marin Dumitru, Director de Televiziune și cu alte funcții (inspector, îndrumător în societate, scriitor, publicist, reporter, sintetizator de articole, etc., ca de exemplu, „Giurgioana - Bacău, Sat - Biserică - Oameni” (2011), și una foarte importantă prin cei ce au

vorbit, „Ceaușescu - Băsescu, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu - Regele Mihai I, Evocări de reporter” (2014). Dânsul a avut prilejul și fericirea de a colecta multe substantive, verbe și adjective de apreciere de la academicieni, profesori universitari, profesori în învățământul preuniversitar, directori, ziariști, colegi, prieteni, săteni etc., un mare buchet de mulțumiri și bucurii spre altitudinea de 70 de ani și în continuare.

Există cauze oriunde și oricând! Noi vedem, înțelegem și explicăm, facem anticipări în baza inteligenței și acumulărilor din interiorul nostru. Un academician în anii studenției mele, dorind să-l particularizeze pe cel ce a observat, înțeles și formulat Legea gravitației universale, s-a întrebat: Câți n-au văzut căzând un măr!

Am citit de două ori sinteza de pe Internet, postată de Dl. Marin Dumitru. La sfârșitul primei lecturi am acumulat multe emoții. Am citit a doua oară, mi-am făcut notări. Am redactat textul.

Concluzia acestor rânduri se bazează pe ceea ce am citit, am revărsat lumină în Învățământul superior, am o vârstă, am acumulări, am putere de comparație și exprim o părere personală, responsabilă. Omul, patriotul, profesorul, Directorul, reporterul, întreprinzătorul, Marin Dumitru etc. prin tot ceea ce a realizat până acum, atât de divers, s-a îndepărtat treptat de obișnuit și s-a apropiat de excepțional și nu știu cât... de genial?!

Cu sincere felicitări și admirație!
prof.univ.dr. MIRCEA VARVARA
Iași, 29-31 martie, 2016,
(75 - D.V. Marin - Volum aniversar
Editura PIM Iași, 2016)

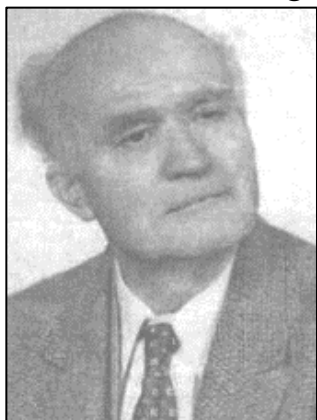
23. ION VLĂDUȚIU, ETNOGRAFUL

Era Directorul adjunct al Institutului Național de folclor, din str. Nikos Belloianis nr. 25, pe care-l conducea prof.dr. docent Mihai Pop, dar nu pot spune că aveau o relație de colaborare. Vlăduțiu era un etnograf de meserie și a alcătuit primul volum de specialitate din istoria disciplinei, pe care am îndrăznit să-l critic, la a doua vizită în biroul său, fapt care l-a cam iritat : „dar, ce-ai scris (publicat) domnule, să poți critica ? După ce ai produs ceva, bine sau rău, să-ți permiți critica”. Eram în mână cu impozantul volum „Etnografia românească”, 1973, 507 pagini, și am văzut ceva neconform legat de plug și plugărie, i-am mărturisit cum eram la 6 ani, împingând coarnele plugului cu umărul și... m-a luat la întrebări de documentare. De atunci am devenit prieteni, deși el prevedea a veni vremuri foarte grele pentru etnografie plecând de la Pamfile și prezicând noile tehnologii. Călătorise mult în străinătate și părea că se pricepe foarte bine.

Multe ore am stat la fructuoase discuții în biroul acesta unde avea cărți, manuscrise repartizate pentru analiză, lampă de carte și... apă. Nu fuma și n-am simțit vreodată miros de băutură deși era slab ca un țâr, energic în mișcări și foarte spontan în convorbire. Să vă spun și secretul : veneam de la o școală din Moldova, noaptea, mereu obosit și până să vorbesc direct cu Mihai Pop, îndrumătorul meu de doctorat, petreceam cu idei și informații în acest adevărat cabinet de lucru al dr. în etnografie, Ion Vlăduțiu. Nu știu de ce, niciodată nu m-a refuzat.

24. GHEORGHE VRABIE, FOLCLORISTUL AFECTUOS.

Mai întâi un gând pios pentru acest om de înaltă cultură, plecat din Bârladul provincial și ajuns un universitar stimat și apreciat, cu opere importante în Istoria Folcloristicii și cu un respect unic pentru atitudinea sa părintească față de studenți.

Prof. Dr. Gheorghe Vrabie avea o vârstă respectabilă când m-a invitat să-i onorez apartamentul din București, unde am văzut o Bibliotecă demnă de un învățat, unde am observat că avea un defect la ochi și un tremurici, dar era foarte afectuos și primitor. După starea timpului, trăia modest și cumpătat, salariul mic de universitar fiind cheltuit pentru cercetare și studiu. Când a auzit că sunt de prin partea Bârladului m-a tratat ca pe o rudă apropiată, m-a servit cu un ceai într-o ceașcă chinezească, cu pahar de metal pe exterior, mi-a arătat o bibliotecă pe profil folcloric având rarități europene și mondiale printre tipărituri. Ar fi mare păcat ca acest tezaur să se fi pierdut, pentru că de la 1989 n-am mai ținut în vreun fel legătura cu el. Am avut un schimb lung de corespondență, mi-a dăruit cu autograf din voluminoasa sa operă „Basmul cu Soarele și fata de împărat” (București, 1974) și mi-a oferit sfaturi bune pentru teza de doctorat.

Profesorul Gheorghe Vrabie a făcut mare cinste meleagurilor bârlădene pe care le evoca adeseori, despre care a scris, unde a tot participat la manifestările culturale cele mai

diverse. Moldovenii îl căutau pentru bogata sa operă dar mai ales pentru „Bârladul cultural”, București, 1938, și pentru istoria vie pe care o reprezenta (n. 8.04.1908).

Din păcate despre moartea lui (19.07.1991) nu s-a scris mai nimic, oamenii fiind preocupați de politică și avere.

Învățăcelul care eram a învățat ceva deosebit de la el despre caracter și valoare, despre moștenire culturală și despre patriotism local și național.

ALȚI DOCTORI ÎN ȘTIINȚE:

1. LAURENȚIU CHIRIAC, ISTORIC ȘI CRITIC, DR. ÎN ȘTIINȚE

Deși tânăr, Laurențiu are OPERĂ și destui dușmani care nu vor putea să-l ajungă niciodată, pentru că are o minte deschisă, memoria documentului și răbdarea cercetătorului adevărat.

Impresionează bibliografia operei publicate deja.

DINTRE CĂRȚILE (ȘTIINȚIFICE) PUBLICATE:

1. Edificiile religioase medievale din zona și ținutul Bârladului. Repere istoriografice, Iași, Editura Opera Magna, 2006.

2. Monumentele religioase medievale din zona Bârladului, Iași, Editura KOLOS, 2007.

3. Muguri și flori de voie bună, coautor: Dumitru Apostolache, Bârlad, Editura Sfera, 2012.

4. Memoria Timpului. Gheorghe Alupoaei, Iași, Editura PIM, 2015.

5. Situl arheologic “CURȚILE DOMNEȘTI” din Vaslui. Monografie (în colaborare cu cercet. șt. Costică Asăvoaie).

Are o bibliografie foarte întinsă, demnă de un doctor în științe istorice.

DUMITRU V. MARIN ȘI RENAȘTEREA CULTURALĂ ROMÂNEASCĂ

Profesorul-editor **DUMITRU V. MARIN** a realizat totul cu banii săi, fără a pretinde că s-a jertfit, rămânând ca viitorimea să judece impresionanta sa influență în domeniul mass-mediei, publicisticii, învățământului și a culturii. Faptul că a intrat în contact cu o serie de personalități din țară și din afara ei a constituit o onoare pentru domnia sa, dar a atras pentru sine stima și respectul acestor spirite pozitive. Cu o experiență de peste șase decenii în domeniul învățământului, a culturii și a presei, Profesorul doctor **DUMITRU V. MARIN** se situează printre acei oameni care contează întru luminarea cetății și deschiderea acesteia către lume și viață. Profesor, ziarist, scriitor, animator cultural, om de radio și televiziune, **DUMITRU V. MARIN** este o personalitate complexă, care marchează prin activitatea sa o perioadă istorică la fel de complicată ca cea de dinainte și de după 1989, din viața culturală, socială și politică a vasluienilor și nu numai.

Cu o bogată **activitate didactică** – director, inspector și profesor la mai multe școli și licee din Vaslui și nu numai – și cu o pasiune aparte pentru **cercetarea folclorului românesc** (o sumedenie de texte populare și obiceiuri culese și încă neprelucrate din foarte multe sate moldovenești și o teză de doctorat legată de revista “Ion Creangă”, dar și de viața și activitatea ilustrului folclorist Tudor Pamfile), **DUMITRU V. MARIN** a dobândit repede prestigiul și admirația contemporanilor săi.

Ca inspector la Comitetul de Cultură al Județului Vaslui, **DUMITRU V. MARIN** a participat la multe reuniuni științifice, alături de mari nume ale vremii: academicienii

Iorgu Iordan și Al. Piru,, prof. dr. Mihai Pop, cercetătorii Ovidiu Bârlea, Ovidiu Papadima, Adrian Fochi, dr. Ioan Vlăduțiu, dr. Gheorghe Vrabie etc. și a organizat diferite activități culturale. Se remarcă ca un **om de cultură** extrem de performant și are o voce distinctă în ambientul cultural. Nu întâmplător, numele prestigiosului profesor doctor **DUMITRU V. MARIN** este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul **Profesor** este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a celor care îl cunoaștem. Tocmai de aceea, pe bună dreptate, **DUMITRU V. MARIN** poate fi considerat un excelent **creator de cultură locală**.

Profesorul doctor **DUMITRU V. MARIN** e și un foarte bun **publicist**, el remarcându-se mai întâi cu realizarea unei **Monografii a Liceului „Mihail Kogălniceanu” din Vaslui** (în 1990), dar și a altor 28 de cărți publicate, multe dintre ele abordând curente literare, culturale și informaționale, studii etnografice și de personalități, proză populară, interviuri cu oameni politici și de cultură etc. E un editorialist și un comentator mai aparte, de multe ori controversat și care are darul de a neliniști pe cei fără de putință.

DUMITRU V. MARIN a fost un deschizător de drumuri în **mass-media locală și națională**, pentru că încă din 1990 a înființat prima televiziune privată din România – TV VASLUI, după care a deschis două posturi de radio în rețea - UNISON RADIO, pentru ca mai apoi să dea naștere ziarului “MERIDIANUL” - ca for jurnalistic de conceptualizare și

dezbatere a unor importante idei. A înființat, astfel, cel mai cunoscut Grup de presă din țară – CVINTET TE-RA. Nu în ultimul rând, prin crearea de câțiva ani a internaționalizatei reviste **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** (cu 414 colaboratori din toată lumea), a reușit să adune mai toate spiritele importante ale vremii și să le dea posibilitatea să se exprime liber în pagini de cultură și civilizație românească. Așadar, **DUMITRU V. MARIN** a ajuns cel mai mare **jurnalist** vasluian din toate timpurile, cu recorduri în domeniu și cu jurnaliști competenți pe care i-a format (printre care se remarcă Lucian Pârvoiu – corespondent al TVR la Bruxelles, Cătălin Striblea de la BBC și alte televiziuni private, Mihai Ursu de la Londra, Cristi Lapa de la ziarul Obiectiv de Vaslui). În fond, meritul cel mai mare al prof. dr. **DUMITRU V. MARIN** a fost să-i determine pe semenii săi să se ridice spre orizonturile cunoașterii și ale luminii cultural-spirituale, iar prin ceea ce a făcut important pentru comunitate a devenit un adevărat **formator de opinie** în rândul cetățenilor. Această adevărată **școală vasluiană de jurnalism** - în jurul căreia s-au coagulat talentate condeie - a constituit o adevărată rampă de lansare a valorilor, pentru că a cerut mai mereu o cantitate enormă de viață și de noblete sufletească. În fond, generații întregi de jurnaliști, redactori și reporteri ai săi au lucrat la zidirea spiritului și au contribuit la cunoașterea unor oameni deosebiți ai locului.

La ceas aniversar, lui **DUMITRU V. MARIN** i se cuvin aceste gânduri de evidențiere a mării sale personalități și a faptelor sale deosebite, arătându-i omagiul nostru în fața extraordinarelor merite pe care le are! Totodată, acest cărturar nu a abdicat niciodată de la culturalitatea vasluiană și a participat activ și s-a implicat în importante activități cultural-artistice ale urbei pe care o slujește cu sufletul. Însă,

marea cucerire posibilă a profesorului **DUMITRU V. MARIN** în cetatea Vasluiului e aceea că nu a fugit din fața vieții și a provocărilor ei. A știut să adulmece frumusețea vieții, s-a grăbit încet. De aceea, și-a câștigat libertatea de a avea aici succese, eșecuri, bucurii, responsabilități, învățând să se descurce cu ele. Din toate acestea, a rămas prizonierul propriei conștiințe, dar a devenit ceea ce gândea cu adevărat! Un creator de cultură și un spirit liber!

DUMITRU V. MARIN rămâne pentru noi o viață împlinită de om care și-a clădit singur faima și care iată că a intrat deja în binemeritata-i poveste unică. Vârsta acestui dinstins domn e doar un teanc de călătorii culturale care s-au îngrămădit de-a lungul anilor într-o veritabilă devălmășie a sufletului său, fiecă acțiune a inițiativelor sale culturale, literare, jurnalistice sau de orice fel fiind dulcele dor de toate pentru oameni și pentru Pământul pe care l-a străbătut cu pașii inimii. De altfel, sufletul său e o dulce zăbavă a alergării departelui, către spirit și valoare! Creația sa literară, cea cultural-istorică și cea jurnalistică constituie șoapte fidele a unor clipe de seducătoare anarhie sufletească, tumultul dorințelor sale visate, dar și un dat al Dumnezeuiescului din el!

Din acest punct de vedere, **DUMITRU V. MARIN** constituie o matrice a unui spirit rafinat care pulsează diafanic către noima culturală și către curata renaștere interioară a oamenilor de creație. Tocmai de aceea, hoinara sa inimă a fugit mai mereu către *străfundul neastâmpărului celorlați*. De fapt, **Profesorul** și-a ancorat creația în zona spritului și a înălțimilor culturale ale județului Vaslui. Freamătul grațios al creației lui e o suavă descătușare de lumină hărăzită, revărsată imagistic într-o estetică a trăirilor sufletești, dar și osimfonia plăcutelor clipe intense ale creației. Sufletul său ascultă și acum în goană cum noaptea picură egal penumbra gândului său pribeag! În

fond, galopul fierbinte al înzvăpăiatei sale inimi e un surghiun al neastâmpărului a toate ce-i ființează, dar și zborul care veghează cu aripi de iubire asupra creatorilor adevărați și asupra actelor autentice de cultură. Chemarea atavică a sufletului său vine din graba fecundă a lumii care îl neliniștește și care-i determină o binecuvântată sorbire cu nesaț a flămândului elixir al destinului său și al culturii locale.

Așadar, **DUMITRU V. MARIN** este un depozitar al memoriei locurilor pe care le-a străbătut cu pașii inimii și un colecționar al unei istorii etnografice și spirituale a neamului românesc din care se trage. Tocmai de aceea, **DUMITRU V. MARIN** este un destin de om colosal, cuprinzător și integrativ în efortul de revigorare culturală românească, susținător frenetic al valorilor autentice, slujind LIMBA ROMÂNĂ, FAMILIA, SATUL, GLIA, NEAMUL și ȚARA ROMÂNEASCĂ. Are meritul de a fi un catalizator de talente, căci le insuflă acestora dorința de a face ceva care să merite și să dăinuie, fiind călăuză în drumul devenirii lor.

În fine, gândul și imploziile sale de neliniști îl răstignesc pe **Profesor** în spiralele timpului, iar cântul sufletului său respiră mai mereu înspre văzduhurile spiritului uman. Globul intim al adâncurilor sale profunde se rostogolește în fiecare an în fluiditatea contrastelor sale, **Profesorul** ascultându-și răbdător intuiția valorii, iar umbletu-i și-l pornește totdeauna dinspre el înspre departe. **Profesorul DUMITRU V. MARIN** și-a așezat deja efigia în templul eternității, urmând ca - prin exemplul său de abnegație și stăruință în a reuși - să-i ajute și pe alții să pășească în împlinirea lor spirituală și vocațională.

(Dr. Laurențiu CHIRIAC)

(... 77... *NODURI culturale și semne amicale*,
Ed. PIM Iași, 2018, p. 112... 117)

2. VICU MERLAN

***„Ceva mai mic de stat dar excepționalele-i realizări
științifice sunt, pentru toată nația, foarte mari”
(D.V.M.)***

În plan profesional, pe linia cercetărilor arheologice sau geografice Vicu Merlan își aduce o contribuție majoră asupra istoria locală și naționale. Încă din anul 1995 realizează săpături arheologice în situl getic Huși – „Dealul lui Bălan”, apoi între 1996-2014 pe siturile aparținând Paleoliticului Superior de la Huși – „La Ursoaia”, Roșu – „Frantz Dâscă”, Răducăneni – „MAT”, complexului cultural Precucuteni-Cucuteni de la Isaiia – „Balta Popii”, Bazga – „Cetățuie”, Dolhești – La Ulm”, Rotăria – „Pe Runc”, județul Iași; Crețești – „La Intersecție”, Armășeni – „Muncel”, Huși – „Lohan-Camping”, jud. Vaslui. Tratează tehnologiile de prelucrare, șlefuire și perforare a pietrei și silexului

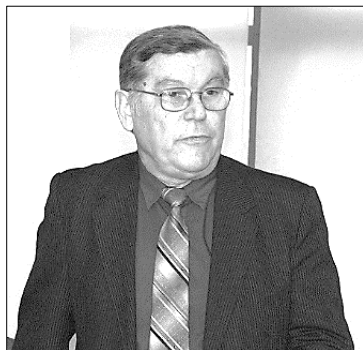
din eneoliticul Moldovei dintre Carpați și Prut, iar prin Contribuții monografice asupra Văii Bohotinului și Văii Moșnei (2006) și Monografia comunei Răducăneni, jud. Iași (2016) aduce lămururi asupra fenomenului Moșna, asupra tumulilor din zonă, asupra legendelor și tradițiilor locale. În 2006 prin finalizarea studiului asupra tezaurului statuar descoperit în situl precucutenian de la Isaiia, identificat într-un sanctuar în preajma unor măsuțe de altar, a publicat rezultatele privind Misterul Zeițelor de la Isaiia, iar prin Contribuții monografice asupra Depresiunii Hușilor (2008), a lămurit în parte misterul Movilei Răbăiei, a menhirilor din zona Hușilor, a riturilor de înmormântare a traco-geților de la Valea Grecului, Chersăcosul și Râșești ș.a. La acestea se adaugă

numeroasele expediții de verificare și analizare a unor artefacte preistorice, cât și a unor locații sacre unde s-au desăvârșit spiritual multe suflete elevate a tuturor timpurilor (peșterile din Bucegi, Subcarpații Buzăului, Valea Răutului, Valea Nistrului, Dobrogea etc).¹

¹Merlan Vicu, *Noi descoperiri paleolitice la Huși «La Ursoaia»*, în *Acta Meridionalis*, XXVIII-XXIX (1998-1999), p. 41; Vicu Merlan, Florentin Burtănescu, Alexandra Comșa, *Un mormânt jamnaia cu lespede de piatră la Chersăcosu (com. Stănilăești, județul Vaslui)* în revista *Arheologia Moldovei* nr. XXII (1999), 2002, p. 209-214; Merlan Vicu, *Sanctuarul sacru de la Isaiia – ZeițeleProtectoare*, în: *Revista Misterelor*, nr.28, 2000; *Prutul*, 2000; *Balada*, 2003 Germany; *Divertisment Magazin*, 2004 Canada; 2003 - *Situl paleolitic de la Roșu-«Frantz Dâsca»*, comuna Răducăneni, județul Iași, în *Revista Prutul*, nr. 25, p.1-2; 2004 - *Crețești - «La Intersecție»*, în: revista *Prutul*, nr.28, p.2-3; *Cronica*, 2003-2013; 2005 - *Unelte si arme de silex si piatra din eneoliticul Moldovei dintre Carpați si Prut*, Ed. Lumen, Iași; 2006 - *Contribuții monografice asupra Văii Bohotinului si Văii Moșnei*, Ed. Lumen, Iași; 2006 - *Misterul Zeitelor de la Isaiia*, Ed. Lumen, Iași; 2008 - *Contribuții monografice asupra Depresiunii Hușilor*, Ed. Lumen, Iași; 2011 - *Vulcanii noroiși din România*, Ed. Panfilius, Iași; 2014 - *Monografia comunei Bunești-Averești, jud. Vaslui*, Ed. Stef, Iași; 2014 – *Carst și pseudocarst în Podișul Moldovei, între Carpați și Nistru*, Ed. Stef, Iași; Merlan Vicu, Grigorina Hapalet, *Monografia comunei Dolhești, jud. Iași*, Ed. Lumen, 2006, Iași; Merlan, Vicu, Maricica Grigoriu, *Monografia comunei Ciortăști, jud. Iași*, Ed. Pamfilius, 2011, Iași; Merlan, Vicu, Irina Bulai, Marietta Matei, *Monografia comunei Răducăneni, jud. Iași*, Ed. Stef, 2016, Iași; Merlan, Vicu, Vasile Trofin, *Monografia comunei Tătărâni, jud. Vaslui*, Ed. Stef, 2018, Iași; Vicu Merlan, *Bazga-Cetățuie, jud. Iași*, în *Cronica*, 2009, p. 65-67; Vicu Merlan, *Itinerar dobrogean – Munții Măcinului*, în *Lohanul*, nr. 20, dec. 2011, p. 73-74; Vicu Merlan, *Scrierea preistorică sacră de pe teritoriul Daciei*, în *Lohanul*, nr. 20, dec. 2011, p. 4-7; Vicu Merlan, *Rituri de înmormântare străvechi*, în *Lohanul*, nr. 20, dec. 2011, p. 7-11; idem, în *Dacia Magazin*, *Elanul, Rapsodia, Prutul, Meridianul*; Vicu Merlan, *Peștera Limanu – un labirint enigmatic al Dobrogei*, în rev. *Lohanul*, nr. 39, 2016, p. 54-57.

3. VALERIU LUPU, MEDIC PEDIATRU, COLEG, PRIETEN, EXEGET

Născut la 15 aug 1945 în localitatea Dragalina, comuna Cristinești, județul Botoșani. Părinții Vasile și Maria, de profesie agricultori, refugiați din ținutul Herței (Bucovina de Nord), satul Pilipăuți comuna Lunca, în aprilie 1945 (astăzi Ucraina), lăsând în urmă averea unor țărani mijlocași, a căror istorie de generații se afundă în negura vremilor, gospodari de frunte a satului la acea vreme, alungați și dezrădăcinați de urgia bolșevico-stalinistă.

Tragedia refugiului și periplitul unor familii fără rădăcini avea să marcheze profund familia, pierzându-și mama la vârsta de 5 ani, iar tatăl va lua drumul exilului. Copilăria și clasele primare le absolvă în satul George Enescu (Livenii Dorohoiului), iar gimnaziul în comuna învecinată Dumeni.

Absolvă cursurile secției reale a liceului Hurmuzachi din Rădăuți în anul 1966, după care va urma cursurile Facultății de Pediatrie din cadrul Universității de Medicină din Iași (1966-1972). Își va continua pregătirea ca intern clinic prin concurs (1972-1974), optând la sfârșitul internatului pentru cariera universitară printr-un concurs de asistent universitar, anulat pe motive de origine socială în toamna anului 1974, după care se va specializa în domeniul pediatriei, pe care o va profesa din anul 1975 la Spitalul Județean Vaslui timp de peste 40 de ani.

Va atinge cel mai înalt grad profesional de medic primar în anul 1991, în prima sesiune organizată de Ministerul Sănătății la doi ani după revoluție, ceea ce nu era posibil înainte de 1989 decât ocazional și preferențial, în orice caz extrem de rar și limitat ca locuri scoase la concurs.

În anul 1994 va obține titlul științific de Doctor în Științe Medicale a Universității de Medicină și Farmacie din Cluj Napoca, cu teza “Aspecte clinico-biologice și fiziopatologice în deshidratarea acută gravă la copil” lucrare ce se constituie în corolarul cercetărilor personale în domeniul patologiei digestive la copil publicate de-a lungul anilor.

A deținut numeroase funcții printre care; Președinte al comitetului frontului salvării naționale din sănătate 1989-1990, director al Spitalului Județean Vaslui 1990-1993, șef Secție Pediatrie Vaslui 1992-2010, președinte al filialei USSM Vaslui și apoi al Asociației Medicale Române 1990-2000, președinte al Colegiului județean de Disciplină a Medicilor și Farmaciștilor Vaslui 1990-1994, metodolog județean pediatrie 1993-2010, prorector al filialei Vaslui a Universității “Dimitrie Cantemir” 1994-1996.

Cea mai importantă latură a activității sale, dincolo de exercitarea profesiei, a fost activitatea științifică și publicistică. În domeniul științific a publicat peste 80 lucrări științifice în revistele de specialitate autohtone; Fiziologia, Pediatria, Revista Română de Pediatrie, Revista Medico-chirurgicală, Viața Medicală, Terapeutică și Toxicologie Clinică, Gastroenterologie Pediatrică, Pagini Medicale Bârlădene. Medica Academica, Revista Română de Bioetică, Medicii și Biserica, Revista Română de Istoria Medicinii “Victor Gomoiu” etc.

A comunicat un număr 90 de lucrări la cele peste 110 de participări la cele mai importante manifestări în specialitate; congrese, conferințe naționale, consfătuiri interjudețene, simpozioane și seminarii la Iași, București, Bistrița, Constanța, Mamaia, Brașov, Cluj, Suceava, Bacău, Galați, Timișoara, Oradea, Arad, Baia Mare, Sibiu, Tg Jiu, Pitești, Huși, Bârlad, Viena, Atena, Liubliana, Liverpool, Paris, Amsterdam, Riga etc.

Tematica abordată este dominată de patologia digestivă, respiratorie, patologia malformativă, neonatologie, toxicologie, hematologie, coagulare sangvină, nefrologie, neurologie, bioetică, istoria medicinei etc. A publicat 25 lucrări ample legate de sănătatea publică și alte teme privind starea de sănătate, sub formă de studii sau eseuri medicale.

A scris 10 cărți între care trei cărți de specialitate; 1. **Știința Creșterii și Dezvoltării Copilului** (Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996), 2. **Genetică și Embriologie** (Ed Cutia Pandorei Vaslui 1996), 3. **Urgențe în Pediatrie** (în colaborare cu universitari ieșeni Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996) și șapte cu tematică medicală, istorică, filosofică și sociologică; 1. *Reflecții peste timp* (Ed Pim Iași, 2007), 2. Monografia “*De la Spitalul Drăghici la Spitalul Județean de Urgență Vaslui*” (în colaborare, Ed Pim Iași, 2010), 3. *Compendiu de preocupări științifice în Pediatrie* (Ed Pim Iași, 2011), 4. *Paulescu: între Știința Vieții și Metafizica Existenței* (Ed Pim Iași, ediția I-a 2013 și ediția II-2016), 5. **Medicină și Societate** (Ed Pim Iași, 2014), **Mihai Eminescu din perspectivă medicală și socială** ediția I-a Ed. Pim, 2016 și ediția II-a 2017.

A publicat peste 100 articole de istorie literară, iatroistoriografie medicală, critică literară, critică de film, evocări, cronici, recenzii, eseuri etc. Colaborează la reviste și

publicații; Pagini Medicale Bîrlădene, Permanențe, Medica Academica, Elanul, Arheu, Meridianul, Revista de istorie a Medicinii Victor Gomoiu” Meridianul Cultural Românesc etc.

Este membru al mai multor societăți de științe medicale; Societatea Română de Pediatrie, Societatea Română de Genetică Umană, Societatea Română de Gastroenterologie, Societatea Română de Istoria Medicinii, membru al Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, membru al Societății Europene a Medicilor Scriitori, inclus în WHO is WHO – Enciclopedia Internațională a Personalităților, 2010.

Este vorbitor de limbă engleză, este căsătorit și are trei copii.

LA BRAȚ PRIN ISTORIE CU PROFESORUL MARIN

**Motto: „Mărginit prin natura sa,
infinat în dorințele sale
Omul este un zeu căzut,
care privește spre ceruri”**

Alphonse de Lamartine

După ce și-a revărsat dezamăgirea și pesimismul într-un volum recent lansat „Editoriale valabile în timpuri regretabile” sub motto-ul destul de percutant „*să vorbim în timpul vieții noastre și nu a altora*”, literatul și omul de presă Dumitru V. Marin ne propune un nou volum (Cu Eminescu, Dascăl de Suflet –studii și adnotări istorico-literare, Ed. PIM, 2013) care la prima vedere pare a fi în totală opoziție cu primul, încercând *să vorbească în timpul vieții altora despre problemele noastre*, altfel spus, printr-o incursiune istorică în ceea ce a

însemnat spațiul cultural românesc, îndeosebi cel moldav pentru care manifestă o predilecție specială. În acest periplu concitadinul nostru nu putea găsi un ghid mai potrivit decât pe însuși Eminescu, cu care pornește la drum, îl ia părtaș la diferite opțiuni personale, îi folosește maniera de abordare, ridicându-l astfel la rangul de dascăl de suflet.

Trebuie remarcat faptul că pentru autor gustul pentru trecut nu l-a părăsit niciodată, deși aparent concretul zilelor noastre l-a pasionat întotdeauna, printre altele și pentru faptul că nuanța critică îi produce o reală plăcere, oferindu-i o șansă de reacție vizibilă în două ipostaze; una de atac – predilectă de altfel realizându-i chiar o zonă de confort spiritual pentru că îi dezlănțuie unele porniri ancestrale, și alta de victimizare - care nu numai că nu-l descurajează ci dimpotrivă îi conferă răgazul necesar replierii în perspectiva unei reacții care nu se lasă mult așteptată.

Dincolo de aceste considerații de început și care-l privesc pe autor, trebuie subliniat faptul că întreprinderea concitadinului nostru este una pretențioasă, pentru că pășește pe un teren bătătorit din care de-a lungul timpului s-a scos mai totul, mai ales când e vorba de nume mari, consacrate istoric. Mai mult, întreprinderea presupune în mod obligatoriu să pătrunzi epoca, ca realitate existențială în care personalitatea analizată a creat, pentru a înțelege evenimentele în derularea lor istorică și nu în ultimul rând trebuie să pătrunzi perspectiva istorică încrustată în posteritate, cu alte cuvinte consacrarea pe care timpul i-a adus-o.

Profesorul Marin are curajul unui asemenea demers pe care-l încearcă cu succes aș spune, succes garantat de adâncă cunoaștere pe care i le-a prilejuit profesia sa și mai ales preocupările sale publicistice în domeniul culturii. Deși

cunoscător, în detaliu aş putea spune, a bazelor culturii poporului nostru, adică folclorul, autorul preferă în cartea de faţă să abordeze subiectul mai degrabă din perspectiva culturii elevate care presupune rigori, cutume, redări şi interpretări atente. În acest context nu e de mirare că prima personalitate asupra căreia se opreşte este Dimitrie Cantemir un adevărat cavaler medieval al culturii noastre, depăşind epoca cronicarilor şi scrierilor mănăstireşti şi consacrat ca primul scientist în domeniu.

Maniera în care domnul moldovean preia informaţiile din etosul folcloric, îl prelucrează, îl analizează şi chiar îi conferă o conotaţie moralizatoare reprezintă o adevărată abordare ştiinţifică, în spiritul acelor care abia se prefigurau în Europa. Lucrări precum *Descriptio Moldaviae* sau *Istoria Ieroglifică* sunt efectiv centrate pe elemente de folclor; de la ritualuri, obiceiuri păgâne sau creştine, tradiţii, prejudecăţi, proverbe şi zicători, fac din acest prim academician născut din plămada românismului un folclorist de referinţă, fără de care orice abordare sub aspectul culturii populare este de neconceput.

Dincolo de faptul că este primul învăţat mărturisitor al culturii populare româneşti, Dimitrie Cantemir este considerat şi primul etnograf, mai mult este considerat şi primul sociolog, calitate dovedită în scrierile enunţate mai sus, realizând astfel şi prima monografie din literatura noastră. Cine doreşte să aibă o imagine a ceea ce însemnau trăitorii acestor meleaguri, de fapt strămoşii noştri, găseşte în aceste scrieri o adevărată frescă a acelor timpuri. Calităţile poporanului de rând, psihologia lui, viaţa lui de zi cu zi în vreme de pace şi de restrişte, sunt prezentate cu afecţiunea apartenenţei de neam şi cu rigurile ştiinţei acelor vremuri încât am convingerea că nu puţini din

scriitorii noștri, îndeosebi Sadoveanu, s-au inspirat din nemuritoarele portrete pe care Dimitrie Cantemir a știut să le redea pentru posteritate.

În cele câteva pagini consacrate aceste mari personalități, care **„printr-o pildă, precât de rară pre atât de lăudabilă, și-a legat numele de cel al cercetărilor științelor și prin alăturarea sa la societatea noastră i-a adus acesteia cea mai aleasă podoabă și strălucire”** (din motivația diplomei conferită de Academia din Berlin, a cărei membru era), profesorul Marin readuce în actualitate personalitatea celui care a descifrat istoria imperiului otoman în celebra sa lucrarea „Istoria Creșterii și Descreșterii Imperiului Otoman”, un gânditor și creator care ancorându-se viguros în cultura trăitorilor acestui pământ capătă repede dimensiuni europene, bucurându-se peste veac de o recunoaștere pe măsură.

Într-o înlănțuire firească urmărind filonul etnofolcloric al istoriei noastre culturale profesorul Marin face un popas în ambianța spirituală creată de bardul de la Mircești, la rândul său o personalitate culturală și politică de nivel european; parlamentar, om politic, ambasador, autor al poemului „Ginta Latină” care crează în domeniul liric, epic și dramatic opere de referință și de pionerat în cultura noastră. Legende, doinele, baladele populare (Miorița), pastelurile, poemul eroic la care se adaugă și consacrarea ținuturilor vasluiene prin nemuritoarele versuri din Peneș Curcanul, Sargentul din ciclul Ostașii Noștri, îl apropie și mai mult de sufletul poporului său. Deschizător de drumuri în arta literară **„acel rege al poeziei, veșnic tânăr și ferice, veselul Alexandri”** este în opinia profesorului Marin **„o mare personalitate a timpului său, cu revărsări plenitudinare în multiple domenii; politic, social și literar, a contribuit hotărâtor la îmbogățirea spiritualității**

naționale” pornind și el am adăuga noi de la ceea ce are mai sănătos un popor: cultura sa tradițională etno folclorică pe care nu numai că a înțeles-o, dar a și prelucrat-o cu mijloacele talentului său.

Aproape firesc și fără nici o dificultate filonul viguros al emancipării culturale a trăitorilor acestor meleaguri se oprește la luminosul **„dascăl de suflet”** pentru profesorul Marin care în 5 miniportrete surprinde inegalabila contribuție a celui mai strălucit spirit pe care l-a plămădi acest popor „Mihai Eminescu” După ce subliniază că definirea culturii noastre s-a făcut prin contribuția geniului eminescian, în care generații după generații preeminesciene și post eminesciene se regăsesc și se vor regăsi întotdeauna, profesorul Marin coboară la nivelul percepției actuale pe care o deplânge.

Dacă ne-am obișnuit cu negarea, contestarea, dezavuarea de către detractorii săi, din nefericire chiar nume importante, ceea ce i se pare mai grav autorului este necitirea măcar a poeziilor sale. Cu toate amărăciunea amintirilor pe care le deapănă se consolează cu faptul că evocarea continuă, permanentă, chiar și contestatară, sunt elemente care-l mențin în actualitate.

Dincolo însă de scepticismul său privind receptarea eminesciană, mai ales în rândurile tinerețului, rămâne amprenta eminesciană în tot ceea ce mișcă în țara aceasta; de la limbă la cultură, de la dragoste la ură, de la naționalism la patriotism, de la trăire cultă la percepție afectivă, în sfârșit de la viață la moarte. Anii trec, iar înțelepciunea lor ne îndreaptă către meditația eminesciană care ne asimilează și ne conduce în eternitate, pentru că până la urmă, conchide autorul **„mereu...Eminescu...mereu...”** ceea ce ar însemna **„nimic fără Eminescu”**.

Dar profesorul Marin mai are un motiv de adulare pentru Luceafăr – apicultura – el însuși un pasionat, este uimit de ceea ce știe și scrie Eminescu, ceea ce-i întărește convingerea de apicultor că Eminescu este „**omul total al culturii române**” sau cum spunea Petre Țuțea „**Eminescu este românul absolut**”.

În periplul său cultural istoric autorul poposește, în mod necesar așa spune, la Ion Luca Caragiale pe care-l consideră un maestru al comunicării directe, nemijlocite și ancorată fatalmente în cotidianul imediat și neaoș al zilelor sale. Frescă culturală a epocii sale, el surprinde în scrierile sale meandrele limbii vorbite în diverse ipostaze, conjuncturi și medii sociale, fără prelucrare stilistică (meșteșugită) ci pur și simplu firească, normală. „**Model de comunicare și simț al umorului**” el consacră omul ca ființă socială, cu manifestări caracteristice epocii sale și pe care Caragiale îl surprinde cu umor-i caracteristic. Meandrele lingvistice se vădese mai ales în Momentele și Schițele sale, cu deosebire însă în dramaturgia sa, realizând adevărate șarje lingvistice și expresii de epocă care vor face istorie.

Nu așa fi atât de sceptic precum se arată autorul atunci când vorbește despre invazia de neologisme și „**mondiala de comunicare**” facilitată astăzi de mijloacele moderne ale informaticii, pentru că limba noastră a mai cunoscut în istorie asemenea agresiuni. Să ne amintim de perioada slavonă când și scrierea era chirilică, de epoca fanariotă cu grecismele ei, perioadă în care și ritualurile religioase se făceau în limba greacă, ca să nu mai vorbim de franțuzismele epocii pașoptiste.

De fiecare dată limba a ieșit mai viguroasă, mai expresivă, mai plină de conținut, pentru că a reținut ceea ce i s-a potrivit ca structură și expresivitate, îmbogățindu-și astfel

semnificația. Există chiar părerea încă din perioada războaielor balcanice că fondul lingvistic al limbii române ocupă locul al treilea în Europa după Franța și Anglia, iar ca expresivitate se plasează printre cele mai expresive limbi vorbite.

Este adevărat că pentru a rămâne popor (națiune mai bine zis) avem nevoie de limbă ca element identitar de bază, iar Caragiale este unul din marii contributori la maturizarea ei. Multiculturalitatea și multietnicitatea nu cred că este un pericol atât de mare dacă avem în vedere experiența marilor imperii, mai vechi sau mai noi, care în tendința lor de omogenizare și deznaționalizare s-au izbit ca de un zid impenetrabil alcătuit tocmai din națiune, național și naționalism având în spatele lor limba, cultura și spiritualitatea care sunt trăsăturile eterne ale unei colectivități naționale. Cu toate acestea Îngrijorările rămân totuși necesare.

Și bineînțeles că nu se putea fără un popas absolut necesar și extrem de binevenit în ceea ce a însemnat Tudor Pamfile în istoria folcloristicii românești, aș zice eu al doilea dascăl de suflet al autorului. Din modul cum scrie se vede că viața și opera îi sunt chiar familiale, pentru că din ea s-a inspirat și sub percepțiile ei autorul a creat la rândul său. Prin tezaurizarea folclorului, și în general a tot ce ține de spiritualitatea poporului (tradiții, obiceiuri, ritualuri) în numeroasele sale scrieri, dar mai ales prin prezentarea lor critică în evoluția spiritualității noastre, Tudor Pamfile se așează confortabil în coloana marilor folcloriști deschisă de Dimitrie Cantemir, continuată de Vasile Alecsandri, Ion Creangă, S. F. Marian până la Dimitrie Gusti - părintele sociologiei românești.

Momentul Tudor Pamfile este unul de excepție pentru folcloristica românească, iar profesorul Marin (unul din

exegeții marelui nostru etnograf) nu putea să nu-i consacre cel mai amplu spațiu din cartea sa, mai ales că monumentală sa operă va depăși granițele țării. Lectura acestui articol devine și mai captivantă când realizezi faptul că Tudor Panfile a creat în proximitatea noastră, la Bârlad, unde va edita revista Ion Creangă (entuziast primită la acea vreme) și va fi unul din fondatorii Academiei Bârlădene.

Cartea continuă cu încă trei capitole din care de reținut ar fi capitolul al doilea, sugestiv intitulat: **„Proza și poezia românească în competiție cu cele mai frumoase valori universale”** în care un loc aparte îl ocupă Grigore Vieru, fiul de suflet al lui Eminescu timpurilor noastre din stânga Prutului, care plânge cu duioșie eminesciană nenorocul istoric al Basarabiei. Apoi portretul lui Valentin Silvestru, ani de-a rândul sufletul festivalului vasluian al umorului Constantin Tănase, critic literar, umorist și om de teatru, care nu înceta să se revendice ca fiu al Vasluiului.

Eternul Nichita Stănescu care respiră și iradiază poezie de nivel european, ca și romancierul și traducătorul Laurențiu Fulga, sunt personalități pe care autorul i-a cunoscut, i-a intervievat și i-a creionat în medalioane, unele dintre ele memorabile.

Celelalte capitole intră sub incidența a ceea ce exprimă sintagma **„și restul e istorie”** pentru că surprind personalități din mediul politic și economic pe care istoria i-a consemnat dar nu i-a consacrat încă. Reținem totuși aici câteva personalități din domeniul scrisului care deja și-au încrustat viguros numele în peisajul cultural vasluian între care; Theodor Codreanu, unul din cei mai mari eminescologi, un scriitor extrem de prolific, cu cartea sa „Basarabia și Drama Sfășierii”, Mihai Apostu un poet profund ajuns la maturitate

artistică cu „Poemele Auguste” și Val Andreescu care prin romanul său „Învierea Pământeană” încalecă două epoci, iar în ultima sa carte „Liniște în fa major” ni se prezintă ca un inspirat poet și epigramist de forță.

La fel de interesante sunt și consemnările pe care Meridianul, organ de presă a trustului de presă Cvintet Tera le publică în cronici, prezentări, referiri, explorări istorice, înscriindu-se astfel în mișcarea culturală pe care autorul o intitulează, nu fără temeii „Curentul cultural-informațional”

Mai greu de înțeles este ultima prezentare (în facsimil) „Cultura de masă” o temă în reluare și dezvoltare spune autorul, intitulată **„Considerații privind cântecul popular în cultura de masă”** o preluare a ceea ce culturnicii anilor 50 – 60 și apoi proletcultiștii anilor 60 - 70 ai secolului trecut mobilizați de tezele din iunie, încercau să facă din cultura română, siluindu-i izvorul ei cel mai de preț; cântecul popular și etnofolclorul în general, deturnându-i conținutul și semnificația prin prelucrări ideologizate, de la vers până la linie melodică. Contrastul este izbitor așa încât înclin să cred că este o prezentare a: **cum nu trebuie abordată o temă de sensibilitatea cântecului popular și folcloristicii în general.**

Aș contrapune acestui proiect - care urmărea „apărarea patrimoniului național de tendințe esoterice”(?) în baza abominației leniniste că „educația politică necesită ridicarea cu orice preț a nivelului cultural” iar folclorul este o modalitate de cultură - ceea ce știința folcloristicii presupune, anume; **„cunoașterea minunatelor produceri ale poporului, adevărate comori de gândire și simțire; de credinți și datini gospodărești, în cari se oglindește sufletul și viața neamului nostru”** (din articolul program Ținta noastră al primului număr

al revistei Ion Creangă) Ori manipularea acestui tezaur ar trebui cu desăvârșire interzisă.

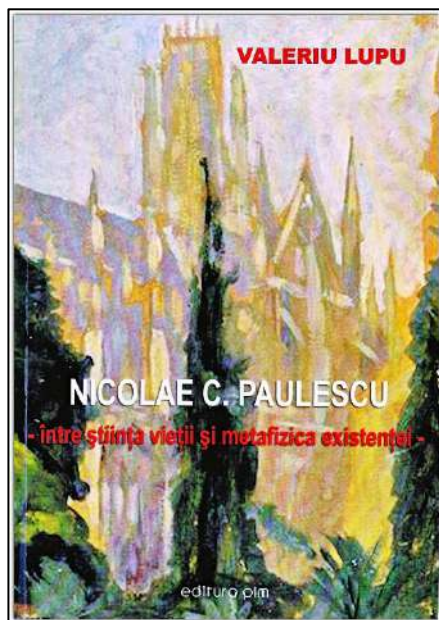
Dincolo de acest episod, cartea în sine capătă valoarea unei cărți document, care încheie între copertile sale o lume diversă, în plină desfășurare, cu momente ancorate în trecutul încă insuficient cunoscut, în prezentul mereu schimbător și nu rareori în proiecții optimiste pentru viitor.

Valeriu LUPU – doctor în științe medicale

Meridianul Iași – Vaslui – Bacău

An XV, Nr. 25 (998) de joi 27 iunie 2013

**Despre cartea „Cu Eminescu, Dascăl de suflet –
Studii și adnotări istorico-literare”,
Editura PIM, Iași, 2013, 172 p.**

4. PAVEL TOMA, VASLUIAN PE BARICADE.

*„În condiții vasluiene, mereu cu elevi modești,
profesorul reușește cu mult prea mult peste rând”*
(D.V.M.)

N: 24.05.1962

Pavel TOMA este absolvent al Facultății de Litere, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, promoția 1999; cu master în Literatură comparată, literatură universală, estetică Universitatea „Al. I. Cuza”, Facultatea de Litere, Iași, 2002; cu titlul de doctor în științe filologice, Biblică și literatură comparată, Universitatea „Al. I. Cuza”, Facultatea de Litere, Iași, cu teza de cercetare *Teme biblice în romanul secolului XX*, 2007; cu o echivalare de doctorat cu grad didactic I, 2007; participând la derularea unor proiecte internaționale în anii 2005 (Danemarca- schimb de experiență cu elevi), 2007 (Franța – schimb de experiență cu profesori) sau a unui proiect intern sub egida ISJ Vaslui- FRDS, între 2015-2017; format în domeniul educației- Praga, 2015 ș.a.

Predă actualmente la Liceul Tehnologic „Ion Mincu” din Vaslui, din octombrie 2001 până în prezent – 2018, limba și literatura română și limba franceză; fost director adjunct la acest liceu în 2 ani școlari: 2012-2013 și 2013-2014; membru, secretar și președinte în Comisia de Asigurare a Calității a liceului (CEAC) în anii școlari: 2006-2007, 2007- 2008, 2008-2009, 2009-2010, 2010-2011, 2011-2012; responsabil al

comisiei metodice a profesorilor de limba și literatura română din anul 2006 până în prezent – 2018; coordonator de programe și de proiecte educative școlare și extrașcolare în anul școlar 2007- 2008; coordonator al revistei de limba și literatura română *Speranțe*; organizator de olimpiade școlare faza locală și județeană; moderator al unor activități literare (scriitori invitați, lansare de carte, omagieri literare ș.a.); purtătorul de cuvânt al instituției; coordonator al cercului metodic al profesorilor de limba și literatura română – liceu, zona Vaslui; metodist al ISJ Vaslui; membru fondator și coordonator al Cenaclului ProLITERA, care activează sub tutela Bibliotecii Județene "N. M. Spătarul" Vaslui, din anul 2017, o școală de creație și de inițiere a tinerelor talente.

Activitatea publicistică constă în articole apărute în revistele *Est* (Vaslui) și *Poezia* (Iași), precum și în *Studii eminescologice*, revista de literatură comparată a Universității „Al. I. Cuza”, Iași. Articole de specialitate metodico-științifică în revista județeană a profesorilor de limba și literatura română *Dincolo de cuvinte* (2017); participarea la diferite simpozioane direct sau indirect cu lucrări de specialitate; susținerea unei conferințe cu tema *Biblia și literatura* la Biblioteca Județeană "N. M. Spătarul" Vaslui; cărți publicate, înregistrate cu ISBN: *Universalii - Recuperări biblice* (ediția I, 2003); *Dintre sute de catarge* (2004); *75 teste de evaluare* (2010); *Limba și literatura română în 100 de teste* (2012); *Condamnarea la cerc - eseuri* (2014); *Recuperări biblice* (ediția a II-a, 2015); *Radu Gyr – Resurecția poetului*, Ed. ALFA 2020.

5. DUMITRU BRĂNEANU, DR. ING. DAR... ȘI MARE SCRITOR

Trăim într- o lume în care goana după bani, tehnologie, facilități materiale și a unui consumeism nesățios , duc în fapt la distrugerea valorilor tradiționale ale acestei planete, valori acumulate de a lungul multor ani de civilizație, de sacrificii umane și materiale. Lumea noastră pare că a luat-o razna și acești ani îndelungați de pace par a fi creat o plictiseală generală. Este tot mai greu să te indentifici cu cei de o cultură cu tine. Globalizarea dăunează grav sănătății individuale și culturale. Acest proces duce la desnaționalizare, desculturalizarea individului și la o sclavie modernă, în sensul în care individul este un număr acolo pe un display și într-o bază de date, care poate fi oricând sacrificat pentru interesul mai marilor lumii acesteia.

Fac parte dintre aceia destul de puțini, care încearcă să pondereze entuziasmul față de procesul globalizării prin arma nevinovată a scrisului. M-am format într-un regim de stânga, iar după optzecișinouă am rămas tributar acelorași idei de stânga, fiindcă sunt un om care iubește oamenii și tradițiile noastre creștine. Am rădăcinile adânc înfipte în pământul acesta românesc, și cu nici un chip n-aș putea să mă dezvolt spiritual și cultural în altă parte a lumii. Chiar mă consider un plăieș de al lui Ștefan cel Mare, dar nu unul războinic. În general marii scriitori ai acestei lumi au fost sau sunt de stânga. Prin poeziile sau articolele mele încerc și am speranța să și reușesc să aduc un strop de încredere în inimile și

sufletelor celor care încă nu și-au vândut sufletul Anticristului globalizării. Este din ce în ce mai greu să convingi oamenii care au devenit sclavii pântecului și nu pot privi mai sus de linia orizontului, că limba și valorile noastre spirituale sunt cea mai mare bogăție a acestui popor. Să ne convingem semenii că trebuie să ne cunoaștem istoria ca să știm ce vrem și pe ce căi să mergem în viitor. Că trebuie să ne promovăm personalitățile culturale și științifice mai întâi în rândul tineretului nostru și apoi în plan internațional. Rămân un umil slujitor al scrisului și a încercării alături de mulți alți români adevărați, să mențin respectul pentru noi înșine și în valorile autentic românești. Am șansa să fiu contemporan și prieten cu una din acele personalități care simt, trăiesc și construiesc cu migală de albină fagurii culturii contemporane românești.

Profesor, ziarist, scriitor, animator cultural, om de radio și televiziune, Dumitru V. Marin este o personalitate complexă, care marchează prin activitatea sa o perioadă istorică la fel de complicată ca cea de dinainte și de după 1989, din viața culturală și social – politică a vasluienilor și nu numai.

Într-o lume dominată de politicieni, multinaționale, afaceriști veroși, procurori și o administrație a statului supraîncărcată, este foarte greu pentru un om de cultură să-și facă auzită vocea în spațiul public, în chestiuni legate de perenitatea limbii române sau evoluției spiritualității românești.

Totuși prin perdeaua aceasta groasă de fumigene sunt și voci care aduc un aer proaspăt de spiritualitate, de mândrie

națională. Una din aceste voci este cea a profesorului Dumitru V. Marin.

Profesorul univ. dr. Alexandru Ionescu, premiat al Academiei, spunea despre acesta: „Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin se propune ca un model de umanitate dezirabil acum și, relativ, în viitor”. Cu adevărat profesorul dar și omul de cultură poate constitui un model pentru tinerii care aspiră să realizeze valori culturale în viața lor.

Vă veți întreba ce legătură poate exista între Tudor Pamfile, etnofolclorist, scriitor, ziarist de la începutul secolului XX și profesorul D.V. Marin. Vorbim de un secol distanță între cei doi și totuși multe lucruri îi apropie și îi fac complementari. Sunt promotorii acelorași idei de culegere, promovare, conservare și inducere în conștiința opiniei publice de pretutindeni a valorilor spirituale și materiale a lumii satului românesc. În aceeași măsură și a patrimoniului cultural românesc. Fiecare cu metodele și posibilitățile tehnice ale perioadei respective, dar scopul fiind același – apărarea culturii, limbii și ființei naționale, cu oameni, opere și fapte. Tudor Pamfile, ofițer și apoi propus în Academie și-a pus în slujba folcloristicii toată energia intelectuală dar și cea materială și a reușit în 15 ani o operă impresionantă, într-un domeniu mai puțin cercetat la acea vreme. În perioada 1908 – 1916, apar cele mai valoroase opere pamfiliene, cum ar fi: Mitologia românească, Agricultură la români, Cromatica, dar și cele mai numeroase culegeri de mituri, legende, cântece, obiceiuri, etc. din lumea satului podișului moldovenesc, iar revista „Ion Creangă”, rămâne pururi nume de referință.

A fost dat ca altcineva peste decenii să cerceteze și să aducă la lumina rampei, atât prin teza de doctorat cât și prin

articole publicate, opera marelui folclorist Tudor Pamfile, tipărint și o antologie de proză populară, nimeni altcineva decât inimosul profesor D.V. Marin.

Coborători din plăieșii mării sale Ștefan cel Mare, de pe meleagurile Tutovei și Bârladului, cu rezonanțe istorice, ca un arc peste timp și locuri, cei doi și-au asumat destinul istoric de a cinsti cu armele scrisului, memoria înaintașilor.

Oameni ca Tudor Pamfile au fost predestinați să salveze o operă nescrisă a comunităților rurale din această zonă, operă întreruptă aproape brusc prin anii șaizeci odată cu industrializarea României.

Dezvoltarea industrială a României era o realitate istorică și nu așa cum au afirmat mulți „cretini și cozi de topor” că a fost una forțată. Din păcate odată cu acest proces, lumea rurală s-a golit de conținut spiritual, de acei intelectuali nativi, care erau păstrătorii datinelor, ritualurilor, a cântecelor, tradițiilor și spiritualității comunităților respective. După această perioadă nu mai putem vorbi decât izolat de „veșnicia născută la țară”. Aripile veșniciei au început să se frângă în interiorul ei!

Astăzi din păcate în zona Podișului Moldovenesc nu mai găsești depozitari ai memoriei locului, mai ales că aceste comunități rurale sunt îmbătrânite, reduse la o mână de oameni, iar puținii tineri care au mai rămas sunt „memorii vide”. Doar izolat câte un profesor inimos, cu dragoste pentru locurile natale, a mai salvat ce se mai putea salva! Unul dintre acești oameni destoinici este și profesorul D.V. Marin, o adevărată instituție care a știut mai bine decât oricine altul să se folosească de mijloacele moderne de comunicare pentru a salva ceea ce se mai poate salva din patrimoniul cultural al

spiritualității autentice românești. Omul este măsura lucrurilor sale!

Zbătându-se ca peștele pe uscat, cu ajutor foarte subțire din partea autorităților, ca și Pamfile, și-a pus la bătaie întreaga pricepere și trudă situând-se în fruntea unor aspiranți care să alimenteze un suflu nou cerut de momentul istoric actual. A fost timpul marilor realizări cu mijloace mult diversificate față de acum un secol: radio, televiziune, presă scrisă și online. Este meritul profesorului Marin de a fi adus un nou suflu după anii nouăzeci, într-un județ anchilozat în propriile neputinți culturale și sociale. A înființat primul post de televiziune privată din România – pionier absolut în acest domeniu, dar și două posturi de radio, ziarul Meridianul, Revista Meridianul Cultural Românesc. A fost omul care a simțit direcția din care bate vântul schimbării și modernizării și s-a pus în slujba acestui curent, dominându-l pentru zona vasluiană și nu numai! Nicăieri în România nu s-a datorat atât de mult la atât de puțini într-o mass-media incipientă în democrația capitalismului sălbatic, spune cu durere autorul. Mare adevăr într-o lume a mercantilismului, a prăpastiei tot mai adânci între bogați și săraci, a lipsei mecenatului cultural, într-o zonă considerată cea mai săracă din UE. Din păcate, Dumnezeu a croit greșit lumea în sensul că intelectualilor oameni de cultură nu le-a dat bani, ci doar patriotism și putere de muncă, în timp ce șmecherilor, mai puțini dotați, le-a dat bani dar nu și minte ca să o folosească în mecenatul cultural național sau local.

Mai trebuie încă un fapt de semnalizat. Munca multor etnofolcloriști ca Tudor Pamfilie, Artur Gorovei, Simion Fl. Marian ș.a., în secolul trecut, prof. D.V. Marin, I. Brezeanu, C. Manolache și mulți alții în zilele noastre care sunt depozitarii unei istorii speciale etnografice și spirituale a acestui popor, a

conservării specificității neamului nostru în concertul popoarelor lumii, pare a rămâne un fapt aproape singular prea puțin apreciat de tinerele generații.

Din păcate acapararea tinerilor de tehnologia actuală, duce la o ruptură greu de reparat, între generația facebook-ului și cele care au creat o cultură națională folclorică sau cultă. Ne alăturăm și noi afirmațiilor profesorului D.V. Marin, care

trage un semnal de alarmă cu perspicacitatea-i caracteristică: „Bătălia pentru limba română se află astăzi la răscruce sub ciocanele necruțătoare ale globalizării ca latură a istoriei lumii cu elemente specifice culturii existențiale încă în definitivare”. Să ne fie foarte clar că într-o lume a globalizării vor rezista acele popoare cu o cultură și credință puternică.

Cine nu rezistă devine istorie pentru generațiile viitoarelor secole. Să ne ajute Dumnezeu și să ne dea mintea moldoveanului cea de pe urmă, în a ne uni forțele intelectuale și culturale, în a salva poporul român de la dispariție. „Patria mea este limba română”, versul lui Nechita să rămână hrană și călăuză pentru viitoarele generații de astăzi și până în veșnicie!

(D. BRĂNEANU)

(Extras din cartea ... 77... Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 2018 – 397 p.)

D. V. MARIN – OMUL PROVIDENȚIAL

Profesor, ziarist, scriitor, animator cultural, om de radio și televiziune, Dumitru V. Marin, o personalitate complexă a lumii contemporane, poartă în straița sufletului său răvașe cu amintirea locurilor natale, cu încărcătura spirituală mioritică specifică, de care nu s-a despărțit niciodată. Într-o lume dominată de politicieni mediocri, multinaționale, afaceriști veroși, securiști, procurori și o administrație a statului supraîncărcată și ineficientă, preocupată mai mult de propriile interese decât de cele ale comunității, este foarte greu pentru un om de cultură să-și facă auzită vocea în spațiul public, în chestiuni legate de identitate culturală, de perenitatea limbii române sau de evoluția spiritualității românești. Totuși prin perdeaua aceasta groasă de fumigene sunt și voci care aduc un suflu proaspăt de spiritualitate, de mândrie națională. Alergător de cursă lungă, motivat intelectual și spiritual, consecvent și perseverent, Dumitru V. Marin aduce cu sine aerul curat și oxigenat din inima fostului sat moldav. Bunătatea, disponibilitatea la dialog, noblețea caracterului său plac și atrag spiritele alese în încercarea de a impune viața culturală pe drumul normalității, impulsionându-o, dându-i direcție. Premisă a acestui adevăr sunt și spusele prof. univ. dr. Alexandru Ionescu, premiat al Academiei, care spunea despre acesta: *Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D. V. Marin se propune ca un model de umanitate dezirabil acum și, relativ, în viitor.* Cu adevărat profesorul, dar și omul de cultură poate constitui un model pentru tinerii care aspiră să realizeze valori culturale în viața lor. Dumitru V. Marin, deși poartă morgia de intelectual de catedră, trădează trăsăturile calde, sincere și mândre de țăran

curat, coborâtor din poveștile lui Creangă, și este urmașul valoros al lui Tudor Pamfile, folclorist, scriitor, ziarist de la începutul secolului XX. Depărtați în timp, ambii au folosit aceleași idei de culegere, promovare, conservare și inducere în conștiința opiniei publice de pretutindeni a valorilor spirituale și materiale ale lumii satului românesc. A fost dat ca altcineva, peste decenii, să cerceteze și să aducă la lumina rampei, atât prin teza de doctorat, cât și prin articole publicate, opera marelui etnolog Tudor Pamfile, tipărind și o antologie de proză populară.

Coborâtor din plăieșii Măriei Sale Ștefan cel Mare, de pe meleagurile Tutovei și Bârladului, cu rezonanțe istorice, ca un arc peste timp și locuri – Podul Turcului, D. V. Marin și-a asumat destinul istoric de a cinsti cu armele scrisului memoria înaintașilor. Oameni ca profesorul Marin au fost predestinați să salveze o operă nescrisă a comunităților rurale din această zonă, operă întreruptă aproape brusc prin anii șaizeci, odată cu industrializarea României. Din păcate, odată cu acest proces, lumea rurală s-a golit de conținut spiritual, de acei intelectuali nativi, care erau păstrătorii datinilor, ritualurilor, ai cântecelor și tradițiilor și spiritualității comunităților respective. După această perioadă nu mai putem vorbi decât izolat de „veșnicia născută la sat”. Aripile veșniciei au început să se frângă în interiorul ei! Doar izolat câte un profesor inimos, cu dragoste pentru locurile natale, a mai salvat ce se mai putea salva. Unul dintre acești oameni destoinici este și profesorul D. V. Marin, o adevărată instituție care a știut mai bine decât oricine altul să se folosească de mijloacele moderne de comunicare pentru a salva ceea ce se mai poate salva din patrimoniul cultural al vieții autentice românești. Gânditor strategic anticipând viitorul la modul conștient (*Omul este măsura lucrurilor sale*), zbătându-se ca peștele pe uscat, cu ajutor foarte subțire din

partea autorităților, și-a pus la bătaie întreaga pricepere și trudă, situând-se în fruntea unor aspiranți care să alimenteze un suflu nou, cerut de momentul istoric actual. Înființează primul post de televiziune la Vaslui și din Moldova pe 5 decembrie 1990, cu un an înainte de cel din Iași, al 4-lea post privat din țară (Licența 001/TV), înființează primele posturi de radio la Vaslui (14 iunie 1994) și la Bârlad (noiembrie 1994), fiind un adevărat creator de școală în ziaristică. A tipărit peste 40 de cărți, la data reeditării. Este meritul profesorului Marin de a fi adus un nou suflu după anii nouăzeci într-un județ anchilozat în propriile neputințe culturale și sociale. În acest sens a încercat în mai multe rânduri să realizeze publicații locale durabile: „Vlăstarul”, „Teleradioeveniment”, „Meridian de Vaslui și Bârlad” (în 2020 a împlinit 24 de ani de la apariție), „Meridianul cultural românesc”, înființat pe 8 februarie 2015. Ținând cont de reacțiile scriitorimii din țară și din străinătate, „Meridianul cultural românesc” a fost o apariție necesară și așteptată, un succes, prin articolul-program dezvoltat ulterior, dar și prin cei 628 de colaboratori, din 32 de țări ale lumii, de pe 4 continente, în peste 5 ani și jumătate de apariție neîntreruptă. *A fost omul care a simțit direcția din care bate vântul schimbării și modernizării și s-a pus în slujba acestui curent, dominându-l pentru zona vasluiană și nu numai.* Să găsești timpul și energia să fii profesor, manager de organizații economice și culturale, să împărtășești o atitudine progresivă față de lumea ideilor (folcloristică, jurnalism, creație literară), care a dus la apariția atâtor cărți sau pagini de revistă literară, înseamnă *să te autoconstruiești, râvnind plinătatea ființei*, să convertești un eșec într-o viitoare izbândă. Mare adevăr într-o lume a mercantilismului, a prăpastiei tot mai adânci între bogați și săraci, între inteligență și prostia care se întinde ca o pecingine la nivelul tuturor

claselor sociale, a lipsei mecenatului cultural, într-o zonă considerată cea mai săracă din UE. Din păcate Dumnezeu a croit greșit lumea, în sensul că intelectualilor, oamenilor de cultură nu le-a dat bani, ci doar patriotism, inspirație și putere de muncă, în timp ce șmecherilor, mai puțin dotați, le-a dat bani, dar nu și minte, ca să-i folosească în dezvoltarea identității culturale naționale sau locale. Nu putem vorbi de omul de cultură și scriitorul D. V. Marin acum la ceas aniversar (de octogenar) fără a vorbi și despre opera sa. Amintim în primul rând romanul *Zăpada pe flori de cireș*, roman al unei incompatibilități afective și al ratării în plan erotic, un document sufletesc. Un alt roman important dedicat evenimentelor din cel de-al Doilea Război Mondial: *Jale și eroism la Cotul Donului... și după (!)* (Iași, Ed. PIM, 2019, 274 p.; ediția a II-a, Iași, Ed. PIM, 2020, 305 p.). Continuăm cu „Opera Magna” 1 (Iași, Ed. PIM, 2020, 615 p.), *Opera Magna* 2 (Iași, Ed. PIM, 2020, 519 p.), *Opera Magna* 3 (Iași, Ed. PIM, 2020), „Ceașescu –...– Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter) (Iași, Ed. PIM, 2014, 188 p.), „Considerații privind cântecul popular...” (1974) – studiu etnologic – „Basmе” de Tudor Pamfile, ediție îngrijită de D. V. Marin, Iași, Editura „Junimea” (1976), „Evoluția învățământului vasluian până în 1859” (1980), „Istoria învățământului – Liceul «Mihail Kogălniceanu»”, monografie la Centenar (1990), „Tudor Pamfile și revista «Ion Creangă» – istorie etnofolclorică”, „Editoriale valabile din vremuri regretabile” (2013), „Cu Eminescu, dascăl de suflet. Studii și adnotări istorico-literare” (2013) ș.a.

Dăruindu-se neîncetat misiei sale pe care a simțit-o ca un har dăruit de Dumnezeu, n-a fost scutit nici de neplăceri, nici de greutăți, de dușmăanii și de tot ce înseamnă stresul vieții

zilnice în provincie, de tot felul de bețe în roate și mai ales de atitudini feroce și de izolare. Constituția sa robustă de țăran, credința în Dumnezeu și în destinul său l-au ajutat să reziste la asaltul tuturor liftelor și lighioanelor cu chip uman care au încercat să-l înngenuncheze și să-i distrugă munca și opera.

*Prin existența noastră dovedim că jurnalismul cultural mai poate trăi o bună vreme. Da, cu ce preț... se confesează cu năduf sărbătoritul. Un preț pe care cei temerari îl plătesc cu sănătatea, munca și chiar cu sacrificarea familiei, când statul ar trebui să dea tot concursul prin programele sale în a stimula inițiativa privată și locală în dezvoltarea noastră culturală și păstrarea nealterată a limbii române. Din păcate acapararea tinerilor de tehnologia actuală duce la o ruptură greu de recuperat între generația Facebookului și cele care au creat o cultură națională folclorică sau cultă. Ne alăturăm și noi afirmațiilor profesorului D. V. Marin, care trage un semnal de alarmă cu perspicacitatea-i caracteristică: *Bătălia pentru limba română se află astăzi la răscruce sub ciocanele necruțătoare ale globalizării. Să ne fie foarte clar că într-o lume a globalizării vor rezista acele popoare cu o cultură și credință puternică. Cine nu rezistă devine istorie pentru generațiile viitoarelor secole. Să ne ajute Dumnezeu și să ne dea mintea moldoveanului cea de pe urmă în a ne uni forțele intelectuale și culturale în a salva poporul român de la dispariție. **Patria mea este limba română!** Versul lui Nichita să rămână hrană și călăuză pentru viitoarele generații de astăzi și până în veșnicie! Poți scrie în câteva rânduri despre un om sărbătorit la împlinirea unei octogenare vârste, care trăiește printre noi, care pentru prietenie are un adevărat cult și dăruire pentru salvarea limbii române și a identității noastre culturale de la peire? „La mulți ani!”, maestre!**

Dumitru Brăneanu

POSTFAȚĂ ȘI NU NUMAI...

Jurnalistica reflexivă și prin (auto)proiectarea subiecților în spațiu și tip de activitate a fost genul pe care l-am practicat cu destul succes, cu destulă obiectivare a realității ziaristice (din teren sau istorie culturală). N-am uitat niciodată să fiu de partea interviuatului.

Am ajuns o generație veche ca să nu spun bătrână, dar cu un vădit cult al muncii. Toată generația regretă că tineretul adică NOUA nu mai vine spre carte și beneficiile ei de sute de ani.

Se făurește acea cultură existențială bazată pe videocultură, computer, telefon, cu alte cerințe decât zăbava asupra slovei (cu atât mai puțin a celei vechi), cu banul indicele suprem.

Se observă lesne că eroii cărții sunt din generația matură și cea déjà condamnată de neputințele vieții.

Am încercat să găsim filonul continuității și nu l-am descoperit, metafora, istoria și mai ales limba română sunt în mare suferință astăzi. Din 222 (de fapt 226 din volumul **Bătălia pentru Vaslui**, Pim, Iași, 2020, 740 de pagini) să nu găsesc un tânăr cu valoare cerută unei asemenea întreprinderi, pare a fi vina alcătuitoare.

Dar, nu: hemoragia creierelor, migrația populației împreună cu tineretul, scăderea nivelului de cultură, absența cerinței societății pentru acte și fapte culturale țin de evidență contemporană. Recunoscută și oficial.

Am încercat să sprijinim cenacluri, fie și spectacole, am încurajat prin ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, revista internațională Meridianul Cultural Românesc, prin Televiziune și radio, prin organizarea de Simpozioane Naționale și locale să stimulăm populația școlară, cu

răspundere afirmăm că am făcut câte ceva... dar sistemul social ne este totalmente împotriva (mai avem „noroc” și de niște oficiali locali nepotriviți...) și recunoaștem că omul, deci și noi suntem sub vremuri. Triste pentru poporul și limba română.

Facem și noi ce putem, cum putem, și cu mult prea multe sacrificii.

Măcar să folosească strădania noastră acelor care mereu vin.

Casa de Cultură „Constantin Tănase” – Vaslui

Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” – Vaslui

DE MÂNĂ CU VEȘNICIA –

Poeta Valentina Teclici din Noua ZEELANDĂ în dialog cu D.V. Marin

După ce am acceptat invitația dlui D.V. Marin să scriu ceva pentru cartea pe care o are în pregătire pentru sărbătorirea vârstei de 80 de ani, l-am vizitat pe unchiul Google și l-am rugat să-mi dea o mână de ajutor. Unchiul, plin de generozitate, mi-a oferit sute de informații despre activitatea prodigioasă a persoanei care era în centrul

atenției mele. M-am simțit copleșită și am considerat că nu ar fi fost corect să ciugulesc din ceea ce-au scris alții ca să compilez un articol sau un elogiu. Mă gândeam cu părere de rău că am pierdut ocazia să-l întâlnesc personal pe magnatul presei vasluiene în toamna anului 2018 când am stat câteva săptămâni în Vaslui, găzduită de prietena mea de-o viață, scriitoarea Vasilica Grigoraș, și că singura noastră întâlnire a fost doar o convorbire telefonică de vreo 25-30 de minute. Ca totuși să-mi țin promisiunea, am formulat câteva întrebări pentru un mini-interviu pe care i le-am trimis autorului romanului „Zăpada pe flori de cireș” cu invitația de a-mi accepta acest fel de a colabora la cartea sa omagială. Cu mintea lui tânără și deschisă, domnia sa a spus da și, spre surprinderea

mea, am aflat din răspunsuri că, de fapt, ne-am cunoscut în urmă cu mai bine de 50 de ani...

Valentina Teclici: Stimat D.V. Marin, dintre toți mentorii pe care i-ați avut, cui îi sunteți cel mai recunoscător și în ce fel v-a influențat pe plan personal/profesional?

D.V. Marin: Nu stau în cumpănă: prof. dr. docent Mihai Pop, care a crezut în mine, m-a promovat în tot felul de manifestări publice, mi-a „ordonat” doctoratul în filologie, s-a comportat ca un părinte, fără să-i fi dat un sfanț măcar. Am fost în contact cu cele mai mari valori ale neamului românesc înainte de Revoluție.

Să știi că m-am făurit...

Valentina Teclici: Dintre toți discipolii pe care i-ați îndrumat de-a lungul anilor în diferitele roluri și funcții pe care le-ați avut, cine v-a călcat pe urme, încercând să-și depășească maestrul?

D.V. Marin: Pe la TVV au trecut peste 500 de pretendenți.

Sunt mulți, câțiva sunt membri ai USR (Viorica Șerban, Daniela Oatu, de ex.), alții, mai mulți membri ai UZPR. Cred că m-ar putea depăși Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, ziariști recunoscuți pe plan național, la nivel de județ, Cătălin Sîmpetru. Într-un singur domeniu. Niciodată, însă, în complexitatea atâtor acțiuni publice și personale pentru că nu mai sunt aceleași condiții sociale.

Valentina Teclici: Care este valoarea căreia i-ați rămas loial toată viața și de unde-și trage rădăcinile?

D.V. Marin: Nu pot fi decât sincer pentru că sunt foarte mari și rare-rare realizările, n-am nevoie să exagerez. Am avut în mine „snaga strămoșească de răzeș” și cred că am rămas un independent toată viața. Și încăpățânat. Așa că n-au fost multe simpatii și recunoașteri. M-am bucurat de clipa mea de deplină

libertate, despre care scria Walt Whitman, mai ales după 1989. Și atunci când participam la întâlnirile voastre cu Ion Alexandru Angheluș (prieten rar) în care Valentina Teclici era poetă pe când nu exista...

Valentina Teclici: Îmi aduc aminte cu mare plăcere de ședințele de cenaclu săptămânale, de vineri seara, de la Casa de Cultură din Huși cât și de întâlnirile cu poeți și prozatori din Vaslui, Bârlad și uneori din Iași. Eram în ultimii ani de liceu (prin '70 – '71) și pentru mine acele întâlniri au fost adevărate evenimente literare.

Dacă ați putea întoarce timpul înapoi și-ați dori să îndreptați o greșală pentru care încă aveți remușcări, ce ați face întâi?

D.V. Marin: Mă declar inapt la acest comentariu. Sîpetul vieții cuprinde multe monede de aur și nu știu care e mai strălucitoare. Aș fi vrut și puteam ajunge important om de știință în România. Jurnalismul, în special jurnalismul cultural mi-a adus cele mai mari satisfacții. Dar și prea multă muncă. E puțin ca în 6 ani și o lună să ai peste 700 de colaboratori din toată lumea și din multe nații, la M.C.R.? Sau cu TVV, în 31 de ani! să ai cel puțin 3 recorduri mondiale?

Remușcări... n-am simțit nevoia să le am.

Valentina Teclici: Ce ați dori să-și amintescă despre dvs cei care vă iubesc necondiționat, atunci când nu veți mai fi printre ei?

D.V. Marin: O să zâmbești, și-ți mulțumesc pentru zâmbetul tău frumos și tineresc. Acum, încă, mă simt veșnic. Sus, acolo, nu am ce face că mai am ceva de împlinit aici. Vorba lui N. Iorga „ești pierdut dacă te aștepti la recunoștință” și nu m-aștept între comunistoizii care mă înconjoară. Am fost mereu unul contra multora încă de pe când îți apreciam

metaforele în Cenaclul județean-împreună cu Angheluș. Să știi că l-am iubit și pentru iubirile lui... Un mare poet care a dăruit lumii și pe Valentina Teclici.

Valentina Teclici: și nu numai. Îmi place să cred ca acele ședințe de cenaclu au avut o influență pozitivă asupra multor adolescenți ce ardeau la văpaia poeziei. Pentru mine au avut. Numărul celor care participau la ședințele județene era uneori considerabil. Nu-mi vine să cred că m-ați observat și că vă aduceți aminte.

Stimate dle D.V. Marin, aveți realizări profesionale extrem de multe și de valoroase. Vă rog să menționați trei pe care le considerați „pietre de temelie” la edificiul culturii române.

D.V. Marin:

1. Cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile;
2. Recordmen mondial prin interviuarea a 9+ Johannis șefi de stat, 16 prim miniștri + Papa și alți înalți ierarhi, miniștri etc.;
3. Operă de scriitor (Romanul „Zăpada pe flori de cireș”, Teza de doctorat „Tudor Pamfile și revista ION CREANGĂ”, opera unică „Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)” cu siguranță unice) și istoriograf al județului, ca eșantion din cultura națională, cu ramificații în diaspora, adică între granițele limbii române.

Valentina Teclici: Care a fost cea mai importantă realizare (profesională, personală, spirituală) din ultimii 10 ani?

D.V. Marin: Faptul că mă mențin de ½ secol ca important om de cultură al locului. Numai anul trecut am tipărit 3329 de pagini în 7 cărți+ziar+revistă. Cred că „**Bătălia pentru Vaslui**” 740 de pagini, e coroana de flori spirituale la monumentul din viață sau de după... Când sunt multe, nu știi s-alegi, dar nici OPERA Magna 1-4 nu pot dispărea dintre

valorile naționale. Mă repet: dintre atâtea cărți n-or fi toate foarte bune, dar, sigur, nu sunt toate rele. Cu adversari ca acești criptocomuniști, contemporani, e mare realizare.

În plan personal, căsătorit de 60 de ani, cu Iulia, 3 copii, 9 nepoți, 1 strănepot; nu sunt bogat, nu sunt sărac.

Valentina Teclici: Sincere felicitări! Timpul trece ca un cal în galop și următorii 10 ani nu vor face excepție. Va rog să împărtășiți cu noi trei lucruri importante pe care le aveți planificate pentru deceniul următor.

D.V. Marin: Doamnă, doamnă Valentina, poetă și om de ales spirit Valentina Teclici:

Pregătesc romanul „Cotitura de la Cotu Donului”. Dar: Noi, chiar și Domnia Ta reprezentăm lumea cărții tipărite, epoca Guttenberg care face loc noii culturi existențiale, făurită pe bază de calculator, videocultură, comunicare rapidă (telefon). Paradoxal însingurează omul și desființează afectul. Am scris că ceea ce poate salva umanismul în comunicarea asta crunt încifrată pot fi, DRAGOSTEA (când te apucă simțământul uiți de cipul din piele) și METAFORA care exprimă sensibilități atunci dezvelite cunoașterii. Poate că omul nu va ajunge doar supus banului și mașului gros, prin aceste elemente de salvare, pentru că nu cred că biserica va fi cu mai mult loc. În fața banului, puterii, foamei sau sexului, orice cult pălește. E mult de scris...

Întrebare pentru tine, Doamnă:

Cine ești tu azi, că odinioară, ai semănat atâta dragoste?

Valentina Teclici: În primul rând vă mulțumesc pentru timpul și gentilețea cu care ați răspuns întrebărilor mele. În al doilea rând vă felicit din toata inima pentru realizările

extraordinaire pe plan personal și profesional. În al treilea rând, vă urez din toată inima „La mulți ani!” buni, roditori, încărcăți de sănătate.

Cine sunt eu azi?
Picătură sunt, fir de nisip
în oceanul Universului.
Uneori, Timpul-fluviu
mă poartă duios pe creasta valului
ca pe-un ochi mirific,
ori oglindă magică
în care râde soarele.
Alteori, înverșunat mă scufundă
în grădina coralilor,
mă arde de vie în inima vulcanilor
sau mă strecoară
în trupul rechinilor.
Sunt mereu alta,
ca și secundele Timpului.
Nu mă pot scălda de două ori
în clipa de-acum.
Timpul, marea lecție și iluzie
e înțelepciunea în care eu, picătura,
creez realitatea și calitatea momentului
și mă-nchin cu umilință,
evlavie și dragoste
în fața transformării și trecerii.

Valentina TECLICI,
Napier, Noua Zeelandă

IATA CATEVA GÂNDURI „RECAPITULATIVE” BUNE ȘI PENTRU ACEASTĂ CARTE:

SĂ MĂ BUCUR?

10 +/10 -

La anii aceștia oricine e vrednic de atenție. Eu, CHIAR EU, cât mă pot lua în propria mea atenție?

Dar alții, adică prietenii și dușmanii, că ceilalți nu-s interesați, ori, poate că n-au idealuri...

Până la urmă am parcurs o viață și pot vedea ce fel de monede am în sîpetul existenței, mai ales că am pretenție la uzul rațiunii. Deci, 10 cu +, alte 10 cu - ...

+1. O medalie strălucitoare ar fi conferită de marile reușite în viață, așa de mari că nimeni nu le va mai putea egala vreodată, de nicăieri, în varietatea asta, în schimbările existențiale asistate de calculator. Noua cultură existențială e clară, imposibil de oprit, inclusiv cu atacurile sale la „omul tradițional”, e alt timp și mediu (H. Taine-mediul și momentul).

-1. Pe minus: nevoia de a fi mereu unul contra multora... cu multe, prea multe neplăceri în existență, dăunătoare creativității.

+2. Norocul să pot munci cu destul spor și la această vârstă pe care nu o recunosc a fi a bătrâneții, pentru că mă simt în putere și creativ (cu minte întreagă). Nu m-am plictisit absolut niciodată în viață, mereu mi-am diversificat preocupările: 16 teme în cărțile tipărite.

-2. (Pe minus) imposibilitatea de a-mi fi putut depăși condiția atunci când eram și mai creativ, și mai puternic și mai ambițios. Am pornit cu zestrea copilului de la țară, cu picioarele în balegă, cu dorința de învățatură, cu nădejdi tare cețoase și inconsistente. Poate ajungeam în față și dacă rămâneam agricultor sau în orice domeniu de activitate simplă. Din sat am plecat la gimnaziu 93 de copii, am terminat facultatea singurul, am dobândit un doctorat printre cei doar câțiva dintr-un județ, atunci, cu multe mii de oameni. Un doctorat muncit peste 22 de ani, cu idei unice, mobilizatoare.

+3. M-am ridicat singur, fără alte îndrumări decât ale străinilor cărora până la urmă nu le păsa nici că fac foame, nici că n-am straie acceptabile, nici că trebuia să muncesc de 3 ori mai mult decât alții, plecați de pe o altă platformă socială, culturală, educațională. Mulțumesc marilor spirite naționale care mi-au acordat prețuirea lor. Și acum le mulțumesc celor așa mari din lumea largă care participă la împlinirea operei mele culturale, umane, naționale, internaționale. Numai la revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, înființată la 1 febr. 2015, sunt 671 colaboratori, iar o carte de căpătâi, **Bătălia pentru Vaslui**, selectează 226 personalități dintre cele peste 1000 cu care m-am intersectat ca jurnalist în primul rând, ca folclorist, ca om de cultură.

-3. M-am afirmat în multe domenii de activitate, dar fundamental în nici unul deși, Teza de doctorat **Tudor Pamfile și revista Ion Creangă** (1998), romanul **Zăpada pe flori de cireș** (1999), cartea de istorie și suflet **Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)** (2020), **Bătălia pentru Vaslui** (2020), vor tot rămâne, ca și **M.C.R.** Toate marchează un început în domeniu, includ idei, păreri, teorii

proprii. Mi-ar fi plăcut să stau la studiu în biblioteci și să-mi joc ideile după lecturi.

+4. Pornind de atât de jos a trebuit să asigur mijloacele de existență pentru familie și apoi pentru alți atâția în plus, chiar în anul al 80-lea hrănesc 13 persoane. Dacă numai prin Grupul de presă pe care l-am înființat au trecut și învățat peste 500 de oameni, înseamnă că am fost un întreprinzător și mai ales un muncitor și un responsabil. Asta a pornit din necesitate, înțelegerea rostului propriu, posibilitatea de afirmare în societate. Dar și sacrificarea unor disponibilități creatoare și intelectuale. Mulți, destui de mulți n-au știut, n-au putut, n-au vrut să vadă rezultatele muncii mele personale înspre avantajul lor. Mulți m-au furat, destui m-au negat, deși fără ajutorul meu nu erau nicicum ce sunt astăzi. Psihologia provincialului de rând m-a urmărit și ocultat toată viața.

Am reușit o operă culturală-socială-jurnalistică și științifică unică într-un județ, cu reale particularități în România și parțial re-cunoscută în lumea mare. A fi membru în ASRAN-Canada (Asociația Scriitorilor din America de Nord) nu e la îndemâna decât a câtorva români.

-4. N-am știut să popularizez aceste ample rezultate ale muncii. Cine nu s-ar mândri cu recordurile mondiale în jurnalism, cu grup complet de presă, cu pătrunderea în cele mai înalte cercuri sociale, cu deplasări în 4 continente, 32 de țări?

+5. Am o familie cu 3 copii foarte buni, muncitori, cu merite sociale, care îmi aduc la data aceasta 9 nepoți și un strănepot. Nu-s recordman și aici, dar tot sus, sunt, așa cum m-a consemnat și Istoria jurnalisticii românești (Enciclopedia) în 9 microportrete, cam al 236-lea din cei 35.000 de slujitori ai presei din toate timpurile, din Țara Românească.

-5. Nu am prea putut participa la creșterea și educația nepoților. Poate le va folosi munca mea intelectuală, fizică, managerială, răstimp de peste 6 decenii (debut, 3.10.1957) când vor putea judeca sau or avea nevoie de un blazon ca necesar în societate.

+6. Am ajuns cel mai important jurnalist din toate timpurile în județul Vaslui și un nume în țară. Nu cunosc pe cineva să fi întemeiat și prima Televiziune privată în România (Licența 001/TV/1993), și 2 posturi de radio, Unison (1993, 1994), și ziar (Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, 1996) și revista M.C.R. (2015), și activitate pe net.

Mediatiile a trecut de 24 de ani... Ziar de cultură, opinie și publicitate - la SSV - nr. 1 (1994) - 12 pagini - 1 lei

Citește Meridianul și pe net la www.tvv.ro !

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

Meridianul
Iași - Vaslui - Bacău

Deschis în anul 1996

Singurul Ziar de Presă din județul Vaslui

marinvv@gmail.com
www.meridindmitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 221580

editoial

LA BĂLȚAȚI - IAȘI, DE SF. VASILE, PRIMARUL VASILE AȘTEFANEI...

DIMENSIUNI CULTURALE GLOBALE PRIN TVV - 30 ȘI M.C.R. - 6

O temă a cărei importanță impune considerații publice: Vasluiul a pătruns pe harta culturală a lumii, într-un fel de competiție neașteptată și unică, aflat cum s-ar zice „la coada listei”, la plecare. Pornind de la statutul de mărunțel oraș de provincie care a devenit „capitală de județ” în 1968, cu o învecinată viață culturală, prelungită până după 1989, în pofida unor eforturi investiționale în infrastructură specifică, municipiul s-a înscris în competiția valorică după apariția TVV, în 5 decembrie 1990 (apariția primei televiziuni private în România, Licența CNA 001/TV) și s-a impus temeinic prin revista repede internaționalizată, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC apărută la 1 februarie 2015. Doar după 6 ani, aceasta înregistrează astăzi 671 de colaboratori din toată lumea.

1. Aria de răspândire a ziarului, revistei, TVV online.

Nu putem delimita exact rolul fiecăreia dintre aceste mijloace de presă întru cât televiziunea Vaslui a deschis multe bariere, surprinzând prin existență, profesionalism și, mai ales, prin rezultate jurnalistice pe orizontul promotorial sau a pășii cu îndrăzneală (interviuri cu 9 președinți de stat din 6 de țări de acolo). Nu putem determina exact rolul ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Galați care a pătruns, din 1996, nu numai în zona formată din aceste județe ci în medii culturale, școlare, politice și în multe cercuri, persoane, cenecluri din lume. A avut permanent pagina culturală în componență și s-a bucurat de bună primire. Inițial ziarul a fost „scripăta muncii”, documentul neperisabil pentru ceea ce s-a difuzat prin televiziune și cele 2 posturi de radio, dar și-a avut rolul său distinct în promovarea jurnalismului cultural.

Autoritatea Grupului vasiluan s-a consolidat prin îndrăzneț și calitativ revistei Meridianul Cultural Românesc care înglobează astăzi producții spirituale ale creatorilor din 4 continente, 32 de țări și colaborări cu Cercuri și Cenecluri literare din Australia, Canada, Elveția, Italia, Israel, România, SUA, Germania, Republica Moldova, o. Este expresia matură a jurnalismului cultural ca o nișă atractivă pentru creatorii de pretutindeni.

(Continuare în pagina 2)

ANUNȚ IMPORTANT:
FUNCȚIONEAZĂ BLOGUL
VASLUIANUL DE SERVICIU,
TREMARIȚA!
<https://marinvv.blogspot.com/>
<http://www.meridindmitru.ro/>

**A ADĂRAT
DE
24/2020
al
revistei
Meridianul
Cultural
Românesc**

**MERIDIANUL
CULTURAL ROMÂNESC**

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste 50
anilor de activitate jurnalistă - scriitorie - servită, de după
1968 (când s-a înființat județul). Meritul a fost
într-un plan prezent, muritor și actant la tot ce
s-a înființat în municipiul, județul Vaslui sau
chiar în Moldova românească. El însuși nu a
fost multe volume de literatură culturală, literară
mintifică sau de literatură jurnalistică. În peste 6
decenii, prezența lui a fost mereu
remarcabilă... Omul și opera sunt deosebiți
într-un raport...

Martiriile sale sunt unice și, acum,
imposibil de cuantificat exact.”

AL. IONESCU -
Laureat al Academiei Române
(15 Iulie, 2018)

-6. N-am reușit să atrag în același joc/muncă urmași cu ambiție și chemare. Nici copiii mei nu m-au urmat, sigur, pentru că chiar mersul lumii s-a schimbat, iar cultura cărții/epoca/civilizația Guttenberg s-a modificat până spre înlocuire.

+7. Am avut noroc de o soție excepțională, Iulia, cu care împlinesc 60 de ani de căsnicie. Fără dumneaei, om minunat de linia a II-a, nu cred că aș fi reușit atâtea în viață. Recunoștință și prețuire.

-7. Aș fi putut face avere. Zic, însă: nu sunt bogat, nu sunt sărac. Am operă, condiție de rang social, alături de ceva strânsură.

+8. La ceas de bilanț: N-am trăit degeaba, puțini din toată lumea mă pot egala. Dintre realizările unice: Interviuurile cu șefii de stat (9 și cu Johannis, 10), cu Prim-miniștrii (14, de fapt aproape 20, dacă-i includ și pe interimari), cu Papa Ioan Paul al II-lea, cu PATRIARHII Teoctist și Daniel, mitropoliți, episcopi, mulțime de preoți, deputați și alte mari personalități ale lumii, ca Anghel Rugină, Marcel Guguianu, Ion Stoia, C.D. Zeletin, câteva zeci de academicieni, câteva sute de universitari și dr. în științe, 7 sutaviețuitori după 77 de ani de la bătălia de la Cotu Donului, mii de oameni cu merite de excepție... Prima televiziune privată din România a deschis porți nevisate și pentru recunoașterea românilor noștri pe multe meleaguri străine.

Revista internațională M.C.R. pune Vasluiul pe harta culturală a lumii – 671 colaboratori (la această dată) din 4 continente, peste 150 din afara granițelor.

Las celor care vin aproape 50 de cărți, nu toate f. bune, dar în nici un fel toate rele.

Am trăit din plin, am creat, am luptat cu toate puterile pentru Limba Română.

-8. N-am știut să atrag mărimile timpului pentru oricât de mic ajutor, drept care toate realizările sunt pe speze și sacrificii personale.

+9. Operă variată, 16 domenii de activitate, deschizător de drumuri în presă, promovarea limbii române prin toate mijloacele la dispoziție, jertfă personală și daune familiei. M-am bucurat de acea clipă de libertate deplină de care vorbea poetul american Walt Whitman...

-9. N-AM REALIZAT ATÂT CÂT SE MAI PUTEA.

+10. Dar sunt conștient că am intrat în Pantheon, că munca mea (de toate felurile) chiar ne-apreciată în timpul din urmă, nu poate lipsi din patrimoniul județului, Moldovei și din istoria culturii românești. Firișoarele din edificiul național ca o Coloană a iubirii de patrie, includ și eforturile mele, la care nu m-a obligat nimeni, ci eu am mobilizat pe mulți, mulți alții, fără vreun beneficiu decât al convingerii că nimeni nu mai poate face asta și că nu mă mai poate egala, ca un component al culturii din epoca Guttenberg, la granița dintre secole, milenii și începutul noii culturi existențiale.

-10. După cât m-am împrăștiat în lume... se poate să nu știu cine sunt?

În sinteză: Să mă bucur? Am sîpetul bogat, și, totuși... „Nu mai zăresc și-aș sta s-ascult/ Poteca merge încă mult?” – „De ce-aș fi trist ?” (Tudor Arghezi).

17.01.2021.

ADDENDA

RECORDURI... NUMAL... RECORDURILE

2... RECORDURI MONDIALE:

- 9 interviuri cu sefi (sau fosti sefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), François Mitterrand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discursul cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, care nu era încă președinte).
- Prin Meridianul Cultural Românesc (dar, pe 1 febr. 2015), publicarea, doar după 24 numere, a 671 colaboratori din 4 continente și 18 țări.

6... RECORDURI NAȚIONALE:

- Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1996, prima emisie pe 24 dec. 1996, pentru 2% din România.
- Cel mai longeviv editorialist român, în TVV, Unison, Meridianul Onix, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistică în 1957, relatați din 32 de țări.
- Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.
- Interviuri cu 14 prim-ministri (Petre Roman, Th. Stoiljan, Nicolae Văcăroiu, Victor Corbeș, Radu Vasile, Mugur Iărescu, Adrian Nădăsoiu, Călin Popescu-Tărbacaru, Victor Ponta, cei din Republica Moldova Mircea Druc, Valeriu Muravșchi, Andrei Sangheli, Vasile Tarlev, - ultimii doi încă au erau în această funcție).

- Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Panfilie și Revista ION CREANGĂ (1999), pregătita și documentată peste 20 de ani.
- Consemnări de la 3 întronizări de episcopi (Husni PS Ioachim, PS Corneliu, PS Ignatie), interviuri cu Papa Ioan al II-lea, PF Teoctist, Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, protopopi, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Simpozioane interjudețene în numeroase comune, Zilele Meridianului, în Jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.
- Lansări de cărți, a ziarului Meridianul, a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.
- Nominalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (Podo, Turcului, Tepu, Prisăcani), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 64 de ani.
- Școala neoficială de presă, (1990-2021), peste 500 de jurnaliști.
- 29 de ani s'nt județean de partid (MER, FER, ACTIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de coșilieri, 224 în naudatul 2000-2004.
- 5 mandate de Consilier județean, 2 locali.
- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consiliu local și județean (1992 - 2008).

- Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Barlad (1994).
- Primul romanțec, din istoria speciei literare, în Vaslui: Zăgăzile de la Băile de Cămin (1999).

- Infuziune și promovare Căruțului Cultural- Informațional din județ: cele mai mari personalități vashiene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele proprii de presă.
- Organizații: Cănelul literar județean (1971 și 1991-2006), Cănelul Mugurel -74, Festivalul național Fantastice Dance (2 ediții), Gala zărilor (2 ediții), Tip-top-mitirop (2 ediții), Simpozionul național Onagile. Cărții Vasluiene (6 ediții), Zilele Meridianului în peste 28 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei, Bacău, Iași, Vaslui...

- Micromonografi și meditație despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați, Istoria Jurnalistului din România (2012 - 9 mențiuni), Enciclopedia Personalităților din România (2016), Dicționarul etimologic român (1998), Multe mențiuni în ziare și reviste.
- Prima monografie a Lăcutii Mihail Kogălniceanu din Vaslui, 1998.
- Autor și peste 8 volume (din 47) de istorie culturală locală.
- Ordinul Ziariștilor, Aur, de 2 ori.
- Reprezentanți pentru Vaslui în 32 de țări din lume.
- Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.
- Primul studiu consacrat învățământului local, 1980, carte, în 2016: Învățământ și merit vashian

- Primul vashian în îndurări oficiale, ca sef de delegație ecologică cu Josepha Fischer, pe 2 dec. 2001, în Buda-pesta, Primul vashian în un asemenea rang înalt.
- Numerie și valori înclinate în interviuri (peste 1.000) cu sefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea.

edioriale care consecuează rezultate.

- Prima revistă de după Revoluție, Viteazul/L.M.R. (1990).
- Primul ziar local, nr. unit, Teletandem (1993).

- Primul săptămânal, extins, Meridianul de Iași - Vaslui - Bacău (1996 - 2021 -).
- Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariștilor român, ATR, 2004, 2013, Vicepreședinte al partidului Federația Ecologică din România, 1992-2004.
- Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.
- Adună 671 colaboratori, în 6 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Guinness Book.

- Filmul lui Corneliu Porumbanu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin, „A fost sau n-a fost...”. Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.
- PRIMUL „MECENA” local, totuși ilud susținut din fondurile proprii.

- Fimul lui Corneliu Porumbanu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin, „A fost sau n-a fost...”. Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.
- PRIMUL „MECENA” local, totuși ilud susținut din fondurile proprii.

- Fimul lui Corneliu Porumbanu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin, „A fost sau n-a fost...”. Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.
- PRIMUL „MECENA” local, totuși ilud susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vashian din toate timpurile.

marin@vps.ro
www.marinmdn.ro
0744.231.380
0235.361.236

OPERA

- TABLOU SINTETIC –

Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet din Moldova (2017).

b) Interviuri cu **9 președinți de stat**, 14 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi; cu Papa Ioan Paul al II-lea, Krakovia.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui (2005-2018). A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de

popularizare - Gala Ziariştilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

Cu toată aprecierea,

Traian Băsescu,

Președintele României 2004 - 2014

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 6)

Traian Băsescu

2. Acțiuni unice în istoria Vasluiului și nu numai:

Festivalul național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariştilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015, 2017, 2018, 2019), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 50 de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 8 februarie 2015→, Simpozioane

interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.** Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinului unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andreescu etc., etc.

filologie.”

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică - e un eminent savant, doctor în

Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova.

3. Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014
- Ed. a II-a revăzută și adăugită), **OPERA MAGNA 2**, romanul (Pim, Iași, 519 p.) și **proze scurte** în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

Acad. Răzvan Theodorescu,
București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

4. Monografist:

– Liceul „Mihail Kogălniceanu” (1990), monografie la Centenar.

– „Unison Radio Vaslui continuă...” (2000),
prezentare mass-media.

– **MERIDIANUL** - istorie a presei locale și a
Curentului Cultural - Informațional, 416 p. (2009);
Premiată de UZPR.

– **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”**,
218 p. (2010), monografie culturală;

– **GIURGIOANA** - Bacău, Sat, Biserică, Oameni, 170 p. (2011),
monografie.

– ... 77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Iași, 2018, 397 pag.

– **101 vasluieni pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 412 pag.

– **Liceeni la Podu...** Bacău Pim, Iași, 2019, 204 pag.

– **111 valori naționale pentru Vaslui** Pim Iași, 2019,
512 pag.

– **Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) / F.N.U.C.T./ – Memorialistică jurnalieră** – Pim, Iași,
2020, 332 pag.

– **Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi (!) – (Istorie culturală)** – Pim, Iași, 2020, 740 pag.

– **Călimănești, un sat ca multe altele**, Pim, Iași, 2021, 320 pag.

„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

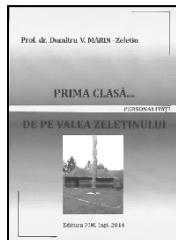
Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist (m.18.02.2020).
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)

5. Contribuții științifice:

– **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare**, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.

– „*Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale*” (2009), extras.

– **PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, 330 p. (2014);

– D.V. Marin, „**Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin**” în vol. cu același nume, coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.

– D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**,

Iași, 2017.

– **OPERA MAGNA 1** (Folcloristica), Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– **OPERA MAGNA 2** (Roman), Pim, Iași, 2020, 516 pag.

– **OPERA MAGNA 3** (Contribuții de lider cultural), Pim, Iași, 2020, 510 pag.

– Numeroase Editoriale și articole din *Meridianul Cultural Românesc* și *Meridianul de Iași* – Vaslui – Bacău.

„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

– **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

– **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

– 25 - TV.V. (Istorie și cultură), 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.

– 75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism, Pim 2016, 166 p.

– ...77... Noduri culturale și semne amicale, Pim, Iași, 2018, 398 p.

– 101 vasluieni, pentru 100 de ani./Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.

– 111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui, 2019, 512 p..

– Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi (!) – (Istorie culturală) – Pim, Iași, 2020, 740 pag.

”Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice.”

Ion Iliescu,

Președinte de Onoare al P.S.D.

Președintele României 1989 - 1996, 2000 – 2004

7. Istoria învățământului:

– „Evoluția învățământului vasluian până la 1859” (1980), extras + volum;

– „170 de ani de învățământ public la Vaslui” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

– **ÎNĂVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

– Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

– Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

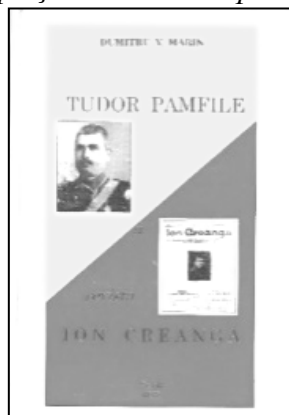

„...meritul ctitorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigorii și creativității pe care această străveche cultură o dovedește.. Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

8.Etnografie și folclor:

– **Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”**, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic; „contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”... - Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (p. 65).

– „*Considerații privind cântecul popular*” (1974), extras; primul studiu de gen.

– „**Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc**”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

– **OFIȚERUL FOLCLORIST, Medalion istorico-literar, M.C.R., anIII, nr. 1 (9),2017, p123-124.**

– **Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/destine istorice**, Pim, Iași, 2017,184 p.

– „**Curentul Cultural - Informațional**” (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

– **OPERA MAGNA 1 (Folcloristica)**, Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât

cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, Zăpadă pe flori de cires), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperiiilor din presa postdecembristă, ci s-a

încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

*Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar*

9. Reportaje și memorii de călătorie:

– **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiată de UZPR în 2014.

– **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), vulturile muncii de jurnalist;

– **PRIMARI, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviuuri cu 50 de primari ieșeni.

– **Ceaușescu -... - Bănescu - Mitterand - Snegur - Iliescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviuuri cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.

– **Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după!/Unice performanțe jurnalistice/** Ediția a I-a, Pim, Iași 2019, 274 pag. și Ediția a II-a, Pim, Iași, 2020, 305 pag.

OPERA MAGNA 4, Iași, Pim, 2021, 506 pag. : **De la Ceaușescu... la Iohannis/istorie în oglindă afectivă.**

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor. Azi și mâine.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

10.Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);

– Ziarul Meridianul (1996 →), Teleradioeveniment (1993/94)

– T.V.V., Unison Radio Bârlad și www.tvv.ro (1990 →)

– Revista Meridianul Cultural Românesc (1 febr. 2015→) -

director-fondator, editor, critic literar;

– Revista Onyx - revistă de literatură, civilizație și atitudine, director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor de biologie. Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziariștilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială, în toată lumea.”

15 martie 2016

Academician Constantin Toma

**La consfătuire,
Onești, 1971**

11. Constructorul și îndrumătorul!

– Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,

– Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,

– Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuiei lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.

– Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel

Mare – Vaslui

– Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,

– Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

– Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

– Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

– Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

– Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.

– A condus cenacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul) „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.

– A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

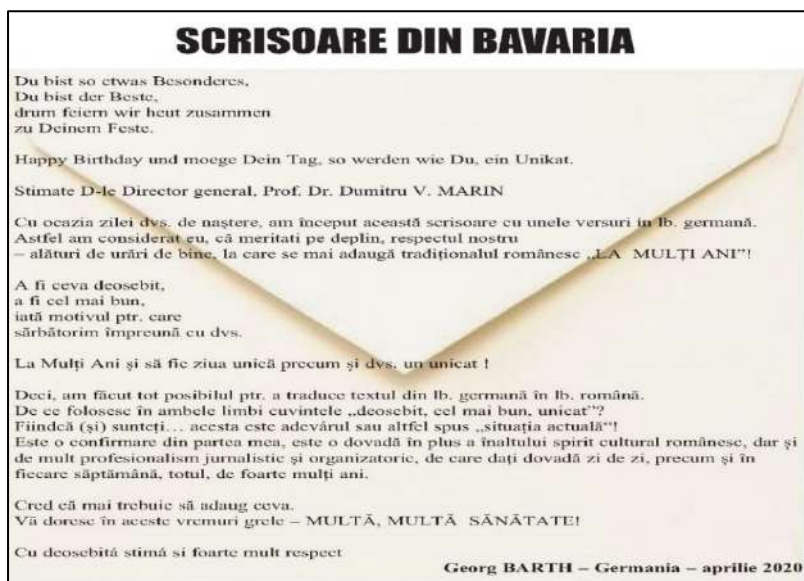
– A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 6 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018, 2019). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31 (azi, 40) de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI,

Director-Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” – în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN

Georg Barth, 22.02.2017, Passau, landul Bavariei, Germania

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 –).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în comunitate...”

Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000
 („MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.

– Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani** - 22 - 24 august 2014; **Ciorțești** - 29 și 30 august 2014; **Lungani** - Marți, 23 septembrie 2014 **altele în 2015-2016**; **Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumușelu, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; **Băcani** - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene!”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitori din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățămant și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” – Vaslui. „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ed. a III-a, vineri, 5.05.2017, Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).**

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI),

Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epurenii, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate, în ultimii 6 ani, la ALPI, Iași.

„MERIDIANE CULTURALE LA IASI - Luni, 27.03.2017 s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA**, **prof. dr. DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales:

profesori, oameni de cultură și știință.

Încep cu gândurile noastre de gratitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÂNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național "Costache Negruzzi", au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic "Spiru Haret" Iași: "Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări", profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi", coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială "Ion Creangă", coordonator profesor Alina Fîntînaru, Școala Normală "Vasile Lupu". Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

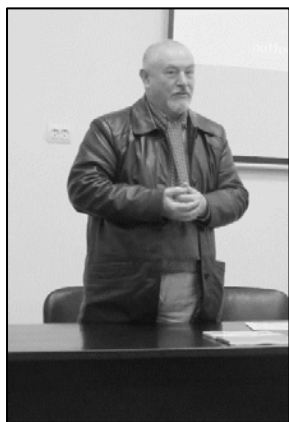
Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari,.

Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o deviză de viață!

„Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poezii actuali, alții de scriitorii actuali

dar ne place, mie cel puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie, eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlnești așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V. MARIN.

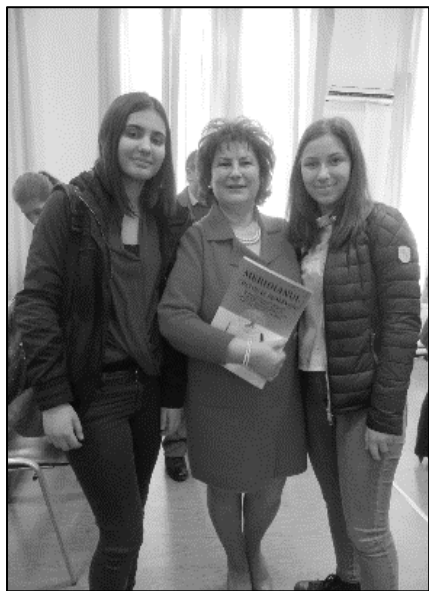

Comandorul de aviație, MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în paisprezece țări și ne-a invitat la sedințele Cenacului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am

eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenaclul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog **BUJENIȚĂ**.

Au recitat, la manifestare, poetul **VASILE LARCO** și actorul **EMIL GNATENCO**, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița **Viorica Bordianu**, soții **Valentina** și **Valeriu Lupu** și profesorul **Mircea Varvara**.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor **Alina Fîntînaru**, de la Școala gimnazială **Ion Creangă** din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca **Naomi**.

Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară **Oana Epure**, de la Colegiul Tehnic „**Gheorghe Asachi**” a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele **Liceului „Mihai Eminescu”, COMANDATU CLEMENTINA** și **HRESTIC MARIA**

LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE,

pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!

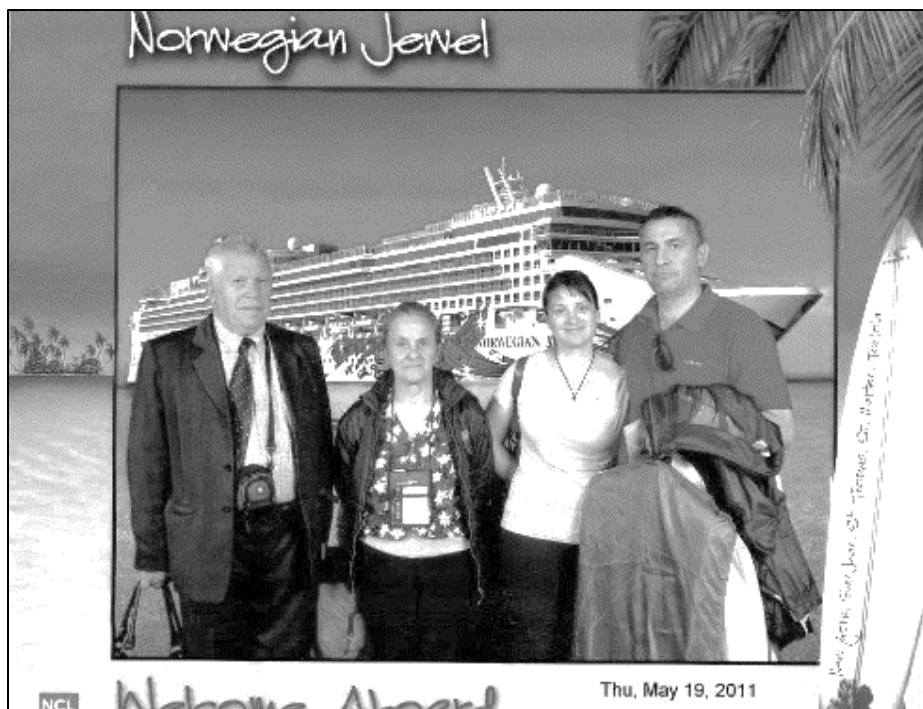
A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017

„Un om fără odihnă
și fără astâmpăr, pe care l-
am cunoscut în anii de
după Revoluția din 1989,
unul dintre cei condamnați
să construiască.”

jurnalist, Alexandru
Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM,
Iași, 2011, p. 73)

14. Reprezentări internaționale, Depart. Tourrenne

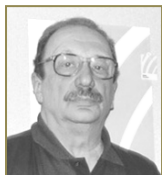

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompiere de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999, cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman, interviu și dineu oferit în sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta (2 dec. 2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediș, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea

Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori intervievat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 76 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL și Cenaclul internațional Destine literare, Montreal. Membru ASRAN.

„Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
Meridianul..., aprilie 2016*

15. Referințe:

- **MARIN 70 - Volum omagial**, 210 p. (2011);
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric**, 202 p. (2013).
- **Iordan Datcu - Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998; MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;
- **Istoria Jurnalismului din România în date**, *Enciclopedie cronologică*, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
- **Enciclopedia Personalităților din România**, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.
- **Personalități băcăuane**, vol. VII, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;
- Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total **13**. Alte reviste și ziare.
- Biblioteca județeană Vaslui: **Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);
- Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional - **Geografie spirituală; D.V.Marin**.
- Vasile Ghica - **„Nasc și la Tecuci oameni”**. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).
- **Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013**.
- **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).– 75 - **D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism)**, **Volum omagial**, ed. PIM, Iași, 2016.

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin** - **Om, operă, prezență** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).
- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).
- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr.3/vară, 2016, p.25.
- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim, 2016, 80 pag.**
- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.
- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016
- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016
- **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău**, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.
- Ion N. OPREA **Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ**
- 75, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.
- Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.
- Constantin Chirica, **Măcărești**, file de istorie, ed..Samia, Iași, 2013, 248 pag.
- **111 Valori naționale pentru Vaslui**, Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.
- **Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex., 2018.
- **Bătălia pentru Vaslui**, Edit. Pim, Iași, 2020, 740 pag.

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

Cu amicitie, Adrian GRAUENFELS, ASILR – Israel

Despre OPERA MAGNA I – II – III, (1 noiembrie 2020):

„Gigantic, titanic, magnific, istoric, cultural, justițiar, recunoscător, dăruitor, impunător, înălțător, grațios și sincer înțelept părinte, o adevărată horă românească!”

●
„Sunteți la înălțime! Ca de obicei, numere foarte bune. Se vede că munciți foarte mult.”

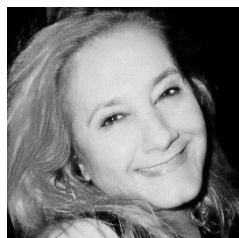
26 noiembrie 2020

Ben TODICĂ – Sydney, Australia

●

„Dragi prieteni,

apare iarăși caruselul festiv al lui „Scriviamo...” (Să scriem), prieteni autori au colorat poezia cu o mie de nuanțe, întotdeauna sunt atât de mulți care își doresc să fie prezenți pe aceste pagini... La noi în

Italia unde grupul trăiește, aceasta a devenit o întâlnire prestigioasă, atât de mulți, poate prea mulți, ar dori să-și pună semnătura sub poemele publicate! Se știe că acest lucru nu este posibil pentru toți deodată. Din nou mulțumim editorului pentru spațiul acordat, noi, din partea noastră, încercăm să oferim ce-i mai bun. O lectură plăcută! Ne veți citi atât în italiană, cât și în română. SCRIVIAMO se extinde cu fiecare zi mai mult. Vă îmbrățișez și pe curând.

Daniela STRACCAMORE – Italia, Scriviamo, Roma
(traducere în lb română: Rodi Vinau)
(M.C.R. nr.11/2017, p. 22)

●

„Stimate domnule profesor,

Ce bucurie să vă vedem și să vă auzim sâmbata trecută!

*Și ce bucurie să primesc acest număr de excepție al
MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC! Excepționala
publicație, de înaltă ținută culturală și mare complexitate.*

Felicitari din suflet!

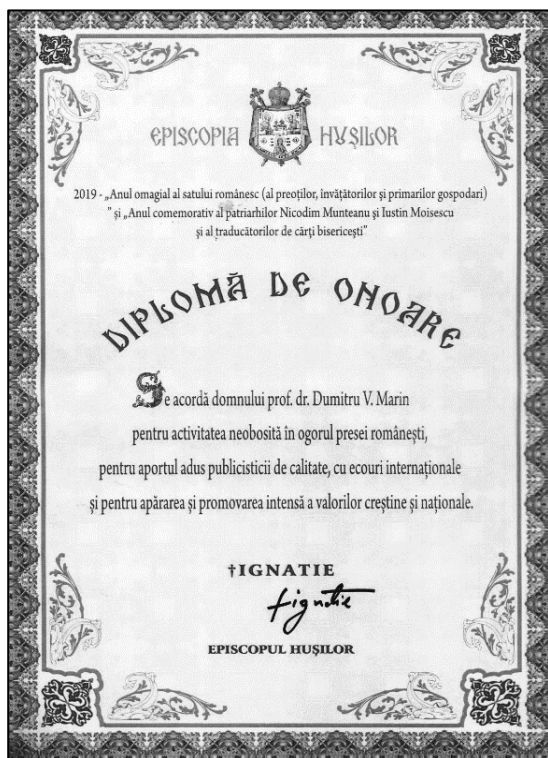
*Când mai veniți pe la Montreal? Vă așteptăm
cu drag.”*

Toată stima,
Alexandru CETĂȚEANU, Destine Literare,
2 noiembrie 2020, Cenaclu international.

16. Distincții:

- Ordinul Ziariștilor „aur” de 2 ori, Cetățean de onoare în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru merite sau participare.

– Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui și diverse culte religioase.

Primul Cetățean de onoare al comunei Podu-Turcului, județul Bacău (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei Prisăcani, județul Iași (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei Țepu, județul Galați (30 septembrie 2014).

– Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, și *Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România*.

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări! În unanimitate, membrii Comitetului Executiv au votat pentru primirea dumneavoastră în ASRAN.

Bine ați venit în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va dorim succes în activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAN,

Alex Cetateanu

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal. Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

*Av. Daniel Marin - Cernat,
(întemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu,
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)*

FILM: „*A fost sau n-a fost*” (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.î

– De ce mai tot scrii, Marine, nu vezi ca nu se mai citește?

– ...pentru că pot.

–...Și nu vreau să lipsesc pe deștepții din viitor de atâtea mărturii... altfel, ce fel de lider aș mai fi eu?

DE ACELAȘI AUTOR:

Operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular...** (1974) – studiu etnofolcloric, 18 pag.
- **Basme de Tudor Pamfile**, ediție îngrijită de **D.V.M.**, editura Junimea, Iași (1976), 124 pag.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) – **Istoria învățământului. 8 pag, în 16***.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar** (1990)
- **Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă”** – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- **Unison Radio Vaslui continuă...** – prezentare media (2000)
- **TV.V – 15... explozia** – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- **Zăpada pe flori de cireș** – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- **Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional**, 416 p. (2009)
- **Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”** – istorie culturală – 218 p. (2010)
- **TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură** – 256 p. (2011)
- **Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică...** – monografie, 169 p. (2011)
- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** – culegere – 258 p. (2013)

- **Cu Eminescu, dascăl de suflet** – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- **Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric** – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- **„Spirale ” internaționale – Vasluieni pe spițe din roata istoriei** – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei** – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- **Ceașescu –...– Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului**, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- **Marin D.V. contemporanul nostru** (virtual, 2014)
- **25 – TV. V – Istorie și cultură**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **Învățăământ și merit vasluian (eșantion din învățăământul românesc)** (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism)** – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- **Viața „pe portative”... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- **Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- **... 77... Noduri culturale și semne amicale**, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- **Editoriale, articole, eseuri** Ed. PIM, Iași, 184 p (2018).
- **101 Vasluieni pentru 100 de ani**, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019).

- **Liceeni la Podu – Bacău**, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- **Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei** –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- **111 Valori naționale pentru Vaslui** – Ed. PIM, Iași, 512 p. (2019)
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). **Ediția a II-a**, Ed. PIM, Iași, 320 p. (2020).
- **Marile prietenii de pe Valea Prutului / Marin-Mâcnea-Dima-Pricop-Tudosie/**, Iași. Pim, 2020, 208 pag.
- **Opera Magna 1... (Folcloristică)** – Ed. Pim, 2020. 614 pag.
- **Festival semicentenar /50:50/ Memorialistică jurnalieră**, Iași, Pim, 332 pag.
- **Opera Magna 2 (Roman)...** Pim, 2020, 515 pag.
- **Opera Magna 3 (Contribuții de lider cultural)** Pim, 2020, 510 pag.
- **Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi**, Pim, Iași, 2020, 740 p.
- **Călimănești-Vaslui**, Pim, Iași, 2021, 322 p.
- **Opera Magna 4**, Pim, Iași, 2021...

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 1

(Folcloristică)

TUDOR PAMFILE

și

Revista ION CREANGĂ

EDIȚIA a II-a

Cu comentarii și adăugiri după 22 de ani

PAMFILE – MARIN: Destine istorice

Considerații privind cântecul popular... (1975)

Eseuri și articole

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 2

ZĂPADA PE FLORI DE CIREȘ

(roman)

Alte scrieri

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 3

(CONTRIBUȚII DE LIDER CULTURAL)

Articolele de fond din M.C.R.

Editoriale din ziar, 2020

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

BĂȚĂLIA PENTRU VASLUI-RO:

222... PRINTRE NOI (!)

(Istorie culturală)

editura pim
2020

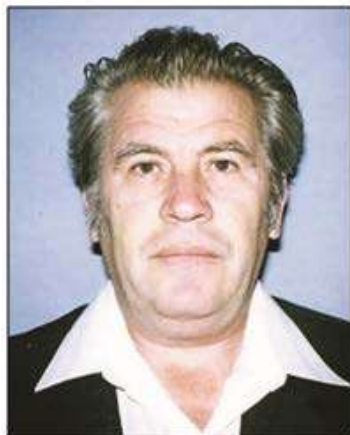
ICONOGRAFIE

Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a

TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990

Dumitru V. MARIN
03.08.1999

Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoei

**În fața lui Francois Mitterand –
18 febr. 1991, Iași**

**30 aug. 1991,
Rep. Moldova -Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**

**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**

**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**

**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**

**Interviu cu Ion Rațiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

Dumitru V. Marin și Primul
ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2009, Interviu cu ministrul
Economiei, Varujan Vosganian

martie 1992 – cu scriitorul Mircea
Radu Iacoban

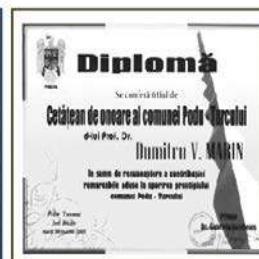
1992 - Cu Stela Popescu și
Alexandru Arșinel

Cu primul ministru, Adrian Năstase în
Studioul TV Vashui, 2004

sept. 1993 - interviu cu Anghel
Rugina, somitate internațională

2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocarița

2 iunie 2007, Vaslui - Cu Principesa
Margareta și Prințul consort Radu Duda

9 iulie 2007, Todirești - Vaslui - intervii cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurean Ștefan

2009 - intervii cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Mihalachi

INTERNATIONAL PRESS CARD
CARTE INTERNAȚIONALĂ DE ZIARIST
Nr. 2505
The Union of Professional Journalists
from ROMANIA
Uniunea Ziaristilor Profesioniști

PRESS

Name, surname Nume, prenume
MARIN DUMITRU

Is a professional journalist
Este ziarist(ă) profesionist(ă)

Președinte
Prof. dr. Mihail Mădălin

ROMANIA
FOTOTEL VASLUI
CONSILIUL JUDEȚEAN

Legitimație nr. 25

Denumire MARIN
DUMITRU

Funcție CONSILIER JUDEȚEAN

BI. Seta 2C nr. 2722

data de 10.10.2007

președinte
E.S. C. Căpălan

1992

S.C. "GINTETUL TE-HA SHI"
STUDIUL DE TELEZIȘIUNE ȘI RADIO VASLUI
Strada Ștefan cel Mare nr. 30
Telefax: 02317592; Telefon: 0231712923

Nr. 60

D. (ap) MARIN D. DUMITRU

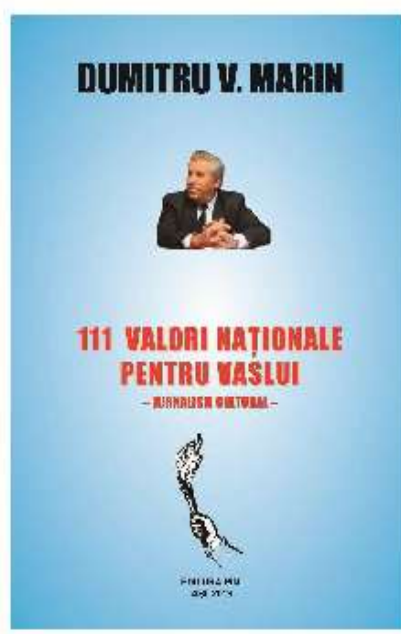
Funcție DIRECTOR

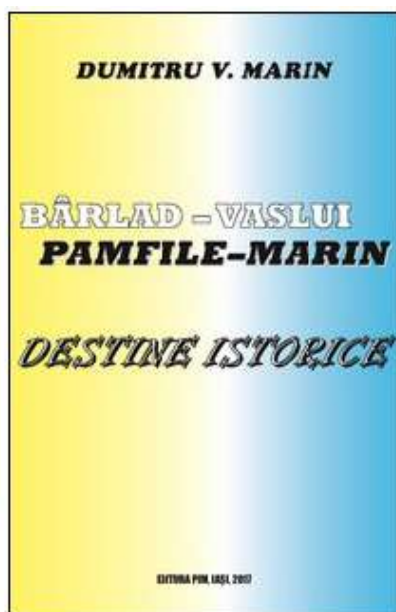
La STUDIUL TV VASLUI

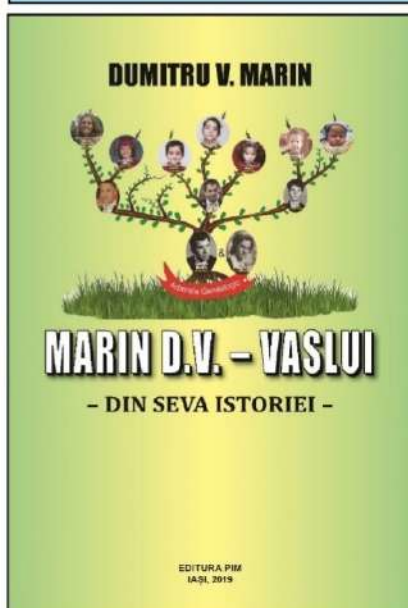
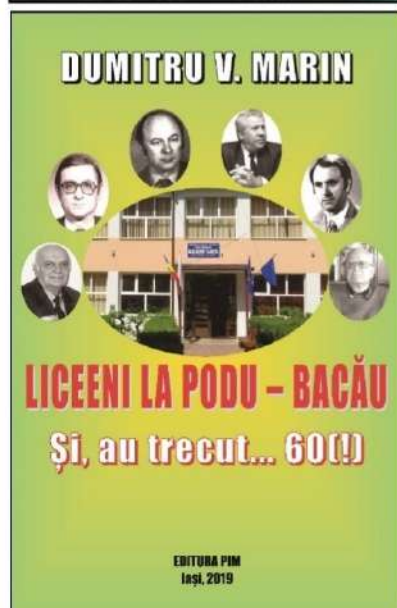
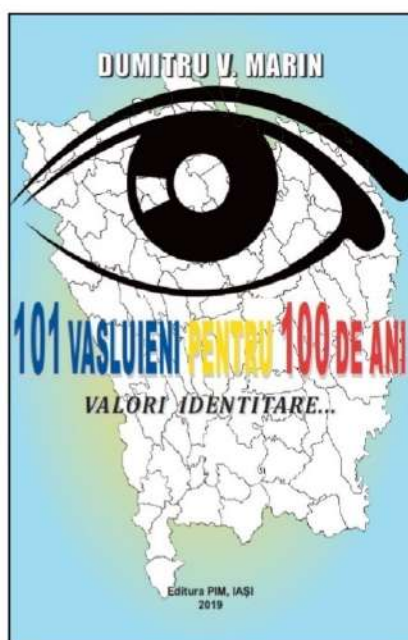
Data emiterii 10.10.2007

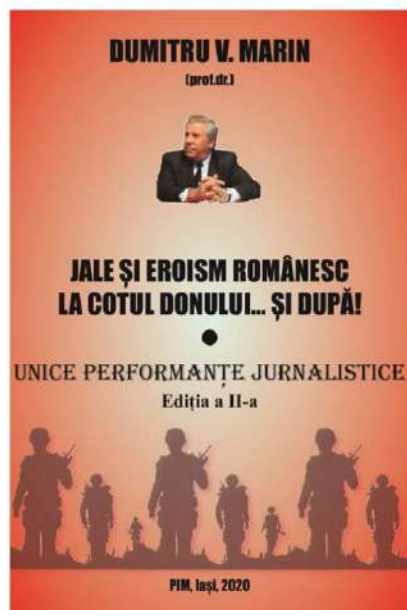
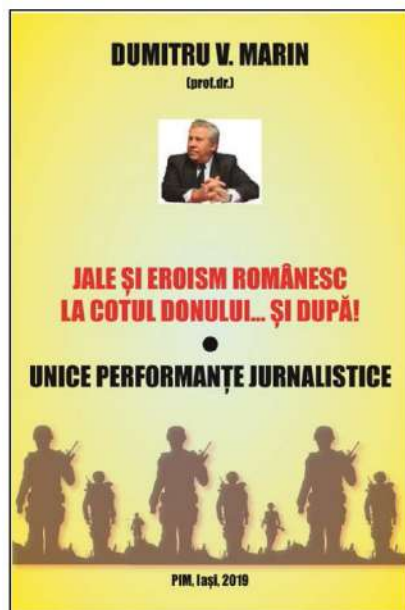
DIRECTOR

DIN PRESA TIMPULUI:

Cu toată siguranța: D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că:

1. Are o longevitate activă de excepție, peste 62 de ani în presă (debut: Steagul Roșu, 1957);

2. A realizat singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău** și revista internațională **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, aceasta, doar după 5 ani, în 22 numere, având peste 600 de colaboratori din toată lumea;

3. A publicat 40 de cărți, în mare majoritate de istorie culturală, a ridicat monumentele „**77... Noduri culturale și semne amicale**”, Iași, 2018, 398 pag. și „**101 vasluieni...**”;

4. A reușit 3 recorduri mondiale (interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim miniștri, revistă dinspre jurnalismul cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), la care se adaugă interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, Înalte fețe bisericești, în frunte cu patriarhii Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, preoți. Ar trebui să se adauge sutele de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpozioanele naționale „**Omagiu cărții și culturii vasluiene**” și multe altele (v. Pliantul „**Recorduri, Recorduri, Recorduri... numai recordurile**);

5. A realizat o veritabilă școală de presă (când așa ceva nu exista) pentru că peste 500 de persoane au învățat câte ceva la noi (vârfuri: Pârvoiu, Sîmpetru, Striblea), tot ce există în județ s-a școlit aici;

6. A fost un actor politic important în județul Vaslui, timp de 30 de ani șef de partid-ecologist, în variante și

perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere);

7. A fost cumpătat și în deplină legalitate om de afaceri, spune că „nu sunt bogat dar nu sunt sărac”;

8. A întreținut atmosferă și relații afectiv-culturale cu peste 1080 de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. **„111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui – Jurnalism cultural”** (2019, 512 p.), mai ales după 1990, când a înființat primul post privat de televiziune din România, Licența 001/TV. „Pe mulți i-am făcut eu oameni, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu imaginea TV – radio – presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2019.”

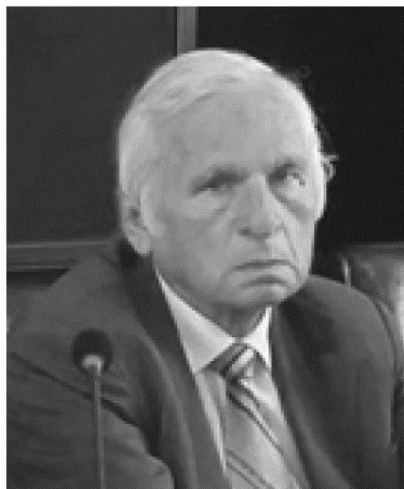
9. Singurul „Mecena” pentru cultură din județul Vaslui;

10. Are destui dușmani care să-l denigreze, inclusiv pentru emblema județului Vaslui, **„101 vasluieni pentru 100 de ani”** (Iași, 2019, 404 pag.), ori **111 valori naționale pentru Vaslui**, Iași, Pim, 2019, 512 pag., **Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)**, Iași, Pim, 2020, 305 p., **Opera magna (folcloristica)/1-4/**, Pim Iași, 2020, 614 p., **Bătălia pentru Vaslui**, Pim, Iași, 2020, 740 de pagini.

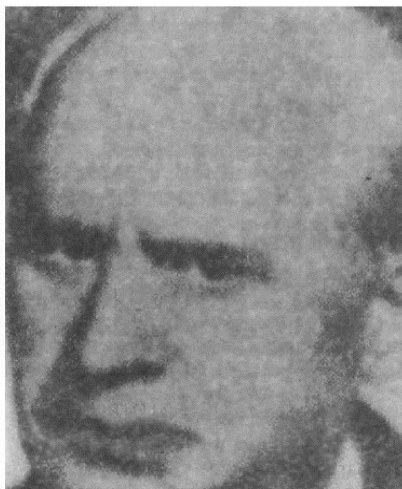

„Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată” (D.V.M.)

„LUMEA” LUI MARIN:

Prof. Univ. Dr. Alexandru IONESCU
București

Prof. Univ. Dr. Adrian FOCHI
Folclorist – București

Prof. Dr. Ing. Avram D. TUDOSIE
Academician A.O.Ș.R – Huși

Dr. în medicină Valeriu LUPU
Exeget – Vaslui

Prof. Ion Gh. PRICOP
Poet, scriitor – Duda Epurenii, Vaslui

Prof. Costin CLIT
Istoric – Huși, Vaslui

Cmdr. Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor, epigramist – Iași

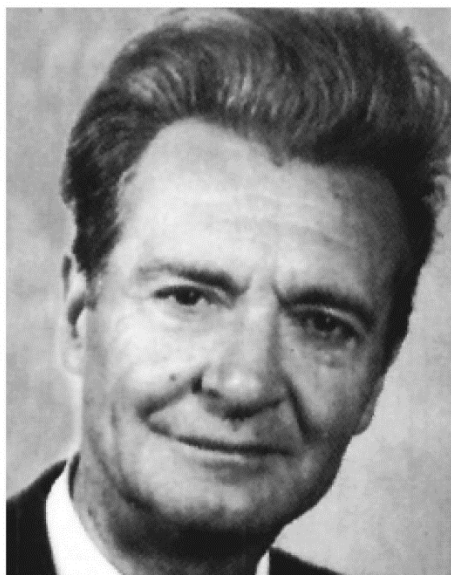
Prof. Univ. Dr. Ovidiu PAPADIMA
Folclorist – București

Prof. Dr. Docent Mihai POP
Academician – București

Gabriela Ana BALAN
Poetă – Bârlad

Prof. Univ. Dr. Vasile ADĂSCĂLIȚEI
Folclorist – Iași

Prof. Dr. Vicu MERLAN
Istoric – Huși, Vaslui

Georg BARTH
Ziarist – Passau, Germania

Ben TODICĂ
Ziarist, redactor emisiuni în limba
română Sydney, Australia

Ștefan RACOVITZĂ
Jurnalist – Geneva, Elveția

George FILIP
Poet – Montreal Canada

Prof. Dr. Theodor CODREANU
Critic literar – Huși, Vaslui

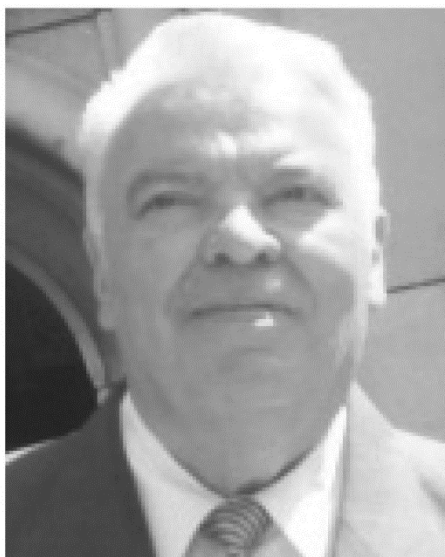
Prof. Teodor PRACSIU
Critic literar – Vaslui

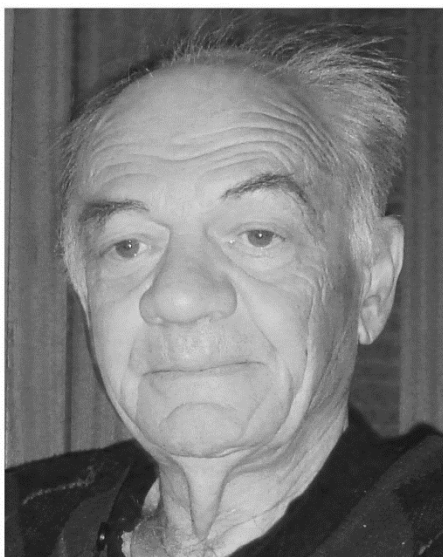
Prof. Dr. Laurențiu CHIRIAC
Istoric – Vaslui

Cătălin ȘÎMPETRU
Ziarist, tehnoredactor – Vaslui

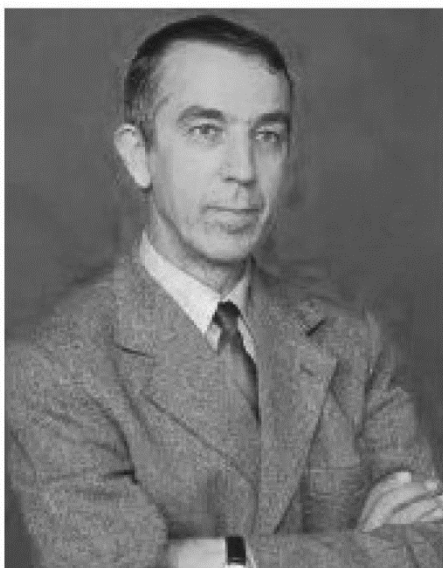
Ing. Mihai CABA
Scriitor – Iași

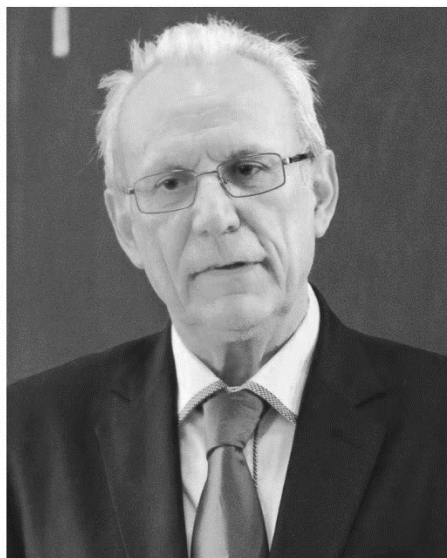
Eugen DEUTSCH
Scriitor – Iași

Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU
Scriitor, Președinte USR Bacău – Bacău

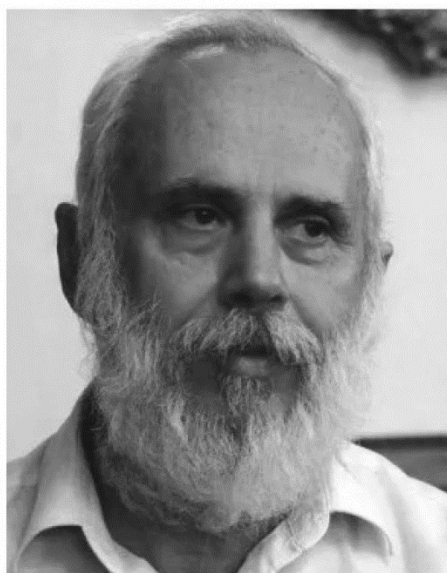
Prof. Univ. Dr. Ioan DĂNILĂ
Univ. Bacău, membru USR – Bacău

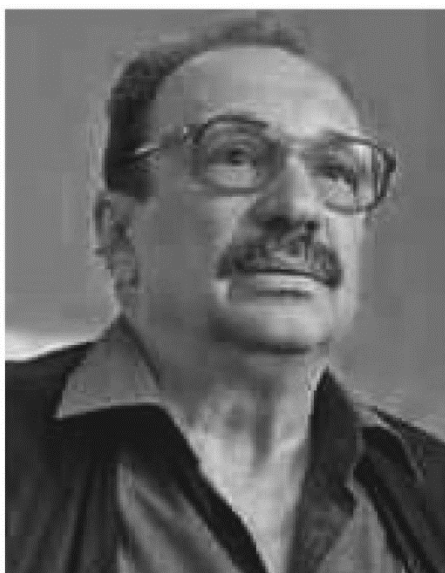
Doru Dinu GLĂVAN
Președinte UZPR – București

Prof. Univ. Dr. Daniela GÎFU
Membru USR, jurnalistă – Iași

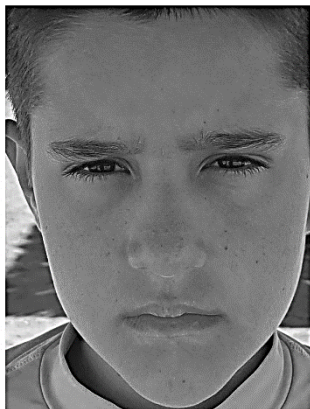

Cornel GALBEN
Scriitor, monografist – Bacău

Prof. Univ. Dr. Mihai MIRON
Membru USR, ziarist – București

LUMEA CEA MICĂ

Ștefan Alexandru MARIN
n. 2008

Ana Iulia MARIN
n. 2008

Eva Maria MARIN
n. 2011

Vlad Ioan MARIN
n. 2012

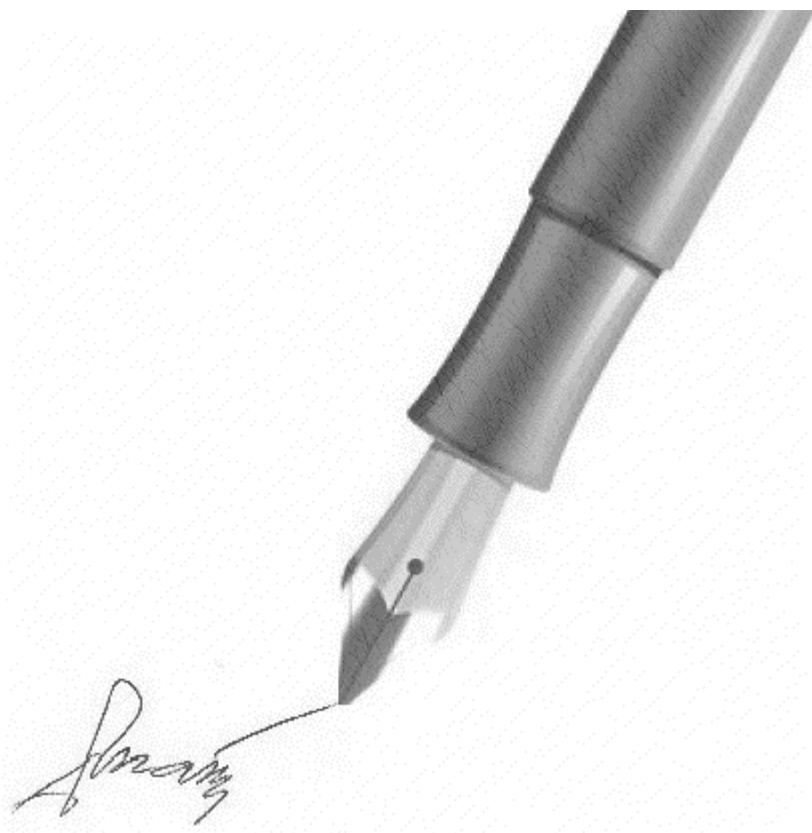
Rareș MARIN
n. 2018

Vasluiul văzut de sus! Sursa foto: facebook.com Orasul Vaslui

**Sediul redacției Revistei, a Ziarului, a Radioului și a TVV online.
Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui.**

REZUMAT

Autorul acestei cărți a avut o viață mai spectaculoasă ca în filmele de aventuri. După 64 de ani de la debutul în jurnalism scoate la lumină momente din ISTORIA faptică a perioadei în care a trăit: recitarea poeziilor către Gheorghiu-Dej, întâlnirile cu Nicolae Ceaușescu, Regele Mihai I, și interviuri cu Francois Mitterand, Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Mircea Snegur, Lucinschi, Traian Băsescu, în total *9 președinți de stat și cu Iohannis 10*. În fața obiectivului camerei de filmat au stat 16 prim miniștri, puzderie de miniștri, academicieni, universitari din multiple domenii de activitate, artiști, în afara unei mari mulțimi din teritoriul „acaparată” de Televiziunea Vaslui. N-au lipsit cele mai *înalte fețe bisericești* în frunte cu Papa Ioan Paul al II-lea, P.F.Teoctist sau Daniel și înalți ierarhi.

Recordurile mondiale din cadrul jurnalismului cultural pe care-l reprezintă în deplina sa plenitudine au fost obținute în numele apărării limbii române (între granițele ei, adică pe tot globul pământesc), al dreptului la informație, la libera cugetare și neîngrădită exprimare.

M-am bucurat de clipa mea de libertate, afirmă D.V. Marin citându-l pe cel mai mare poet american Walt Whitman.

Dacă altădată, în război, „plecat-am nouă din Vaslui”, acum, cu camera de filmat, cu îndrăzneală, competență, profesionalism, DVM trece singur prin 32 de țări, din 4 continente: revista Meridianul Cultural Românesc are peste 700 de colaboratori din toată lumea. O carte unică a unui autor unic, dar mai ales mărturie istorice absolut unice.

SUMMARY

The author of this book had a more spectacular life than in adventure movies. After 64 years since his debut in journalism, he brings to light moments from the factual HISTORY of the period in which he lived: reciting poems to Gheorghiu-Dej, meetings with Nicolae Ceaușescu, King Mihai I, and interviews with Francois Mitterand, Ion Iliescu, Emil Constantinescu , Mircea Snegur, Lucinschi, Traian Băsescu, a total of 9 *presidents of state and with Iohannis 10*. In front of the camera lens were 16 prime ministers, a myriad of ministers, academics, academics from multiple fields of activity, artists, apart from a large crowds from the territory "seized" by Vaslui Television. There were also the *highest church leaders* led by Pope John Paul II, Fr. Teoctist or Daniel and high hierarchs.

The world records in cultural journalism, which it represents in its fullness, were obtained in the name of defending the Romanian language (within its borders, ie around the globe), the right to information, free thought and unrestricted expression.

I enjoyed my moment of freedom, says D.V. Marin quoting the greatest American poet Walt Whitman.

If once, in the war, "I left Vaslui", now, with the camera, with boldness, competence, professionalism, DVM passes alone through 32 countries, from 4 continents: the magazine Meridianul Cultural Românesc has over 700 collaborators from all over the world. A unique book by a unique author, but especially absolutely unique historical testimonies.

RÉSUMÉ

L'auteur de ce livre a eu une vie plus spectaculaire que dans les films d'aventure. Après 64 ans depuis ses débuts dans le journalisme, il met en lumière des moments de l'HISTOIRE factuelle de la période dans laquelle il a vécu: récitation de poèmes à Gheorghiu-Dej, rencontres avec Nicolae Ceaușescu, le roi Mihai I et entretiens avec François Mitterrand, Ion Iliescu , Emil Constantinescu, Mircea Snegur, Lucinschi, Traian Băsescu, un total de 9 *présidents d'État et avec Iohannis* 10. Devant l'objectif de la caméra se trouvaient 16 premiers ministres, une myriade de ministres, des universitaires, des universitaires de multiples domaines d'activité, des artistes, mis à part une grande foule du territoire «saisi» par Vaslui Television. Il y avait aussi *les plus hauts dirigeants de l'Église dirigés* par le Pape Jean-Paul II, le Père Théoctiste ou Daniel et de hauts hiérarchies.

Les records du monde du journalisme culturel, qu'il représente dans sa plénitude, ont été obtenus au nom de la défense de la langue roumaine (à l'intérieur de ses frontières, c'est-à-dire dans le monde entier), du droit à l'information, à la libre pensée et à l'expression sans restriction.

J'ai apprécié mon moment de liberté, raconte D.V. Marin citant le plus grand poète américain Walt Whitman.

Si une fois, dans la guerre, "j'ai quitté Vaslui", maintenant, avec la caméra, avec audace, compétence, professionnalisme, DVM traverse à lui seul 32 pays, sur 4 continents: le magazine Meridianul Cultural Românesc compte plus de 700 collaborateurs venus de partout dans le monde. monde. Un livre unique d'un auteur unique, mais surtout des témoignages historiques absolument uniques.

SOMMARIO

L'autore di questo libro ha avuto una vita più spettacolare che nei film d'avventura. Dopo 64 anni dal suo debutto nel giornalismo, riporta alla luce momenti della STORIA fattuale del periodo in cui visse: recitazione di poesie a Gheorghiu-Dej, incontri con Nicolae Ceaușescu, re Mihai I, e interviste a Francois Mitterand, Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Mircea Snegur, Lucinschi, Traian Băsescu, per un totale di *9 presidenti di stato e con Iohannis 10*. Davanti all'obiettivo della telecamera c'erano 16 primi ministri, una miriade di ministri, accademici, accademici di molteplici campi di attività, artisti, a parte una grande folla dal territorio "sequestrato" dalla Vaslui Television. C'erano anche *i capi ecclesiastici* più alti guidati da Papa Giovanni Paolo II, P. Theoctist o Daniel e alti gerarchi.

I record mondiali di giornalismo culturale, che rappresenta nella sua pienezza, sono stati ottenuti in nome della difesa della lingua rumena (entro i suoi confini, cioè in tutto il mondo), del diritto all'informazione, del libero pensiero e della libertà di espressione.

Mi è piaciuto il mio momento di libertà, dice D.V. Marin citando il più grande poeta americano Walt Whitman.

Se una volta, durante la guerra, "ho lasciato Vaslui", ora, con la telecamera, con audacia, competenza, professionalità, DVM passa da solo attraverso 32 paesi, da 4 continenti: la rivista Meridianul Cultural Românesc conta oltre 700 collaboratori da tutto il mondo. Un libro unico di un autore unico, ma soprattutto testimonianze storiche assolutamente uniche.

Cuprins

Note sentimentale.....	5
Mărturie	9
Spinul.....	10
Cuvânt... scurt!.....	12
Gând de recunoștință_pentru cei care... mereu vin!.....	19
PARTEA I_CEI 9 PREȘEDINȚI DE STAT... ȘI CU JOHANNIS, 10.	21
1. Ceaușescu – România, mândria mea!	23
Ceașescu, prin județ (Vaslui)	28
Lenin în fața lui Ceaușescu, de fapt, invers!	32
O Întâmplare cu un prim ministru, în decembrie, 1971.	37
Opinii după peste 31 de ani de la revoluție, în 2021	38
2. Mitterand... și propaganda!	42
3. Mircea Snegur – președintele... basarabenilor!	50
Prietenul meu de la Vaslui.....	54
4. Piotr Lucinschi – prosovieticul de tip nou	58
5. Igor Smirnov - un președinte mai mic, dar tare înfipt (în Transnistria)	61
6. Ion Iliescu – oaspetele meu	67
Președintele țării, Ion Iliescu, oaspetele meu!	71
Președintele României dl. Ion Iliescu	73
Mesaj la sărbătoare.....	76
Stimate domnhule Marin.....	78
7. Emil Constantinescu – valoare națională	82
Domnului prof.dr. Dumitru V. Marin, director general Tv.V – Mesajul Domnului Emil Constantinescu Președintele României 1996-2000	86
Omul care sfințește locul.....	88
8. Regele Mihai I – ca prezentă!	91
Balul fără regină.....	92
O strângere de mână la primul interviu.....	94

Vizită regală la Vaslui, în 2007:	95
9. Băsescu Traian – mai are un an!	100
Băsescu... și, Traian!	101
Seceta și Băsescu altă Ciuma lui Caragea!.....	104
Mesajul Președintelui României, Traian Băsescu, cu ocazia aniversării a 15 ani de la înființarea Studioului TV Vaslui	106
Pe secetă: scroafa-n copac sau Băsescu în avion.....	107
Înjurăm... bine!.....	110
10. Klaus Werner Iohannis – președintele de azi.....	115
PARTEA A II-A PRIM-MINIȘTRI: (ÎN FAȚA CAMEREI DE FILMAT)	117
1. Petre Roman, prim-ministru și candidat.....	119
2. Theodor Sologan, prim-ministru și altceva.....	120
3. Nicolae Văcăroiu, prim-ministru, la Vaslui: drept cam ciudat... vine	122
Mesajul domnului Nicolae Văcăroiu, președintele Senatului României, adresat Studioului TV Vaslui:.....	122
4. Victor Ciorbea – mereu avocat.....	125
5. Radu Vasile, glumețul... oficial.....	127
6. Mugur Isărescu, guvernatorul de ieri și de azi, prim-ministrul, candidatul la președinție	129
7. Primul ministru, Adrian Năstase... ca oaspete!.....	132
8. Tăriceanu, un Prim... mai altfel.....	134
Primul ministru Călin Popescu Tăriceanu are încredere în Marin Dumitru	134
9. Emil BOC, și prim-ministru: 22 decembrie 2008 – 6 februarie 2012.....	137
10. Victor Ponta, „Primul”... vorbăreț.....	138
Gâlceava „regelui” Ponta cu lumea (noastră)!	138
11. Ludovic Orban, prim-ministrul... președintele Camerei Ddeputaților, azi, președintele PNL	141
Enervant.....	142
PRIM-MINIȘTRI DIN R. MOLDOVA.....	144

12. Mircea Druc, un unionist perdant.....	144
13. Un inginer... prim: Valeriu Muravschi.....	145
14. Andrei Sangheli, cel supus	146
15. Vasile Tarlev, universitarul cel cuminte	146
PARTEA A III-A.....	147
A. DINTRE MINIȘTRI.....	149
1. Joschka Fischer, șarmantul ministru ecologist german	149
Vasluian la... Budapesta!	150
2. Constantin Dudu Ionescu, ministrul CDR-ist care-l înfundă pe Miron Cozma.	153
Mineriada și „Pacea” de la Cozia cu promisiunile ei	154
3. Varujan Vosganian, parlamentar, ministru, om de cultură	156
Prietenul meu cel nedomolit	156
4. Constantin Mândru: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin... ..	159
5. Alexandru Mironov, ministru, ministru, dar și mare om de știință.....	164
Laudatio	164
6. Petre Daea	167
Ministrul Daea, încurajări.....	168
7. Nelu Tătaru	171
Tătaru trădător? sau numai profitor... ..	171
Nelu Tătaru nu plătește pentru blatul cu Buzatu. De ce?.....	173
B. Președinți și partide, sau invers!.....	175
Federația Ecologistă din România.	176
Alexandru Ionescu – prietenul adevărat, de 3 decenii.	178
Becali, mare milionar... din oier	181
Marian Miluț – Alianța Populară Creștin Democrată	182
PNȚCD/Coposu/Credenționalele	183
Credenționale și credenționaliști vasluieni.....	183
Credenționaliștii de atunci, personalități... astăzi.....	189

Precizări:.....	191
Liberalii	192
Crin Antonescu, omul promisiunilor.....	192
Președinte de partid, România Mare: Corneliu Vadim Tudor, poet „politic” , politician „guraliv”	194
Teodor Meleșcanu, șef al A.P.R., ministru și când nu trebuia.....	196
Prezidențiabilii, subiect fără frontiere.....	197
PARTEA A IV-A – IERARHII – UN CAPITOL FAVORIZAT DE... LONGEVITATE.....	199
1. Patriarhul Teoctist.....	201
2. I.P.F. Patriarh Daniel - vizionar	205
LA POPAS ANIVERSAR	208
3. Î.P.S. Teofan, înțelegător cu massmedia.....	209
4. ÎPS Laurențiu Streza, un mitropolit cult.....	210
5. P.S. Ioachim Mareș, ctitor	213
6. P.S. Ignatie Mureșanul.....	215
7. Ne-a binecuvântat Papa... ..	221
8. Preasfinția Sa Ioan Casian – Canada: „viitorul sună bine!”	225
Biserica Ortodoxă „Buna Vestire” din Montreal, un secol!	226
PARTEA A V-A AMBASADORII	231
1. Ambasadorii... pe la noi.....	233
Ambasadorul SUA în direct cu vasluienii	234
2. Jonathan Scheele, ambasador U.E.....	239
PARTEA A VI-A MARI PERSONALITĂȚI – ACADEMICIENII	249
1. Dirijorul Ovidiu Balan: „mă... tu ești, Trică?!”	251
Întâlnire după 60 de ani!	252
2. Mihai Cimpoi, academician basarabean.....	259
3. Constantin Ciopraga... optimistul!	261
4. Valeriu D. Cotea, academicianul... „spumos”(!)	262
5. Nicolae Dabija, azi, academician basarabean.	263

6. Ion Dediu, ecologist și academician basarabean: un îndrăzneț unionist și un mare patriot	265
7. Iorgu Iordan, academicianul cel sfătos	268
8. Valeriu Matei, academician, poet, Basarabia.....	272
9. Ionel Miron, cel cu iarba vieții.....	273
Profesorului... la ceas aniversar!.....	277
10. Grigore Moisil, un savant fermecător	279
11. Alexandru Piru, rector de treabă	281
12. Mihai Pop și școala românească de folclor, în vremea gloriei	283
13. Titus Raveica, filozof, președinte CNA: „să nu fii, berbec...”	288
14. Anghel Rugină sau... miracolul economic promis.....	290
15. Eugen Simion, prietenul adevărului.....	294
16. Ion Stoia, emblema în cercetare	295
17. Mihai Șora... Chiar, 102(!)	297
18. Vasile Tărășeanu – cel care vrea să fie un bun român	298
19. Răzvan Theodorescu: „Îl știu bine pe domnul Marin”	308
20. Academicianul Constantin Toma – un mare prieten.....	311
Învățăături, învățăături, învățăături	313
21. Avram D. Tudosie: speranța ca certitudine	315
Serialul academicianului Tudosie: Un destin „cultural” unic: Dumitru V. Marin.....	318
22. Academician C.D. Zeletin: D.V. Marin... a avut cu ce.....	331
Cuvânt înainte la cartea „Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică – Oameni” Editura PIM, 2011.....	333
CAPITOLUL VII UNIVERSITARI	337
CU UNIVERSITARI DIN MARILE CENTRE UNIVERSITARE:.....	341
1. Ioan Berdan, un chimist... diluat	341
2. Mircea Coloșenco.....	344
3. Nicolae Constantinescu: mămăligă, știe să facă?	345
4. Adi Cristi, un intelectual evreu.....	352

5. Iordan Datcu, istoric al folclorului.....	353
6. Ioan Dănilă, universitar alecsandrinian	356
Excurs pamfilian, după 20 de ani.....	356
7. Vasile Donose, muzician și... multilateral(!)	360
8. Adrian Fochi, omul de mare suflet.....	363
9. Cornel Galben, dintotdeauna prieten	365
10. Daniela Gîfu	367
11. Constantin Iulian, dr.ing., anticomunist.....	369
12. Mihai Miron, sau rugbystul în televiziune.....	374
13. Ovidiu Papadima, om adevărat.....	377
14. Marian Petcu, un aprig... muncitor.....	378
15. Gheorghe (Lucian) Popa	379
16. Dem Rădulescu, sau actorul-profesor.....	391
17. Vasile Șoimaru, un dr. de mare inimă.....	393
18. Laurențiu Șoitu, ieșean de la Șuletea, sau o carieră universitară didactică strălucitoare. O prezență activă de peste două decenii.....	395
19. Bogdan Ulmu, cu urme clare în Festival.....	398
20. Petru Ursache, universitar doctor... și etnolog.....	399
21. Cornelia Ursu.....	401
22. Mircea Varvara, profesor–exemplu.....	403
Aprecieri despre omul multidimensional, Marin Dumitru.....	403
23. Ion Vlăduțiu, etnograful.....	406
24. Gheorghe Vrabie, folcloristul afectuos.	407
ALȚI DOCTORI ÎN ȘTIINȚE:.....	409
1. Laurențiu Chiriac, istoric și critic, dr. în științe	409
Dumitru V. Marin și renașterea culturală românească	410
2. Vicu Merlan	415
3. Valeriu Lupu, medic pediatru, coleg, prieten, exeget.....	417
La braț prin istorie cu profesorul Marin	420

4. Pavel Toma, vasluian pe baricade.....	430
5. Dumitru Brăneanu, dr. ing. dar... și mare scriitor.....	432
D.V. Marin – omul providențial.....	438
Postfață și nu numai.....	443
De mână cu veșnicia – Poeta Valentina Teclici în dialog cu D.V. Marin	445
ADDENDA	457
OPERA - TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN	459
DE ACELAȘI AUTOR.....	485
ICONOGRAFIE.....	489
DIN PRESA TIMPULUI:	499
„LUMEA” LUI MARIN:.....	501
REZUMAT	50911
CUPRINS.....	50915

... ARGUMENT:

... 1/2 secol pentru OPERĂ...

... ACȚIUNI ȘI ACTIVITĂȚI DE TOP, în câteva domenii esențiale vieții...

... SPIRIT DESCHIS, uneori pătimaș, MEREU ÎN COMPETIȚIE...

... ADVERSARI ȘI DUȘMANI... de mare putere și CLASĂ...

...Prietenii și prețuitori pe măsură...

... chiar are HARUL DE A FACE...

D.V. Marin este

...UN OM AL ACESTUI TIMP...!

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- Considerații privind cântecul popular... (1974) – studiu etnologic
- Basme de Tudor Pamfile, ediție îngrijită de D.V.M., editura Junimea, Iași (1976)
- Evoluția învățământului vasluian până în 1859 (1980)
- Istoria învățământului
- Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar (1990)
- Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- Unison Radio Vaslui continuă... – prezentare media (2000)
- TV.V – 15... explozia – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- Zăpada pe flori de cireș – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 p. (2009)
- Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală – 218 p. (2010)
- TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură – 256 p. (2011)
- Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie, 169 p. (2011)
- Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere – 258 p. (2013)
- Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- „Spirale ” internaționale – Vasluieni pe spîte din roata istoriei – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- Primarii, ca niște oameni acolo, și ei – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- Ceaușescu – ... – Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu
- Regele Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014)
- 25 – TV. V – Istorie și cultură, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- 77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism) – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- Viata „pe portative”... în 16 note, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- ...77 Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- Editoriale, articole, eseuri Ed. PIM, Iași, 184 p (2018)
- 101 Vasluieni pentru 100 de ani, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)
- Liceeni la Podu – Bacău, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- 111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 512 p (2019)
- Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)
- Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020)
- Opera Magna 1, Ed. PIM, Iași, 616 p. (2020)
- Festival semicentenar: 50 pentru 50! F.N.U.C.T., Ed PIM, Iași, 332 p. (2020)
- Opera Magna 2, Ed. PIM, Iași, 520 p. (2020)
- Opera Magna 3, Ed. PIM, Iași, 510 p. (2020)
- Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi (!), Ed. PIM, Iași, 738 p. (2020)
- Călimănești-Vaslui... un sat ca multe altele, ed. PIM, Iași, 322 p. (2021)
- Opera Magna 4, Ed. PIM, Iași, 522 p. (2021)
- „O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritate morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000